

НЕЛСЪН ДЕМИЛ ЧАСТЕН КЛУБ

Част 4 от „Джон Кори“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2007

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Когато фактът и измислицата се преплетат в един роман, читателят не винаги е в състояние да познае кое какво е. Запозналите се с ръкописа ме питаха кое е истинското и кое — плод на въображението ми, поради което реших да изясня нещата.

Първо, Федералната контратерористична спецчаст ФКТС, за която става дума тук и в другите книги от серията за Джон Кори, се основава на реално съществуващата Обединена контратерористична спецчаст ОКТС, като имам разрешението да използвам името ѝ.

В самата книга има много сведения за СНЧ — съкращение, което ще се изясни с развитието на действието. Цялата информация за СНЧ е точна — поне доколкото зная.

Що се касае до секретния правителствен план „Горски пожар“, той се основава на някои сведения, на които попаднах предимно в интернет; можете да ги смятате за слухове, факти, чиста измислица или някаква смесица от всичко това. Лично аз съм убеден, че някаква разновидност на Горски пожар с друго кодово име наистина съществува. А ако не съществува, би следвало да бъде създадена.

Другите акроними в книгата като ЕЯБ, Наколенник и други подобни, за които често ме питат, са истински. Ако онова, което четете, ви се струва истинско, то най-вероятно е такова. Истината определено е по-силна от измислицата, а често се оказва и по-страшна.

Най-често задаваният ми въпрос е истински ли са мечешките гръмчета. Да, истински са.

Действието се развива през октомври 2002 година и един месец след 11.09.2001; използваните заглавия и статии от „Ню Йорк Таймс“ са истински. Освен това всички споменати правителствени предпазни мерки — или тяхната липса — са верни за конкретния си момент.

Някои от читателите, особено работещите в правозащитните органи, са на мнение, че детектив Джон Кори има известни проблеми с правомощията си. Признавам, че нарочно се намесих за по-драматичен

ефект. Ако играе по правилата и следва стриктно инструкциите, Джон Кори едва ли би се вписал в идеала за герой.

Първите читатели на романа споделиха, че ги е държал будни дълго след прелистването на последната страница. И наистина, това е плашеща книга за плашещи времена, но същевременно е и предупреждение за един свят след единадесети септември.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЕТЪК

НЮ ЙОРК

ФБР разглежда свързаните с тероризъм случаи без оглед на раса, религиозна принадлежност, националност или пол.

Тероризмът в
Съединените щати
Публикация на ФБР,
1997 г.

Аз съм Джон Кори, бивш детектив от отдел „Убийства“ на Нюйоркското полицейско управление, раняван при изпълнение на служебния си дълг, пенсиониран по инвалидност (което е просто номер за получаване на повече пари; около 98 процента от тялото ми продължават да си функционират) и в момента на работа като нещатен агент към Федералната контратерористична спецчаст.

— Чувал ли си за Къстър Хил Клуб? — попита Хари Мюлер, който седеше в клетката срещу мен.

— Не. Защо?

— Ще ходя там през уикенда.

— Приятно прекарване — казах.

— Ловна хижа, държана от сбирщина богати десни кукундели.

— Само не ми носи еленско, Хари. Нито мъртви пилци.

Станах от бюрото си и отидох до бюфета. Над каните с кафе висяха афишите с най-търсените от Министерството на правосъдието. От стената ме зяпаха предимно мюсюлмански господа, сред които и отрепка номер едно — Осама бин Ладен.

Сред близо двайсетината лица се виждаше и един либиец, Асад Халил, известен също и като Лъва. Нямахше нужда да се вглеждам в снимката. Познавах лицето му като своето собствено, макар да не се бяхме запознавали официално.

Кратката ми връзка с г-н Халил бе преди около две години. Тогава го дебнех, а най-накрая се оказа, че всъщност той дебне мен. Успях да се измъкне, а аз се отървах с лека рана. Арабите вероятно биха казали: „Писано е да се срещнем отново и да си уредим сметките“. Очаквах го с нетърпение.

Изсипах остатъците от кафето в една стиропорена чаша и погледът ми се плъзна по лежащия на плота брой на „Ню Йорк Таймс“. Голямата новина за днес — петък, 11 октомври 2002 г., гласеше: С ГОЛЯМО МНОЗИНСТВО КОНГРЕСЪТ ОТОРИЗИРА БУШ ДА ИЗПОЛЗВА СИЛА СРЕЩУ ИРАК.

„Според официални източници САЩ планират да окупираат Ирак“ — допълваше подзаглавието.

Изглежда, войната бе предрешен въпрос, както и победата. Следователно нямаше да е зле да има и план за окупация. Зачудих се дали някой в Ирак има представа за всичко това.

Върнах се с кафето на бюрото си, включих компютъра и прочетох вътрешните бележки. Вече сме почти безхартиена организация и записките с парафи започват да ми липсват. Засърбя ме ръката да се подпиша върху екрана с химически молив, но в крайна сметка се задоволих с електронния му еквивалент. Ако бях шеф на тази организация, всички бележки щяха да се пишат върху хвърчащи листа.

Погледнах си часовника. Беше четири и половина следобед и колегите ми на двајсет и шестия етаж на Федерал Плаза 26 се стопяваха бързо. Трябва да обясня, че те, подобно на моя милост, са служители на Федералната контратерористична спецчаст — четирибуквена агенция ФКТС в един свят на трибуквени организации.

Живеем в свят след 9/11, така че на теория за всички нас уикендите са просто поредните два работни дни. В действителност почетната традиция на Федералния петък т.е. да се измъкнеш по-рано не се е променила особено и НЙПУ, което влиза в спецчастта и така или иначе е свикнало с гадните часове, стои на стража през уикенди и по празници.

— Какво ще правиш през почивните дни? — попита Хари Мюлер.

Предстояха три почивни дни по случай Деня на Колумб, но каквото съм си карък, по разписание трябваше в понеделник да съм на работа.

— Смятах да участвам в парада по случай Деня на Колумб, но съм на работа в понеделник.

— Сериозно? Щеше да ходиш да маршируваш?

— Не, но така казах на капитан Парези — обясних. — Освен това му подшушнах, че майка ми е италианка и смятам да я изведа с инвалидната количка на парада.

Хари се разсмя.

— Хвана ли се?

— Не. Въпреки това предложи да бута количката.

— Мислех, че родителите ти са във Флорида.

— Там са си.

— И че майка ти е ирландка.

— Ирландка е. И сега трябва да си търся италианска майка, за да може Парези да я бутне по Кълъмбъс Авеню.

Хари отново се разсмя и се обърна към компютъра си.

Също като повечето служители от Близкоизточния отдел на спецчастта, Хари Мюлер разработва и държи под око Обектите на внимание, което на политически коректен език означава мюсюлманската общност. Аз пък се занимавам предимно с разпитване и набиране на информатори.

Огромен процент от източниците ми са патологични лъжци и палячовци, чиято основна цел са парите или гражданството, или пък искат да направят мръсно на някой от своите. От време на време попадам на нещо истинско, но тогава трябва да споделям човека си с ФБР.

Спецчастта се състои предимно от агенти на ФБР и детективи от НЙПУ като мен. Освен това имаме хора и от други федерални агенции като Дирекция имиграция и митници ДИМ, щатската полиция и полицията от предградията, Пристанищните сили за сигурност и тъй нататък — прекалено са много, за да мога да ги изброя и дори запомня.

Към групата колеги има и хора-призраци, които всъщност не съществуват, но ако ги имаше, щяха да се водят от ЦРУ.

Проверих си имейла. Имаше три съобщения. Първото бе от шефа ми, главен специален агент Том Уолш, който бе поел КТС, след като предишният ми шеф Джак Кьониг загина в Световния търговски център.

СТРОГО ПОВЕРИТЕЛНО — НАПОМНИТЕЛНО
ПИСМО — С ОГЛЕД ВЪЗМОЖНИ ВРАЖДЕБНИ
ДЕЙСТВИЯ В ИРАК СЛЕДВА ДА ОТДЕЛЯМЕ
СПЕЦИАЛНО ВНИМАНИЕ НА ЖИВЕЕЩИТЕ В
КОНЦА ИРАКЧАНИ.

„КОНЦА“ означава „Континентални щати“. Под „враждебни действия“ се разбира „война“. Останалото означаваше „намери иракчанин, когото можем да свържем с терористична заплаха срещу

САЩ, за да направим по-лесен живота на клечките във Вашингтон, преди да изсипят гърмящия си товар върху Багдад“.

Съобщението продължаваше:

ОСНОВНАТА ЗАПЛАХА И ЦЕЛ НОМЕР ЕДНО СИ ОСТАВА УБЛ, С НОВ АКЦЕНТ ВЪРХУ ВРЪЗКАТА УБЛ/ СХ.

За непосветените — „УБЛ“ е „Осама бин Ладен“ и би следвало да е „ОБЛ“, но още навремето някой транслитерира арабското изписване като „Усама“, което също било вярно. Когато споменават името на тази отрепка, медиите обикновено използват варианта „Осама“, но разузнавателните служби продължават да го наричат „УБЛ“. Все същият грозник.

Следващият имейл бе от втория ми шеф — споменатия вече Винс Парези, капитан от НЙПУ, прикачен към ФКТС да държи под око проблематичните ченгета, които понякога не се държат добре с другарчетата си от ФБР. Това можеше да включва и мен. Капитан Парези бе заел мястото на капитан Дейвид Стейн, който, подобно на Джак Кьониг, загина — или всъщност бе убит — преди една година и един месец в Световния търговски център.

Дейвид Стейн беше страхотен пич и не минаваше ден, в който да не усетя липсата му. Джак Кьониг, при всичките му издънки и с всичките проблеми помежду ни, бе професионалист — корав, но справедлив шеф и голям патриот. Тялото му така и не бе открито. Тялото на Дейвид също.

Друго безследно изчезнало тяло сред останалите две хиляди бе това на Тед Наш, служител на ЦРУ — безподобен кретен и същински враг номер едно.

Щеше ми се да мога да измисля нещо свястно за тоя кучи син, но единственото, което ми идваше наум, бе „прав ти път“.

Освен това този тип имаше гадния навик да се връща от оня свят — правил го е поне веднъж — и не бързах да гърмя шампанското при отсъствието на категорично идентифициран труп.

Както и да е. Имейлът на капитан Парези до всички служители на НЙПУ/ФКТС гласеше:

ДРЪЖТЕ ПОД ОКО ИРАКЧАНИТЕ. СВЪРЖЕТЕ СЕ С ОНЕЗИ ОТ ТЯХ, КОИТО СА НИ ПОМАГАЛИ В МИНАЛОТО, И ПРИБЕРЕТЕ ЗА РАЗПИТ ФИГУРИРАЩИТЕ В ЧЕРНИТЕ СПИСЪЦИ. ОБЪРНЕТЕ ОСОБЕНО ВНИМАНИЕ НА ИРАКЧАНИТЕ, ПОДДЪРЖАЩИ ВРЪЗКА С МЮСЮЛМАНИ ОТ ДРУГИ НАЦИОНАЛНОСТИ КАТО САУДИТЦИ, АФГАНЦИ, ЛИБИЙЦИ И Т.Н. ДЖАМИИТЕ СЪЩО ЩЕ БЪДАТ ПОСТАВЕНИ ПОД НАБЛЮДЕНИЕ. ИНСТРУКТАЖЪТ Е СЛЕДВАЩАТА СЕДМИЦА, ЩЕ ИМА ДОПЪЛНИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ.

КАП. ПАРЕЗИ,
НЙПУ.

Май виждах някаква обща картинка.

Трудно е да се повярва, но сравнително до неотдавна всеки ден се мъчехме да отгатнем какво да правим и паметните записки се съчиняваха много внимателно. Не искахме да изглежда, че не одобряваме ислямските терористи, нито пък да накърняваме по някакъв друг начин чувствата им. Това се промени наистина бързо.

Третият имейл бе от жена ми Кейт Мейфийлд, която можех да видя зад бюрото ѝ отгатък голямата преграда между отделите на НЙПУ и ФБР. Съпругата ми е страшно красива жена, но и да не беше, пак щях да я обичам. Всъщност, ако не беше красавица, изобщо нямаше да я забележа, така че въпросът е спорен.

ХАЙДЕ ДА СЕ ИЗМЪКНЕМ ПО-РАНО. ЩЕ СЕ ПРИБЕРЕМ, ЩЕ ПРАВИМ СЕКС, ЩЕ ТИ ПРИГОТВЯ ХОТДОГ С ЧИЛИ И ЩЕ ТИ СИПЯ ПИТИЕ, ДОКАТО ГЛЕДАШ ТЕЛЕВИЗИЯ ПО ДОЛНИ ГАЩИ.

Всъщност не пишеше точно това. Думите бяха други.

ДА ПРЕКАРАМЕ ЕДИН РОМАНТИЧЕН УИКЕНД
С ДЕГУСТАЦИЯ НА ВИНО В НОРТ ФОРК. ЩЕ ЗАПАЗЯ
КВАРТИРА.

ОБИЧАМ ТЕ

КЕЙТ.

За чий ми е да дегустирам вино, по дяволите? Все ми е еднакво на вкус. Освен това квартирите са нещо гадно — превзети западнали коптори с тоалетни от деветнайсети век и скърцащи легла. На всичкото отгоре ти се налага да закусваш с останалите гости, най-често надути юпита от Горен Уест Сайд, които се напъват да говорят за нещо, което са прочели на културните страници на „Таймс“. Винаги, когато чуя думата „култура“, посягам към пистолета си.

Набрах отговора си:

ЗВУЧИ СТРАХОТНО. БЛАГОДАРЯ, ЧЕ СИ
ПОМИСЛИЛА ЗА ТОВА.

ОБИЧАМ ТЕ

ДЖОН.

Подобно на повечето мъже, бих предпочел да се изправа пред дулото на автомат, отколкото пред разлютена съпруга.

Кейт Мейфийлд е агент на ФБР, юрист и член на екипа ми, в който влизат още двама типа, по един от полицията и Бюрото. При нужда прибавяме и по един-двама души от други агенции като ДИМ и ЦРУ. Последният ни сътрудник от ЦРУ бе споменатият вече Тед Наш. Силно подозирах, че навремето е имал връзка с бъдещата ми по онова време съпруга. Това не бе причината, поради която не го харесвах. Заради това го мразех. А не го харесвах по професионални причини.

Забелязах, че Хари Мюлер разчиства бюрото си и прибира по-деликатните материали, за да не могат чистачите — мюсюлмани и други — да ги ксерокопират и пратят в Пясъчната родина.

— Остават двадесет и една минути до камбаната — подметнах му.

Той вдигна очи към мен.

— Трябва да взема това-онова от Техническия отдел.

— Защо?

— Нали ти казах. Ще държа под око Къстър Хил Клуб.

— Аз пък си помислих, че си сред поканените.

— Не, от натрапниците съм.

— Как попадна на това?

— Не зная. А и смея ли да питам? Имам каравана, рибарски ботуши и шаяка с наушници. Значи ставам.

— Правилно.

Както вече споменах, Хари Мюлер е бивше ченге от НЙПУ, пенсиониран след двадесетгодишен стаж — последните от въпросните години в Разузнавателния отдел. Сега бе нает от федералните да души и дебне, за да могат костюмарите, както наричаме хората от ФБР, да вършат умствената работа.

— Какво им е толкова важното на тия десни типове? — попитах го. — Мислех си, че си от нас.

„Нас“ означаваше Близкоизточния отдел, което в наше време означава около 90 от персонала на ФКТС.

— Не зная — отвърна Хари. — А и смея ли да питам? Просто трябва да им направя няколко снимки, а не да ходя на църква с тях.

— Прочете ли имейлите от Уолш и Парези?

— Да.

— Как мислиш, към война ли отиват нещата?

— Уф... чакай да помисля.

— Възможно ли е тази дясна група да има нещо общо с иракчаните или УБЛ?

— Не зная. — Хари си погледна часовника. — Трябва да стигна до Техническия отдел, преди да са се омели.

— Имаш време — казах. — Сам ли отиваш?

— Да. Няма проблем. Просто кротко наблюдение. — Хари ме погледна в очите. — Между нас да си остане, Уолш обясни, че това е колкото да се унищожат малко дървета и да се напълнят папките. Нали се сещаш, не бива да търчим само след арабските задници. Трябва да наглеждаме и местните групички като неонацисти, военизираните организации, отцепници и всякакви други такива. Създаваме си имидж

пред медиите и Конгреса, ако изобщо стане дума за това. Нали? Правили сме го и преди единайсети септември. Помниш ли?

— Прав си.

— Трябва да тръгвам. Е, ще се видим в понеделник. Първата ми работа ще е да се срещна с Уолш.

— Да не би да работи в понеделник?

— Ами, не ме е канил у тях на бира, така че вероятно ще е тук.

— Ясно. До понеделник.

Хари си тръгна.

Думите му за пълненето на папките нещо не ми се връзваха. Да не говорим, че за типове като онези си имаме и Отдел за вътрешен тероризъм. Освен това дебненето на богати десни типове с клуб в провинцията изглеждаше малко странно. Странно бе, че и Том Уолш ще идва на работа в празничен ден само за да чуе доклада на Хари за някаква рутинна задача.

Все си тикам нос в чуждите работи поради което съм и велик детектив, така че отидох до отделения компютър с достъп до интернет и направих справка в Гугъл за Къстър Хил Клуб.

Не получих никакви резултати, така че опитах само с Къстър Хил. Броячът показва повече от 400 000 попадения и шаренията на първата страница — курсове по голф, ресторанти и няколко исторически справки за Южна Дакота, свързани с проблема на генерал Джордж Армстронг Къстър при Литъл Бигхорн — показваше, че нито един от отговорите не е свързан с моя въпрос. Въпреки това прекарах десетина минути в прехвърляне на страници, но така и не открих споменаване на щата Ню Йорк в тях.

Върнах се на бюрото си, където можех да използвам паролата си, за да получа достъп до файловете на САД — Системата на автоматизирани досиета, еквивалент на Гугъл във ФБР.

Къстър Хил Клуб се появи, но очевидно не ми бе нужно да зная каквото и да било за него — под заглавието се мъдреха редове от хиксове. Обикновено дори от поверителните файлове все може да се научи по нещо, като например датата на последно отваряне, кой е имал достъп до файла или поне нивото му на секретност. Този файл обаче се състоеше само от кръстчета.

Така единственото, което успях да направя, бе да уведомя копоите от сигурността, че съм се ровил в класифициран файл, който

няма нищо общо с конкретната ми работа — с други думи, иракчаните. Реших да им завъртя още малко главите и въведох „Иракски Клуб Кемъл, Оръжия за масово поразяване“.

Никакви резултати.

Изключих компютъра, проверих чекмеджетата на бюрото си, грабнах си якето и тръгнах към Кейт.

Бяхме се запознали, докато работехме върху споменатия вече Асад Халил — противно лайно, дошло в Америка да избие сума народ. Беше го направил, после се опита да убие мен и Кейт, а накрая се измъкна. Случаят не бе от най-успешните ми, но пък за сметка на това ни събра с Кейт, така че ако го видя отново, ще му благодаря, след което ще му надупча червата и ще гледам как умира бавно и мъчително.

— Да те почерпя едно? — предложих на жена си. Кейт вдигна очи и се усмихна.

— Много мило — отвърна и отново насочи вниманието си към компютъра.

Кейт Мейфийлд е момиче от Средния запад, прехвърлено в Ню Йорк от Вашингтон и отначало нещастно от новата си работа, а сега направо обезумяло от радост, че живее в най-чудесния град на Земята с най-чудесния мъж във вселената.

— Защо ще се махаш за уикенда? — попитах я.

— Защото това място ме подлудява. Чудесните градове са способни на подобно нещо.

— Върху какво работиш? — попитах.

— Опитвам се да намеря квартира в Норт Форк.

— Сигурно всички са заети за уикенда. А и не забравяй, че в понеделник съм на работа.

— Как бих могла да забравя? Цяла седмица се оплакваш.

— Никога не се оплаквам.

Незнайно защо тя реши, че това е смешно.

Заразглеждах лицето ѝ на светлината на монитора. Беше прекрасна като в деня преди почти три години, когато я срещнах за първи път. Обикновено жените, с които се захващам, се състаряват бързо. Първата ми съпруга Робин твърдеше, че едногодишният ни брак ѝ се сторил цяло десетилетие.

— Ще те чакам в „При Еко“ — казах.

— Не се зареждай догоре.

Прекосих разделената на кубчета ферма, която вече бе опустяла, и излязох във фоайето с асансьорите, където се бяха изсипали колегите.

Побъбрих с неколцина, после видях Хари и тръгнах към него. Носеше голям метален куфар, в който вероятно се пазеха камери и обективи.

— Ела да те черпя едно — казах му.

— Съжалявам, но трябва да тръгвам колкото се може по-скоро.

— Ще пътуваш нощем?

— Да. Трябва да съм на линия по изгрев слънце. Ще има някакво събиране и трябва да фотографирам номерата на колите и физиономииите на пристигащите.

— Прилича ми на следенето по време на сватби и погребения.

— Да. Същата гадост.

Натъпкахме се в асансьора и поехме надолу.

— Къде е Кейт? — попита Хари.

— Идва. Как е Лори? — Хари беше разведен, но това не го бе направило отшелник.

— Страхотно.

— Не изглеждаше зле на снимката в сайта за запознанства.

— Ама че си задник! — разсмя се той.

— Не съм задник, предник съм. Всъщност къде е това място?

— Кое? О... близо до Саранак Лейк.

Закрачихме по Бродуей. Бе от ония студени есенни дни, в които улиците и тротоарите те карат да изпитваш характерната благодарност, че е петък.

Казахме си довиждане и поех на юг по булеварда.

Долен Манхатън представлява гъста гора от небостъргачи и тесни улици, гарантиращи минимум слънчева светлина и максимум стрес.

Районът включва Долен Ист Сайд, където съм роден и израснал, а също така Китайския квартал, Малката Италия, Трибека и Сохо. Основните отрасли тук са диаметрално противопоставени — бизнесът и финансите в лицето на Уолстрийт и властта, представена от Федералния, Щатския и Градския съд; Градският съвет; затворите; сградата на ФБР, полицията и т.н. Необходим придатък към всичко

това са адвокатските кантори, в една от които работи бившата ми жена, поемаща защитата само на най-високопоставените престъпни негодници. Това беше една от причините да се разведем. Другата бе, че смяташе готвенето и чукането за предразсъдъци от някакъв друг свят.

Пред и над мен имаше къс синьо небе на мястото, където се бяха издигали Близнаците. За повечето американци — и още повече за нюйоркчаните — отсъствието на кулите се регистрира само като празнина в небето. Но ако живеете или работите в центъра и сте свикнали всеки ден да виждате тези чудовища, отсъствието им ще ви изненадва и до ден днешен, когато минете по улицата и откриете, че ги няма.

Вървах и си мислех за разговора ни с Хари Мюлер.

От една страна, в назначението му за уикенда нямаше абсолютно нищо необичайно или забележително. От друга, нещата просто не се връзваха. Бяхме на крачка от война с Ирак, сражавахме се в Афганистан, гонеше ни параноята и очаквахме поредната атака на ислямски терористи, а Хари го пращат да слухти на някакво събиране на богати консерви, чието ниво на заплаха за националната сигурност вероятно можеше да се оцени някъде между ниско и нулево.

А и нелепите обяснения на Том Уолш за пълненето на папките в случай, че от Конгреса или медиите се поинтересуват какви мерки взима ФКТС спрямо нашите си терористи. Това можеше да има някакъв смисъл преди няколко години, но след 9/11 неонацистите, милитаристите и останалите ненормалници се бяха кротнали и всъщност дори се бяха стреснали от това, че са ни нападнали и че страната реагира доста добре, избива лошите, прибира ги на топло и тъй нататък. А капак на всичко бе и онзи отчет в неработен ден, пък бил той и понеделник.

Както и да е, нямаше смисъл да правя от мухата слон, макар и да ми се виждаше малко странно. Като цяло, не ми влизаше в работата, а всеки път, когато започна да задавам прекалено много въпроси за неща, които ми се виждат странни на Федерал Плаза 26, неизменно загазвам. Майка ми все повтаряше: „Джон, презимето ти е Белята“. И аз й вярвах, докато не видях акта си за раждане, където пишеше „Алойзиус“. Белята като че ли ми отива повече.

Отбих по Чамбърс Стрийт и влязох в „При Еко“ — италиански ресторант с атмосферата на американска пивница, въплъщение на най-доброто от двата свята. Барът бе пълен с костюмирани господа и дами в делови облекла. Разпознах много лица и размених поздравии с неколцина души.

Дори и да не познавах никого, като добър детектив и наблюдател на живота в Ню Йорк можех да различа високоплатените юристи, държавни служители, бюстители на закона и финансисти. Случва ми се понякога да се натъкна на бившата си половинка и определено смятам, че някой от двамата ни трябва да престане да идва тук.

Поръчах си „Дюърс“ със сода и размених няколко думи с хората около мен.

Не след дълго се появи Кейт. Поръчах ѝ бяло вино, което ми напомни за проблема с уикенда.

— Чу ли за главнята по лозите?

— Каква главня по лозите?

— В Норт Форк. Всички лози били заразени с някаква странна плесен, която можела да заразява и хора.

Тя явно не ме чу.

— Намерих хубава квартира в Матитък. — Описа мястото според рекламите в някакъв уебсайт и завърши с думите: — Звучи много очарователно.

Същото се отнася и за замъка на Дракула в трансилванския уебсайт.

— Да си чувала нещо за Къстър Хил Клуб?

— Не... Не ми е попадал на уебсайта на Норт Форк. В кое градче е?

— Всъщност намира се в северната част на щата.

— О... хубаво ли е?

— Не зная.

— Искаш ли да идем там следващия уикенд?

— Първо ще го проверя.

Името очевидно не говореше нищо на Кейт Мейфийлд, която понякога знае неща, които не благоволява да сподели с мен. Женени сме, но тя е от ФБР, а аз имам по-ограничен достъп до информация и не ми се полага да зная онова, което знае тя. В тази връзка се зачудих защо реши, че думите „Къстър Хил Клуб“ се отнасят за място за отсядане, а не за някакво историческо общество, кънтри клуб или нещо подобно. Може би причината бе в контекста. А може пък да знаеше много добре за какво става дума.

Прехвърлих темата към бележките за Ирак и известно време обсъждахме геополитическата ситуация. По мнението на специален агент Мейфийлд войната с Ирак бе не само неизбежна, но и необходима.

Федерал Плаза 26 е истинско Министерство на Оруел и правителствените служители там са много чувствителни и към най-слабите промени в партийната линия. Когато основният закон на деня се нарича политическа коректност, би могло да се очаква Контратерористичната спецчаст да бъде агенция за социални грижи за психопати с ниско самочувствие. Днес всички говорят за избиване на ислямски фундаменталисти и победа във войната срещу терора — граматически по-правилно е „войната срещу тероризма“, но вече в обръщение са думите от новговора. Като добър държавен служител, Кейт Мейфийлд не се интересува особено от политика, затова няма проблем днес да мрази талибаните, Ал Кайда и УБЛ, а утре, веднага Щом пристигне следващата директива, да насочи омразата си с още по-голяма сила към Саддам Хюсеин или когото и да било.

Но може би не съм честен. И не съм напълно рационален по темата Бин Ладен и Ал Кайда. Изгубих много приятели на единадесети септември и единствено благодарение на Божията милост и задръстванията двамата с Кейт не се намирахме в Северната кула по време на рухването ѝ.

Трябваше да присъствам на работна закуска на сто и седмия етаж. Закъснявах и Кейт ме чакаше в лобито. Дейвид Стейн, Джак Кьониг и бившият ми партньор и може би най-добрият ми приятел Дом Фанели бяха дошли навреме, също като много други добри и недотам добри хора като Тед Наш. Никой от посетителите на ресторанта не оцеля.

Трудно мога да бъда изкаран от равновесие — дори да ме прострелят три пъти и да изгубя почти цялата си кръв на улицата, това не би могло да остави трайни последици върху душевното ми здраве, ако изобщо може да става дума за такова, — но онзи ден ме разтърси повече, отколкото си давах сметка тогава. Имам предвид, че тогава се намирах точно под самолета, когато блъсна сградата, и сега всеки път, когато видя ниско летящ самолет...

— Джон?

Обърнах се към Кейт.

— Какво?

— Попитах те дали ще пиеш още едно.

Погледнах празната си чаша.

Тя ми поръча ново питие.

Смътно си давах сметка, че в края на бара има телевизор и че репортерът отразява гласуването в Конгреса за Ирак.

Мислено отново се бях пренесъл в 9/11. Бях се опитал да съм от помощ на ченгетата и пожарникарите при евакуирането на хората от фойето, като в същото време търсех Кейт.

После се озовах извън сградата и носех носилка. Погледнах случайно нагоре и видях как хората скачат от прозорците. Помислих си, че Кейт е някъде горе, и ми се стори, че я виждам да пада... Хвърлих поглед към жена си до мен.

— За какво си се размислил? — попита тя.

— За нищо.

В този миг връхлетя вторият самолет. Чух тътена на сгромолясващ се бетон и стомана, който не бях чувал никога дотогава... още усещам как земята под мен затрепери, докато сградата рухваше и от небето валяха стъклени шрапнели. Подобно на всички останали, тичах като побъркан. Още не мога да си спомня дали аз съм захвърлил носилката, дали другият тип не ме бе изпреварил и дали изобщо съм мъкнел нещо подобно.

Не мисля, че някога ще си спомня.

През седмиците след 9/11 Кейт се затвори в себе си, не можеше да спи, много плачеше и рядко се усмихваше. Напомняше ми за жертвите на изнасилвания, с които си бях имал работа — изгубили не само невинността си, но и част от душата си.

Деликатните бюрократи от Вашингтон насърчаваха всички свързани с трагедията да потърсят утеха. Не съм от склонните да говорят за личните си проблеми с непознати, били те професионалисти или други, но по настояване на Кейт посетих един от психиатрите, наети от федералните в отговор на голямото търсене. Самият той си бе малко лудичък, така че на първия сеанс не постигнахме особен прогрес.

Втория и останалите сеанси прекарах в кварталния бар „При Дреснър“ и се консултирах с бармана Ейдън.

— Шибано нещо е животът — казваше той. — Я да ти сипя още едно.

Кейт пък продължи с консултациите около половин година и сега е много по-добре.

Въпреки това ѝ се бе случило нещо, което не можеше да се излекува напълно. И каквото и да бе то, можеше и да не е така свирепо.

Откакто я познавах, тя бе чудесно момиче от компанията, следваше правилата и рядко критикуваше Бюрото или методите му. Всъщност обикновено критикуваше мен заради критиките ми към системата.

Както вече казах, външно тя продължава да е лоялен боец и следва неотклонно партийната линия, но вътре в себе си осъзнава, че въпросната линия се е завъртяла на 180 градуса, и това я е направило малко по-цинична, критична и мнителна. За мен това е добре дошло. Така имаме нещо общо.

Понякога ми липсва онази ентусиастка с блеснали очи, в която се бях влюбил. Харесвам обаче и тази по-жилава и опитна жена, която, също като мен, е видяла лицето на злото и е готова да се изправи отново срещу него.

И сега, една година и един месец по-късно, двамата живеем в състояние на постоянно, кодирано в цветове безпокойство. Днес е тревога от оранжево ниво. Утре — кой знае? Повече от ясно е, че няма да видя зелено до края на дните си.

ВТОРА ЧАСТ
СЪБОТА
СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

*Не бива да изключваш дракона от
сметките си, ако живееш в съседство с него.*

Дж. Р. Р. Толкин

Детектив Хари Мюлер паркира караваната край старата просека, събра нещата си от предната седалка, излезе, направи справка с компаса и пое на северозапад през гората. Беше с есенен камуфлажен екип и черна плетена шапка.

Теренът бе лесен за ориентиране, с високи прави борове и покрита с мъх и росна папрат земя. Между дърветата започваше да се промъква дневната светлина и гъстата ниска мъгла побеля. Запяха птици, под храсталаците зашумоляха дребни животинки.

Беше студено и от устата на Хари излизаше пара, но девствената гора бе пленителна и го караше да се чувства повече щастлив, отколкото окаян.

На врата му висяха окачени бинокъл, камера и скъп 12-мегапикселов фотоапарат „Никон“ с дълъг 300-милиметров обектив. В джоба си бе пхнал и „Наръчник за птиците на Сибли“ в случай, че някой се поинтересува какво търси тук, както и 9-милиметров „Глок“, ако отговорът му се окажеше незадоволителен.

Беше инструктиран от един тип, известен като Ед от Техническия, който му каза, че всяка от страните на имота Къстър Хил Клуб била по около шест километра, сиреч общо трийсет и пет — трийсет и шест квадратни километра собственост. Колкото и невероятно да звучеше, около цялата площ бе вдигната телена ограда, поради което човекът от Техническия отдел го бе обзавел с клещи секачи, които сега тежаха в джоба му.

След десетина минути ходене стигна до оградата. Беше три и половина метра, с бодлива тел отгоре. През три-четири метра имаше метални табели с надпис:

ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ — ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО.

А също така:

ВНИМАНИЕ!

ИМОТЪТ СЕ ОХРАНЯВА ОТ ВЪОРЪЖЕНИ ПАТРУЛИ И КУЧЕТА.

От дългия си опит Хари знаеше, че подобни предупредителни знаци са най-често пълна глупост, нямаща нищо общо с действителността. В този случай обаче предпочиташе да вземе табелите на сериозно. Освен това го безпокоеше, че Уолш или не е знаел за кучетата и въоръжените патрули, или е знаел и е предпочел да го премълчи. И в двата случая имаше основания да го благославя в понеделник сутринта.

Извади мобилния си телефон и го превключи на вибриране. Забеляза, че сигналът е силен, което бе малко странно в тези планини. Съвсем импулсивно избра номера на приятелката си Лори. След пет извънзвонявания се включи гласова поща.

— Здравсти, миличка — тихо каза Хари. — Обажда се твойт единствен. Намирам се в планината, така че има възможност дълго да нямам обхват. Искрах просто да ти кажа здравсти. Пристигнах снощи към полунощ, спях в караваната и сега съм на пост недалеч от хижата на десните кукувци. Така че не ми се обаждай, ще ти звънна вкъщи, ако не те намеря на мобилния. Трябва да свърша това-онова на местното летище днес или утре сутринта, така че може да прекарам още една нощ тук. Ще ти се обадя, когато разбере как стоят нещата. До скоро. Обичам те.

Прекъсна, извади клещите, сръза телената мрежа и се вмъкна в частната собственост. Замръзна, огледа се и се ослуша, след което прибра секачите и тръгна между дърветата.

След пет-шест минути забеляза телефонен стълб и отиде при него. В горния му край имаше монтирана заключена телефонна кутия.

Стълбът бе висок десетина метра. На около шест метра височина имаше четири прожектора, а над тях — пет проводника, минаващи по напречната греда. Един от тях очевидно захранваше телефона, а друг се грижеше за светлините. Останалите три бяха дебели кабели, по които можеше да минава доста ток.

Забеляза нещо необичайно и насочи бинокъла към върха на стълба. Това, което бе взел за вечнозелени клони на съседните дървета... всъщност клони си бяха, но излизаха от самия стълб. И бяха пластмасови — от онези, които използват мобилните оператори, за да скрият или украсят клетъчните предаватели в заселените райони. Но какво търсеха тук, наред гората?

Свали бинокъла, вдигна апарата и направи няколко снимки. Спомни си думите на Том Уолш: „Освен коли, лица и номера снимай всичко, което ти се стори интересно“.

Реши, че това изглежда интересно и подходящо, затова вдигна камерата и засне десетсекунден клип, след което продължи напред.

Теренът постепенно започна да се издига и борове се смениха с дъбове, брястове и кленове — все още запазените им листа бяха обагрени в ярки оттенъци на червеното, оранжевото и жълтото. Земята бе покрита с килим от окапали листа, които шумоляха под краката на Хари.

Той направи бърза справка с компаса и картата и определи, че хижата е право напред, на по-малко от осемстотин метра.

Извади сандвич и продължи напред, дъвчеше и се наслаждаваше на свежия планински въздух, но все пак бе нащрек за евентуални изненади. Макар да бе федерален агент, проникването в чужда територия си беше нарушение и без необходимото разрешение имаше точно толкова право да се намира в частна собственост, колкото и някой браконьер.

И въпреки това, когато бе питал Уолш за разрешението, той му бе отвърнал: „Нямаме основателна причина за наблюдение. Защо да питаме съдията, ако отговорът така или иначе ще е не?“ Или, както казваха в НЙПУ за заобикалянето на закона: „По-добре е по-късно да молиш за прошка, отколкото да искаш разрешение предварително“.

Като всички други в контратерористичната част, Хари знаеше, че правилата се бяха променили две минути, след като бе ударена втората кула, а онези правила, които си бяха останали същите, можеха да се нарушават. Като цяло, това бе направило работата му полека, но понякога — като сега — ставаше и по-рискована.

Гората започна да оредява — много дървета бяха отсечени и извозени, може би за огрев, а може би и от съображения за сигурност. Каквато и да бе причината, прикритието бе много по-слабо, отколкото преди стотина метра.

Пред него вече се виждаше открито пространство.

Той спря под последния клен и огледа района с бинокъла.

Павиран път минаваше през полето и се спускаше към портала, където имаше караулка. Покрай пътя имаше лампи върху метални пръти. Имаше и дървени стълбове с по пет проводника — излизаха от

гората, минаваха през откритото пространство и отново изчезваха сред дърветата на отсрещната страна. Хари реши, че това са същите жици, които бе видял край оградата. Изглежда, обкръжаваха имота, което означаваше, че целият периметър се осветява. „Ловджийска хижа, как ли пък не“ — каза си.

Самата постройка бе от обли камъни, дървени трупи и дъски, с портик с колони пред входа. От зеления дъсчен покрив шест каменни комина дружно бълваха сив пушек. Прозорците светеха, един черен джип бе спрял на просторното посипано с чакъл място за паркиране пред къщата. Явно някой си беше вкъщи — надяваше се Хари — и очакваше гости. Нали затова бе тук.

Направи няколко телескопични снимки на паркинга и хижата с фотоапарата, после включи камерата и засне постройката и района около нея.

Знаеше, че трябва да се приближи много повече, ако иска да снима пристигащите коли, номерата им и слизащите от тях хора. Ед от Техническият отдел му бе показал въздушна снимка на хижата и му беше обяснил, че районът е открит, но имало много големи камъни, зад които можел да се скрие.

Огледа склона и прецени пътя си — щеше да притичва от една скала към друга и така щеше да стигне желаната позиция на стотина крачки от хижата. Оттам можеше да заснеме с апарата и камерата пристигащите автомобили и хора. Според Уолш трябваше да остане тук до късно следобед, след което да отиде до местното летище, да освободи взетата под наем кола и да си завери билета.

Спомни си как беше работил върху един случай с едни типове от Ирландската републиканска армия — бяха си организирали тренировъчен лагер недалеч оттук. Горският резерват Адирондак заемаше площ колкото Нью Хампшир и бе смес от общинска и частна земя с много малобройно население — идеално място за лов, преходи... и изпитания на незаконни оръжия.

Това положение обаче беше малко по-различно от историята с ИРА — нямаше данни за никакви престъпления, а хората, които живееха в тази голяма постройка, вероятно имаха сериозно влияние тук-там.

Тъкмо се канеше да затича към първата скала, когато три черни джипа внезапно изникнаха иззад хижата и се понесоха през полето.

Право към него.

— Мамка му!

Обърна се и се върна към дърветата... и чу лаещи в гората кучета.

— Ох, по дяволите!

Трите джипа спряха до самите дървета и от всеки слязоха по двама души. Носеха ловджийски пушки.

От гората се появиха още трима мъже с немски овчарки — кучетата опъваха поводите и ръмжаха. Тези не бяха с пушки, а с пистолети. Накрая сред дърветата се появи четвърти тип. По походката му личеше, че е главният.

Хари си даде сметка, че местоположението му може да се определи с такава точност единствено чрез поставени в района детектори на движение и звук. Тези хора *наистина* държаха на усамотението си.

Изпита не точно страх, а по-скоро необичайно безпокойство. Щеше да е гадно, но не и опасно.

Мъжете го заобиколиха, но се държаха на разстояние пет-шест метра. Всички бяха облечени във военни маскировъчни униформи с американския флаг на дясното рамо. И всички носеха фуражки с американския орел и втъкнати в лявото ухо слушалки.

Шефът им — здравеняк на средна възраст — пристъпи напред. На табелката на гърдите му пишеше „КАРЛ“.

— Господине, влезли сте в частна собственост — уведоми го Карл.

Хари го изгледа тъпо.

— Сигурен ли сте?

— Да, господине.

— Ох, да му се не види. Е, ако ми покажете откъде...

— Как минахте през оградата, господине?

— Ограда ли? Каква ограда?

— Оградата около имота, господине. Онази с предупредителните табели.

— Не видях никакви... О, имате предвид *онази* ограда. Съжалявам, Карл, следях един кълвач, той прелетя над нея, така че намерих дупка и...

— Защо сте тук?

Забеляза, че тонът на Карл е станал малко по-нелюбезен и че забрави думичката „господине“.

— Аз съм орнитолог — отвърна той и извади наръчника си. После потупа бинокъла. — Наблюдавам птици.

— За какво са ви тези камери?

— За да снимам птиците. — „Задник нещастен“. — И тъй, ако ми посочите как да изляза от частната собственост — или още по-добре, ако ме закарате до изхода, — ще си тръгна.

Карл не отговори и Хари усети първия признак за евентуални неприятности.

— Наоколо има милиони акри обществена земя — каза накрая Карл. — Защо пробихте оградата?

— Не съм пробивал никакви шибани огради, приятел. И между другото, Карл, я ходи да се шибаш.

Това вече не приличаше на думи на любител орнитолог.

Хари си помисли дали да не извади картата си на федерален агент и да накара тия типове да му козируват и да го закарат до караваната му. Реши обаче не дрънка много-много. Защо да ги информира, че е федерален агент, изпратен да души наоколо? Ако Уолш научеше, щяха да хвърчат лайна.

— Махам се оттук — каза Хари и направи крачка към гората.

Пушките моментално се вдигнаха, пистолетите изскочиха от кобурите. Трите кучета заръмжаха и опънаха ремъците.

— Спрете или ще пусна кучетата.

Хари пое дълбоко дъх и спря.

— Има два начина да се разберем — каза Карл. — Лесен и труден.

— Да пробваме трудния.

Карл хвърли поглед към останалите деветима мъже, после към кучетата и накрая към Хари.

— Господине — заговори с примирителен тон, — изрично ни е заповядано да отвеждаме всеки нарушител в хижата, да се обадим на шерифа и той да ескортира задържания извън границите на имота. Няма да повдигаме обвинения, но ще бъдете предупреден от шерифа, че ако направите втори опит за проникване, ще бъдете арестуван. Според вътрешния правилник нямате право да напускате имота пеш.

Нито ние да ви откараме извън него. Това може да направи единствено шерифът. Това е в интерес на собствената ви безопасност.

Хари обмисли думите му. Макар мисията да бе напълно провалена, можеше да се похвали с малка победа — щеше да огледа хижата отвътре и може би щеше да събере някаква допълнителна информация там, както и малко клюки от местния шериф.

— Добре, мой човек, да вървим.

Карл му направи знак да се обърне и да тръгне към джиповете. Хари реши, че ще го качат на някой, но те не го направиха — явно вътрешният им правилник бе предвидил и това.

Джиповете обаче тръгнаха след него, когато го поведоха към хижата.

Хари вървеше и мислеше за десетимата въоръжени мъже с кучета, охраняемия портал, оградата, бодливата тел, прожекторите и телефонните кутии, а също и за вероятните детектори на движение и звук. Това определено не беше обикновен клуб на любителите на лова и риболова. Изведнъж го доядя на Уолш, който го бе инструктирал отгоре-отгоре. Още по-бесен бе на самия себе си, че не бе успял да надуши неприятностите.

Знаеше, че не би трябвало да се страхува, но изостреният от двете десетилетия в полицията и петте години като антитерорист инстинкт му подсказваше, че някъде наблизо се спотайва и някаква опасност.

За да потвърди подозрението си, Хари се обърна към вървящия до него Карл.

— Защо не звъннем на шерифа по мобилния ти телефон още сега? Ще спестим време.

Карл не отговори.

Хари понечи да бръкне в джоба си.

— Можеш да звънеш по моя, ако искаш.

— Дръж си ръцете така, че да ги виждам — сръза го Карл. — И си затваряй шибаната уста.

По гърба на Хари пробягаха ледени тръпки.

Високият слаб мъж на средна възраст зад бюрото се представи като Бейн Мадокс, президент и собственик на Къстър Хил Клуб. Това, обясни господин Мадокс, не било ежедневната му работа, а просто хоби. Бил също така президент и собственик на Глобъл Ойл Корпорейшън съкратено ГОКО, за която Хари бе чувал и което обясняваше и двете снимки на стената: едната на петролен танкер, а другата — на горящо петролно поле в неznайно коя пустиня.

Мадокс забеляза интереса му към снимките и добави:

— Кувейт. Войната в Залива. Мразя да гледам как изгаря добър петрол, още повече ако никой не ми плаща за това.

Хари не отговори.

Господин Мадокс носеше син блейзър и крещяща риза на шотландско каре. Хари Мюлер бе облечен в топлия плътен гащеризон. Беше подложен на унизително претърсване и разсъбличане от страна на Карл и двама от хората му, които бяха въоръжени с електрически остени за говеда и обещаха да ги използват, ако реши да се съпротивлява. В момента Карл и още един от охраната стояха зад него — и продължаваха да държат палките. Засега от шерифа нямаше никаква вест и Хари предполагаше, че изобщо не е тръгнал насам.

Бейн Мадокс седеше спокойно зад голямото си бюро в просторния, облицован с чамова ламперия кабинет на втория етаж на хижата. През прозореца от дясната му страна се виждаше склонът зад хижата и на върха — високата антена, която Хари бе забелязал от гората.

— Кафе? Или може би чай? — попита господин Мадокс госта си.
— Майната ти.

— Това „не“ ли означава?

— Майната ти.

Впериха погледи един в друг. Мадокс бе шейсетинагодишен, добре сложен, с необичаен за сезона бронзов загар, сресана назад сива коса, дълъг тънък орлов нос и с подхождащи му сиви очи. Хари си помисли, че този тип изглежда богат, но не по тъпия начин. В Мадокс

имаше нещо загатващо за сила, мощ и интелект. За власт и контрол. И изобщо не изглеждаше притеснен от факта, че е отвлякъл и задържал федерален агент. Това никак не беше добре.

Мадокс извади цигара от дървената кутия на бюрото си.

— Нещо против, ако пуша?

— Не ми пука, че ще пукнеш от рак. Обади се на шерифа. Веднага. Мадокс запали цигарата със сребърната настолна запалка и замислено заизпуска кълба дим, После попита:

— Какво ви води насам, детектив Мюлер?

— Птиците.

— Не искам да съм груб, но това ми се вижда доста пъзливо хоби за борец против тероризма.

— Още една минута, и ще те арестувам.

Какво пък, тогава да използваме тази минута по възможно най-разумния начин.

Мадокс огледа наредените на бюрото му предмети — мобилния телефон и пейджъра на Хари, сега изключени, ключовете, портативната камера, цифровия фотоапарат „Никон“, бинокъла, птичия наръчник на Сибли, топографската карта на района, компаса, клещите, документите на Хари и деветмилиметровия „Глок 27“, известен също и като детския „Глок“, тъй като можеше лесно да се скрие. Хари забеляза, че Мадокс е извадил пълнителя — умно от негова страна.

— Какви изводи да си правя от всичко това? — попита Мадокс.

— Каквито ти скимне, пич. Върни ми нещата и ме пусни, или не ти мърдат двацет години за отвличане на федерален агент.

Мадокс събра вежди в знак, че е раздразнен и започва да губи търпение.

— Стига, господин Мюлер. Вече минахме през това. Не е зле да продължим напред.

— Майната ти.

— Добре, тогава нека аз да вляза в ролята на детектив — предложи Мадокс. — Виждам бинокъл, малка видеокамера, много скъп цифров фотоапарат с телескопичен обектив и наръчник за птици. От това мога да направя заключението, че сте ентусиазиран любител орнитолог. Толкова ентусиазиран, че дори носите със себе си тези клещи, ако случайно между вас и птицата се окаже някаква ограда.

Както и пистолет в случай, че птичката не стои неподвижно достатъчно дълго, за да можете да я фотографирате. Е, как се справям?

— Слаба работа.

— Нека продължа с опитите си. Освен всичко това виждам и подробна карта, на която моята собственост е оградена с червено и е отбелязана хижата, плюс други постройки. Това ме навежда на мисълта, че собствеността ми е била заснета от въздуха и впоследствие нанесена върху картата. Прав ли съм?

Хари не отговори.

Господин Мадокс продължи:

— Освен това виждам на бюрото си тази значка и карта, която ви идентифицира като пенсиониран детектив от Нюйоркската полиция. Е, орнитологията е добро занимание за пенсионер.

— Начукай си го и пукни.

— Но онова, което събужда интереса ми най-много, е другата значка и карта, според които вие сте федерален агент от Контратерористичната спецчаст. *Действащ*, а не пенсиониран. — Мадокс разгледа снимката на картата, после се обърна към Хари. — И днес ли сте на работа?

Хари реши да пробута още веднъж скалъпената история, просто в случай, че този тип търси причина да го пусне.

— Добре, ще повторя отново онова, което вече казах на параноичните ти наемни ченгета. Дойдох тук с караваната си за уикенда. Наблюдавам и снимам птици. Освен това съм федерален агент и по закон трябва да нося със себе си документите и желязото. Не бива да събираш две и две и да получаващ пет. Ясно ли ти е?

— Ясно ми е. — Мадокс кимна. — Поставете се обаче на моето място. А аз ще се поставя на вашето. Аз съм федерален агент Хари Мюлер и изслушвам човек, който ми казва, че всички улики, които виждам пред себе си — улики за следене, — могат да се обяснят като средство за наблюдаване на птици. Е, ще ви пусна ли? Или ще настоявам за по-логично и правдиво обяснение? Какво бихте направили *вие* на мое място?

— Съжалявам, не мога да те чуя от крещящата ти риза.

Господин Мадокс се усмихна, после отвори наръчника на Сибли, сложи си очилата и го отвори наслуки.

— Къде е най-вероятно да видите гмурец, господин Мюлер?

— Край някое езеро.

— Това беше прекалено лесно. — Мадокс прелисти няколко страници. — Какъв е цветът на небесносиньото коприварче?

— Кафяв.

Господин Мадокс поклати глава.

— Не, не, господин Мюлер. Небесносин все пак означава син. Син като небето. Още един въпрос. При два от три минавате. — Пак запрелиства книгата. — Какъв е цветът на мъжкия...

Виж какво. Вземи я намажи с вазелин тая книга и си я натикай в задника.

Господин Мадокс затвори книгата и я остави, после се обърна към компютъра на бюрото си.

— Това тук са цифровите ви снимки. Не виждам никакви птици на тях обаче. В същото време става ясно, че сте проявили интерес към един от сервизните стълбове... и, да видим... а това тук е телескопична снимка на кулата зад хижата... близък план на самата хижа... а, на покрива е кацнала една птица. Каква е?

— Ястреб лайнар.

Мадокс взе камерата, натисна бутона за възпроизвеждане и се загледа в дисплея.

— Ето го отново стълба... явно сте забелязали пластмасовите клони... а тук отново виждаме хижата... имали сте добър изглед... птицата отлита. И тъй, каква беше? Прилича ми на голяма синя чапла, но по това време вече би трябвало да е отлетяла на юг. Тази есен излезе необичайно топла. Глобалното затопляне, ако вярвате на тези врили-некипели.

Мадокс остави камерата.

— Знаете ли какво е решението срещу глобалното затопляне? Не? Ще ви кажа. Ядрена зима. — Той се разсмя. — Стар виц.

Запали нова цигара. Изпусна идеални кръгчета и ги загледа как се издигат и се разсейват.

— Едно забравено изкуство.

Докато Бейн Мадокс упражняваше забравеното си изкуство, Хари Мюлер бързо огледа стаята. Чуваше дишането на двамата зад себе си. Погледът му се отмести към стената, която бе почти изцяло закрыта от някакви дипломи и грамоти в рамки. Помисли си, че ако успее да разбере кой е този тип, ще му е от полза.

Мадокс забеляза какво гледа.

— Онова горе е грамотата ми за Сребърната звезда. До нея е тази за Бронзовата звезда, а по-нататък е Пурпурното сърце. После е заповедта за производството ми в младши лейтенант от армията. На следващия ред са обичайните медали за служба, сред които медал за Виетнамската кампания и Почетната грамота от президента. Служих в Седми кавалерийски полк на Първа въздушнодесантна дивизия. Навремето Седми кавалерийски е бил полкът на генерал Къстър. Това отчасти е и причината за името на този клуб. По-късно може да ви кажа и другата причина, но ако го направя, ще трябва да ви убия. — Той се разсмя. — Пошегувах се. Стига де, усмихнете се! Просто се пошегувах.

Хари се усмихна насила. Насила. „Задник“.

— На най-долния ред е значката от пехотата, значката ми за отличен стрелец, дипломата ми от Школата за тренировка в джунглата и накрая — заповедта за уволнението ми. Завърших службата си след седем години с чин подполковник. По онова време издигането по стълбицата ставаше бързо. Благодарение на многото мъртви офицери. Вие били ли сте в армията?

— Не. — Хари реши да се включи в играта. — Бях малък, когато отмениха наборите.

— Ясно. Би трябвало да ги върнат.

— Напълно съм съгласен — каза Хари. — Трябва обаче да набират и жени. Щом искат равни права, нека поемат и равни отговорности.

— Абсолютно сте прав.

Хари вече бе набрал скорост.

— Синът ми трябваше да се регистрира като донаборник в случай, че сменят системата. За дъщеря ми обаче не беше задължително. На какво прилича това?!

— Така де. Значи имате син и дъщеря?

— Да.

— Женен ли сте?

— Разведен — отвърна Хари.

— А, и аз така.

— Жените могат да те подлудят — каза Хари.

— Само ако им позволиш.

— Е, позволяваме им.

Мадокс се изсмя.

— Така е. Както и да е, дошли сте тук да слухтите за Федералната контратерористична спецчаст. Защо?

— Колко време изкара във Виетнам?

Мадокс го изгледа, помълча няколко секунди, после каза:

— Два тура по една година и трети, който бе съкратен от куршум от АУТЕК-47 — размина се на косъм със сърцето ми, продупчи десния ми бял дроб и ми счупи ребро на излизане.

— Имаш късмет, че си останал жив.

— Не минава ден, без да си го повтарям. Всеки ден ми е подарък. По вас стреляли ли са?

— Пет пъти. Но така и не ме улучиха.

— Е, имате късмет, че сте жив. — Господин Мадокс се вгледа в Хари. — Раната променя. Вече не си същият. Но не е задължително промяната да е към лошо.

— Зная. Имам ранявани приятели.

Помисли си за Джон Кори, но беше повече от сигурен, че той си е все същият остроумен задник, какъвто бе и преди да опита оловото.

— Понякога си мисля, че трябваше да се запиша доброволец — каза той. — Виетнам бе приключил, но въпреки това можех да служа. Може би щях да участвам в инвазията в Гренада или нещо такова.

— Е, не се самообвинявайте толкова. Повечето американци не са служили. И да си призная, войната е адски страшно нещо. А сега вие участвате в тази война срещу тероризма и доколкото мога да преценя, сте на предната линия. Прав ли съм?

— Тъж... да.

— А под тероризъм разбираме най-общо ислямски такъв. Прав ли съм?

— Да... но...

— И тъй, значи сте дошли да търсите ислямски терористи? С какво мога да ви помогна?

— Ами... ето как стоят нещата. Преди пет години работех по един случай с момчета от Ирландската републиканска армия — терористи, иначе казано — само на двайсетина километра оттук. Имаха тренировъчен лагер.

Хари разказа в общи линии случая и завърши:

— Изпратихме осем от тях във федералния затвор с присъди между три и двадесет години.

— А, да. Спомням си историята, стана съвсем наблизо.

— Именно. Е, сега е същото. Проверяваме много частни имения и търсим подозрителни дейности, свързани с ИРА. Получихме информация, че...

— Значи няма нищо общо с ислямските терористи, така ли?

— Не. Не и в този случай. Работим върху ИРА.

— Изглежда ми прахосване на време и средства в светлината на единайсети септември.

— Е, и аз съм на това мнение. Но трябва да държим под око всичко и всички.

— Да де. — Мадокс за момент се замисли. — И тъй, смятате, че Къстър Хил Клуб е... какво? Тренировъчен лагер за Ирландската републиканска армия ли?

— Шефовете са надушили някаква повишена активност в района и ме изпратиха да хвърля едно око. Нали разбираш, ако случайно използват собствеността ти без твоё знание.

— Никой не може да влезе в моята собственост без мое знание, както сам се уверихте.

— Да, вече ми е ясно. Ще докладвам...

— Не и хора, занимаващи се с паравоенно обучение.

— Да, аз...

— И това не обяснява защо сте правили снимки на моята хижа. Би трябвало да бродите из гората и да търсите хора от ИРА.

— Да, обърках се.

— Определено. Става ясно, че сте тук да следите.

— Ами, да. Трябва да проверя още десетина имота в района.

— Разбирам. Значи не трябва да се чувствам особено поласкан?

— Моля?

— Значи не съм на мушката?

— Не. Става въпрос за най-рутинна процедура.

— Олекна ми. Между другото, имате ли официално разрешително за действията си?

— Имам... но не го нося.

— А би трябвало. — Мадокс махна към бюрото и се усмихна. — Не намерихме нищо дори когато проверихме в ректума ви.

— А бе я се шибай! — Хари скочи. — Лайнар с лайнар!

— Моля?

— Писна ми... — Посегна към нещата си на бюрото — и изпепеляваща болка експлодира в дясната половина на тялото му, след което всичко изчезна...

Лежеше на пода, целият в студена пот. Почти не виждаше, но все пак различи стоящия над него Карл, който потупваше палката си, сякаш го питаше дали не иска да я опита отново.

Опита се да се изправи, но краката му сякаш бяха от гума. Другият от охраната го подхвана отзад, вдигна го и го стовари в стола.

Едва си пое дъх. Трепереше. Очите му все така блуждаеха, звуците сякаш достигаха до него иззад някаква преграда.

Някой му подаде пластмасова бутилка с вода. Той насмалко не я изпусна.

— Направо да не повярваш какви неща е способно да направи електричеството — отбеляза господин Мадокс. — При това почти без никакви видими улики. Та докъде бяхме стигнали?

Хари се опита да каже: „Майната ти“, но думите не искаха да излязат от устата му.

— Май се опитвахте да ме убедите, че сте пратен на рутинна задача в търсене на тренировъчни лагери на ИРА. Все още не вярвам.

Хари си пое дълбоко дъх.

— Истина е.

— Добре тогава: нека ви уверя, че на моята територия няма нито един член на Ирландската републиканска армия. Всъщност, господин Мюлер, прадедите ми са англичани и изобщо не са симпатизирали на ирландците.

Хари не отговори.

— Добре, да престанем с тези глупости и да говорим по същество. Какво точно смятат началниците ви, че ще открият тук?

Хари отново не отговори.

— Нуждаете ли се от електрическо окуражаване, за да отговорите на въпроса ми?

— Не... Наистина не зная. Не ми казаха нищо.

— Но все пак би трябвало да ви кажат нещо от сорта на: „Хари, подозираме, че Къстър Хил Клуб е...“ — какво? Как описах това

място и хората в него? Това е наистина важно за мен и искам да ми го кажете. И ще ми го кажете, сега или по-късно. Сега е по-лесно.

Хари се мъчеше да обмисли ситуацията. Никога не бе попадал от обратната страна на масата за разпити и нямаше опита и знанията, които да го водят в подобна ситуация.

— Господин Мюлер?

Не можеше да прецени дали да продължи да се придържа към версията за ИРА, или просто да каже на кучия му син всичко, което му е известно. Очевидно целта бе да се измъкне жив, макар че не можеше да повярва, че животът му е изложен на опасност.

— Господин Мюлер? Минахме през наблюдаването на птици, а после и през ИРА — което, признавам, никак не беше зле. Хайде сега да чуем истинската история. Виждате ми се малко объркан, затова ще си позволя да ви помогна. Казали са ви, че в Къстър Хил Клуб се събира тайфа богати дърти десни ненормалници, кроящи нещо, което може да се окаже незаконно. Прав ли съм?

Хари кимна.

— Какво друго ви казаха за нас?

— Нищо. Защо да ми казват нещо.

— А, да. Не е нужно всъщност. Споменаха ли, че някои от нашите членове са много високопоставени и влиятелни хора в обществото и правителството?

Хари поклати глава.

— Не ми трябва да зная това.

— Е, аз пък мисля, че *трябва*. Затова сте тук, независимо дали го знаете, или не. Факт е, че членовете на този клуб имат голяма власт. Политическа, финансова и военна. Знаете ли, че един от тях е заместник-министърът на отбраната? Друг пък е главен съветник на президента по въпросите на националната сигурност. Знаете ли това?

Хари поклати глава.

— Не ни харесва, че някаква правителствена агенция държи под незаконно наблюдение действията ни, които са напълно законни. Ние ловуваме, ходим за риба, прием и обсъждаме международното положение. Конституцията защитава правото ни на събиране, на свободата на словото и на лично пространство. Прав ли съм?

Хари кимна.

— Някой във вашата агенция е превишил правомощията си и ще се наложи да отговаря за действията си.

Хари отново кимна. Вярваше на Мадокс. Това нямаше да е първият път някой от шефовете му да се издъни и да нареди наблюдение на някаква група или човек, нямащи вина за каквото и да било. От друга страна, наблюдението бе именно затова — да се провери дали подозренията за престъпна дейност са основателни, или не.

— Мисля, че са се осрали — каза Хари.

— О, много добре *зная*, че е така. И вие просто сте се оказали до гуша в лайната.

— Именно.

— Нали не сте агент на ФБР?

— Не.

— Може би служител от ЦРУ?

— Не, по дяволите.

— Тогава... какъв сте? Нещатен агент?

— Да. Пенсионирани нюйоркски полицаи. Работя за ФБР.

— На незначителна длъжност — предположи господин Мадокс.

— Ами... да.

— Ще се погрижа да не бъдете наказан.

— Добре. И благодаря за електрошока.

— Не *зная* за какво говорите.

Господин Мадокс си погледна часовника.

— Очаквам гости. Знаехте ли, че очаквам гости?

— Не.

— Значи просто случайно сте се оказали тук точно днес?

Хари премълча.

— Отговорете ми, господин Мюлер. Имам и друга работа днес.

— Ами... е, казаха ми... да видя дали някой...

— Казали са ви да огледате гостите, да ги фотографирате, да снимате номерата на колите им, да отбележите часа на пристигането им и така нататък.

— Да.

— Откъде хората, за които работите, *знаят* за срещата, която ще се проведе днес тук?

— Нямам представа.

— Защо снимяхте онзи стълб?
— Просто... защото го видях.
— Кога дойдохте тук?
— Снощи.
— Има ли някой с вас?
— Не.
— Как стигнахте дотук?
— С караваната си — отвърна Хари.
— Това ли са ключовете?
— Да.
— Къде се намира караваната?
— В просеката южно оттук.
— Недалеч от мястото, откъдето влязохте в имота ли?
— Да.
— Трябва ли да докладвате по телефона? Не трябваше, но му го спести.

— Да.
— Кога?
— Когато изляза от имота.
— Разбирам.

Мадокс взе телефона на Хари и го включи.

— Имате съобщение Ако сте се чудели защо има толкова добро покритие, то се дължи на собствената ми предавателна кула. — Той посочи към прозореца. — Вече знаете какво представлява кулата и можете да си надпишете снимката. Можете също да отбележите, че към кулата има заглушител, така че никой да не е в състояние да подслушва разговорите. Не е ли чудесно да си богат?

— Няма откъде да знам.
— Какъв е кодът на гласовата ви поща?

Хари му го каза, Мадокс го набра и включи спикера на апарата.

— Здравсти, скъпи — чу се гласът на Лори. — Получих съобщението ти. Бях заспала. Днес ще ходя на пазар със сестра ти Ан. Звънни ми по-късно на мобилния, става ли? Кажи ми дали ще оставаш за през нощта. Обичам те. И внимавай с онези десни ненормалници. Луди са по пицовите. Пази се.

— Много мило — отбеляза Мадокс. — С изключение на момента за десните ненормалници и пицовите. Явно смята, че може би ще

пренощувате тук. Може и да излезе права.

Изключи мобилния телефон и се обърна към Хари.

— Предполагам знаете, че тези неща пращат сигнал, който може да се проследи.

— Да, това ми е работата.

— Точно така. Изумителна технология. Мога да се обаждам на децата си, когато ми хрумне, където и да съм. Естествено, те никога не отговарят, но ми звънят след пет-шест съобщения или когато имат нужда от нещо.

Хари се насили да се усмихне.

— Май излиза, че сте точно онзи, за когото се представяте — продължи Мадокс. — Честно казано, господин Мюлер, отначало ви взех за агент на чуждо разузнаване.

— Какво?!

— Не съм параноик. Членовете на този клуб имат врагове на много места. Съвсем основателни врагове. Всички ние сме патриоти, господин Мюлер, и сме причинили различни проблеми на враговете на Америка по целия свят.

— Това е добре.

— Не се и съмнявах, че ще се съгласите. Въпросните хора са и ваши врагове. А ако използвам стария арабски израз, „Врагът на моя враг е мой приятел“.

— Така си е.

— Понякога обаче се случва врагът на моя враг да е и мой враг. Не защото иска да е такъв, а защото имаме различни становища относно това как да се справим с общия си враг. Но сега не е моментът за тази дискусия.

— Е, ще ви звънна идната седмица.

Бейн Мадокс стана и отново си погледна часовника.

— Чуйте сега какво ще ви кажа. След като вие и агенцията ви сте толкова заинтересувани от клуба и членовете му, ще направя нещо, което не съм правил никога. Ще позволя на вас, един съвсем външен човек, да присъства на срещата на Изпълнителния съвет, която ще се състои днес следобед след официалния обяд в чест на членовете на клуба. Желаете ли да участвате?

— Аз... не, не държа. Мисля, че ще е по-добре да си тръгна...

— Нали сте тук, за да събирате информация? Защо така се разбързахте?

— Не че бързам, но...

— Дори ще ви позволя да снимате.

— Благодаря, но...

— Мисля, че присъствието ви на тази среща може да е от полза и за двама ни. Вие ще научите нещо, а аз искам да видя как ще реагирате на онова, което ще се обсъжда. Нали знаете, понякога се затваряме в бункера на собственото си мислене, изключваме външната действителност и слушаме единствено себе си. Това не е здравословно.

Хари не отговори и Бейн Мадокс продължи:

— Чувствайте се свободен да коментирате и да ни кажете дали наистина приличаме на шайка луди стари глупаци, или на десни ненормалници. — Ухили се. — Трябва ни вашето честно мнение за следващия ни проект. Проект Зелено.

— Що за проект е това?

Мадокс хвърли поглед към хората от охраната, после се наведе към Хари и прошепна в ухото му:

— Ядрен Армагедон.

Бос, със завързани очи, го поведоха надолу по две стълбища, очевидно някъде в мазето на хижата. Беше студено и влажно, някъде наблизко нещо бръмчеше.

Чу да се отваря врата, после го бутнаха напред. Вратата се затвори и се чу плъзгането на метално резе.

Известно време той остана неподвижен.

— Има ли някой тук?

Мълчание.

Постоя още малко, вслушваше се, после свали превръзката от очите си и се огледа. Беше сам.

Намираще се в малко помещение със стени от бетонни блокове в същия сив цвят като на бетонния под. Ниският таван бе покрит с гофрирана ламарина.

На тавана ярко светеше неонова лампа. В стаичката имаше само едно метално легло със завинтени за пода крака и тънък дюшек, а върху него — камуфлажна риза и панталони. Хари се облече и провери джобовете. Не му бяха върнали вещите.

В ъгъла на помещението имаше тоалетна и умивалник. Тоалетната нямаше нито дъска, нито казанче. Точно като в затворническа килия. Над мивката нямаше огледало — дори от пластмасовите или метални заместители, които слагаха в затворите.

Той отиде до стоманената врата — беше без дръжка. Бутна я, но тя не помръдна.

Огледа се с надеждата да намери нещо като оръжие, но стаята бе абсолютно празна с изключение на леглото и ръждивия радиатор който май изобщо не топлеше.

В ъгъла обаче имаше малка въртяща се камера, зад нея — вграден в тавана говорител. Хари показа на обектива среден пръст й изкрещя:

— Да ти го начукам!

Никой не отговори.

Потърси нещо, с което да счупи камерата и говорителя, но в стаята нямаше нищо незакрепено освен самия него. Затича се, скочи и перна камерата с ръка. На нея май ней стана нищо, но помещението се изпълни с пронизителен писък. Хари запуши уши и изкрещя:

— Добре, добре! Звукът спря.

— Седни — каза нечий глас.

— Начукай си го.

Копелета. Само да изляза оттук и ще ви науча аз.

Беше изгубил представа за времето, но предположи, че е към десет или единадесет сутринта. Стомахът му куркаше, но не изпитваше силен глад. Само жажда. И му се пикаеше.

Отиде до тоалетната и камерата се обърна след него. Той се изпика, после отиде до мивката и завъртя единственото кранче. Потече струйка студена вода. Той се изми, после пи от шепа.

Нямаше кърпа, затова се избърса в панталоните си. Отиде до леглото и седна. Замисли се за разговора си с Бейн Мадокс.

Ядрен Армагедон.

Какво искаше да каже кучият му син?

И каква беше тази среща, на която го бе поканил? Това си беше чиста идиотщина, освен ако... освен ако всичко не беше номер.

Стана.

— Ама разбира се! — „Това е тъп тренировъчен лагер!“ — Мамка му!

Помисли си за цялата задача от десетте минути в кабинета на Том Уолш през онзи тип от Техническият отдел, прерязването на оградата, охранителите, затворническата килия в частен дом... Всичко това беше тест... — оцеляване, бягство, измъкване и съпротива.

Е, определено се бе провалил в частта с бягството и точно затова беше в килията. Повтори си наум разпита на онзи тип, Мадокс съпротивата. „Ох, по дяволите! Сам ли се прецаках? Какво казах, мамка му? Казах му да си го начука и се придържах към измислената версия... после дрънках за ИРА, което обаче си беше хитро... нали?“

Сети се за електрическите палки. „Щяха ли да ги използват пак? Да... сигурно“.

Значи предстоеше моментът с измъкването, после оцеляването в гората... „Да! Така значи стоят нещата“.

Прехвърли отново всичко в главата си, като се придържаше към новото си убеждение, че става въпрос за поредната шантава приумица на ФБР или ЦРУ. Просто *трябваше* да е това. Иначе беше прекалено шантаво.

Бяха го набелязали за нещо голямо и съответно го подлагаха на голямо изпитание. Нагласили бяха всичко, за да видят колко може да понесе. Къстър Хил Клуб беше просто полигон.

„Добре — каза си. — Минах първата част. Сега да мине събранието и да видя за какво става дума. Спокойно, Хари. Карай в същия дух“.

— Задници! — изкрещя той към камерата. — Да ви го начукам! Легна на тънкия дюшек и се подсмихна. Прозя се и се унесе в неспокойна дрямка.

Под ярката светлина на неоновата лампа сънуваше, че е навън и върви из гората. Снимаше птици, след това спореше с някакви мъже, а после разговаряше миролюбиво с Мадокс, който му върна пистолета с думите: „Ще ви потрябва“. Внезапно мъжете вдигнаха пушките си и срещу него се втурнаха кучета. Той дръпна спусъка на глока, но изстрел не последва.

Седна в леглото и избърса студената пот от челото си. „Мамка му...“

Легна и се загледа в металния таван. Нещо не му даваше мира. Мадокс. Нещо в този тип изглеждаше прекалено... истинско. „Не Не може да е истина“.

Защото в такъв случай животът му бе в опасност.

Вратата се отвори.

— Хайде — каза нечий глас.

ТРЕТА ЧАСТ
СЪБОТА
НОРТ ФОРК, ЛОНГ АЙЛАНД

*Щом отговорът е любов, бихте ли задали
въпроса по друг начин?*

Лили Томлин

Стигнахме до квартирата в Матитък, преди да затворят (22:00), и се записахме при съдържателката, която ми напомни за приятните матрони, работещи в Поправителния център към кметството.

Старомодната къща бе точно онова, което очаквах, че и отгоре. В смисъл противна.

Спахме до късно и пропуснахме домашно приготвената закуска, както и срещата с останалите гости — е, през нощта успяхме да чуем през тънките стени двама от тях. Жената си падаше по викането, но, слава Богу, не получаваше множествени оргазми.

Както и да е, прекарахме съботата в обикаляне на лозята на Норт Форк, настанили се на мястото на картофените ниви, които си спомнях от детството си. Лозята значи са пораснали и раждат чудесно шардоне, мерло и тъй нататък. Отпивахме по глътка безплатно вино във всяка изба. Особено ми хареса совиньон бланк — сухо и с привкус на... ами, на картофи.

Вечеряхме на една превърната в ресторант баржа, от която се откриваше чудесен изглед към Пеконик Бей. Беше много романтично, поне според представите на Кейт.

Седнахме на бара в очакване да се освободи масата ни. Барманът млад симпатяга, изглеждаше така, сякаш са го пуснали в отпуска от гей лагер — изрецитира имената на десетина местни вина, сервирали се наливни. Двамата с Кейт ги обсъдиха и се спряха върху едно, което не било прекалено плодово. Аз пък си мислех, че гроздето е плод.

Младият мъж се обърна към мен.

— А вашият избор, господине?

— Аз ще пийна една биричка.

Той смели информацията, след което изпълни поръчките ни.

На бара имаше вестници. Мярна ми се заглавието на „Таймс“:

ПЕНТАГОНЪТ ПЛАНИРА ДО ПОЛОВИН МИЛИОН ВАКСИНИ СРЕЩУ ДРЕБНА ШАРКА.

Инвазията изглеждаше решена работа, освен ако Саддам не се капичнеше преждевременно. Зачудих се дали да не се обадя на букмейкъра си и да го питам какви са днешните залози за и против войната. Трябваше да се обзаложа миналата седмица, когато нещата не бяха толкова ясни, но пък имах вътрешна информация и това можеше да мине за шмекеруване. Пък и не е етично да се правят пари от война. Освен, разбира се, ако не си правителствен служител.

Обърнах се към Кейт, която все пак е юристка.

— Аз водя ли се правителствен служител, или съм нещатен агент?

— Защо питаш?

— Мъча се да разреша една етична дилема.

— Ти и етика? Смешно.

— Можеше да си и по-мила. Мисля дали да не се обадя на букмейкъра и да заложа за войната в Ирак.

— Имаш букмейкър?

— Разбира се. Ти да не би да нямаш?

— Нямам. Незаконно е.

— Арестуван ли съм? Може ли да отложим момента с белезници — те за по-късно?

Тя се опита да скрие усмивката си и се озърна.

— Говори по-тихо.

— Опитвам се да съм романтичен. Съдържателката дойде и ни поведе към масата.

Кейт проучи менюто и ме попита дали имам нещо против да си поделим порция стриди.

— Те са афродизиак — напомни ми с лукава усмивка.

— Не са — информирах я. — Миналата седмица ядох — и нищо.

— Помня — засмя се тя.

Морските деликатеси бяха специалитетът на заведението, така че си поръчах патица от Лонг Айланд. И те плуват, нали така?

Чувствах се отпуснат и се радвах, че съм далеч от стреса на работата и града.

— Това беше добра идея — казах на Кейт.

— Имаме нужда да се махнем.

Сетих се за Хари в северната част на щата и ми се прииска отново да попитам Кейт за Къстър Хил Клуб, но пък нали целта на

пребиваването ни тук бе да забравим за работата.

Кейт пое грижата за вината и след кратка и впечатляваща дискусия с келнера поръча бутилка нещо червено.

Опита го, обяви го за плътно и с привкус на стафиди, което щяло идеално да пасва на патицата ми. Не мисля, че на патицата ѝ пукаше особено.

Както и да е, тя вдигна чаша.

— За пейджърите, които работят и през уикендите.

— За пейджърите.

Чукнахме се и пихме. Явно стафидата се бе паднала у нея. Вдигнах чашата си към светлината.

— Бива.

— Кое?

— Белезниците имам предвид.

Тя прихна.

И тъй, устроихме си приятна вечеря в приятна обстановка. Прекрасните сини очи на Кейт проблясваха на светлината на свещите. Червеното вино ме затопли и леко ме замая.

Лесно е да се преструваш, че всичко на този свят върви по мед и масло. Естествено никога не е така и не е било така, но от време на време ти се налага да откраднеш по някой и друг час и да се преструваш, че светът не се е запътил към ада.

Та в тази връзка: всичките ми познати все разправят как животът им се бил променил от единайсети септември — при това не само към лошо. Много хора, сред които и моя милост, както и Кейт, в известен смисъл се събудихме и си казахме: „Стига сме се мъчили с дреболии. Време е да се свържем с онези, които харесваме, и да се отървем от другите, които не харесваме. Не сме мъртви, значи трябва да живеем“.

Баща ми, той е ветеран от Втората световна, веднъж се опита да ми опише настроението в страната след Пърл Харбър. Не е от най-красноречивите и имаше известни проблеми с описанието на онази първа Коледа след 7 декември 1941. Накрая намери думите. „Всички бяхме уплашени, пиехме и се чукахме като за световно, обаждахме се на хора, които не бяхме виждали от маса време, и им ходехме на гости, пращяхме безброй картички и писма. Всички се бяхме сплотили и си помагахме, така че в крайна сметка не беше чак толкова зле“. И завърши с въпроса: „Защо ни е нужна война за всичко това?“

Защото, тате, сме си такива. На единайсети септември миналата година родителите ми два дни се мъчеха да се свържат с мен от Флорида и когато най-сетне успяха, цели петнайсет минути ми обясняваха колко много ме обичат и че винаги са ме обичали — нещо, което донякъде ме изненада, макар да съм сигурен, че бяха съвсем искрени.

Такива сме и сега, но след година-две, ако никой друг не атакува страната, пак ще станем нормални, егоцентрични и резервирани. В това също няма проблем — честно казано, започва малко да ми писва от приятели от провинцията и роднини, които непрекъснато ме питат как я карам. Всички изживяхме своите моменти на катарзис и преоценка на живота си. Време е да се хващаме на работа и отново да станем такива, каквито си бяхме.

Да си призная, харесва ми моментът с повечето пиене и чукане и съм убеден, че в това отношение трябва да задържим нещата по-дълго. Приятелите ми ергени казват... както и да е, това е тема за друг разговор.

А междувременно казах на Кейт:

— Обичам те.

Тя посегна през масата и ме хвана за ръка.

— И аз те обичам, Джон.

Това е едно от добрите неща, които се дължат на онзи ден. До 10 септември не бях от най-добрите съпрузи, но на следващия ден, когато реших, че е мъртва, светът ми рухна заедно с двете кули. И когато я видях жива, осъзнах, че трябва дай казвам „Обичам те“ много често, защото с тази работа и с този начин на живот никога не можеш да кажеш със сигурност какво ще ти поднесе утрешният ден.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
СЪБОТА
СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

Силните винаги си въобразяват, че имат голяма душа и невероятно широки възгледи, които са недостижими за слабите, и че служат смирено на Бог, докато погазват всичките Му закони.

Джон Адамс

Хари Мюлер седеше на нещо, което, изглежда, бе удобен кожен стол, със завързани очи и белезници. До ноздрите му достигаше миризма на горящо дърво и цигари.

Чуваше как някакви хора тихо разговарят и му се стори, че разпознава гласа на Бейн Мадокс.

Някой смъкна превръзката му и той примига и видя, че седи до дълга чамова маса. Около него имаше още петима мъже — по двама от всяка страна, а срещу него, на отсрещния край, седеше Бейн Мадокс. Говореха си, сякаш Хари не съществуваше.

Пред всички имаше белезници, химикалки, бутилки вода и чаши кафе. Пред Мадокс се виждаше клавиатура.

Хари се огледа. Помещението бе библиотека или работен кабинет. Камината се намираше вляво от него и от двете ѝ страни имаше прозорци. Завесите им бяха спуснати, но доколкото можеше да прецени по довеждането му дотук, стаята се намираше на приземния етаж.

До вратата стояха Карл и още един от охраната. С пистолети в кобури, но без електрошокови палки.

А после Хари видя голям черен кожен куфар, очевидно тежък — беше много стар и на количка.

Бейн Мадокс сякаш го забеляза чак сега.

— О, господин Мюлер! Кафе? Чай?

Хари поклати глава.

Мадокс се обърна към останалите.

— Господа, това е човекът, за когото ви казах — детектив Хари Мюлер от НЙПУ, пенсионер, работи за Федералната контратерористична спецчаст.

Всички го поздравиха с кимане.

Хари си помисли, че двама от типовете му се струват познати.

Мадокс продължи:

— Както знаете, господа, в спецчастта имаме приятели, но очевидно никой от тях не знае, че господин Мюлер се е канел да ни

навести днес.

— Ще трябва да я видим тая работа — каза един от мъжете.
Останалите кимнаха едновременно.

Хари се опита да пренебрегне тези идиотщини и да подхрани надеждата си, че всичко това е всъщност сложно замислено изпитание. Някакъв вътрешен гласец обаче му казваше, че надеждата му скоро ще се изпари напълно, колкото и да силно да се бе вкопчил в нея.

Мадокс махна на стражите и те излязоха.

Хари огледа присъстващите. Двама бяха горе-долу на възрастта на Мадокс, един бе по-стар, а онзи вдясно от него изглеждаше по-млад от останалите. Всички носеха сини сака и свободни карираны ризи като на Мадокс, като че ли това бе нещо като униформа.

Съсредоточи се върху двамата, които му изглеждаха познати. Сигурен бе, че ги е виждал по телевизията или във вестниците.

Мадокс забеляза погледа му.

— Извинете, че не ви представих моя Изпълнителен съвет...

— Бейн, не е нужно да се споменават имена — прекъсна го един от гостите.

— Мисля, че господин Мюлер така или иначе е разпознал някои от вас — отвърна Мадокс.

Никой не отговори — с изключение на Хари.

— Не ми трябва имена...

— Трябва да знаете сред какви важни особи се намирате — каза Мадокс и посочи мъжа отдясно на себе си — най-стария в стаята, който бе направил възражението. — Хари, това е Пол Дън, съветник на президента по въпросите на националната сигурност и член на Съвета за национална сигурност. Предполагам, че го познавате поне от медиите.

След това се обърна към седящия между Дън и Хари.

— Генерал Джеймс Хокинс от Военновъздушните сили на Съединените щати, член на Генералния щаб. Вероятно познавате и него, макар че Джим предпочита да стои на заден план.

После посочи мъжа отляво на себе си.

— Това е Едуард Улфър, заместник-министър на отбраната и любител на камерите. Никога не заставайте между Ед и новинарския обектив, освен ако не искате да ви изритат. — Мадокс се усмихна, но всички останали останаха сериозни. — С Ед завършихме заедно

Офицерската школа за пехотинци Форт Бенинг в Джорджия през април шейсет и седма. Служихме по едно и също време във Виетнам. Оттогава той стана много известен, а аз пък натрупах много пари.

Улфър не се усмихна, въпреки че Хари реши, че това е тяхна стара шега.

— А вдясно от вас, Хари, е Скот Ландсдейл от Централното разузнавателно управление, който определено се срамува от обективите и е също така представител на ЦРУ в Белия дом.

Хари хвърли поглед към Ландсдейл. Изглеждаше малко надут и арогантен — като повечето типове от ЦРУ, с които бе имал нещастията да работи.

— Това е Изпълнителният съвет на Къстъър Хил Клуб. Останалите ни членове — десетина души за този уикенд — са се посветили на Разходки и наблюдаване на птици, което, надявам се, не ви огорчава. Господин Мюлер е орнитолог — обясни Мадокс на присъстващите — Любител.

На Хари му се прииска да му тегли една, но премълча. Вече му беше станало ясно, че типовете в тази стая не са дошли от Вашингтон специално заради проверката на пригодността на Хари Мюлер за по-важна и по-добра работа.

Мадокс продължи:

— Неработните дни бяха предвидени за обичайна среща и обсъждане на международното положение, за размяна на информация и просто за едно приятно прекарване в дружеска обстановка. Вашето появяване обаче наложи да свикам това извънредно заседание на Изпълнителния съвет. Сигурен съм, че в момента това не ви говори нищо, но по-късно нещата ще ви се изяснят.

— Не искам да чувам нищо — каза Хари.

— Мислех си, че сте детектив. — Мадокс впери поглед в Хари. — Имах малко време да попитам приятелите ни от ФКТС за вас и според думите им вие сте онзи, за когото се представяте.

Хари не отговори, но се запита за кои точно приятели става дума.

— Ако сте агент на ФБР или ЦРУ, ще сме сериозно загрижени — осведоми го Мадокс.

— Бейн, уверявам те, че господин Мюлер не е служител на ЦРУ — каза Скот Ландсдейл.

Мадокс се усмихна.

— Щом казваш.

— И съм съвсем сигурен, че не е и от ФБР — продължи Ландсдейл. — Той е точно това, на което прилича — работещо за ФБР ченге, пратено на наблюдение.

— Благодаря за уверенията — каза Мадокс.

— Няма защо. А сега аз искам малко уверения, Бейн. Не беше съвсем ясен кога точно господин Мюлер ще се води изчезнал при изпълнение на служебните си задължения.

— Питайте него. До вас е. Ландсдейл се обърна към Хари.

— Кога ще започнат да се чудят къде сте? Без лъжи. Зная как се работи на Федерал Плаза двайсет и шест. А онова, което не зная, мога да науча съвсем лесно.

„Типично копеле от ЦРУ — помисли Хари. — Придава си важност“. И каза:

— Ами тогава научи.

Ландсдейл пропусна отговора покрай ушите си — като опитен следовател.

— Някой ще ви се обади ли?

— Откъде да знам? Не съм екстрасенс.

Намеси се Мадокс:

— Проверявам мобилния му телефон и пейджъра на всеки половин час. Единственото съобщение, което е получил, е от Лори. Така се казва приятелката му. По-късно ще й пратя есемес от телефона на господин Мюлер.

— Не дай Боже да прекъснеш уикенда на някой от Спецчастта — изхъмка Ландсдейл и пак се обърна към Хари. — Кога трябва да се върнете в централата?

— Когато стигна.

— Кой ви натовари с тази задача? Уолш или Парези?

Явно тоя тип знаеше прекалено много за Спецчастта.

— Получавам заповедите си на запис, който се самоунищожава.

— И аз така. И какво се казваше в записа, Хари?

— Вече отговорих на този въпрос. Разследване на ИРА.

— На това му се вика тъпа лъжа. — Ландсдейл се обърна към останалите. — Назначението на Мюлер най-вероятно е от Вашингтон и според осветената традиция на разузнавателните служби никой не казва повече от онова, което прецени за необходимо. За съжаление,

точно тази практика доведе до единайсети септември. Нещата се промениха, но старите навици се изкореняват трудно, а понякога те съвсем не са лоши. Господин Мюлер например не може да ни каже каквото не знае. Напълно съм сигурен, че сме в безопасност най-малко за следващите четиридесет и осем часа. Приятелката му вероятно ще изпита липсата му много преди някой от шефовете му. — Той отново се обърна към Хари. — Тя свързана ли е по някакъв начин с правозащитни организации или разузнавателни служби?

— Да. Офицер е от ЦРУ. Бивша проститутка. Ландсдейл се разсмя.

Май я познавам.

Добре, Скот, стига — каза Мадокс и се обърна към Хари. — Вашето посещение, дори в качеството ви на нископоставен служител, ни даде основания за известни тревоги.

Хари не отговори, гледаше присъстващите. Не му се виждаха особено разтревожени.

— От това обаче може да излезе нещо добро — продължи Мадокс. — От доста време работим върху Проект Зелено и се боя, че доста забавихме нещата. Това често се случва, когато се налага да се вземат особено важни решения.

Двама от присъстващите кимнаха, другите двама изглеждаха раздразнени.

— Хари, мисля, че физическото ви присъствие в тази стая е ясно напомняне, че в правителството има сили, които са прекалено любопитни относно това кои сме и с какво се занимаваме. Мисля, че моментът настъпи. — Мадокс отново погледна останалите четирима, които кимнаха едва ли не насила. — И тъй, господа, ако нямате възражения, господин Мюлер ще остане с нас, за да го държим под око. — Той погледна Хари. — Искам съвсем ясно да ви заявя, че макар и да сте задържан, няма да ви бъде причинена никаква вреда. Просто се налага да останете тук до началото на Проект Зелено. Може би два или три дни. Разбирате ли ме?

Хари Мюлер разбираше, че по всяка вероятност след по-малко от два или три дни ще е труп. Но от друга страна, като гледаше тези мъже, които не бяха убийци според собствения му опит като ченге, си помисли, че може би Мадокс все пак казва истината. Не можеше да повярва — или да се накара да повярва, — че типове като тези ще

стигнат дотам да му видят сметката. Хвърли поглед към Ландсдейл, който, изглежда, бе единственият присъстващ, който можеше наистина да е опасен.

— Господин Мюлер? Разбирате ли?

Хари кимна.

— Да.

— Добре тогава. Не ставайте жертва на собственото си въображение. Така или иначе през следващия час ще чуете нещо, което ще накара и най-разюзданите ви фантазии да изглеждат невинни.

Мадокс изглеждаше все така спокоен и духовит, но Хари забеляза, че в поведението му има нещо пресилено а като че ли е разтревожен от нещо.

Изгледа останалите четирима и си помисли, че никога не е виждал толкова влиятелни хора с такова разтревожено изражение. Най-старият, Дън, съветникът на президента, бе пребледнял и ръцете му трепереха. Генерал Хокинс и Улфър, типът от министерството на отбраната, се бяха навъсили. Само Ландсдейл изглеждаше спокоен, но си личеше, че се преструва.

Каквото и да ставаше тук, бе съвсем истинско и караше тези типове едва ли не да се насират от страх. Хари намери известна утеха във факта, че не е единственият уплашен.

Бейн Мадокс се изправи.

— Призовавам това извънредно събрание на Изпълнителния съвет на Къстър Хил Клуб към ред.

И след официалното обръщение продължи:

— Господа, както ви е известно, по случай годишнината от единайсети септември Агенцията за национална сигурност обяви тревога степен оранжево. Целта на тази среща е да решим дали да продължаваме с Проект Зелено, който ще намали степента на тази тревога. *Завинаги*. — Мадокс погледна Хари. — Това би ви се харесало, нали?

— Естествено.

— Но може да останете без работа.

— Няма проблем.

— Добре. А сега, ако Съветът няма нищо против, бих желал да запозная Хари с всичко това. Всъщност всички ще имаме полза от известен поглед отстрани, преди да пристъпим към вземането на Решения. — Той отново погледна Хари. — Чували ли сте за Гарантираното взаимно унищожаване?

— Ами... да...

— През годините на Студената война, ако Съветите бяха изстреляли своите ракети срещу нас, ние без никакво колебание щяхме да изстреляме нашия ядрен арсенал срещу тях. Върху двете страни щяха да се изсипят хиляди ядрени бойни глави, които щяха да доведат до взаимното ни унищожаване. Помните ли това?

Хари кимна. Мадокс продължи:

— Колкото и парадоксално да изглежда, тогава светът бе по-безопасен. Никакви колебания и политически дебати от наша страна. В тази стратегия имаше една прекрасна простота. Радарните изображения на хиляди летящи към нас ракети означаваха, че вече сме мъртви. Единственият морален въпрос — ако изобщо може да става дума за такъв — бе дали да не избием десетки милиони от тях, преди да умрем. Ние с вас знаем отговора му, но във Вашингтон имаше

тъпаци, според които отмъщението не може да ни бъде оправдание за унищожаването на голяма част от планетата — че нищо няма да се постигне със заличаването на невинни мъже, жени и деца, чиито правителства току-що са гарантирали собствения ни край. Е, доктрината за Гарантираното взаимно унищожение — ГВУ — елиминираше подобни въпроси, като правеше реакцията ни автоматична. Нямахме нужда да разчитаме на президент, който си е изпуснал нервите, изпаднал е в морална криза, излязъл е да играе голф или пък е забил някоя мацка.

Чу се вежливо подсмиване.

— Основната причина ГВУ да работи се състоеше в това, че доктрината бе недвусмислена и симетрична — продължи Мадокс. — Всяка от страните знаеше, че първият ядрен удар ще предизвика неизбежен контраудар със същата или по-голяма сила, с което ще се стигне до унищожаването на самата цивилизация на двете държави. Това означаваше, че останалото от Земята ще бъде наследено от места като Африка, Китай и Южна Америка. Доста депресиращо, не мислите ли?

Хари си припомни какъв бе светът преди разпадането на Съветския съюз. Всеки се страхуваше от ядрена война, но никой не вярваше, че ще се стигне до подобно нещо. Мадокс като че ли четеше мислите му.

— Но това така и не се случи — и няма да се случи и занапред. Дори и най-обезумелият съветски диктатор не би могъл да замисли подобен сценарий. Въпреки празнодумството на разни леви пацифисти и псевдоинтелектуалци Гарантираното взаимно унищожение всъщност гарантираше, че светът е в безопасност от ядрен Армагедон. Нали?

„Какво иска да каже, по дяволите?“ — помисли си Хари.

Бейн Мадокс седна, запали цигара и се обърна към него.

— Да сте чували за нещо на име Горски пожар?

— Не.

Мадокс се вгледа изпитателно в него.

— Таен правителствен протокол. Да сте чували някога тези думи да се използват между другото или в някакъв контекст?

— Не.

— Не се и учудвам. Този секретен протокол е известен само в най-високите правителствени кръгове. И на нас. А сега и на вас —

стига да проявите внимание.

Намеси се Пол Дън, съветникът на президента.

— Бейн, наложително ли е да разговаряме по тази тема пред господин Мюлер?

Бейн Мадокс го изглежда.

— Както казах, това е добро упражнение за нас. Съвсем скоро ще трябва да вземем решение, което ще промени познатия ни свят, както и историята му за следващите хиляда години. Най-малкото, което можем да направим, е да обясним подбудите си на господин Мюлер, който представлява нацията, която твърдим, че ще спасяваме. Да не говорим, че ще обясним и на самите *себе си* как сме стигнали до този критичен момент.

По-добре да оставим Бейн да действа, както е решил — каза Ландсдейл от ЦРУ. — Знаете, че няма да отстъпи.

Едуард Улфър също се намеси:

— Още по-важното е, че това е повратен момент в историята на света и не бих искал Бейн или който и да било друг да си помисли дори за миг, че не сме му отделили подобаващото време и внимание.

Мадокс се обърна към стария си приятел.

— Благодаря, Ед. Възможно е никой никога да не научи какво се е случило днес тук. Ние обаче знаем, Бог също. И ако някой ден, светът научи, тогава ще трябва да се оправдаем пред Бог и пред човечеството.

— Хайде да не казваме на Бог — суховато отбеляза Ландсдейл.

Мадокс не му обърна внимание и дръпна от цигарата си.

— Както си спомняте, първите атаки на ислямски терористи започнаха през седемдесетте.

Започна с Мюнхенската трагедия по време на Олимпиадата от 1972 г., след което изреди дълъг списък от тридесет години отвлечение на самолети, бомбени нападения, екзекуции и масови убийства от ислямски фундаменталисти.

Всички мълчаха и от време на време кимаха, спомняйки си една или друга терористична атака.

Хари Мюлер също си припомни почти всяко от споменатите покушения и остана изненадан, когато си даде сметка колко много са те за последните три десетилетия. Изненада се също, че е забравил толкова много от тях — дори по-големите като атаката с кола бомба

срещу казармите на морските пехотинци в Ливан, при която загинаха 241 американци, или бомбата на борда на Полет 103 на Пан Ам над Локърби, убила стотици хора.

С всяка спомената атака го обземаше все по-силен гняв и той си помисли, че ако в стаята доведат някой терорист — или просто мюсюлманин, — присъстващите ще го разкъсат на парчета. Мадокс определено знаеше как да възпламенява тълпата.

Мадокс огледа присъстващите.

— Всички ние тук имаме приятел или познат, загинал в Световния търговски център или Пентагона. — Обърна се към генерал Хокинс — Вашият племенник, капитан Тим Хокинс, загина в Пентагона.

После погледна Скот Ландсдейл. — Двама ваши колеги от ЦРУ намериха смъртта си в Световния търговски център. Прав ли съм?

Ландсдейл кимна.

Мадокс се обърна към Хари.

— А вие? Изгубихте ли някого в онзи ден?

— Шефа... — отвърна той. — Капитан Стейн и няколко момчета загинаха в Северната кула...

— Моите съболезнования — каза Мадокс и с това завърши изброяването на жестокостите, изстъпленията и насилието срещу Америка и Запада. — Този атентат беше нещо ново под слънцето и нито светът, нито Съединените щати знаеха как да реагират. Много хора смятаха, че това просто ще премине. Очевидно е, че не премина. А се влоши. Всъщност Западът няма средствата да се противопостави на тези терористични атаки и като че ли ни липсва волята да отвърнем на онези, които ни избиват. Дори когато Съединените щати бяха нападнати на тяхна собствена територия — бомбата в Световния търговски център през деветдесет и трета, — ние не направихме *нищо*. — Погледна Хари. — Вярно ли е?

— Да... но това промени нещата...

— Не съм забелязал.

— Е, единайсети септември промени всичко — каза Хари. — Вече сме на върха на...

— Хари, и вие, и приятелите ви от ФКТС, и цялото ФБР, ЦРУ, Военното разузнаване, британските МИ5 и МИ6, Интерпол и останалите безполезни европейски разузнавателни служби знаете, че

можете да прекарате остатъка от шибания си живот в гонене на ислямски терористи и от това нещата няма да се променят особено.

— Не зная...

— Аз пък зная. Миналата година ударът беше срещу Световния търговски център и Пентагона. Догодина ще дойде ред на Белия Дом и Капитолия. — Мадокс замълча и пусна няколко кръгчета. — А след това ще бъде цял американски град. Атомна бомба. Съмнявате ли се в това?

Хари не отговори.

— Хари?

— Не, не се съмнявам.

— Добре. Никой на тази маса не се съмнява. Точно затова сме тук. Как можете да попречите на това? — попита той Хари.

— Ами... всъщност аз работя и за ЕЯБ — Екипа за ядрена безопасност. Да сте чували за него?

Бейн Мадокс се усмихна.

— Хари, на тази маса е заместник-министърът на отбраната, един висш президентски съветник по националната сигурност на Съединените щати, един член на Генералния щаб и един представител на ЦРУ в Белия дом. Ще съм страшно изненадан, ако има нещо, което да не ни е известно.

— Тогава защо продължавате да ме питате? Мадокс като че ли малко се подразни.

— Добре, нека аз ви разкажа за ЕЯБ. Известен е като доброволен противопожарен отдел от атомната епоха. Много старомоден и почти толкова ефективен. Към хиляда доброволци от областта на науката, управлението и правозащитните агенции, които понякога се маскират като туристи и бизнесмени. Обикалят американските градове и други потенциални цели като язовирни стени, атомни реактори и тъй нататък и носят детектори на гама-лъчи и неутрони, скрити в куфарчета, чанти за голф, хладилни чанти и какво ли не още. Прав ли съм?

— Да.

— Някога да сте успели да намерите атомна бомба?

— Още не.

— Няма и да намерите. Мога да скрия ядрен заряд или мръсна бомба с часовников механизъм в апартамент на Парк Авеню, а

вероятността ЕЯБ или Хари Мюлер да я открият е почти нулева. Прав ли съм?

— Не зная. Въпрос на късмет все пак.

— Това не е особено утешително, Хари. Въпросът е как американското правителство може да попречи на терористите да използват оръжие за масово поразяване — и по-точно на атомна бомба — и да изтрият от лицето на земята някой американски град? Искам да вземете за пример стратегията на Гарантирано взаимно унищожение от Студената война и да ми кажете можем ли да не позволим на терористите да монтират и взривят атомна бомба в някой американски град. Това не е реторичен въпрос. Отговорете, моля.

— Добре, предполагам, че по същия начин, като с руснаците — ако знаят, че ще ги ударим, те няма да ни ударят.

— Вярно, но естеството на врага се е променило — каза Мадокс. — Глобалната терористична мрежа не е като стария Съветски съюз. Съветите бяха империя с правителство, градове, ясни първостепенни и второстепенни цели. Всички те фигурираха в плана за удар на Пентагона и това бе известно на руснаците. От друга страна, ислямският тероризъм е изключително аморфен. Ако някоя организация взриви атомна бомба в Ню Йорк или Вашингтон, срещу кого ще реагираме? Къде ще ударим? — Той впери очи в Хари.

Хари се замисли за миг.

— Багдад.

— Защо точно Багдад? Откъде можем да сме сигурни, че Саддам Хюсеин има нещо общо с ядрената атака срещу Америка?

— Какво значение има? — отвърна Хари. — Един арабски град по нищо не е по-добър от някой друг. Така или иначе всички ще разберат посланието.

— Да, ще го разберат. Ето обаче и един по-добър план. По време на Рейгъновата администрация американското правителство разработи и пусна в ход тайния протокол на име Горски пожар. Той предвижда ядрено унищожаване на целия ислямски свят с американски атомни бомби в отговор на евентуална ядрена терористична атака срещу Америка. Как ви звучи това?

Хари не отговори.

— Говорете свободно. Намирате се сред приятели. Нима дълбоко в сърцето ви не ви се иска да видите Пясъчната страна превърната на

разтопено стъкло?

Хари огледа присъстващите и каза:

— Да.

Бейн Мадокс кимна.

— Е, това е. Хари Мюлер, най-обикновен американец в повечето отношения, би искал да види ислямския свят заличен в ядрен холокост.

Хари Мюлер всъщност не се връзваше на кретениите на Мадокс. Защото си бяха точно такива. Кретении. Приказки на десен ненормалник, благодарение на които на останалите типове им щръкват ония работи. Не можеше да види никаква връзка между онова, което казваше Мадокс, и онова, което бе в състояние да направи. Това му напомни годините в Разузнавателния отдел на НЙПУ, когато разпитваше леви радикали, дрънкащи за световна революция и надигане на масите, каквото и да означаваше това. Шефът му наричаше подобни бръцолевения левичарски мокри сънища. Отново огледа масата. От друга страна, тези типове нямаха вид на чекиджии, нито пък се мъчеха да доставят удоволствие на самия него. Всъщност изглеждаха си съвсем сериозни, а и бяха много важни клечки.

Мадокс прекъсна мислите му.

— Как можем да накараме правителството на Съединените щати да сложи бързо край на тероризма и на тази ясна и неизбежна ядрена заплаха срещу Америка? Е, ще ви кажа. Правителството трябва да даде ход на Горски пожар. Прав ли съм?

Хари не отговори и Бейн Мадокс продължи:

— От инвентара на бившия Съветски съюз липсват около седемдесет ядрени оръжия с размерите на куфар. Това известно ли ви е?

— Шейсет и седем — отвърна Хари.

— Благодаря. Задавали ли сте си въпроса дали някоя от тези миниатюрни бомби не е попаднала в ръцете на ислямски терористи?

— Смятаме, че вече е попаднала.

— Е, прав сте. Наистина е попаднала. Ще ви кажа нещо, което не знаете. Нещо, което е известно на по-малко от двадесет души в целия свят. Една от тези бомби джуджета бе открита миналата година във Вашингтон, окръг Колумбия. И не благодарение на късмета на Екипа за ядрена безопасност, а на агенти на ФБР, действащи по информацията на свои източници.

Хари не отговори, но по гърба му пробягаха ледени тръпки. Мадокс продължи:

— Сигурен съм, че в страната тайно са внесени и други миниатюрни бомби, най-вероятно през границата ни с Мексико. — Усмихна се мило на Хари. — Може би една от тях се намира в някой апартамент в сградата срещу офиса ви.

— Не ми се вярва. Претърсих района.

— Е, това бе просто пример. Не го приемайте буквално. Въпросът е защо нито една съветска атомна бомба все още не е била взривена в американски град? Мислите ли, че ислямските терористи имат някакви морални или етични задръжки, които да им попречат да унищожат милиони невинни мъже, жени и деца?

— Не.

— Аз също. Както и всеки друг след единайсети септември. Но ще ви кажа защо това не се е случило и вероятно няма да се случи. За да бъде реална спирачка, Горски пожар, подобно на Гарантираното взаимно унищожение, не може да се пази в пълна тайна. Всъщност още с въвеждането на плана главите на всички ислямски правителства бяха уведомявани от администрациите във Вашингтон, че всяка атака срещу американски град с оръжия за масово поразяване автоматично ще доведе до ядрен удар от страна на Америка срещу петдесет до сто градове и други обекти в ислямския свят.

— Хубаво — каза Хари.

— Както могат да потвърдят присъстващите тук господа, американското правителство гледа на Горски пожар като на много силен стимул за въпросните страни да контролират терористите в собствения си двор, да ги подбуждат да споделят информация с американските разузнавателни служби и да правят всичко необходимо, за да не допуснат да бъдат превърнати в пара. Всъщност информацията за бомбата във Вашингтон дойде от либийското правителство. Както изглежда, планът работи.

— Страхотно.

— Служби като ЕЯБ са жалък отбранителен отговор срещу ядрения терор. Горски пожар е активен отговор. Пистолет, опрян в челото на ислямските страни — пистолет, който ще стреля, ако те не успеят да попречат на своите приятелчета терористи да се правят на ядрена сила. Няма съмнение, че повечето, ако не и всички

терористични организации са били предупредени за това от правителствата, които ги приютяват, подпомагат ги и поддържат контакти с тях. Дали самите терористи вярват в това е друг въпрос. Засега, изглежда, вярват, което вероятно е и причината все още да не сме станали обект на атака с оръжия за масово поразяване. Какво ще кажете, Хари?

— Има смисъл в това.

— И според мен. Ислямските правителства са информирани също, че Горски пожар е поставен в състояние, в което действащият президент не е в състояние да промени или отмени ответния удар срещу исляма. Това кара враговете ни да не се опитват да анализират всеки президент, за да разберат дали му стиска. Президентът просто излиза от играта, ако в Америка гръмне атомна бомба. Също като през Студената война. — Мадокс се обърна към Пол Дън. — Прав ли съм?

— Да — отвърна Дън.

Мадокс погледна Хари.

— Изглеждате ми замислен. Какво ви терзае?

— Ами... Уверен съм, че някой в правителството си е помислил за това, но няма ли петдесетте или стоте бомби в Близкия изток да прецакат далаверата с петрола?

Някои от присъстващите се усмихнаха. Мадокс също се ухили и хвърли поглед към Едуард Улфър.

— Заместник-министърът на отбраната ме увери, че в списъка на целите няма петролни полета. Нито пък рафинерии и пристанища. Те ще останат непокътнати, но с ново ръководство. И аз все пак трябва да връзвам двата края, Хари. — И се засмя.

— Да бе, вярно. А как стои въпросът с околната среда? Нали се сещате — радиоактивен прах, ядрена зима и тъй нататък.

— Казах ви — отговорът на глобалното затопляне е ядрената зима. Майтапя се. Вижте, ефектът от петдесет или дори сто ядрени взрива в Близкия изток бе подложен на задълбочено проучване от страна на правителството. Няма да е чак толкова лошо. Е, за тях ще означава край. Но в останалата част от планетата, в зависимост от това кой компютърен модел ще предпочетете, животът ще продължи.

— Сериозно? — Още нещо тормозеше Хари Мюлер. — Както и да е, това така или иначе няма да се случи — както сам казахте, щом

терористите знаят за това... искам да кажа, мислите ли, или чували ли сте, че ще ни нападат?

— Не съм чул нищо. А вие? Всъщност колегите ми тук смятат, че Горски пожар е толкова ефективна спирачка, че вероятността някой американски град да бъде атакуван с ядрен заряд от ислямски терористи е много малка. Именно затова трябва да го направим самите ние.

— Какво?

— Ние, Хари, хората в тази стая, разработихме Проект Зелено — план за взривяване на атомна бомба в американски град, което ще задейства Горски пожар, тоест ядреното заличаване на ислямския свят.

Хари се наведе към Мадокс. Не беше сигурен, че го е чул правилно.

Мадокс го погледна в очите и продължи:

— И красотата във всичко това е, че дори не е нужно правителството да е сигурно, че атомната атака е дело на ислямски терористи. Има много силна презумпция за вина спрямо фундаменталистите, така че за задействането на Горски пожар не са необходими окончателни доказателства. Не е ли блестящо?

Хари си пое дълбоко дъх.

— Да не сте полудели?!

— Не. Нима ви приличае на луди?

Хари не смяташе, че останалите четирима не са на себе си, но Мадокс изглеждаше малко смахнат. Отново пое дълбоко дъх.

— Значи имате атомна бомба?

— Разбира се, че имаме. Защо мислите, че сме се събрали тук? По-точно, имаме четири бомби. Всъщност... — Мадокс стана, отиде до черния кожен куфар и го потупа. — Това е едната от тях.

Бейн Мадокс предложи да направят кратка почивка. Всички с изключение на Скот Ландсдейл и Хари Мюлер излязоха от стаята.

Ландсдейл изгледа Хари и каза:

— Не си го и помисляй.

— Не те чувам. Ела по-близо.

— Стига с тия мъжкарски идиотизми, детектив. Имаш шанс да се измъкнеш оттук единствено ако те пуснем.

— На твоє място не бих заложил служебните си копринени гащи.

— Ако ми отговориш на някои въпроси, можем да измислим нещо.

— И аз така казвам на заподозрените. И също лъжа, естествено. Ландсдейл пусна коментара покрай ушите си.

— Какво ти каза Том Уолш, когато ти възложи задачата?

— Да се обличам топло и да гледам да не настина.

— Добър съвет. И благодаря, че потвърди, че е бил Уолш. Какво трябваше да направиш с дигиталните дискове?

— Да намеря някой кретен от ЦРУ и да му ги завра в задника.

— Не трябваше ли да идеш до летище Адирондак? Ландсдейл явно бе добър в занаята. Хората от ЦРУ си бяха говеда, но много професионални говеда.

— Не, но идеята си я бива. Обзалагам се, че ще намеря името ти в списъка на пристигащите.

— Хари, аз имам повече самоличности, отколкото са чистите ти чорапи в гардероба ти. Кой друг от Федерал Плаза знае за назначението ти?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Не съм го споменавал досега, но един от приятелите ми от Федерал Плаза 26 ми каза, че си приказвал със съкилийника си Джон Кори пред асансьора и си носел метален куфар от Техническият отдел. Кори попита ли те къде отиваш?

— Защо не си го начукаш?

Ландсдейл игнорира предложението.

— Опитвам се да ти помогна, Хари.

— Аз пък си мислех, че си от ЦРУ.

— Наистина се опитвам да ти помогна, Хари.

— Да бе, ясно.

— Може и да не си го мислиш сега, но след като всичко приключи, ще видиш, че това е бил единственият начин на действие.

— Няма ли да идеш да пикаеш или нещо такова?

— Не. Ето какво ще те попитам вместо това — не мислиш ли, че може просто да са те насадили?

— В смисъл?

— В смисъл, че някой, може би човек от Вашингтон, е казал на Уолш да прати тук свой човек — ченге от НЙПУ — да снима кой идва в клуба. Не изглежда кой знае какво, нали? А в същото време онези, които са наредили това — а може би и самият Уолш — са знаели, че ще те пипнат, преди да си стигнал и на километър и половина от хижата.

— Стигнах доста по-близо.

— Браво на теб. И тъй, Хари, според мен ти си жертвеното агне. Следиш ли ми мисълта?

— Не.

— Искам да кажа, че всичко е замислено адски нескопосано и единствената причина да те пратят тук е да ни изкараш акъла и да ни накараш да отложим Проект Зелено. Или пък да го задействаме по-бързо. Какво ще кажеш?

— Работил съм с ЦРУ и ще кажа, че имате навика да виждате конспирации във всичко освен в онова, което е *наистина* конспирация. И затова все ви го начукват.

Може и да си прав. Нека обаче споделя параноята си с теб. Пратен си тук от някоя важна клечка чрез Уолш, за да ни подплашиш и да ни накараш да се задействаме, или за да има основания ФБР да получи разрешение да дойде тук да те търси и да намери четири атомни куфара, които според тях се намират на това място. Хари не отговори, но си го беше помислил.

— Първо, нека приемем, че някой иска да ни подплаши — продължи Ландсдейл. — Кой би могъл да иска това? Е, може би моите хора. А може пък и Белият дом да си търси оправдание за задействането на Горски пожар.

Хари си бе мислил и за това, но отново не отговори.

— Може пък да е друго — да си бил изпратен, за да изчезнеш а ФБР да може да се натресе тук с основателни причини и разреши, тел но за обиск. Всъщност единствените наистина инкриминиращи неща в този клуб са бомбите, но нито те, нито ти ще останете тук много дълго. СНЧ предавателят не е незаконен, а само труден за обясняване. Нали?

Хари Мюлер имаше чувството, че се намира в психиатрична клиника и че е пристигнал десет минути след като пациентите са успели да я овладеят. И какъв, по дяволите, беше този предавател?

— Знаеш ли какво е СНЧ? — попита го Ландсдейл.

— Санчо Панса ли го е измислил? Или Сънчо?

— Май не знаеш. — Ландсдейл се усмихна. Свръхниска честота. СНЧ. Това говори ли ти нещо?

— Не.

Ландсдейл понечи да каже нещо, но вратата се отвори и Мадокс и останалите влязоха.

Ландсдейл погледна Мадокс и кимна към вратата.

— Извинете ни за момент — каза Мадокс на останалите и двамата с Ландсдейл излязоха.

— Наглеждай Мюлер — каза Мадокс на стоящия в коридора Карл. Карл влезе в стаята и затвори вратата.

— Говорих с Мюлер и изглежда, че той наистина няма представа за нищо — почна Ландсдейл. — Не е бил инструктиран от Уолш или някой друг, каквато е обичайната процедура при изпращане на нископоставен съгледвач на важна мисия.

— Това го зная — отвърна Мадокс. — Друго?

— Няма съмнение, че който и да е пратил Хари Мюлер, определено е очаквал, че ще бъде хванат. Прав ли съм?

Мадокс не отговори.

— Бейн, сигурен съм, че от ЦРУ знаят какво си замислил. Същото важи за министерството на правосъдието и ФБР.

— Не мисля.

— Аз пък мисля. Мисля също — на базата на собствена информация, — че Правосъдието и ФБР се канят да ти затворят устата. Ти обаче имаш привърженици и приятели в правителството. И поточно в ЦРУ, а те искат да продължиш в същия дух. Следиш ли ми мисълта?

— Не мисля, че някой в правителството, с изключение на присъстващите тук, има каквато и да било представа за Проект Зелено или...

— Бейн, спри вече с шибаното си его! Ти си манипулиран и използван, и...

— Дрън-дрън.

— Не е дрън-дрън. Виж сега, имаш страхотен план. Само че прекалено дълго умуваш над него. Добрите наивници от министерството на правосъдието и ФБР са те надушили и искат да постъпят справедливо и да разбият този заговор. ЦРУ вижда нещата по съвсем друг начин. От ЦРУ смятат, че планът ти е направо номер едно, абсолютен шедьовър, но че отнема адски много шибано време.

— Сигурен ли си? — попита Мадокс. — Или всичко това са просто предположения?

— По малко и от двете. Виж, като представител на ЦРУ в Белия дом, аз не съм напълно в течение със замислите на Лангли. Въпреки това съм работил в отдела на тайните служби и съм чувал за теб много преди ти да чуеш за мен.

Мадокс не каза нищо.

Ландсдейл продължи:

Всеки таен отдел на разузнавателните служби си има своите легендарни хора — мъже и жени, които изглеждат като истински титани, като герои от митовете. Аз работих за подобен тип и той веднъж ме запозна с Горски пожар. Точно тогава чух и твоето име — като частно лице, способно да задейства плана.

Мадокс като че ли се разтревожи.

— Заради това ли сме приятели? Ландсдейл не му отговори пряко.

— Заради това ме зачислиха към Белия дом. Твоята малка конспирация задейства подобен заговор сред някои хора от ЦРУ, Пентагона... а може би и в Белия дом. Иначе казано, във Вашингтон има и други хора освен твоя Изпълнителен съвет, които помагат. Сигурен съм, че го разбираш. Разбираш също, че ако не беше ти, хората от правителството, които искат задействането на Горски пожар, щяха да монтират собствените си бомби в американските градове. — Ландсдейл се усмихна насила. — Но ние обичаме да насърчаваме частната инициатива. Особено когато се задвижва от вярата.

— Какво искаш да кажеш, Скот?

— Искам да кажа, Бейн, че който и да е изпратил Хари Мюлер тук, иска възможно по-бързо да се стигне до решение. Ако са от ФБР, всеки момент с теб ще е свършено. Ако са от ЦРУ, може би ти казват да се размърдаш. Не се съмнявам, че всяка страна знае какво крои другата и че сега се води надпревара, която ще определи чия идея за предпазване на страната ще победи.

— Трябват ми само четиридесет и осем часа — каза умислено Мадокс.

— Надявам се да разполагаш с толкова време — каза Ландсдейл. — Имам свой човек във ФКТС. Той ми каза, че Мюлер е специалист по Близкия изток и не работи за Отдела за вътрешен тероризъм, така че е доста необичайно точно той да бъде избран за тази работа. Освен това ми каза, че първоначално за наблюдение е бил избран някой си Джон Кори, също бивше нюйоркско ченге като Мюлер и също човек от Близкоизточния отдел. И то специално избран. Защо? Това е въпросът. Какво значение има кой точно ще е жертвата?

Ландсдейл запали цигара и продължи:

— Тогава си спомних, че човекът от ЦРУ, който ми разказа за Горски пожар, навремето е бил прикрепен към ФКТС и здравата са напърдели гащите с въпросния Кори. Всъщност не са се разминали само с пръдни. Стигнало се е до опит за убийство.

Мадокс си погледна часовника.

— Един от многото проблеми помежду им явно е настоящата съпруга на Кори — зачислен към спецчастта агент на ФБР. — Ландсдейл се усмихна. — Винаги има замесена жена, знаеш го.

Мадокс също се усмихна.

— Сексуалната завист винаги е била неизвестна величина в историята. Цели империи са рухвали, защото Джак чукал Джил, а тя се чукала освен с него и с Джим. Но какво общо има това с нас?

— Просто смятам, че не е съвпадение, че на мястото на Мюлер е трябвало да седи Кори и да чака края си.

— Скот, понякога съвпадението си е просто съвпадение — отбеляза Мадокс. — И какво значение има дали е единият, или другият?

Ландсдейл се поколеба.

— Но ако *не* е съвпадение, виждам в случая ръката на учителя. На онзи, който ми каза за Горски пожар, осигури ми мястото в Белия дом и ме въведе в Къстър Хил Клуб... но това е невъзможно, защото той е мъртъв. Или би трябвало да е мъртъв — добави. — Умря в Световния търговски център.

— Хората са или мъртви, или живи — посочи Мадокс.

— Този тип е върховният призрак. Мъртъв, когато е нужно, жив, щом се наложи да се появи. Важното е, че ако той стои зад присъствието на Мюлер тук, тогава съм много по-спокоен за шансовете ни през следващите четиридесет и осем часа да изпълним Проект Зелено и да се стигне до съответното задействане на Горски пожар от страна на правителството.

Мадокс впери поглед в него.

— Щом това те успокоява, радвам се за теб, Скот. Но в крайна сметка, господин Ландсдейл, не е важно какво става във Вашингтон, а какво става *тук*. Разработвам този план почти цяло десетилетие и *ще се погрижа* да бъде изпълнен.

— Не и ако те пипнат до два дни — каза Ландсдейл. — Бъди благодарен, че имаш приятели във Вашингтон. И особено благодарен, ако бившият ми ментор в тайните служби е жив и те наглежда.

— Е, щом казваш... Може би, когато всичко свърши, ще мога да се срещна с този човек, стига да е между живите, и да му стисна ръката. Как се казва?

— Не бих ти казал дори ако е наистина мъртъв.

— Е, ако случайно го видиш — жив имам предвид — и ако той е бил моят ангел пазител, кажи му едно благодаря от мен.

— Непременно. Мадокс посочи вратата.

— Да продължим срещата.

Докато Ландсдейл вървеше към вратата, Мадокс кимна. Беше доволен, че за въпросния загадъчен мъж се мисли така добре. Всъщност той не бе загинал на единадесети септември и в момента пътуваше към Къстър Хил Клуб. Господин Тед Наш, стар приятел на Бейн Мадокс, се бе обадил непосредствено преди срещата на Изпълнителния съвет, за да провери дали Джон Кори е задържан. Когато Мадокс му каза, че в мрежата се е хванал някой си Хари Мюлер, Наш, изглежда, остана разочарован. „Грешка — каза, но добави оптимистично: — Ще се опитам да домъкна Кори до Къстър

Хил Клуб. Ще ти хареса, Бейн. Егоистична гадина и хитра почти колкото нас“.

Мадокс влезе след Ландсдейл в стаята и зае председателското място.

— Срещата ще продължи според дневния ред. — Посочи черния куфар в средата на помещението. — Това нещо, което виждате за първи път, е съветска РА-155 с тегло тридесет и пет килограма, съдържаща единадесет килограма много чист плутоний, а също така и детонатор.

Хари зяпна куфара. В ЕЯБ така и не му бяха казали какво точно да търси малките атомни устройства можеха да имат различни форми и размери и — както бе казал инструкторът: „Не очаквайте да видите череп с кръстосани кости или нещо от сорта. Просто разчитайте на детекторите си“.

— Това малко нещо е с мощност пет килотона, около половината от мощността на хвърлената над Хирошима бомба — продължи Мадокс. — Тъй като устройството е старо и се нуждае от непрекъсната поддръжка, експлозията може да се окаже и по-слаба. Това обаче не бива да ви успокоява, ако се случи да седите до него.

И се разсмя.

— Всъщност ние *седим* до него — посочи Ландсдейл.

Мадокс не му обърна внимание.

— За ваше сведение, господа, това малко нещо е в състояние да изравни със земята центъра на Манхатън и за миг да убие около половин милион души, следвани от още толкова от вторичните поражения.

Отиде до куфара и постави ръка отгоре му.

— Невероятна технология. Трябва да се запитате какво ли си е мислил Бог, когато е създавал атоми, които могат да бъдат разцепвани или сливани от смъртните и да отделят такива свръхестествени количества енергия.

С ужасно много усилия Хари Мюлер отмести поглед от атомната бомба. Сякаш едва сега забеляза бутилката вода пред себе си. Вдигна я — ръката му трепереше — и отпи.

— Нещо не ми изглежда много добре — каза Мадокс.

— И вие не изглеждате добре. Откъде го взехте това нещо, по дяволите?

— Всъщност това бе лесната част. Просто въпрос на пари, както е с всичко останало в този живот, плюс частните ми самолети, които да ги превозят от една от бившите съветски републики. Ако ви интересува, платих от собствения си джоб десет милиона. За всичките четири бомби, не за една. Можете да си представите колко подобни куфарчета са си купили хора като Осама бин Ладен.

Хари допи водата си и взе бутилката на Ландсдейл — заедно с химикалката му, която прибра в джоба си. Никой не забеляза, тъй като Мадокс продължаваше да говори.

— Ние не сме чудовища, господин Мюлер. Ние сме почтени хора, които ще спасят западната цивилизация, своите семейства, своята страна и своя Бог.

— Като убиете милиони американци? — попита Хари почти инстинктивно.

— Ислямските терористи така или иначе ще ги убият, Хари. Просто е въпрос на време. По-добре е да го направим по-скоро. Освен това *ние* ще избираме градовете, а не *те*.

— А бе, вие да не сте откачили съвсем?

— Задръж, Хари! — сръза го Мадокс. — Само допреди малко нямаше нищо против идеята да се затрие целият ислямски свят — мъже жени, деца, наред със западните туристи и бизнесмени, както и всеки, който се озове в Близкия изток през следващата седмица...

— Следващата седмица ли?

— Да. И, както казах, за това можеш да благодариш на себе си в на службата си. Днес ти просто душеше наоколо. Утре или вдругиден тук ще гъмжи от федерални агенти, а вероятно и войници от Кемп Дръм, които ще дойдат да те търсят — и ще намерят... това.

Мадокс стовари ръка върху куфара.

— И тъй, налага се да те скрием и да пратим куфарите на окончателното им местоназначение. — Той се обърна към останалите. А Междувременно ще продължим с текущите въпроси. Първо...

Натисна едно копче на пулта пред себе си. Светлините угаснаха и на стената светна голям плосък екран, изобразяващ цветна карта на Близкия изток и Източна Азия.

— Да разгледаме света на исляма, който предстои да унищожим.

— Това, господа, е земята на исляма — от Атлантическия бряг на Северна Африка през Близкия изток и Централна Азия чак до Източна Азия, завършваща с мюсюлманската страна с най-многочислено население — Индонезия, която е и последното бойно поле във войната срещу тероризма. — Бейн Мадокс направи кратка пауза за по-голям ефект 8 продължи: — Днес в тези страни живеят над един милиард мюсюлмани. По някое време през следващата седмица ще станат доста по-малко.

— Едни осигури списък на ислямските градове, набелязани за цели на Горски пожар... — Погледна листа пред себе си и се позасмя: — Прилича на списък с коледни желания.

Никой друг не се засмя и Мадокс добави:

— Ед ще ни запознае по-подробно с Горски пожар. Заместник-министърът на отбраната Едуард Улфър взе думата.

— Всъщност списъците са два — първостепенен и второстепенен. Списък А включва целия Близък изток — арабското сърце на исляма, както и някои специфични цели в Северна Африка, Сомалия, Судан, ислямски територии в Централна Азия и няколко цели в Източна Азия. В общи линии списъкът е останал непроменен през последните двадесет години, но от време на време добавяхме по някоя нова цел като северната част на Филипините, превърнала се в развъдник на ислямския фундаментализъм. Забележете също, че се случва и да премахваме цели. Например в резултат на скорошната окупация на Афганистан премахнахме по-голямата част от страната от списъка, както и някои места в района на Залива, Централна Азия и Саудитска Арабия, където в момента са разположени американски войски.

Всички занимаха. Някои започнаха да си водят бележки. Улфър продължи:

— Освен това набелязахме нови цели в Южен Афганистан, поточно в района на Тора Бора и прилежащите гранични райони с

Пакистан, където смятаме, че се крие Бин Ладен. Ако този кучи син преживее това, ще стане цар на Ядрената пустош.

Някой все пак се засмя на тая тъпа шега.

— А защо списъците са два? — попита Скот Ландсдейл.

— Според план Горски пожар има два начина на ответен удар — обясни Улфър. — Списък А винаги фигурира, а списък Б се добавя Допълнително, в зависимост от степента и характера на терористичната атака срещу Америка. Например, ако атаката е с биологическо или химическо оръжие, ще бъдат унищожени само целите от списък А. Ако атаката е ядрена и унищожи един или повече американски градове, се добавя и списък Б — без абсолютно никакви колебания.

— Знаем, че атаката срещу Америка ще е ядрена, защото ние сме хората с бомбите — каза Мадокс.

Възцари се тишина.

— Бейн, не карай през просото — въздъхна Пол Дън.

— Съжалявам, Пол, но това не е светско събиране на Съвета по национална сигурност. Тук казваме това, което мислим.

Пол Дън не отговори и Улфър продължи:

— Винаги е имало загриженост относно нивото на радиоактивното замърсяване и климатичните промени... поради което се наложи и създаването на първостепенен и второстепенен списък. Освен това, разбира се, не всички ислямски страни подкрепят терористи или са враждебно настроени към Съединените щати. Горски пожар обаче премахва голяма част от тези съмнения, като определя ответния удар в зависимост от характера на атаката срещу Съединените щати. Така например, ако някакво химическо или биологическо оръжие убие само, да кажем, двадесет хиляди души в Ню Йорк или Вашингтон, в отговор ние ще поразим само шейсет и двете цели от списък А. Не искаме да излезе, че прекаляваме.

Ландсдейл се изсмя на абсурдността на това изявление, но никой от останалите като че ли не забеляза иронията в ситуацията. Улфър продължи:

— Към днешна дата в двата списъка попадат общо сто двадесет и две цели. Предполагаме, че първоначалните жертви ще възлизат на около двеста милиона души, плюс още около сто милиона за следващите шест месеца, когато радиацията вземе своето. По-

нататъшните смъртни случаи от болести, облъчване, глад, самоубийства, граждански войни и тъй нататък трудно могат да се преценят. — Говореше съвсем прозаично.

Никой не коментира.

— Създателите на Горски пожар разбираха, че трябва да се гарантира, че на никой бъдещ президент и неговата администрация няма да се наложи да прави каквито и да било стратегически или морални избори. Ако се случи събитие хикс, отговаряме със списък А. Ако се случи игрек, добавяме и списък Б. Елементарно.

Хари Мюлер гледаше мъжете на масата. Допреди половин час му се бяха стрували малко нервни, но сега изглеждаха съвсем спокойни. Сякаш си казваха: „Добре, почваме“.

Погледна Мадокс, който се бе взрял в телевизионния екран, и видя че на лицето му играе шантава усмивка, сякаш гледа порно. Мадокс усети, че Хари го гледа, и му смигна.

Хари се обърна и се загледа в екрана. „Господи! Истина е. Бог да ни е на помощ“.

— Горски пожар е просто версия на ГВУ — продължи Улфър. — Всъщност Горски пожар бе предложен, разработен и внедрен от група стари воители от Студената война по времето на Рейгъновата администрация.

Млъкна за момент и продължи едва ли не благоговейно:

— Това бяха истински мъже. Бяха се гледали очи в очи със Съветите — и онези мигнаха първи. Дадоха ни голям урок и ни оставиха голямо наследство. За да сме достойни пред онези, които ни дадоха един свободен от съветския терор свят, трябва да направим на ислямските терористи онова, което воитеите от Студената война бяха приготвили за Съветския съюз.

Отново се възцари тишина. Накрая се обади генерал Хокинс:

— Руснаците поне имаха някаква чест и здравословен страх от смъртта. Щеше да е жалко да унищожим градовете и хората им. Но тези копелета — ислямистите — заслужават всичко, което ще си получат.

— Да видим какво точно ще получат — каза Мадокс и се обърна към Едуард Улфър.

— Ще получат сто двадесет и две ядрени бойни глави с различна мощност, пренесени предимно от атомни подводници клас „Охайо“,

разположени в Индийския океан, както и няколко изстреляни от Северна Америка междуконтинентални балистични ракети — каза той. — Руснаците ще бъдат уведомени минута преди изстрелването, в знак на учтивост и предупреждение.

— Тези бойни глави са много малък процент от нашия арсенал — каза генерал Хокинс. — Ще ни останат още хиляди, ако се наложи да нанесем втори удар срещу исляма или ако на руснаците или китайците им хрумне някоя тъпа идея.

Улфър кимна.

— В списък А са почти всички столици в Близкия и Средния изток — Кайро, Дамаск, Аман, Багдад, Техеран, Исламабад, Рияд и тъй нататък, както и някои по-големи градове, известни тренировъчни лагери на терористите и всички военни съоръжения. — Той хвърли поглед към записките си. — Първоначално Мобадишу в Сомалия бе включен в списък Б, но след Блек Хок бе преместен в списък А, за да се отмъсти за тази позорна операция. Същото се отнася и за пристанищния град Аден в Йемен — крайцерът „Коул“ също трябва да бъде отмъстен.

— Радвам се, че списъкът се осъвременява. Имаме да си връщаме за много неща.

— Наистина, така е — отвърна Улфър. — Но колкото и да ни се иска да отмъстим за бомбената атака срещу казармите на морските пехотинци в Бейрут, градът не фигурира в списъка. Половината от населението му са християни и Бейрут ще е за нас предимство към един нов, по-добър Близък изток. Обърнете също така внимание, че Израел вече няма да бъде заобиколен от врагове. А от пустош.

— Израелците знаят ли за Горски пожар? — попита Ландсдейл.

— Знаят онова, което знаят и враговете ни — отвърна Улфър. — Планът им бе представен като възможност. Не са особено щастливи от мисълта, че ще ги засипе радиоактивен прах, но имат добра гражданска защита и ще могат да издържат, докато въздухът се изчисти.

— С две думи — би ли ми препоръчал да се разходя до Божи гроб за Великден? — с усмивка попита Ландсдейл.

— Става дума за цял един нов свят, Скот — отвърна Улфър. — Свят, в който мерките за сигурност по летищата ще са такива, каквито бяха през шейсетте. Свят, в който семейството и приятелите ти отново

ще могат да те посрещат на изхода и в който гардеробите за багаж не са спомен от миналото. Свят, в който всеки пътник не се третира като потенциален терорист и където безопасността на самолетите е свързана с механични проблеми, а не с терористи. Свят, в който всеки американски турист или предприемач не е потенциална мишена. В този Нов свят, господа, всеки американец ще бъде посрещан любезно, с уважение и с малко благоговение — така, както а гледали на нашите бащи и дядовци, освободили Европа и Азия от злото. Така че, Скот, спокойно можеш да планираш екскурзия до Божи гроб за Великден. С теб ще се отнесат добре и няма да е нужно да се безпокоиш за терористи в разни претъпкани кафенета. Изгледа всички и продължи:

— Основните цели включват и мюсюлмански светини като Медина, Фалуджа, Кум и други. Само по себе си това ще изтръгне сърцето на исляма. Най-свещеният им град, Мека, ще бъде пощаден — не от чувствителност към религията, а като заложник, който ще бъде унищожен, ако някои оцелели терористи решат да заплашват или да отвърщат на удара. Правителствата в Близкия изток знаят това и ни помолиха да пощадим и Медина, ако се случи най-лошото. Нашият отговор беше не.

— Добър отговор — обади се Мадокс. — Имал съм много неприятни сделки със саудитската кралска фамилия. Другата седмица те ще са история и единственото хубаво нещо на онзи район — петролът под пясъка — ще е наше.

Едуард Улфър пренебрегна коментара му и продължи:

— Другият свещен за мюсюлманите град, който няма да бъде унищожен, е, разбира се, Йерусалим, който е свещен също така и за християнството и юдаизма. Очакваме, че след Горски пожар евреите ще прогонят мюсюлманите от Йерусалим, Витлеем, Назарет и другите християнски светини под техен контрол. Ако не го направят, ще го направим ние.

— Като стана въпрос за пощадени градове, виждам в списъка доста турски селища, но не и Истанбул.

— Истанбул е историческа съкровищница, която географски се намира в Европа и отново ще започне да се нарича Константинопол — обясни Улфър. — Мюсюлманите ще бъдат отстранени. Всъщност, господа, за света след Горски пожар има политически план, който прекроява някои линии на картите и премества хора от места, където

не искаме да бъдат. На първо място Йерусалим, Бейрут и Истанбул — не съм напълно запознат с подробностите на плана.

— Каквото и да е той, ще го оставим на Държавния департамент да се трепа с него.

— Точно така — каза генерал Хокинс. — С унищожаването на Багдад и по-голямата част от Ирак няма да е нужно да водим война със Саддам Хюсеин.

— Всъщност няма да ни се налага да водим войни и със Сирия, Иран или някоя друга неприятелска страна — те просто вече няма да съществуват.

— Изглежда чудесно — каза Мадокс. — Нали, Хари? Хари се поколеба за момент, после каза:

— Да. Стига да си падаш по масови убийства. Мадокс впери поглед в него.

— Хари, имам син — Бейн-младши, офицер от запаса на Въоръжените сили. Ако започнем война с Ирак, ще го мобилизират и може да загине там. Иначе казано, предпочитам да видя всички жители на Багдад избити, отколкото да получа известие, че синът ми е мъртъв. Това егоистично ли е?

Хари не отговори, но си помисли — да, егоистично е. Освен това Мадокс удобно бе забравил американските синове и дъщери, които щеше да унищожи в самата Америка.

— Понякога вицът казва истина, която хората не са склонни да приемат. Нека ви разкажа един виц, господин Мюлер. Може би сте го чували, като се има предвид професията ви — каза Мадокс и се усмихна самодоволно. — Президентът — шефът на господин Дън — и министърът на отбраната — шефът на господин Улфър — имат несъгласия по някои политически въпроси, затова се обръщат към един младши помощник и министърът на отбраната му казва — решихме да избием с атомни бомби един милиард араби и една прекрасна синеока блондинка с огромен балкон. Какво ще кажете? Младият помощник пита — господин министър, защо искате да бомбардирате такава красива жена? Виждаш ли? — обръща се министърът към президента. — Казах ти, че на никой не му пука за един милиард араби.

Разнесе се кратък вежлив и сдържан смях. Хари също се усмихна — нищо че вицът беше стар. Беше го чувал сто пъти.

— Сега ясно ли е? — попита Мадокс. Едуард Улфър отново взе думата.

— Колкото до Ирак, войните по суша са много скъпи по отношение на хора, материали и финанси. Освен това преките военни действия винаги имат нежелателни последици. От личен опит зная — и Пол ще го потвърди, — че тази администрация е твърдо решена да провокира война с Ирак, после със Сирия и накрая с Иран. Мисля, че по принцип никой от нас не би се противопоставил на това. Но онези от нас, които са се били във Виетнам — Бейн, Джим и аз, — можем да кажем от позициите си на донякъде авторитети, че когато пуснеш духа на войната, той става неуправляем. Красотата на ядрената атака е в това, че тя е бърза и евтина. Вече сме купили и платили за огромния атомен арсенал. В момента разполагаме с около седем хиляди бойни глави, които просто стоят по хранилищата и не правят нищо. Срещу малка част от цената на тези бомби можем да постигнем невероятни резултати, които просто нямат равни на себе си.

Ухили се и добави:

— На „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“ няма да им се налага да се чудят дали печелим, или губим войната срещу тероризма.

Всички се разсмяха.

— Искаш да кажеш, че няма да ми се налага да чета в „Таймс“ разни сърцераздирателни истории за малки момичета и техните баби, ранени от американски куршуми ли? — попита Бейн Мадокс.

Отново се разнесе смях.

— Не мисля, че „Таймс“ или „Уошингтън Поуст“ ще са склонни да пратят репортери в ядрените пепелища в търсене на така наречените хуманни истории.

Мадокс се изхили, отново погледна картата на екрана и премести курсора към Южен Египет.

Виждам, че в списъка фигурира и бентът на Асуан. Предполагам че това е цел номер едно.

Да, така е — отвърна Улфър. — Една ракета с няколко бойни глави ще разруши стената, ще запрати милиарди кубически метри вода по течението на Нил и те ще пометат Египет и ще избият между четиридесет и шейсет милиона души, преди да стигнат до Средиземно море. Това ще е най-голямата локална загуба на живот и собственост. В района няма петролни полета. За съжаление, ще се наложи да приемем

гибелта на хилядите западни туристи, археолози, предприемачи и така нататък, както и на историческите обекти. Е, пирамидите все ще оцелеят.

— Ед, виждам в долината на Нил няколко египетски града, които също фигурират в списъка — каза Мадокс. — Като се има предвид, че водите на Асуан ще ги унищожат, ракетите не са ли излишни? Или са библейски?

— Всъщност не съм се замислял за това. — Улфър за момент замълча. — Предполагам, че водата ще изгаси пожарите в горящите градове.

— Лошо — отбеляза Мадокс.

— Лошата новина, която вече споменах, е големият брой западници, които ще бъдат убити при тази атака. Туристи, бизнесмени, служители в посолствата и тъй нататък. Броят им може да достигне сто хиляди, като повечето от тях са американци.

Никой не коментира.

— За съжаление не можем да предвидим и кога районите отново ще са годни за обитаване или достатъчно стабилни в социално отношение, за да се поднови доставката на петрол — продължи Улфър. — Според анализа на Министерството на отбраната това няма да доведе до голям глобален или национален недостиг, тъй като страните, които добиват петрол, вече няма да го използват. Това означава, че петролът от други източници и от резервите би трябвало да е достатъчен, за да задоволи краткосрочно търсенето в Америка и Западна Европа. Вероятно саудитският петрол ще стане достъпен най-напред за самите нас, след около две години.

— Вие от правителството трябва по-често да разговаряте с представители на частния сектор като мен — намеси се Мадокс. — Според моя анализ саудитският петрол ще се товари на танкери и ще се доставя в Америка след около година. Мисля, че ще можем да изкараме по сто долара на барел, ако последиците от ядрените удари върху добива и транспортирането са достатъчно тежки. Улфър се поколеба, след което отвърна:

— Бейн, министерството на отбраната предвижда около двадесет долара за барел, тъй като ще контролираме всички аспекти на добива и транспорта. Идеята е, че ще се нуждаем от евтин петрол за съживяване на американската икономика, която според преценките ни ще преживее

сериозен упадък, след като два американски града пострадат от ядрен удар.

Бейн Мадокс махна с ръка.

— Мисля, че и това е преувеличение. Ще видите, че борсовите индекси ще паднат с няколко хиляди пункта за по-малко от година. Някои градове рязко ще намалят населението си за няколко месеца, както стана с Ню Йорк след единайсети септември. Но след като стане ясно, че врагът е мъртъв и погребан, ще станете свидетели на американски ренесанс, който ще изуми целия свят. Не бъди песимист, Ед. Ако рухването на Съветския съюз бе зората на века на Америка, то заличаването на исляма ще ни въведе в хилядолетието на Американския мир, просперитет и сигурност. Да не споменавам за безусловното надмощие. Пред Американското хилядолетие Римската империя ще изглежда като страна от Третия свят.

Никой не се обади, така че Мадокс продължи:

— Нещата ще се променят. Последната глобална заплаха за Америка ще е изчезнала и цялата нация ще се обедини около правителството, както стана след единайсети септември и Пърл Харбър. С вътрешните врагове, в това число и нарастващото мюсюлманско население, ще се разправим без протести. Няма да сме свидетели на каквито и да било антивоенни демонстрации нито тук, нито където и да било по света. А онези копелета, дето танцуваха по улиците след единайсети септември, ще са или мъртви, или ще ни целуват краката.

Пое дъх и заговори по-бързо:

— Европейците ще си затворят устите за дребни пари, след което ще Дойде ред на Куба и Северна Корея. Руснаците също няма да смеят да се обаждат, защото след като вече сме пуснали бомбата, всички ще разберат, че няма да се поколебаем да го направим пак. А когато му дойде времето, ще смажем Китай, преди да стане достатъчно силен, че да ни заплашва.

Докато Мадокс продължаваше тирадата си, Хари Мюлер гледаше останалите. Стори му се, че се чувстват малко неудобно, че домакинът им вече се е разправил с ислямските терористи и намира нови врагове за убиване. А освен това присъстваше и моментът с петрола, който изглеждаше поне толкова важен за Бейн Мадокс а Глобъл Ойл Корпорейшън, колкото и отърваването от самите терористи. Хари вече

знаеше, че този тип е смахнат, но едва сега виждаше до каква степен — както и приятелчетата му.

Мадокс стана. Гласът му изтъня.

— Като ветеран от Виетнам ви заявявам, че ще възвърнем изгубената си чест, когато американските войници влязат в Сайгон и Ханой без капчица възражение от Китай или когото и да било.

Огледа четиримата си колеги и завърши:

— За нас *неизползването* на атомните бомби, продължаването на тази борба с враговете ни с конвенционални и дипломатически средства, пилеенето на живот и пари, проточването на борбата във времето без ясни изгледи за победа е морално неправилно. Имаме начин да приключим всичко това бързо, решително и евтино с помощта на оръжията, които вече притежаваме. Да не ги използваме срещу онези, които биха ги обърнали срещу нас, стига да можеха, е равносилно на национално самоубийство, стратегически провал, противопоставяне срещу здравия разум и обида към Бог.

И Мадокс седна.

В стаята цареше гробна тишина.

Хари Мюлер изучаваше лицата на присъстващите на слабата светлина. „Да, знаят, че е побъркан. Но не им пука, защото просто казва онова, което си мислят“.

Мадокс запали цигара и каза съвсем прозаично:

— Добре. Сега да видим кои американски градове трябва да бъдат пожертвани и как и кога ще стане това.

ПЕТА ЧАСТ

СЪБОТА

НОРТ ФОРК, ЛОНГ АЙЛАНД

Насау Пойнт, Лонг Айланд, 2 август 1939 г.

*До: Ф. Д. Рузвелт, Президент на
Съединените щати,
Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия*

*Сър... възможно е да се предизвика
верижна ядрена реакция в голяма маса уран, при
което ще се генерират огромни количества
енергия и нови, подобни на радия елементи...
така, господин президент, е възможно да се
отприщи огромна разрушителна сила.*

Алберт Айнщайн

След вечерята в ресторанта баржа потеглихме към Ориент Пойнт на източния край на Норт Форк на Лонг Айланд.

В небето имаше облаци, но въпреки това успях да видя звезди — нещо, което рядко ми се случва в Манхатън.

Норт Форк е брулена от вятъра ивица суша, много красива и същевременно сурова, заобиколена от Лонг Айланд Саунд от север, Гардинърс Бей на юг и Атлантическия океан на изток.

Тъй като водата тук запазва натрупаната през лятото топлина по-дълго, есента е обикновено сравнително топла за тази географска ширина. Всъщност този микроклимат, а може би и глобалното затопляне като цяло, е причина за неотдавнашната поява на лозята и туристическия бум, довели до промяната в излъчването на земята.

Като дете идвах тук през лятото с родителите си и други смели и не толкова заможни семейства, които не можеха да си позволят почивка в Хамптънс или специално желаеха да избегнат тамошните тълпи.

Такава жилава душа бил и Алберт Айнщайн, дошъл тук да летува в местността Насау Пойнт през 1939 г. Тъй като нямал с какво друго да се занимава, очевидно е разполагал с много време за мислене. И един ден, подбуден и от други физици, написал писмо на Франклин Рузвелт (известно сега като писмото от Насау Пойнт), с което настоятелно съветва президента да се заеме с разработването на атомна бомба, преди нацистите да са успели да създадат своя собствена. Останалото, както се казва, е история.

— Хайде да се гмуркаме — предложих на Кейт предвид микроклимата и затоплящото се време.

Тя ме погледна.

— Джон, октомври е.

— Да се възползваме първи от предимствата на глобалното затопляне. След десет години на това място ще растат палми вместо лозя и през октомври ще идват хиляди хора, за да се пържат на слънце.

— Ами тогава да се върнем след десет години и да поплуваме.

Продължих на изток по шосе 25 — стар път от колониалната епоха, известен като Кралската магистрала по времето, когато тук командвали британците. На отвесните скали покрай пътя, от север, се виждаха стари бели дъсчени къщи и новопостроени летни вили от кедър и стъкло. Никога не съм изгарял от желание да съм богат, но от време на време се замислям дали да не започна някоя нова революция, за да сложа ръка върху крайбрежната вила на някой борсов агент. Естествено ще му я върна след няколко години. Така всеки ще има полза от това.

Наближавахме Ориент Пойнт. Пред нас се виждаше терминалът на ферибота до Ню Лондон, Кънектикът, а зад него — забранената зона, откъдето с правителствен ферибот се стигаше до свръхсекретния Център за изследване на болести по животните на Плъм Айланд.

Естествено това ме накара да се сетя за онова лято, когато се възстановявах от огнестрелните си рани там и се оказах замесен в двойно убийство, докато трябваше да гледам как дупките от куршуми по тялото ми се затварят. Забърках се и с една дама, Ема Уайтстоун. И до днес често се сещам за нея.

Покрай същия случай се запознах и с друга дама, Бет Пенроуз окръжен детектив от отдел „Убийства“. Тя предхождаше Кейт, може би се бяха засекли за кратко, така че Плъм Айланд и Бе Пенроуз не изникваха много често, когато двамата с жена ми говорехме за стари случаи.

Тогава срещнах за първи път и господин Тед Наш от Централното разузнавателно управление и тази среща щеше да окаже дълбоко влияние върху живота ми — а както се оказа, и върху неговия собствен. Пребиваването му на този свят вече е приключило, така че едва ли мисли повече за мен, макар аз непрекъснато да се сещам за него.

А по една друга шантава прищявка на съдбата Тед Наш познаваше Кейт преди мен и наистина смятам, че помежду им е имало нещо, преди да се появя.

Затова понякога си фантазирам, че Наш е успял да оцелее при удара срещу Световния търговски център и че някой ден ще го срещна отново. Фантазията ми продължава с устна конфронтация, от която естествено излизам победител, следвана от физически сблъсък без пистолети, като в крайна сметка го мятam от някоя отвесна скала или

небостъргач. Понякога пък просто чупя врата му и го гледам как се гърчи.

— За какво си се замислил? — попита Кейт. Отърсих се от радостните си бленувания.

— За това какво прекрасно място е светът.

— Как казваш, че ти беше името?

— Бъди по-мила. Опитвам се да вляза в настроението на... Както и да е.

— Добре. Хайде тогава да се върнем в квартирата и да се любим — предложи тя.

Моментално направих обратен завой на две гуми, натиснах газта до дупка и колата полетя по пустия път.

— Намали.

Отпуснах педала. Както гласи старата приказка, жените се нуждаят от причина, за да правят секс. А мъжете — само от място. В този дух бързо завих наляво при един знак, на който пишеше **ЩАТСКИ ПАРК ОРИЕНТ БИЙЧ**.

— Накъде тръгна?

Към едно романтично местенце.

Джон, хайде да се върнем в квартирата и...

Това е по-близко.

Стига, Джон. Не обичам да го правя навън.

На мен пък изобщо не ми пука къде го правя — стига да го правя, И показалецът в гащите ми определено сочеше в тази посока.

Продължих по тъмния тесен път през камъша и тръстиката по дължината не тесния полуостров. Сушата се разшири, видях пролука в зеленината отляво и завих по пътеката, която стигаше до водата. Превключих на двойна предавка и джипът продължи по неравната земя, докато не стигна един малък плаж на Гардинърс Бей.

Изключих двигателя, слязохме от джипа, свалихме обувките и чорапите си и пристъпихме към водата.

На изток виждахме загадъчния бряг на Плъм Айланд, а на юг се простираше Гардинърс Айланд, собственост на рода Гардинър от 17 в., където според преданието капитан Кид заровил съкровището си. Може и да е истина, но Гардинър така и не са споменавали нито думичка по въпроса.

Още по-нататък на юг се виждаха светлините на Хамптънс. Онези, които летуваха там, разполагаха с повече съкровища от онези, за които би могъл да си мечтае който и да било пират за цял живот трупане и грабежи.

На аз се отклонявам от конкретната тема, а тя бе овладелият ме нагон.

— Хайде да поплуваме — казах, свалих якето си и го метнах на пясъка.

Кейт топна пръст във водата.

— Студена е.

— По-топла е от въздуха. — Свалих си ризата и панталоните. — Хайде.

Смъкнах боксерките и пристъпих във водата. Ужас. Оная ми работа клюмна като студен макарон. Естествено това не убягна от погледа ѝ.

— Май трябва малко да се поохладиш — каза Кейт и ме бутна. — Давай, Тарзане.

Какво пък, идеята все пак беше моя. Припомних си ежегодното януарско къпане на клуб „Полярна мечка“ в Атлантическия океан Кони Айланд, нададох смразяващ кръвта рев, втурнах се към водата и се гмурнах.

Помислих си, че сърцето ми спира, тестисите ми определено решиха да се приберат в слабините, а втвърденият ми доскоро член се сви до размерите на запетайка в телефонен указател.

Останах под вода колкото се може по-дълго, после подадох глава и заплувах.

— Няма проблем, стига да се престрашиш! — извиках на Кейт.

— Добре. Стой си там. Аз се връщам в квартирата. Чао!

— А аз си мислех, че агентите на ФБР са яки! — викнах ѝ. — Ти си путка!

— А ти си идиот. Излизай, че ще замръзнеш и ще пукнеш.

— Добре... ох... майчице... схващам се...

Потънах, после подадох глава, изплюх вода и извиках:

— Помощ!

Чух я да казва: „По дяволите“, а може би беше: „Дави се“. Смъкна си дрехите, пое дълбоко дъх и се затича, докато водата не стигна до кръста ѝ, после се гмурна и заплува към мен.

Напълних дробовете си с въздух и се отпуснах по гръб, загледан в прекрасното нощно небе. Мисля, че успях да различа Пегас през рехавите облаци.

Кейт доплува до мен и спря.

— Задник. — Моля?

— Ако не се давиш сега, след минутка определено ще гълташ вода.

— Не съм казвал, че се давя — възразих аз. — Отпусни се по гръб. Ще ти покажа Пегас.

Не мога да повярвам, че го направи, мамка му. Замръзвам!

— Водата е по-топла от...

Тя постави длан върху лицето ми и натисна главата ми надолу. И я задържа така. Дълго.

Отдалечих се под вода и излязох зад нея. Прекрасният ѝ гол задник се показва точно пред мен — как можех да се сдържа и да не я Пя любовно по дясната буза?

Тя почти излетя от водата и когато подадох глава, плуваше в кръг и се мъчеше да ме открие в чернилката.

— Току-що ухапах една белогъза акула — обясних ѝ. Тя се обърна към мен и закрещя порой думи, които никак не звучаха добре. Успях все пак да различа „шибан идиот“. Е, стига толкова любовна игра.

— Излизам — казах. — Ти оставаш ли да се къпкаш?

Тя не отговори и загреба енергично към брега.

Плуваше бързо, но аз я настигнах и започнахме да се състезаваме кой пръв ще стигне брега. По мое мнение и двамата сме доста борбени и именно това поддържа връзката ни така интересна. Освен това единият от нас е незрял идиот, за разлика от другия, така че в известен смисъл се допълваме — също като главния павиан в стадото и неговата учителка.

Все пак мисля, че Кейт ми беше малко ядосана, затова я оставих да ме бие. Когато излизах от водата, тя вече се бършеше с панталоните и якето ми.

Навън беше наистина студено. И духаше. Зъбите ми затракаха.

— Доста освежаващо беше — казах.

Отговор не последва.

Опитах друг подход.

— Страхотна плувкиня си. Какво ще кажеш за секс?

Тя събираше дрехите си по пясъка и сякаш не ме бе чула.

— Кейт? Ехо!

Тя се обърна към мен.

— Никога през живота ми не ми се е случвало да бъда с възрастен мъж, който да е толкова инфантилен, толкова тъп, толкова *малоумен*, толкова безмозъчен, толкова безразсъден, толкова...

— Е, значи свирката ще си остане мечта — въздъхнах аз.

— Какво? Майтапиш ли се?

— Ами... Стори ми се, че каза...

— Не ми говори.

— Добре де.

Стояхме си така голи на малкия плаж. Изглеждаше наистина *страхотно* — въпреки мократа коса и посинелите устни. Имаше невероятно атлетично и същевременно сладострастно тяло, гърди, които сякаш не се подчиняваха на закона за гравитацията, плоско и стегнато като барплот коремче, дълги крака, по-хубави от всички, които съм виждал, дори моите собствени, и триъгълник от руси косъмчета, който направо ме подлудява. Освен това задникът ѝ е толкова стегнат, че едва бях успял да го ухапя, както си трябва.

Тя също ме гледаше и знаех, че започва леко да се сгорещява — въпреки температурата на въздуха. Двамата наистина се привличаме физически и си пасваме сексуално, така че можем да правим любов дори и да не ми говори — което се случва приблизително два пъти седмично. Да си кажа правичката, понякога така ми харесва повече.

Както и да е, аз първи тръгнах към нея. Тя се поколеба, после пусна дрехите си и пристъпи напред.

Усетих как малко топла кръв успява да проникне отново в сбръчкания ми кренвирш.

Стояхме на две крачки един от друг, лице в лице, след това ръцете ни се протегнаха и се прегърнахме. Големият Джон се вирна още малко, а след това тя го хвана с ръка и каза:

— О, горещ е!

Пъхнах пръсти между краката ѝ.

— И тук е горещо.

Вече се бяхме разгорещили като пищови, доказвайки за пореден път, че когато имаш несъгласие с партньора си, е най-добре да

пропуснеш разговора и да пристъпиш направо към секса.

Приблжихме се още повече. Усетих гърдите ѝ върху своите, бедрата ни се докоснаха, дланите ѝ обхванаха задника ми и ме притиснаха към нея.

Коленичих, целунах русия гъсталак и се канех да легна по гръб, За да може да ме възседне, но тя изведнъж се обърна.

— Целуни ме където ме ухапа.

Няма проблем. Не помнех къде точно я ухапах, така че се погрижих за цялата площ.

— Съжалявам — казах, както си стоях на колене.

— Целуни пръстите на краката ми.

Добре де. Целунах покритите ѝ с пясък пръсти.

— Лягай по гръб.

Отпуснах се назад върху пясъка. Кейт коленичи между краката ми, взе Големия Джон в ръка и отбеляза:

— Този тип се нуждае от малко работа. — Постави другата си ръка върху скротума ми. — А те къде са се дянали?

— Някъде на топло.

Тя склони глава между краката ми и след малко тестиси А и В се спуснаха на подобаващите им места, а Големият Джон стърчеше нагоре и сочеше към Пегас.

Кейт ме възседна, протегна се и раздвижи бедра според собствения си ритъм, докато не получи един от тихите си бурни оргазми.

Претърколи се от мен, стана и започна да се облича.

Почувствах се малко злоупотребен.

— Май ме забрави.

Тя изтръска пясъка от сутиена си.

— Много по-мил си с мен, когато си надървен.

— Всъщност, когато съм надървен, ставам адски гаден.

Тя се усмихна.

— Ами. Като същинско пале си.

Седнах.

— Наистина съм към края. Няма да ти отнема повече от минута.

Тя си нахлузи полата и пуловера.

— Ако успееш да издържиш, докато стигнем до хубавия топъл душ, ще си заслужава чакането.

— Споразумяхме се.

Станах бързо и навлякох влажните си дрехи.

Върнахме се при джипа и Кейт включи отоплението на пълна мощност.

Излязохме от щатския парк и продължихме на запад към квартирата.

— Ти ще си виновен, ако пипна пневмония — каза Кейт.

— Зная. Съжалявам.

— Наистина си помислих, че ме ухапа акула.

— Зная. Тъпо беше. Съжалявам.

— И никога, ама *никога* недей да се правиш, че се давиш.

— Зная, че е непростимо. Съжалявам.

— Ти си пълен чекиджия.

— Зная. Искаш ли да се чукаме?

Тя се разсмя.

Карахме по пустата магистрала, държахме се за ръце и слушахме някакво радио от Кънектикът. Пускаха Джони Матис, Нат Кинг Кол и Ела Фицджералд.

Стигнахме до квартирата, тъпият ключ заяде и едва не изкъртих вратата, но Кейт успя да отключи. Втурнахме се нагоре по стълбите като двама тийнейджъри, открили преди два часа какво е това секс.

В крайна сметка горещият душ се оказа по-добър от студения плаж. Кейт остана върна на думата си и определено се погрижи чакането да си заслужава.

ШЕСТА ЧАСТ

СЪБОТА

СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

Америка заедно с евреите е лидерът в развъртаването и покваряването на ценностите, били те морални, идеологически, политически или икономически. Тя разпръсква гнусоти и разпуснатост сред хората с евтините си медии.

Сюлейман Абу Гаит,
говорител на Осама
бин Ладен

Членовете на Изпълнителния съвет и Хари Мюлер мълчаха.

— Първо трябва да установим сроковете за Проект Зелено. Малките бомби — Бейн Мадокс махна към изправения куфар — се нуждаят от периодична поддръжка, за да се гарантира максималната проектирана мощ на детонацията. Тя е много сложна и е свързана с плутониевото ядро. Добрата новина е, че разполагам с ядрен физик, който се е занимавал с това. Името на господина е Михаил — руснак, дошъл да работи в Америка. Свързах се с него и очаквам утре да пристигне тук. Ако не стане нещо непредвидено, до утре вечер устройствата ще са готови.

— Този Михаил знае ли нещо за Проект Зелено? — обади се Скот Ландсдейл. — Или за Горски пожар?

— Разбира се, че не. Смята, че устройствата ще бъдат заложени в градове в Близкия изток. Това му се вижда смислено и не му е нужно да знае повече.

— И къде е той в момента?

— Живее на Източния бряг и работи за един американски университет. Това е всичко, което е достатъчно *вие* да знаете. Разбира, че това е спешно. — Мадокс се усмихна. — За петдесет хиляди долара на визита ще дойде колкото се може по-бързо.

— И му имаш доверие? — попита Ландсдейл.

— Ни най-малко. Предложих му обаче един милион, ако и когато бомбите се взривят. Естествено, размерът на сумата зависи от броя и мощта на експлозиите. Общо взето Михаил има сериозна подбуда.

— А как ще реагира, когато бомбите гръмнат в американски градове вместо в Близкия изток? — попита Ландсдейл.

— Нямам представа. А и какво значение има?

— Какво ще стане с Михаил след детонациите?

— Задаваш много въпроси, Скот — отбеляза Мадокс.

— Просто съм много чувствителен на тема сигурност. Имам неприятното чувство, че Михаил може да прекали с водките и да

изтърси пред някого, че работи почасово за Къстър Хил Клуб и че поддържа атомните им устройства.

— Нямам намерение да допусна подобно нещо.

— Това означава ли, че го държиш под око?

— Не се безпокой за това.

Хари Мюлер слушаше как изисканите господа обсъждат убийството на свидетел. Щом щяха да видят сметката на Михаил, който знаеше само част от всичко това, то самият той нямаше особени шансове — всъщност още отначало знаеше, че те така или иначе са нулеви.

— Ясно е, че трябваше да забързаме нещата заради неканената поява на детектив Мюлер, но не виждам причина да не можем да задействаме Проект Зелено през следващите два дни — каза Мадокс. — Всъщност, господа, ние бяхме принудени и нямаме друг избор, освен да продължим напред.

— Бейн — обади се Пол Дън, съветникът на президента, — мисля, че трябва да скрием тези бомби до по-добър момент...

— Моментът, Пол, е *сега*. Смятам — по неотдавнашна информация, — че в правителството има хора, които започват да надушват нещо, и се налага да се задействаме, преди да ни дойдат на гости. Бомбите трябва да бъдат по местата си за един или два дни, а вие трябва да се върнете във Вашингтон и да бъдете до президента, така че когато *ние* започнем Проект Зелено, *той* да даде началото на Горски пожар. — Мадокс се обърна към Пол Дън. — Каква е програмата на президента за понеделник и вторник?

Дън хвърли поглед към листа пред себе си.

— В понеделник сутринта — Деня на Колумб — ще бъде в Белия дом, след това ще лети до Диърборн, Мичиган. Към три и половина ще кацне на международното летище в Оукланд. Както знаете, до Изборния ден остават по-малко от три седмици, така че президентът ще произнесе реч в подкрепа на Дик Постъмъс за губернатор на Мичиган. След това пътува с автомобил до „Риц-Карлтън“ в Диърборн, където ще говори на вечеря в подкрепа на местния кандидат за конгресмен Тадеъс Макотър. След това отпътува с Еър Форс 1 и би трябвало да се върне във военновъздушната база Райт-Патерсън към десет вечерта. Оттам продължава с хеликоптер до Белия дом и каца на Южната ливада към десет и половина.

Мадокс се замисли.

— Понеделник, Денят на Колумб... Възможно е ислямските терористи да решат да взривят бомбите си в американски градове точно на този ден.

— Бейн, поради ред причини, един празник не е подходящо време да се... да се прави това — каза Пол Дън. — Първо, нито аз, нито Ед ще сме с президента, докато пътува. Скот също няма да е в Белия дом.

Дън погледна Ландсдейл за потвърждение.

— В понеделник съм на фирмен пикник и софтбоул — каза агентът от ЦРУ.

Мадокс се разсмя.

— Е, тогава ще се наложи да отложим ядрената атака срещу Америка. — И се обърна към Едуард Улфър. — Може би ни трябва информация от СИПЕ, която да ни помогне да вземем решение.

Улфър кимна.

— Може би всички знаете по нещо за СИПЕ — Съвместния извънреден план за евакуация. По време на Студената война той изискваше президентът и подбрана група военни и политически лидери да бъдат отведени колкото се може по-бързо, с хеликоптер или друг транспорт, до Райт-Патерсън или Националното летище, в зависимост от това кое е по-наблизо. Там винаги има готов за излитане реактивен самолет Е-4В. Самолетът се нарича Национален извънреден въздушен команден пункт — НИВКОП, известен с кодовото име Наколенник или Самолетът на Съдния ден. Улфър огледа присъстващите и продължи:

— Разбира се, президентът си носи ядреното куфарче и може да нанесе ответен удар от летящия команден пункт. Съществува обаче разработен след единайсети септември вариант на СИПЕ и Наколенник, който се прилага в случай, че атаката срещу Америка не е от междуконтинентални балистични ракети. Ако се установи, че нападението е дело на терористи, се приема, че не разполагаме с предупреждението от десет или петнадесет минути, което ни дават летящите междуконтинентални ракети, и че всеки миг във Вашингтон може да се взриви скрита атомна бомба. Затова реакцията е различна — президентът трябва колкото се може по-бързо да се качи на хеликоптер на морската пехота на поляната в Белия дом и да бъде

отведен на сигурно място — далеч от Вашингтон, който, разбира се, е потенциална мишена на терористите.

— Е, ние знаем, че той не е от градовете в списъка ни поради очевидни причини, свързвани с оцеляването на нацията. — Мадокс се усмихна. — Да не говорим, че вие, господа, ще сте там в часа нула. Може да приличате на герои, останали на своя пост по време на паниката и объркването след ядрените взривове. Вие тримата — Ед, Пол и Скот — ще трябва да повлияете на събитията.

— Всъщност вече го направихме, като настояхме за този вариант на СИПЕ — каза Улфър и обясни: — Хеликоптерът на морската пехота не е така добре оборудван като Еър Форс 1 или Самолета на Съдния ден и не може да се справи с големи обеми информация или някои видове кодирани съобщения, така че времето между атаката и ответния удар ще е до голяма степен пропиляно от евакуационните процедури и е по-малко вероятно президентът да получи съобщения или неподходящи съвети, които да го накарат да попречи на задействането на Горски пожар. Времето, прекарано от него в хеликоптера, винаги е период на недотам идеално командване, контрол и комуникации.

— Кое то пък е идеално за нас — каза Мадокс и се обърна към Пол — А каква е програмата на президента за вторник?

— През целия ден ще бъде в Белия дом — отговори Дън. — В два следобед ще бъде домакин на конференция за собствениците от малцинствата. Останалата част от деня ще прекара в Овалния кабинет. Вечеря с приятели, подбрани сътрудници и първата дама. Скот трябва да остане да работи до късно в кабинета си в Западното крило, а Ед през целия ден да се намира възможно най-близо до министъра на отбраната. Джим трябва да е в Пентагона и да следи действията на Генералния щаб. Аз самият ще вечерям в Белия дом.

За известно време Бейн Мадокс като че ли потъна в мисли.

— Добре... — каза накрая. — Вторник изглежда идеален ден за задействането на Проект Зелено. Това ни дава удобен срок да свършим всичко необходимо. Първо, Михаил трябва да дойде тук и може да му е нужно малко време за профилактиката. Второ, трябва да се погрижа въздушният ми транспорт да е тук и да е готов за излитане. Трето, трябва да се погрижа за дизеловите генератори, храняващи нискочестотната антена. Освен това трябва да се провери СНЧ

предавателят, което ще бъде моя грижа... и накрая е логистиката около двата полета до набелязаните градове.

Хари слушаше, но не бе напълно сигурен за какво точно става дума, макар останалите като че ли знаеха.

— Да кажем тогава вторник привечер — продължи Мадокс и се ухили. — Зная, че президентът си ляга рано, и не искам да го измъкват от леглото и да го товарят в хеликоптера по пижама. Да кажем, някъде по време на вечерята, когато Пол и първата дама са с него. Така евакуацията ще стане много по-лесна за всички. Точното време ще определя аз и ще го съобщя на Скот и Ед, които ще останат да работят до късно в кабинетите си. — Мадокс се обърна към генерал Хокинс. — А ти, Джим, ще се задържиш по-дълго в Пентагона.

Хокинс кимна.

— И тъй, господа, Новият свят ще започне съществуването си в вторник вечерта, или след три дни и около три часа от този момент — завърши Мадокс. — Всички вие ще поддържате връзка помежду си. Ти, Скот, ще успокоиш положението, като обявиш че имаш сигурни сведения от разузнаването, че подложените на атомна атака градове са единствените, които ще бъдат сполетени от такава участ. Ландсдейл кимна.

— Ще направя всичко по силите си, но в наши дни малко хора вярват в ЦРУ.

— Белият дом ти вярва за оръжията за масово поразяване в Ирак, които, между другото, не вярвам да съществуват.

Ландсдейл се усмихна.

— Може да съществуват, а може и да не съществуват. Във всеки случай след Горски пожар въпросът няма да е от наболените, което е добре дошло за всички.

Мадокс кимна и се обърна към Улфър.

— Как всъщност ще се задейства Горски пожар? Запознай ни с подробностите.

— След като бъде съобщено и потвърдено, че един или повече американски градове са били атакувани с оръжие за масово поразяване — което в случая ще бъде ядрено, — министърът на отбраната изпраща шифровано съобщение до Колорадо Спрингс, гласящо просто „Бушува горски пожар“, следвано от нивото на реакция — списък А или списъци А и Б. — Улфър огледа присъстващите. — Дори да бъде

унищожен самият Вашингтон и да няма съобщение от министъра или президента, Горски пожар пак ще се задейства.

Никой не каза нищо и Улфър продължи:

— Протоколите и предпазните механизми са подобни на онези по времето на ГВУ и макар Горски пожар да не е толкова бърз отговор като ГВУ, той е един от онези редки случаи, при които здравият разум надделява. С други думи, веднага щом хората в Колорадо Спрингс разберат — *от какъвто и да било* надежден източник, — че американски град е бил подложен на атомно нападение, ще изпратят кодирано съобщение до ракетните силизи, насочени към целите на Горски пожар, както и до военноморските бази в Норфолк и Пърл Харбър, които на свой ред ще се свържат с подводния флот. На подводниците и силизите ще бъде дадена заповед за предстартово броене. Горски пожар изисква тридесет минути обратно броене преди изстрелването. През това време хората в Колорадо Спрингс те очакват шифровано съобщение от президента, което може да промени или отмени изстрелването.

— Мислех, че президентът не може да отмени Горски пожар — каза Ландсдейл.

— Може, но *само* ако има неопровержими доказателства, че ядрената атака не е дело на ислямски терористи — отговори Улфър. — А той разполага само с тридесет минути, за да ги открие. А ако се намира в хеликоптера на морската пехота на път към убежището, вероятността да получи подобна информация става много по-малка. Както вече стана ясно, налице е силна презумпция за виновност спрямо ислямските терористи, особено след единайсети септември. В резултат на това атомните бомби несъмнено ще се окажат с отпечатъци от пръстите на Ал Кайда. При липса на други доказателства — например, че атаката е дело на Северна Корея или пък — още по-невероятно — на някоя местна група, която знае за плана за ответен удар — Улфър се усмихна, — Горски пожар ще се насочи срещу ислямския свят. В крайна сметка се получава, че първо стреляме и после питаме. Дори и да сме грешали за източника на атаката, пак ще се окаже, че сме постигнали една положителна цел.

— От думите на Пол оставам с впечатление, че президентът няма да се опита да отмени Горски пожар — каза Мадокс.

— Президентът бе запознат с Горски пожар непосредствено след единайсети септември, както и съвсем наскоро, една година след атаката — отговори Пол Дън. — Планът, изглежда, му допада. Още повече, че не е необходимо да прави нищо.

— Ако за тридесет минути в Колорадо Спрингс не получат нито дума от президента, мълчанието ще бъде изтълкувано като заповед за нападение. И тъй, някъде около час след ядрената атака срещу Америка ще сме приключили с унищожаването на виновниците — Каза Улфър.

— Надявам се да не е така — обади се Ландсдейл. — Защото виновниците сме ние.

Мадокс не схвана шегата.

— Не, Скот. Ислямските екстремисти са най-големите виновници за унищожаването на собствената си родина. Прекалено дълго се ебавах с нас, а когато си играеш с огъня, се париш, нали така?

— Щом казваш — отвърна Ландсдейл. — По какъв начин бомбите ще бъдат закарани на съответните им места?

— Имам два самолета „Сайтейшън“. За съжаление не са тук, но се свързах с пилотите и те ще чакат на летище Адирондак. Утре, най-късно вдругиден, когато Михаил потвърди, че всичко е наред, пилотите и помощниците им ще превозят четирите куфара с два джипа до летището и ще ги натоварят на самолетите. — Мадокс хвърли поглед към черния куфар. — Малко са старомодни, както виждате, но ще ги преоблечем, така да се каже. След това пилотите ще отлетят до два различни града, ще вземат таксите до определени хотели и ще очакват по-нататъшни инструкции.

— Можем ли да имаме доверие на тези момчета? — попита Ландсдейл.

— И двамата са с мен от много време. Бивши военни. Абсолютно дисциплинирани.

— Ще им бъде ли казано кога да напуснат стаите?

— За съжаление, ще са в тях, когато куфарите се взривят — отвърна Мадокс. — Естествено, те не знаят какво има в тях, но са наясно, че съдържанието им е изключително ценно и не бива да се оставя без надзор.

Хари Мюлер седеше и слушаше. От доста време вече бе престанал да брои и да пресмята жертвите, но беше все по-наясно, че шансовете му да се измъкне жив оттук спадат към абсолютната нула.

Опъна веригата на краката си. Знаеше, че няма да успее да скъса, но пък ръцете му бяха свободни и като се имаше предвид, че присъстващите бяха невъоръжени, може би имаше някаква възможност да се измъкне. Погледна крадешком към вратата и закритите с пердета прозорци.

Мадокс обаче го забеляза и попита:

— Отегчаваме ли ви? Да не би да искате да се разходите?

— Майната ти — отвърна Хари.

— Бейн, този вече не ни е нужен, ако изобщо имаше смисъл да е тук — каза Пол Дън.

— Засега всъщност това е най-доброто място за господин Мюлер. Не искаме да се разприказва пред охраната и да ги разтревожи с безумните си брътвежи за атомни бомби, нали — отвърна Мадокс. Погледна Мюлер, после се обърна към другите. — Поръчах да донесат успокоителни. Господин Мюлер ще трябва да поспи до вторник.

Никой не каза нищо.

— Тоя мръсник ще ме убие! — викна Хари. — Не разбирате ли?

Скот Ландсдейл го потупа по рамото.

— Никой няма да ти направи нищо лошо.

Хари блъсна ръката му и изкрещя:

— Всичките до един сте шибани убийци.

— Е, не така, Хари, палите се абсолютно ненужно — намеси се Мадокс. — Може би се нуждаете от успокоителното още сега. Или предпочитате да си затворите устата и да чуете всичко докрай?

Хари не отговори и Мадокс се обърна към останалите.

— Както казвах, пилотите и вторите пилоти ще останат по местата си и по някое време във вторник, когато Пол ми каже, че президентът и първата дама вечерят в Белия дом, ще активирам СНЧ предавателя и ще изпратя трицифрения код, който ще задейства и четирите ядрени устройства. Преди да успее да приключи със салатата си, президентът ще е научил ужасните новини и часовникът Ще отброява времето до Горски пожар, докато държавният глава и първата дама летят с хеликоптера към безопасното място. Някой от вас да фигурира в списъка на евакуираните с него?

— Аз, но само ако се случи да съм наоколо — обади се Пол Дън.

— Е, едва ли може да си много далеч, щом ще вечеряте на една маса — отбеляза Мадокс.

Генерал Хокинс се прокашля и каза:

— Вече сме обсъждали разполагането на атомните бомби, но сега моментът е настъпил и бих искал да зная какво точно си намислил. Спомена за два града, а ние разполагаме с четири ядрени заряда.

— Както посочих, това са оръжия с понижена мощност и може би не толкова надеждни, колкото бихме желали — каза Бейн Мадокс. — Затова след консултация с Михаил реших да поставя по два куфара във всеки град. Така ако не се задейства едното устройство, ще можем да разчитаме на другото. А ако и двете се взривят с максимална мощност, ще си имаме по-хубава експлозия.

Огледа седящите около масата и продължи:

— И тъй, ако вземем например Сан Франциско като един от градовете, пилотът отсяда в хотела с единия куфар, а помощникът — в съседен хотел с другия. Така ще имаме два центъра на взрива, които ще се намират в рамките на областта на пълно разрушение, така че дори да се включи само едното устройство, то ще унищожи хотела с другото. Това е важно, за да не би оцелелият куфар — заедно с зашеметения пилот — да бъде намерен в някаква хотелска стая, която може да се проследи до... ами, до мен. С други думи, едната експлозия ще унищожи свидетелствата за вероятната неизбухнала бомба — и пилот — на другото място. Ако и двете устройства не се задействат, ще се обадя на пилотите с други инструкции.

— Колко надеждни са всъщност тези устройства? — попита генерал Хокинс.

— Михаил ме увери, че за всяко има деветдесет процента вероятност да се взриви — отвърна Мадокс. — Що се отнася до минималната мощност, нямаме начин да разберем до момента на взрива. Както казах, те са стари — реколта 1977 — и тъй като са миниатюрни, са много по-сложни в сравнение, да кажем, с една бойна глава с мощност един мегатон. Обаче според Михаил изработката е добра, а детонаторите и плутониевото ядро — в идеално състояние.

— Оръжията, и особено атомните, са една от областите, в които Съветите имаха наистина големи постижения — отбеляза генерал

Хокинс.

— Така е — каза Мадокс. — Но, господа, дойде времето да вземем може би най-трудното решение. Кой два американски града ще трябва да бъдат жертвани, за да може Америка и светът да се освободят от ислямския терор? Е, господа?

Бейн Мадокс натисна едно копче на пулта пред себе си и картата на ислямския свят се смени с карта на Съединените щати.

— Забравете, че сте американци — каза той. — Поставете се на мястото на ислямски терорист. Имате възможност да унищожите два американски града. Кой от тях ще са най-угодни на Аллах?

Запали цигара и загледа как димът се издига пред осветената карта на страната.

— Е, тогава ще започна аз. Ако съм ислямски терорист, моите цели ще са Ню Йорк и Вашингтон. *Отново*. Но аз не съм ислямски терорист и затова Вашингтон не фигурира в списъка ни. Ню Йорк също няма да бъде в него поради стоковите борси и огромното му значение за световната икономика, както и поради факта, че всички ние — в това число и господин Мюлер — имаме приятели и роднини в района на този град.

— Да не забравиш и собствения си апартамент на Парк Авеню, Бейн — обади се Ландсдейл.

— Скот, аз притежавам много имоти в много градове. Това не е достатъчно съображение. Единственото, което ще вземем предвид, са нашите близки в градовете, които са наша цел. Ако е нужно, може да се наложи да ги измъкнем от града под някакъв предлог. Но с този въпрос ще се занимаваме, когато опрем до него.

— Къде живее бившата ти жена? — поинтересува се Ландсдейл.

— В Палм Бийч — раздразнено отговори Мадокс. — Едва ли може да се нарече вероятна цел за атомна атака на ислямски терорист.

Ландсдейл се усмихна.

— Ако аз плащам такава издръжка, това щеше да ми е повече от Достатъчно.

— Добре, стига. Мисля, че трябва да изключим *целия* Източен бряг от списъка на потенциалните цели — каза Мадокс. — Ядрен експлозия където и да е по коридора Бостън — Балтимор ще доведе до сериозни последици за националната икономика — нещо, което трябва

да избегнем. От друга страна, както вече казах, трябва да създадем илюзията, че става въпрос за ислямистка атака.

Хари Мюлер седеше и слушаше как петима души обсъждат кои два американски града да унищожат. Приличаха на бизнесмени обмислящи затварянето на завод на едно или друго място. Всичко бе толкова нереално, че дори той започна да забравя за какво всъщност става дума.

— Мисля, че трябва сериозно да разгледаме Детройт — каза Бейн Мадокс. — Градът така или иначе е мъртъв, има голямо мюсюлманско население и се намира на две крачки от Канада, която се превърна в същински пацифистки и социалистически трън в задника ни. Това може да се окаже добър сигнал за нашите канадски съюзници.

— Детройт може и да е напред в *нашия* списък, Бейн, но това едва ли би го издигнало в списъка на която и да било ислямска терористична група — отвърна Едуард Улфър.

— Зная, но пък е толкова изкусителна мишена...

— Мисли като терорист мюсюлманин — напомни му Ландсдейл. — Предлагам Маями заради голямото му еврейско население. Градът има известно икономическо значение като пристанище и туристическа дестинация, но ще можем да се справим и без него. Освен това ще можем да направим превантивен удар срещу някои от онези объркани избиратели, дето не знаят за кого да гласуват.

Някой се разсмя.

— В Маями има доста кубински имигранти, които са много силни поддръжници на... част от политиката на администрацията каза Пол Дън. — Ще са ни от полза, когато се заемем с кубинския проблем.

Всички занимаха.

— Дисни Уърлд — предложи генерал Хокинс. — Нямаше ли заплахи от страна на ислямистите срещу Дисни Уърлд?

Огледа смълчаната маса и продължи:

— Това е идеалната цел. Никаква индустрия, никаква важна икономика или военна стойност. Далеч от населени центрове...

Бейн Мадокс го загледа невярващо.

— Да не би да предлагаш да убием Мики Маус? Всички се разсмяха.

— Мини, Гуфи... кой още? Джим, това е... жестоко. Да не говорим за децата — добави той. — Ние не сме чудовища.

Хари Мюлер не бе много сигурен в това. И все пак тези типове не пасваха на криминалните профили на психопати, социопати или просто луди и агресивни хора. Започна да му просветва, че те са преди всичко нормални, образовани и преуспели мъже с добри професии, семейства, приятели и хора, които държат на тях. Най-близки съответствия можеше да намери в лицето на членовете на Ирландската републиканска армия, с които си бе имал вземане-даване. Предимно нормални, но изпълнени с омраза и отдадени изцяло на каузата си. Така нищо от онова, което стореха, нямаше да е лошо — също като за онзи разпитван от него тип от ИРА, който си беше поръчал за обяд сандвич с риба тон, защото било петък по време на Великия пост. Същият беше застрелял най-хладнокръвно двама полицаи в Белфаст. Подобни хора бяха по-плашещи от улични бандити.

— Чикаго е също жизненоважен за американската икономика и същевременно не е от особена важност за един ислямски терорист — говореше Бейн Мадокс. — Вижте, хайде да съкратим въртележката. Имаме трима чудесни кандидати — Лос Анджелис, Сан Франциско и Лас Вегас. Содом, Гомора и... кой още?

— Вавилон — притече му се на помощ Ландсдейл.

— Благодаря. Да се спрем най-напред върху Сан Франциско. Има известно икономическо значение, но то се засенчва от факта, че градът е загниващ цирей в задника на Америка. Левичарски развъдник на сексуални извращения, антиамерикански ценности, политическа критика, поражение и пацифистко примирение.

— Защо не кажеш какво ти е истинското мнение за Сан Франциско попита Ландсдейл.

Мадокс не му обърна внимание.

— Може ли някой да каже *защо не бива* да включваме Сан Франциско в списъка?

— Аз мога — отвърна Едуард Улфър. — Първо, дъщеря ми живее там, макар че мога да я накарам още утре да долети тук под претекст, че някой от семейството се е разболял. Но освен това той е... ами, прекрасен град от архитектурна гледна точка. Смятам, че в новата Америка Сан Франциско може или да бъде поправен, или, ако това не стане, да бъде оставен като странност — като някаква социална лаборатория. Интересно ще е да се види как ще реагира на

разрушаването на други два американски града, последвани от унищожаването на по-голямата част от ислямския свят.

— Не ме интересува тяхното поправяне или действия — каза Мадокс. — Интересува ме изпаряването им.

— Това е много егоистичен и пристрастен подход, Бейн — обади се Пол Дън. — Не става въпрос за твоето мнение за Сан Франциско, което не отговаря на първостепенните цели на ислямските екстремисти. Срещу този град не е имало никакви конкретни заплахи...

— Нужно ли е да има? — сръза го Мадокс. — Ако бях ислямски терорист, марксист или самият Осама бин Ладен, приятелският Сан Франциско ще е последното място на света, което бих тръгнал да заплашвам.

— Точно затова този град *не бива* да е мишена — каза Улфър.

Мадокс, раздразнен, че собствените му аргументи са се обърнали срещу него, стовари длан върху масата.

— Сан Франциско остава в краткия списък.

— Бейн, ти председателстваш ли това събиране, или се налагаш? — попита Ландсдейл.

Мадокс пое дълбоко дъх.

— Извинявам се за началническия тон. Това обаче не е правителствено съвещание, а среща на Изпълнителния съвет, на която трябва да се вземат бързи, трудни и окончателни решения. Вашият принос е важен, а действията ви във вторник ще са безценни за успеха на Горски пожар. Макар да ни е нужен консенсус, трябва ни също така посока и яснота. Както е казал Фридрих Ницше, „Най-характерната форма на човешката глупост е да забравиш какво се опитваш да направиш“.

— Благодаря — каза Ландсдейл. — Мисля, че знаем какво се опитваме да направим — да започнем едностранна ядрена война, като създадем илюзията, че сме нападнати. Едва ли ще е много трудно. Ако си спомняте, много хора в Пясъчната страна ни обвиниха, че сами сме атакували Световния търговски център и Пентагона, за да имаме повод да ги ударим. Схванаха концепцията, макар специално за този случай да грешаха. Този път ще се окажат прави. Трябва обаче да подберем подходящи цели, за да не може никой — поне за първите няколко часа — да повярва, че сме си го направили сами и затова не можем да им го

въръщаме. И тъй, нека да бъдем рационални и разумни по отношение на целите. — Той се усмихна. — Ницше сигурно би казал така.

Бейн Мадокс пренебрегна забележката му. — Другите два града са Лос Анджелис и Лас Вегас. Да се спрем първо на Ел Ей. Икономически е силен, но пък е толкова огромен, че не вярвам две атомни бомби с мощност по пет килотона да успеят да причинят повече поражения или хаос, колкото някое от периодичните земетресения и размирици. Затова бих желал да се спра преди всичко на района на Холивуд и Бевърли Хилс. Нужно ли е да излагам доводите си?

— Мисля, че в случая всички ще сме единодушни — каза генерал Хокинс.

Мадокс кимна.

Освен това имам предвид, че имаше много конкретни заплахи и публични заявления на ислямски фундаменталисти спрямо Холивуд. Като че ли го смятат този град за клоаката на моралното загниване. Това не е много либерално виждане и с известно смущение признавам, че го споделям.

Мадокс погледна бележките си на масата и продължи:

— Някой си Сюлейман Абу Гаит, официален говорител на Осама бин Ладен, е казал следното, цитирам: „Америка заедно с евреите, е лидерът в развъртаването и покваряването на ценностите, били те морални, идеологически, политически или икономически. Тя разпръсква гнусотии и разпуснатост сред хората с евтините си медии“. Може нещо да се е изгубило в превода, но предполагам, че е имал предвид Холивуд.

Последва кратък смях.

Мадокс натисна няколко копчета на пулта и на екрана се появи карта на Лос Анджелис.

— Това е градският район, а ако се фокусираме върху Холивуд — той увеличи една част от картата — и намиращия се наблизо Бевърли Хилс, ще видим, че зоните на поражение на нашите две бомби едва ще се припокриват. Кое то би могло да ни върне към проблема какво да правим, ако едно от устройствата не се задейства. Все пак смятам, че си заслужава да рискуваме, като се има предвид колко голяма е наградата.

— Не знам защо ми се струва, че това по един или друг начин ще ни върне към проблема — каза Пол Дън. — Бейн, ще имаме един или два епицентъра, които могат да бъдат идентифицирани като хотели, а току-виж се случило ФБР да се сдобие с пълния списък на отседналите в тези хотели. Рано или късно имената на четиримата ти пилоти ще излязат наяве и разследването ще установи летателния им план и кацането на летищата на тези градове. Не мисля, че във ФБР — или ЦРУ — ще решат, че това е просто съвпадение.

Мадокс се замисли за миг, после погледна Хари Мюлер.

— Хари, какво ще кажеш?

— Ще кажа, че сте луди за връзване.

— Това го знаем. Трябва ми мнението на професионалист... Моля те.

Хари се поколеба.

— Ако аз работех по случая, щеше да ми трябва по-малко от седмица, за да събера две и две. Започваш от местопрестъплението хотелите, идентифицирани като центрове на взрива, — сдобиваш се със списъците на гостите в намиращия се някъде другаде сървър, после работиш върху тях по двацет и четири часа на денонощие, окато нещата не започнат да се навързват.

— А ако пилотите ми се регистрират с фалшиви имена и кредитни карти, по друг начин ли ще стоят нещата?

— Да... но...

— Е, точно това е планът, Хари. Това е планът, Пол. Не съм чак толкова тъп.

Хари отвърна на предизвикателството.

— Случайно ли е, че имаш два самолета в поразените градове и че си изгубил четирима пилоти при атаките?

— Знаеш ли колко съвпадения имаше в Близнаците? — отвърна Мадокс. — Рискът, ако изобщо има такъв, да стигнат до нас при един милион други жертви, е незначителен и напълно приемлив. И знаеш ли какво? Ако от ФБР дойдат да почукат на вратата ми, то ще е сигурно за да ме поздравят.

Хари не мислеше така, но премълча. Мадокс продължи:

— И ако ФБР или някой от правителството стигне до заключението, че Къстър Хил Клуб има нещо общо с атаките срещу Америка, довели до задействането на Горски пожар, дали биха го

оповестили пред целия свят? Какво ще кажат? „Извинявайте, малко се произдънихме“? Последвано, естествено, от изразяване на съболезнования за смъртта на двеста милиона мюсюлмани и искрени извинения към оцелелите и обещание, че това няма да се случи отново?

Всички като че ли намериха доводите му за основателни.

— Да продължим — каза Мадокс. — Спрях се по-подробно върху Лос Анджелис и определих, че най-добрите хотели за пилота и втория пилот са „Бевърли Уилшайър“ в Бевърли Хилс и „Холивуд Рузвелт Хотел“. Ще им резервирам стаи с фалшива кредитна карта и ще поискам да са на последните етажи, откъдето има най-добър изглед и по едно щастливо съвпадение ще се намират на най-подходящата височина за взрив. Освен това, колкото по-високо се намират толкова по-малка е вероятността някои мотаещи се ентусиасти на ЕЯБ да засекат гама-лъчи или остатъчни неутрони. Нали така? — обърна се той към Хари.

— Да, не се безпокой за това, Бейн. Ентусиастите от ЕЯВ така или иначе са безполезни, ти го каза.

Ландсдейл се разсмя, но никой не последва примера му.

Мадокс като че ли понечи да изругае, но се сдържа.

— Ако изчисленията ми са верни и ако бомбите се взривят с пълната си мощност, зоните на поражение ще се припокриват. Площта на пълно и частично разрушение в Бевърли Хилс ще ни отърве от голям брой посредствени филмови звезди, незаслужено високоплатени директори на студия и разни други лимузинени либерали. Как ви се струва *това*!

— Надявам се Деми Мур да не живее наблизо — отбеляза Ландсдейл.

— Ще ти намеря холивудска карта на звездите, Скот. И тъй, вторият район на унищожение, Холивуд, обхваща няколко снимачни студия, сред които „Парамаунт“, „Уорнър“ и студиото на телевизия Ей Би Си. Като екстра имаме и Гилдията на филмовите актьори. Е, известно време всички ще трябва да гледаме стари ДВД-та.

Появиха се няколко вежливи усмивки.

— Лос Анджелис е един от най-важните градове на страната, с общо население над петнадесет милиона души — каза Пол Дън. — Ако взривиш две ядрени устройства, за да унищожиш Холивуд и

Бевърли Хилс, това ще предизвика хаос и паника. Милиони ще се опитат да избягат и резултатите ще са катастрофални.

— Пол, винаги гледаш на нещата песимистично — отвърна Мадокс. — Помисли за това като за разрешаване на проблема с незаконно пребиваващите чужденци. Всички знаят накъде е Мексико.

— Това е расистко — посочи Дън. Мадокс се смръщи подигравателно.

— Ужасно съжалявам. И разбирам загрижеността ти. Всъщност аз самият притежавам големи петролни хранилища и рафинерия в южната част на града. Въпреки това съм оптимист, че нещата ще се върнат до едно минаващо за нормално състояние за около година. По-важното е, че ислямистите *наистина* искат да унищожат Холивуд. Така че тази мишена остава в списъка.

Всички кимнаха.

— И накрая, но не на последно място, Лас Вегас. — Мадокс натисна няколко копчета и на екрана се появи нощен изглед от въздуха към Лас Вегас. — Лично за мен това е *идеалната мишена*. Натъпкана с наркотици бърлога на порока, морална пустош, обитавана от боклучави артисти, безбожни мъже, леки жени...

— Задръж — прекъсна го Ландсдейл. — Какво им е лошото на леките жени?

— Говоря от гледната точка на ислямист — отвърна Мадокс. — В града има само една индустрия и макар да е известно, че обичам да залагам, мога да намеря и някое друго място, ако искам да изгубя пари. Във всеки случай не виждам никаква основателна причина да не изравним със земята този бардак. Намира се далеч от други населени центрове и е на едно от първите места в списъка на ислямистите, така че спокойно може да заема същото място и в нашия.

Четиримата кимнаха.

Мадокс махна към изгледа на Лас Вегас — истински оазис от проблясващи светлини наред черната пустиня и черните хълмове.

— Всъщност от взривяването на Лас Вегас може да има икономическа изгода. Градът расте прекалено бързо и изразходва прекалено много електричество и скъпоценна вода.

Никой не каза нищо.

— Предлагам една от бомбите да се постави в някой висок хотел на главната улица — може би „Сизърс Палас“ — и друга в центъра на

града. Така с казината ще бъде свършено, но предградията ще останат цели. А те са силно републикански. — Той се усмихна, натисна едно копче и екранът угасна. Лампите се включиха отново. — И тъй, разполагаме с три кандидата за две възможности. Ще гласуваме ли?

— Мисля, че ще ни е трудно да... да изберем градове, които да бъдат подложени на ядрено унищожение — каза Пол Дън. — Искам да кажа, избрахме три... но може би ще ни е по-лесно просто да теглим жребий за окончателните два.

Станалите закимаха. Мадокс откъсна три листчета от бележника пред себе си, написа имената на градовете, вдигна листчетата така, че да ги виждат всички, и каза:

— За да не си помислите, че съм написал Сан Франциско два пъти.

Ухили се, сгъна листчетата на четири, пхна ги в празната си чаша от кафе и я плъзна по масата.

— Хари, ти си Бог. Избери Содом и Гомора.

— Върви по дяволите.

— Тогава да го направим по другия начин — избери града, който няма да бъде унищожен. Бог ще направлява ръката ти.

— Да го духаш.

Търпението на Ландсдейл явно се изчерпи. Той взе чашата, измъкна две листчета, запали ги със запалката си и хвърли горящата хартия в пепелника.

— Това са изгубилите Националната ядрена лотария — каза и извади последното сгънато листче. — Градът, който ще избегне унищожението, е...

— Не гледай — намеси се Мадокс. — Прибери го в джоба си и ни кажи после. Не искам никой да се разсейва по време на заседанието.

Ландсдейл прибра листчето с името на спасения град и се обърна към Хари.

— Е, значи няма да научиш, докато не се свърши.

Хари изобщо не мислеше, че някога ще научи.

Хари Мюлер слушаше как петимата обсъждат последните детайли на Проект Зелено и Горски пожар. Някъде дълбоко в сърцето си знаеше, че 122 взривени из Пясъчната страна атомни бомби може и да не са чак толкова лошо нещо. Онова, което не му даваше мира, бяха четирите бомби в Америка; явно те тормозеха и Улфър, Хокинс, Дън и Ландсдейл. Само че те успяваха да се справят с проблема си. Чу как Мадокс казва:

— Ако можех да избирам времето, бих ударил Ел Ей по време на наградите на Академията.

Генерал Хокинс се върна към по-веселата тема за Горски пожар. Гласът му бе изпълнен едва ли не с копнеж.

— Може и да е съвпадение, но горе-долу по време на наградите на академията огромният Асуански язовир е най-пълнен.

— Е, благодарение на господин Мюлер се лишихме от лукса да подбираме момента — каза Бейн Мадокс и погледна към Хари. — Макар че звездите, луната и планетите няма да бъдат подредени по най-добрия начин във вторник, според мен появяването на господин Мюлер тук е знак от Бог, че трябва да си свършваме работата или да ставаме от гърнето. Не е нужно нещата да са идеално подредени, за да се изстрелят сто ракети. Самите бомби създават свой собствен съвършен свят. Те са трансцендентални. Божествени.

— Бейн, преди да станеш богат и силен, някой използвал ли е думата луд в едно и също изречение с името ти? — попита Скот Ландсдейл.

Мадокс си наля чаша вода, без да откъсва поглед от него, после каза:

— Понякога се отнасям покрай темата Горски пожар. Искам да кажа, че в историята на човечеството рядко се случва някой така тежък проблем да има просто решение. Още по-рядко е съдбата да поставя решението в умовете и ръцете на неколцина добри мъже. Това ме възбужда.

Никой, дори Скот Ландсдейл, не каза нищо.

— Остават още няколко оперативни подробности — продължи Мадокс. — Първо, всички трябва да напуснете района утре. Останалите членове на клуба ще си тръгнат в понеделник, както е планирано. Уредих да докарат свещеник за утре сутринта...

— С радост бих присъствал на службата — каза Хари.

— Ще се успиш — каза Мадокс и след кратка пауза продължи: — а едва ли е нужно да споменавам, че никой не бива да обсъжда дневния ред на това закрито събрание на Съвета с никого. Трябва да се държите естествено и да изглеждате нормално. Всъщност никой от нас не знае кои точно градове са избрани, така че това би трябвало да ви помогне.

Мълчание.

— Ако смятате, че няма да се справите, можете да кажете, че сме говорили за предстоящата война в Ирак, която е наистина повод за тревоги — предложи Мадокс. — И, моля ви, внимавайте с алкохола. Ясно?

Всички кимнаха.

— Що се касае до комуникациите, всички разполагаме с неподдаващи се на проследяване мобилни телефони. Ще използваме само тях. Освен това, както знаете, разполагам със собствена клетка със заглушител. Обаждайте се обаче само ако и когато е нужно да се свържете с мен. Повечето от онова, което ми е нужно да зная за Проект Зелено, ще мога да видя по новинарските канали. — Мадокс за момент се замисли. — Някъде привечер всички радиостанции и телевизии в Америка — с изключение на онези в двата града — ще се превърнат в новинарски канали.

Никой не се обади и Мадокс продължи:

— Около час по-късно очаквам да чуя за американския ядрен отговор на ядрената атака срещу Америка. Прав ли съм, Пол? Ед?

— Да — отвърна Ед Улфър. — Горски пожар ще бъде обявен на нацията и света. Няма причина да се пази в тайна, тъй като не е възможно да се скрие такова масирано изстрелване на ракети. Сто двадесет и две се все пак. Вечерта президентът ще направи обръщение към нацията от своето скривалище и ще разкрие съществуването на Горски пожар. Да се надяваме, че това ще има успокояващ ефект върху страната. Ако не друго, ще се отрази добре на националния морал.

— Е, ще е добре за моя морал — каза Мадокс. — След единайсет септември всички се потиснаха, когато не отговорихме веднага. Този път обаче американците няма да могат да обвинят правителството в прекалена предпазливост.

— Но пък ще се нахвърлят върху нас с обвиненията, че сме прекалили — отвърна генерал Хокинс.

— Този път, Джим, светът и медиите ще гледат мълчаливо и със страхопочитание — каза Мадокс. — Няма да чуеш нито едно писукане. Нито едно шибано писукане.

Всички кимнаха. Хари също.

— Ще е интересна нощ — каза Мадокс. — Аз ще остана тук, за да изпратя СНЧ сигнала, който ще взриви устройствата.

Отиде до куфара и постави длани върху черната кожа.

— Аз, господа, ще натисна ядрения бутон, който ще унищожи два американски града с четири ядрени устройства. И след като го направя, ще помоля Бог за прошка. *Вие* ще трябва да се погрижите в отговор да бъде задействан Горски пожар.

— Колко време след вторник ще останеш тук, Бейн? — попита генерал Хокинс.

— Не зная — отвърна Мадокс, докато се връщаше на мястото си. — Защо?

— Ами, след взривяването на бомбите ще настъпи голяма паника. Хората ще решат, че щом врагът има четири бомби, сигурно има и още. Ще започнат да евакуират градовете, което ще доведе до хаос. Семействата ни и приятелите ни са изложени на риск... а аз не мога и няма да се обаждам на познатите си из цяла Америка и да им казвам да се успокоят и да си седят вкъщи. Можем само да се надяваме, че ответният удар — заличаването на исляма — ще успокои хората. Но дотогава...

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... след като часът на практика е настъпил... мисля, че... всъщност чудя се как ще стане всичко.

— Зная, че всичко стана прекалено внезапно, Джим, но това е от Щата, за които трябваше да се зачудиш след единайсети септември, когато започнахме да замисляме Проект Зелено.

— Да, зная. Но сега си мисля как ти стоиш тук в Божията страна, докато ние четиримата сме във Вашингтон, нашите приятели а

семейства са пръснати по цялата страна, а тя е потънала в хаос. Къде ще е твоето семейство?

— Там, където си е. Изобщо няма да им се обаждам. А и децата ми така или иначе няма да отговорят.

— Това е твоето решение. Аз обаче мисля, че трябва да се върнеш възможно най-скоро в Ню Йорк, след като започне всичко.

— Защо?

— За да споделиш изживяното, Бейн — отвърна Хокинс.

— Добре... Ще направя всичко възможно да се добера до Ню Йорк колкото се може по-бързо. Трябва обаче да унищожа СНЧ преподавателя — просто за всеки случай, ако случайно се появи някой с разрешително за обиск. Това е *моята* работа. *Вашата*, господа, е да останете във Вашингтон или в съответните скривалища и да повлияете на събитията. Ясно ли е?

Хари седеше и ги гледаше. Реалността сякаш бе започнала да се губи. Отново се сети за радикалните групи, срещу които бе работил толкова години. Винаги дрънкаха глупости, защото повечето от тях дълбоко в себе си не искаха да рискуват живота си и да заложат бомба, да застрелят ченге, да оберат банка или да отвлекат някого. От време на време — когато се командваха от някой като Бейн Мадокс — някои от глупостите се превръщаха в дела. И в половината от тези случаи някой от групата снасяше плана на ченгетата или го изпяваше впоследствие.

Огледа всички присъстващи. Може би сега, след като времето бе дошло, някой от тези типове щеше да се освести преди вторник. Президентският съветник Дън изглеждаше малко несигурен и може би щеше да се откаже. Генералът също бе малко неуверен, но Хари познаваше този тип хора — генералът щеше да продължи, а накрая може би щеше да си пръсне мозъка. Улфър, типът от министерството на отбраната, беше предан на програмата и нищо нямаше да накара да отстъпи.

Оставаше и Ландсдейл. Хари си спомни за Тед Наш, личната Немезида от ЦРУ за Кори, покойник. Веднъж Кори бе казал за Наш следното: „Най-доброто, което можеш да кажеш за служител на ЦРУ, че лъже всички поравно“. Ако Ландсдейл седеше тук и се съгласяваше с всичко, Хари щеше го да заподозре в двойна игра. Той обаче доста се бе опънал на Мадокс, така че вероятно бе лоялен ако не към Мадокс,

то към програмата. Хари реши, че Мадокс разбира това, но явно има доверие на Ландсдейл — иначе той изобщо нямаше да е тук. Всъщност Хари усещаше, че Ландсдейл е на практика по-силен поддръжник на Мадокс от останалите.

И накрая — самият Мадокс. Човек, който си имаше всичко, но нещо го подтикваше да рискува и да го заложи. Не ставаше въпрос за петрол, пари или власт. А по-скоро за омраза, както винаги при такива типове. Като с Осама бин Ладен, като с Хитлер, Сталин и всички, които Хари бе разпитвал и арестувал, откакто бе започнал да се бори с терористи. Имаше също и мъничко лудост, която водеше до тази омраза. Или пък беше обратното?

Мадокс го погледна, сякаш бе усетил, че си мисли нещо лошо за него, и попита:

— Имаш ли да кажеш нещо друго освен „майната ти“?

— Да. Като служител на федерална правозащитна агенция трябва да напомня на всички ви, че заговорът за извършване на убийство е престъпление...

Мадокс го прекъсна.

— Тук става дума за война, детектив Мюлер, а не за убийство. Генералите понякога жертват войници и дори цивилни, за да могат Други войници да оцелеят и да продължат да се бият.

— Ти си идиот бе!

Мадокс махна пренебрежително с ръка и отново се обърна към членовете на Съвета.

— Господа, на единадесети септември две хиляди и първа година Деветнадесет ислямски похитители, които нямаха основателни причини да ни причиняват зло и не бяха от калибъра на вас, седящите Коло тази маса, успяха да осъществят своя план. Нито един от тях не дезертира и не издаде останалите. Всички доброволно посрещнаха смъртта си. Не искам никой от нас да жертва живота си. Искам просто като патриотични американци да направим на нашите врагове онова, което те направиха на нас. Щом *те* могат да го направят значи ние *трябва* да го направим.

Някои от присъстващите кимнаха.

— Бих искал всеки от вас още сега да каже своето да или не на Проект Зелено. — Мадокс се обърна към заместник-министъра на отбраната. — Ед?

Ед Улфър се изправи.

— Господа, това, което предстои да направим, изисква смелост и решителност, каквито тук не липсват. И вярвам, че всеки от нас знае в сърцето си, че онова, което прави, е необходимо и правилно. — Замълча, след което продължи: — Сега не е време да мислим за себе си и за персоналните рискове, които поемаме. Сега е време да поемем риск за родината си по начина, по който всеки ден го правят нашите мъже и жени в униформа. И тъй, аз гласувам за прилагането на Проект Зелено.

Генерал Хокинс също стана.

— Като военен съм положил клетва да спазвам и защитавам конституцията. Освен това съм се заклел да се подчинявам на своя главнокомандващ. Приемам тези клетви сериозно и след много размисъл реших, че мога, бидейки в здрав разум, да подкрепя Проект Зелено.

Пол Дън се изправи и рече:

— Иска ми се да не бяхме оставени с толкова малко време за изпипване на подробностите, но се налага да изиграем ръката, която ни е раздадена. Гласувам „за“.

Скот Ландсдейл — не стана — каза:

— Имам чувството, че това е единствената възможност, която ще ни се отвори. Хари Мюлер не е бил изпратен тук да се радва на птичките. Най-добрата защита от интереса на властите към дейността ни — и вероятно от обвиненията в заговор — е да действаме първи. Ако не използваме бомбите, ще ги изгубим. Гласувам „за“

Бейн Мадокс стана и мълчаливо впери поглед в отсрещната стена. След това огледа присъстващите и заяви:

— Благодаря ви за вашата смелост и лоялност. Всички вие сте истински воители на служба на цивилизацията.

— Добрите воители не избиват цивилни — каза Хари. — Ти убиваше цивилни във Виетнам? Затова ли ти дадоха Сребърната звезда?

Мадокс го изглежда — за първи път ядосано.

— Затваряй си устата. Няма да говориш, докато не те питат. Ясно ли е?

— Само за последно — майната ти.

Бейн Мадокс се направи, че не го е чул.

— Господа, ние сме малобройната армия, която може и ще сложи край на разпространението на ислямския фундаментализъм и терор — каза той. — Ние сме просто най-късните и може би последните в дългия списък добри християнски мъже и жени, защитавали вярата и западната цивилизация от исляма. Моля, седнете.

Натисна няколко копчета и на екрана се появи карта на Европа и Близкия изток.

— Испанците и французите — преди да изгубят кураж — са се борили с мюсюлманите на запад. Кръстоносците са пренесли войната в сърцето на исляма. Християните на Балканите са се борили с турците половин хилядолетие.

Замълча за малко, после продължи:

— Може би сте чували за полския крал Ян Собески. През седемнадесети век, когато мюсюлманските орди били на път да нахлуят в сърцето на християнска Европа, този мъж, без да е молен от никого, вдигнал армията си от Полша и се сражавал срещу турците пред портите на Виена.

Мадокс огледа присъстващите, за да се увери, че го слушат.

— Никой не ни е молил да спасяваме западната цивилизация, но ние виждаме опасността и ще направим онова, което трябва да се направи. Вярвам, че Светият Дух направлява помислите и делата ни така, както Бог е направлявал крал Ян, който не е можел да спечели нищо, а е можел да изгуби всичко, като се е притекъл на помощ на християнските си братя при Виена. Защото, господа, крал Ян е знаел, че ако не спре турците при Виена, цяла Европа е щяла да коленичи пред исляма. И не забравяйте, че никой друг не оказал помощ на обсадения град. Всяка европейска страна предпочела да зарови главата си в пясъка и да се моли да не е следващата. Да ви звучи познато? Но Светият Дух, господа, влязъл в ума и сърцето на крал Ян и му казал какво трябва да направи. Казал му кое е правилно и нужно. Казал му, че победата над исляма ще е угодна на Бог. И въоръжен със Светия Дух, макар да имал много по-малобройна и слаба войска, полският крал Ян разбил турците и спасил християнска Европа. Този човек нито поискал, нито получил благодарности или награди за онова, което сторил.

— Не се е уредил поне с един петролен кладенец? — попита Ландсдейл.

Бейн Мадокс не му обърна внимание и продължи:

— Ние, господа, сме като крал Ян. Ние сме всичко, което стои между западната цивилизация и врага пред портите. Бог ни е довел до това място и време с определена цел. Като жертваме два американски града — които, подобно на Содом и Гомора, така или иначе не струват много, — ние можем да попречим на врага да унищожи други американски градове по *свой* избор и в удобен за него момент. Така ние спасяваме Вашингтон, Ню Йорк, Сиатъл, Чикаго, Атланта, Далас... Палм Бийч... Искам всички вие да разберете и да повярвате в това, през нощта да спите спокойно и да не бъдете разтревожени в сърцата, умовете и душите си. — Погледът му отново се спря върху всеки поотделно. — Ако самият Исус Христос бе тук, навярно щеше да каже — плуайте си на ръцете, момчета, и да се захващаме.

Четиримата мъже се спогледаха, но никой не коментира речта на Мадокс или въображаемите думи на Исус Христос.

Бейн Мадокс отпи глътка вода. Хари започваше да подозира, в чашата му всъщност има чиста водка.

— Добре, казах каквото имах за казване. А сега ви моля да склоните глави в мълчалива молитва и да помолите Бог за сила, напътствие и може би малко опрощение в случай, че Той има някакъв проблеми с това. Ти също, Хари. Моли се с нас.

Бейн Мадокс сведе глава. Останалите последваха примера му.

Хари Мюлер се помоли някой от тези типове да дойде на себе си, да си изпусне нервите или евентуално да получи по-добро божествено послание от това на Мадокс.

— Амин — каза Мадокс, след което продължи: — Коктейлите започват в пет в гостната. Облеклото е неофициално. Ако някой се интересува, в игралната зала ще има покер. Разполагаме с нова мишена за стрелички с лицето на Хюсеин. Вечерята е в седем и половина. Бъдете така добри да се появите със сако и вратовръзка. На излизане хвърлете бележките си в камината. Закривам заседанието на Изпълнителния съвет. Благодаря за вниманието.

Четиримата събраха нещата си и мълчаливо излязоха. Бейн Мадокс и Хари Мюлер се гледаха над масата.

— Сега сме само двамата, Хари — каза Мадокс.

Хари Мюлер прецени ситуацията. Ако успееше да се справи с Мадокс, прозорецът щеше да е най-добрият му начин за спасяване. Но

ако успееше пък да разговаря с двете горили отвън и да им каже какво се гласи, може би щеше да е още по-добре, отколкото да се мъчи да бяга.

— За какво си се размислил? — попита Мадокс.

— Мисля, че този план ми харесва.

— Не ме поднасяй. Всъщност как се справих?

— Добре.

— Само добре?

— Изгубих нишката покрай историята с крал Ян. — Прецени, че ще успее да се справи с Мадокс за три секунди, макар да беше окован.

— Тревожи ме, че не го разбираш — каза Мадокс. — Нима искаш шибаната война срещу тероризма да продължи, докато внуците ти се пенсионират?

— Виж какво, мой човек, трябва да си понесем ударите, за да ударим в отговор. Те няма да ни атакуват с атомна бомба, затова не трябва ние да го правим. Губи ти се смисълът на Горски пожар.

— Не, напротив. Смисълът му е в това, че работи *прекалено* добре.

— Да, точно *това* е шибаният смисъл.

— Това е като онази приказка, Хари — ако планината не отиде при Мохамед, Мохамед ще трябва да отиде при планината. Нали?

— Както кажеш.

Сграбчи тежкия метален пепелник, който бе използвал Ландсдейл, метна го към Мадокс и скочи, докато той се навеждаше, за да избегне удара.

Взе трите метра за по-малко от две секунди, но Мадокс вече се бе изправил и отстъпваше заднешком към стената. Хари се движеше с цялата скорост, която му позволяваха белезниците, но Мадокс бе по-бърз и измъкна изпод самото си пистолет.

Хари се хвърли към него и Мадокс стреля. Хари спря, объркан, че не е усетил куршума — изстрел все пак имаше.

Бейн Мадокс отстъпи още назад и двамата впериха погледи един в друг. Хари направи крачка напред, но краката му изведнъж натежаха и стаята започна да се върти около него.

— Успокой се — каза Мадокс.

Хари усети как краката му се подгъват и рухна на колене. Нещо стърчеше от гърдите му. Той посегна да го пипне.

— Стреличка с приспивателно — обясни Мадокс. — Използваме ги за мечките. Нямаме право да ги убиваме извън ловния сезон.

Хари измъкна стреличката и видя кръвта по иглата.

— Освен това нямам право да убивам федерален агент, така че се налага да умреш по някакъв друг начин. Може би при инцидент по време на лов.

Вратата се отвори.

— Всичко наред ли е, господин Мадокс? — попита мъжът от охраната.

— Да, Карл. Отведете господин Мюлер до стаята му.

Появи се друг охранител и двамата с Карл пристъпиха към Хари.

Хари успя да си поеме дъх и да каже:

— Ядрен... — Знаеше, че трябва да стои неподвижен, за да не позволи на транквилизатора в кръвта му да подейства по-бързо. — Искат да... взривят... куфара...

Охранителите го вдигнаха и почти го повлякоха към вратата.

— Всъщност ми харесваш — каза Бейн Мадокс. — Стиска ти. А и ми направи страхотна услуга. Така че нямам нищо против теб.

Хари почти не го чу, но все пак прошепна:

— Да ти го начукам...

— Едва ли ще се получи. Дръжте го упоен — обърна се Мадокс към Карл. — По-късно ще се занимавам с него.

Те излязоха и Бейн Мадокс затвори вратата. Фасовете по скъпия килим го дразнеха и той клекна и ги събра.

После отиде до черния куфар, прокара длан по блестящата гладка кожа и прошепна:

— Моля те, Господи, нека да стане.

СЕДМА ЧАСТ
НЕДЕЛЯ
НОРТ ФОРК, ЛОНГ АЙЛАНД, И НЮ ЙОРК
СИТИ

Имаме правото да убием четири милиона американци, от които два милиона деца, да осъдим на изгнание два пъти повече и да раним и осакатим стотици хиляди.

Сюлейман Абу Гаит,
говорител на Осама
бин Ладен, май 2002 г.

В неделя сутринта успяхме да не закъснеем за закуска. Останалите гости не бяха кой знае каква изненада — обичайната колекция надуты ойнофили от Манхатън — в този случай три двойки с неизяснен пол, които приемаха всичко прекалено на сериозно, сякаш бяха на прослушване за Националното радио. Не можех да определя дали се познават, кой с кого е и дали не са се срещнали неотдавна на някой митинг против тестисите.

Приказвах си и си подавах навити на рула страници от „Сънди Таймс“, сякаш бяха свещени текстове.

След обичайното представяне двамата с Кейт заехме двете празни места на масата. Матроната на затвора ни донесе кафе и портокалов сок и ни препоръча гореща овесена каша като за начало.

— Имате ли гевреци? — попитах.

— Не.

Не мога да чета „Таймс“ без геврек. Горещата овесена каша върви с „Уолстрийт Джърнъл“. Да ви се намира „Уолстрийт Джърнъл“?

— Кашата е добре, благодаря ви — намеси се Кейт.

Сътрапезниците ни коментираха разни бисери от различните страници на „Таймс“ — изкуство, свободно време, книги, пътешествия и тъй нататък. Аз ли предизвиках това?

Бяхме довършили една бутилка вино преди секса и имах лек махмурлук, който ме правеше малко кисел и не особено ползотворен към разговора. Добре, че Кейт държеше фронта.

Носех малкия си „Смит Уесън“ в кобура на глезена и сериозно се замислях дали да не изпусна салфетката си, да вдигна пистолета и да викна: „Не мърдай! Аз съм филистимец! Млъквайте и си яжте овесените каши!“ Знаех обаче каква става Кейт, когато започна да прави глупости.

Както и да е, разговорът се завъртя около заглавието на „Таймс“
РЪМСФИЙЛД НАРЕЖДА ПРЕРАБОТВАНЕ НА ВОЕННИТЕ
ПЛАНОВЕ ЗА ПО-БЪРЗИ ДЕЙСТВИЯ и всички гости се съгласиха,

че войната с Ирак е неизбежна, като се има предвид нагласата на съвременната администрация.

Ако бях комарджия какъвто всъщност съм, бих заложил на януари или може би февруари. Възможно бе обаче да имам по-добри шансове, ако избира март.

Един от мъжете — Оуен — усети, че не внимавам особено.

— Как мислите, Джон? — попита ме. — Защо тази администрация иска да започне война със страна, която не ни е сторила нищо лошо?

Въпросът изглеждаше малко коварен — подобно на въпросите, които задавам на своите заподозрени. От сорта на „Кога спря да биеш жена си и започна да работиш за Ал Кайда?“ Реших да съм искрен.

— Мисля, че можем да избегнем войната, като видим сметката на Саддам и ненормалните му синове с екип снайперисти или няколко крилати ракети.

За миг настъпи тишина, прекъсната от друг гост — казваше се Марк.

— Значи... не сте привърженик на войната... но мислите, че трябва да убием Саддам Хюсеин?

— Аз лично бих постъпил по този начин. По-добре да запазим войните за времето, когато ни потрябват.

— Имаме ли изобщо нужда от войни? — реторично попита Мия, една от жените.

— Какво бихте направили вие след атаките срещу Световния търговски център и Пентагона? — попитах я. — Може би модно ревю в Афганистан?

— Джон обича да прави провокативни изказвания — обади се Кейт.

Мислех да сложа край на разговора, което ми допаднаше, но Марк като че ли се интересува от моя милост.

— В каква област работите, Джон?

В такива случаи обикновено отговарям, че съм инспектор по термитите, но реших да сложа край на идиотиите.

— Аз съм федерален агент от Контратерористичната спецчаст.

— Наистина ли? — попита Марк след секунда мълчание.

— Наистина. А Кейт е специален агент от ФБР.

— Работим заедно — обясни Кейт.

— Колко интересно — отбеляза една от дамите — тя пък се казваше Алисън.

Третият мъж, Джейсън, ме попита:

— Смятате ли, че нивото на заплаха — стигнали сме до оранжево — е реално, или се манипулира по политически причини?

— Уф, откъде да знам, Джейсън. Какво казват в „Таймс“?

Той обаче настояваше:

— Колко реална е заплахата днес?

— Опасността от терористични удари срещу Америка е съвсем реална — отвърна Кейт. — Все пак, без да издавам никакви тайни, бих казала, че нямаме специфична информация за надвиснала атака.

— Тогава защо сме на ниво оранжево, което означава висок риск от терористично нападение? — попита Джейсън.

— Това е предохранителна мярка заради годишнината от единайсети септември — обясни Кейт.

— Но тя мина — каза Марк. — Мисля, че това е просто начин страната да се държи в състояние на страх, за да може администрацията да наблегне на изпълняването на точките от дневния ред по отношение на вътрешната политика, а именно — оръзване на гражданските свободи. — Погледна ме в очите. — Ще се съгласите ли с това, Джон?

Абсолютно. Всъщност, Марк, със специален агент Мейфийлд ме изпратени тук, за да се оглеждаме за подривни антиправителствени елементи. Трябва да ви предупредя, че всичко, което кажете, Може да се използва срещу вас от военния трибунал.

Марк успя да се усмихне слабо.

— Мисля, че отново бяхте провокативен — каза Алисън.

— Сигурно е от афършейва ми.

Алисън се изкикоти. Мисля, че ѝ харесах. Освен това сериозно заподозрях, че точно тя е онази с писъците.

— Арестували ли сте някога терористи? — попита ни Пам, третата жена.

Приличаше на обикновен въпрос, но поради тона на Пам и общия контекст можеше да се възприеме и другояче. Точно така го възприехме и ние.

— Ако имате предвид ислямист — не, но... — Кейт стана, повдигна пуловера си и показа дългия белезникав белег, който

започваше под долното ѝ ляво ребро и продължаваше до горната част на задника ѝ. — Един либийски господин, Асад Халил, ме улучи със снайпера си. Джон също си изпати.

Моят белег минаваше по дясното ми бедро и не виждах как бих могъл да си смъкна гащите и да го покажа в смесена компания. Кейт си оправи пуловера.

— Така че не, никога не съм арестувала терорист, но съм прострелвана от терорист. Освен това се намирах в Близнаците по време на атаката.

Възцари се тишина и си помислих, че може би всички искат да видят моя белег. А аз *имах* три дупки от куршуми, направени от един испаноезичен господин, които сложиха край на кариерата ми в НЙПУ. Две от тях бяха разположени на неприлични места, но третата се мъдреше на гърдите ми и можех да *кажа*, че е от либиеца, защото наистина ми се искаше да разкопчая ризата си и да покажа раната на Алисън.

— Джон?

— Ъ?

— Казах, че съм готова да тръгваме.

— Надушвам варени кренвирши.

— Искам да започнем по-рано.

— Добре. — Станах и се обърнах към гостите. — Отиваме на Плъм Айланд. Нали знаете, там има военна биологическа лаборатория. Май им липсват към осем литра антракс и ще се опитаме да разберем къде се се днанали. Гадно ще е, ако някой селскостопански самолет разпръсне антракса над лозята или... — Изкашлях се два пъти. — Извинете. Е, желая ви приятен ден.

Излязохме от старата къща и закрачихме към джипа.

— Не трябваше да говориш такива неща — каза Кейт.

— Какви?

— Знаеш *какви*. — Разсмя се — нещо, което не би направила преди единайсети септември или половин година след него. Сега, както казах, тя бе различна жена, бе се отпуснала доста и най-сетне оценяваше по достойнство острия ми език и изтънчения ми хумор. — Шибан недорасляк, това си ти.

Не бях точно на това мнение. Качихме се в джипа и потеглихме. Кейт заговори с дълбок басов глас. Предполагам, че се мъчеше да ме

имитира.

— Май им липсват към осем литра антракс.

— Да не си настинала?

— Гадно ще е, ако някой селскостопански самолет разпръсне антракса над лозята — продължи тя и се изкашля два пъти. — Извинете. Май имам антракс.

— Не съм казвал такова нещо.

— Откъде ги измисляш тия?

— Не зная. Просто ми цъфват в главата.

— Доста е плашещо.

— Антраксът е нещо наистина много плашещо. Имам предвид главата ти.

— Вярно. Е, накъде? — попитах.

— Зная един чуден антикварен магазин в Саутхолд.

— Да идем на църква. По-евтино е.

— Саутхолд. Ей тук завиваш наляво.

И тъй, неделната сутрин мина в обикаляне из антикварни магазини. Не съм голям почитател на антиките — обикновено ми се струват гнусни парчета гниещо дърво и нехигиенични остатъци от пълни с микроби тъкани. Честно казано, бих предпочел антракса.

Едва ли е нужно да казвам, че не купихме нищо. Всъщност Кейт отбеляза:

— Защо ми е да купувам антика? Та аз съм омъжена за антика.

Обядвахме в едно ресторантче, където най-сетне си получих геврека, както и кренвиршите с яйца, които бях пропуснал на закуска.

След като се нахранихме, посетихме още няколко винарни, купихме половин дузина бутилки вино, което бихме могли да намерим и в Манхатън на същата цена, а след това спряхме при една селска сергия.

Рядко ядем вкъщи — тя не може да готви, аз също, пък и не мога да понасям плодове и зеленчуци, — но въпреки това купихме тон — тон и половина стоки с листа и пръст, както и двайсеткилограмова торба картофи местно производство.

— Какво ще ги правим тези боклуци? — попитах.

— Ти ще застреляш елен, а аз ще готвя ловджийска яхния. Наистина беше смешно. Как не се бях сетил самичък? Събрахме си нещата от квартирата, уредихме сметката и потеглихме към града.

— Добър ли ти се видя уикендът? — попита тя.

— Да. С изключение на закуските.

— Понякога е добре да разговаряш с хора с противоположни на твоите възгледи.

— Правя го. Нали съм женен.

— Много смешно. Искаш ли следващия уикенд да идем в северната част на щата?

— Добра идея. — Това ми напомни нещо. — Какво знаеш за Къстър Хил Клуб? Не се вързах на миналия ти отговор.

Тя обмисли въпроса и изявлението ми, след което отвърна:

— Зная, че за една бройка не прекара уикенда там.

— Какво означава това?

— Ами... Том Уолш ме попита дали имам някакви възражения да те прати с поръчение.

— Наистина ли? И ти какво каза?

— Казах — да, имам възражения. Откъде научи за Къстър Хил Клуб?

— От Хари Мюлер — него го пратиха там.

— А *той* какво ти каза?

— Аз задавам въпросите. Защо *ти* не ми каза за това?

— Том ме помоли да не говоря. Обаче се *канех* да ти кажа.

— Кога?

— Сега. На път към дома.

— Да бе. Добре. Защо не поиска да ида?

— С нетърпение очаквах да се измъкнем заедно някъде за уикенда.

— И за това не знаех. Докъм четири и половина в петък.

— Мислех си за това.

— Не, всъщност се чудеше как по-бързо да намериш някакво място за отсядане. Говориш с *мен*, скъпа — уведомих я. — Не можеш да измамиш измамник, на всичкото отгоре и блестящ детектив.

Тя май обмисли думите ми.

— Ами... просто не ми хареса как звучи назначението... затова казах на Том, че имаме планове. И така стана нужно да кроя планове.

— Какво искаш да кажеш с това, че не ти е харесало как звучи назначението?

— Не зная... просто инстинкт... нещо в изражението на Том...

— А нещо по-конкретно?

— Не... Всъщност може и да съм задълбала прекалено много в думите му. А и не ми се искаше да оставам сама през уикенда.

Защо не предложи да дойдеш с мен като доброволец? Джон, хайде стига. Съжалявам, че излъгах, както и че не ти казах по-рано.

Приемам извиненията, стига да ми кажеш какво представлява Къстър Хил Клуб.

— Не съм сигурна. Том обаче каза, че е социален клуб за развлечения, в който членуват богати и влиятелни хора.

— Можеше да си изкарам добре.

— От теб щеше да се очаква да правиш снимки на...

— Това ми е известно. Не зная само защо е било нужно някой да шпионира онези хора.

— И аз не зная. Той не ми каза... Може би са политически консервативни или дори радикални.

— Това не е престъпление.

— Това е всичко, което ми е известно.

Вече се намирахме на скоростната магистрала на Лонг Айланд — точеше се на запад към залязващото слънце. Джи път миришеше като корейски селскостопански пазар, бутилките вино дрънчаха и се търкаляха по пода някъде зад мен.

Замислих се над думите на Кейт, но не разполагах с достатъчно факти, за да правя заключения. Няколко неща обаче се набиваха на очи, като политическата ориентация на Къстър Хил Клуб и подбраните му членове. Десните ненормалници, които се забъркват в криминални прояви, са винаги от по-долните класи. Техният клуб, ако изобщо си имат такъв, е бензиностанция или някаква колиба в гората. Тази група очевидно бе нещо съвсем различно.

За момента разполагах кажи-речи само с това. Ако бях разумен, не ми и трябваше да зная повече, а ако все пак исках да науча още нещо, можех да попитам Хари утре сутринта.

— Сърдиш ми се, че не ти казах, че двамата с Том сме обсъждали въпроса с назначението ти, нали? — каза Кейт.

— Ни най-малко. Щастлив съм, че кариерата ми е в такива добри ръце. Всъщност даже се трогвам, като си помисля, че с Уолш сте обсъждали дали да пуснете малкия Джони за уикенда.

— Джон...

— Може би трябваше да кажеш, че за теб няма проблем, но че той трябва да се консултира първо с *неговата* жена.

— Стига си се правил на идиот.

— А, тепърва загарявам.

— Престани. Изобщо не е важно. Иди и кажи на Уолш какво съм ти казала и че не си доволен от начина му на управление.

— Точно това смятам да направя.

— Само не вдигай скандали. Опитай се да бъдеш дипломатичен.

— Много ще съм дипломатичен — казах. — Мога ли да му извия врата?

Известно време пътувахме мълчаливо. Помислих си, че трябва да говоря с Хари, преди да се скарам с Уолш. Набрах номера на мобилния му телефон.

— На кого звъниш? — попита Кейт.

— На психотерапевта.

Гласът на Хари отговори след шестото позвъняване.

— Говори детектив Хари Мюлер. След сигнала оставете име и телефонен номер.

Биип.

— Хари, обажда се Кори — казах. — Кейт иска да прави ловджийска яхния. Имам картофи, зеленчуци и червено. Един от двамата ни трябва да убие елен за останалата част от рецептата. Обади ми се при първа възможност.

Затворих и се обърнах към Кейт.

— Това наблюдение би могло да се окаже стъпало в кариерата, освен ако не ме изяде някоя мечка.

— Може би именно затова Том искаше ти да идеш.

— За да ми помогне в кариерата, или за да ме даде на мечката?

— Трябва ли да питаш изобщо?

Усмихна се. Хванахме се за ръце и тя включи радиото на някаква лека програма. През останалия път бързахме за дреболии.

Приближихме тунела Мидтаун и пред нас се появи осветеният Фон на Манхатън. Никой от нас не коментира липсата на Близнаците, но и двамата знаехме за какво мисли другият.

Спомням си, че една от първите ми свързани мисли след атаката е че човек, който ти вади нож, няма пистолет. Помня, че се бях обърнал

към ченгето до мен с думите: „Слава Богу. Това означава, Че нямам атомна бомба“.

„Засега“ — отвърна ми ченгето.

ОСМА ЧАСТ ПОНЕДЕЛНИК НЮ ЙОРК

*В Америка има фракции, но не и
конспирации.*

Алексис дьо Токвил,
„Демокрацията в
Америка“ (1835)

Бе Денят на Колумб — празник в чест на един умрял бял човек, който се натъкнал на континент, докато пътувал към едно друго място. Имал съм подобни преживявания на връщане от бара на Дреснър.

Бяхме облечени неофициално. Аз носех удобни мокасини, черни джинси, спортна риза и кожено яке. Кейт също бе с джинси, боти, поло и велурено яке.

— Чантата не ти отива на кобура — отбелязах.

— Значи ще се наложи да си купувам чанта.

Трябва по-често да си държа голямата уста затворена. Излязохме от апартамента в източната част на Седемдесет и втора улица. Портиерът Алфред ни спря такси.

Празничният трафик в Манхатън не бе натоварен и скоро приближихме Федерал Плаза 26.

Таксиметровият шофьор — според картичката Зиад Ал-Шехи — говореше на арабски по мобилния си телефон.

Вдигнах пръст пред устните си и прошепнах:

— Говори с лидера на своята клетка на Ал Кайда... Казва нещо за Разпродажбите в Деня на Колумб в Бергдорф.

Кейт въздъхна.

Господин Ал-Шехи свърши с разговора и го попитах:

— Знаете ли кой е Христофор Колумб?

Той само ме погледна в огледалото.

— Да сте чували за „Ниня“, „Пинта“ и „Санта Мария“? — продължих.

— Сър?

— Кралица Изабела, за Бога? Участвате ли в парада в Деня на Колумб?

— Сър?

— Джон. Престани!

— Просто му помагам за теста за гражданство.

— Престани.

Облегнах се и си затананиках „Есен в Ню Йорк“.

Беше федерален празник и Федералната контратерористична спецчаст не работеше на пълни обороти, но Кейт все пак беше решила да ми прави компания и да навакса с бумажините. Щяхме да обядваме заедно, след което тя щеше да иде на празничните разпродажби.

Дори когато работим по един и същи график, не винаги пътуваме към работа заедно. Понякога единият се забавя прекалено много с грима, докато на другия не му писне и не тръгне сам.

Кейт носеше днешния „Таймс“. Помолих я за спортните страници, но вместо тях тя ми даде началните.

РЪМСФИЙЛД ПРЕДПОЧИТА ЕНЕРГИЧНИ МЕРКИ ЗА ОСУЕТАВАНЕ НА ЕВЕНТУАЛНА
АТАКА

— гласеше заглавието на първа страница. В материала се обясняваше, че Съединените щати следва да действат още през „предкризисния период“, за да не позволят нова атака срещу страната. Хрумна ми, че ако четете „Таймс“, Саддам сигурно ще се обади на букмейкъра си и ще заложи за нахлуване в края на януари.

Другият голям материал бе за кола бомба в често посещаван от западници нощен клуб на индонезийския курортен остров Бали. Изглежда, във войната с глобалния тероризъм се откриваше нов фронт. Смъртните случаи бяха 184, а ранените — над 300. Това бяха най-многобройните жертви след 11 септември 2001 година.

Изказваше се предположение, че атаката най-вероятно е дело на ислямски „екстремисти“. Добро попадение. И добро използване на думите. Защо да го наричаме терористи или убийци? Звучи прекалено осъдително. Адолф Хитлер е бил екстремист.

Няма да спечелим войната срещу тероризма, докато не спечелим войната на думите.

Обърнах на кръстословицата.

— Какво е определението за обикновен арабин? — попитах Кейт.

— Не зная.

— Пич, останал без боеприпаси.

Тя поклати глава, но Зиад се разсмя.

Хуморът наистина хвърля мостове между различните култури.

— Очертава се дълъг ден — отбеляза Кейт.
И се оказа права.

В девет сутринта, когато стигнах до Федерал Плаза 26, Хари не беше зад бюрото си. Нямаше го и в 9:15 и 9:30. При последния ни разговор беше споменал, че днес трябва да се среща с Уолш. Шефът беше тук, а Хари отсъстваше.

Офисът бе доста смълчан. Преброих три бивши ченгета от НЙПУ и едно от ФБР — Кейт. Освен това в командния център на същия етаж трябваше да има поне един дежурен, който да следи телефоните, радиото и интернет. Надявах се, че терористите са предпочели да прекарат дългия уикенд в съзерцаване на листопада в Нова Англия.

Обадих се на мобилния телефон на Хари Мюлер в 9:45 и оставих съобщение. После звъннах в дома му в Куинс и оставих съобщение на телефонния секретар. Потърсих го и по пейджъра, което се води за официално в нашия бизнес.

В десет и пет дойде Кейт и каза:

— Том Уолш иска да ни види.

— Защо?

— Нямам представа. Говори ли вече с него?

— Не.

Тръгнахме към кабинета на Уолш в ъгъла. Вратата беше отворена, така че влязохме, без да чукаме.

Уолш стана и ни посрещна в средата на помещението, което обикновено бе знак, че не му е до официалности. Посочи ни кръглата маса до прозореца и седнахме. Масата бе покрита с бумажки и папки — нещо много нехарактерно по времето, когато кабинетът се заемаше от Джак Кьониг.

Върху големия панорамен прозорец, горе-долу на мястото, където се бяха издигали Близнаците, имаше черна лепенка с контурите им и надпис:

911 — НЕ ЗАБРАВЯЙ!

Както казах, бе хубав есенен ден, също като преди година и един месец, когато бяха нападенията. Ако не беше онази среща в Близнаците, Джак вероятно щеше да е тук, в кабинета си, и щеше да види с очите си какво се случи. Дейвид Стейн също щеше да гледа от своя кабинет. Оказа се обаче, че са го видели много по-отблизо.

— Джон, хората от компютърна безопасност ме уведомиха, че в петък си се опитвал да отвориш с паролата си засекретен файл — започна Том Уолш.

— Така е — признах и го погледнах. Беше млад за поста главен специален агент — около четиридесетте, мургав ирландец, добре изглеждащ и неженен. Имаше репутацията на женкар и въздържател, което го правеше доста шантав за ирландец — тип, предпочитащ жените пред уискито.

— Какъв е интересът ти към този файл? — попита той.

— О, и аз не зная, Том. Не успях да го отворя, така че не мога да зная дали имам някакъв интерес към него.

Той впи поглед в мен. Помислих си, че търпението му е на път да свърши.

Мислех си, че не харесвам тевтонския стил на Джак Кьониг и си падам повече по Том Уолш — нали и аз съм наполовина ирландец. В случая обаче работата оформяше човека — храната над природата или както е там.

— Какво, по дяволите, е „Иракски Клуб Кемъл, Оръжия за масово поразяване“? — попита той.

— Просто поредната ми глупост. — Хвърлих поглед към Кейт, но тя не изглеждаше развеселена, а само объркана.

— Ясно. — Уолш погледна Кейт, своята праволинейна съратница от ФБР. — Каза ли на Джон за онова наблюдение?

— Да, но чак в неделя.

— Значи Хари Мюлер се е раздрънкарал — обърна се той към мен.

Никога не бива да натопяваш събрат ченге, така че отвърнах:

— Хари Мюлер ли? За какво?

— Няма значение.

— Съгласен. И докато съм тук, мога ли да направя официално оплакване, че си искал от жена ми разрешение да ме пратиш на задача?

— Не съм искал *разрешение*. Беше просто израз на учтивост. Женени сте и исках да проверя дали това няма да попречи на някакви

ваши лични планове за уикенда.

— Следващия път питай мен.

— Ясно. Взех си бележка.

— Защо ти е хрумнало тъкмо моето име?

Уолш като че ли не искаше да обсъжда това, но все пак отговори:

— Явно съм решил, че ти си най-добрият за тази работа.

— Том, както може би знаеш, проведох последното си наблюдение в Сентръл Парк и се изгубих за два дни.

Той се усмихна вежливо.

— Имах предвид други аспекти на наблюдението.

— Като например?

— Ами, това наблюдение включваше навлизане в частна собственост без разрешително, което е точно по твоята част. Освен това самото място — Къстър Хил Клуб — има добра охрана. Имаше голяма вероятност изпратеният съгледвач да бъде спрял и разпитван от частни охранители, а зная много добре, че си в състояние да се справиш с това. Членовете на този клуб са хора с известно политическо Сияние във Вашингтон.

Започвах да разбирам защо никой не бе изгарял от желание да ска от съдията разрешително за претърсване. Освен това сякаш имаше несъответствие между онова, което ми бе казал Хари Мюлер — рутинно наблюдение, пълнене на папки и тъй нататък — и приказките на Том Уолш. Хари не би тръгнал да ме лъже, така че стигнах до заключението, че не е бил инструктиран от Уолш като хората.

— И тъй, в крайна сметка ти е трябвало ченге да опере пешкира, ако нещо се скапе — казах.

— Това изобщо не е вярно. Да караме нататък. — Том Уолш ни погледна. — Нямаме никаква вест от Хари Мюлер.

Вече се бях сетил, че това е причината да сме в кабинета му, макар и да се надявах да греша.

— Трябваше ли да се обади?

— Само ако изникне проблем.

— Понякога, Том, когато има проблем, за него не се чува. И често просто не можеш да се обадиш.

— Благодаря, че ме просветли. Добре, нека ви кажа каквото ми е известно. Както знаете, Хари Мюлер тръгна оттук преди пет следобед в петък. Отишъл е до Техническия отдел, взел е каквото му трябва и е

отишъл в гаража за караваната. Дженифър Лупо го засякла в гаража, разменили няколко думи — тя е последният човек, който го е виждал. Следващата вест от него е обаждане от мобилния му телефон до приятелката му Лори Баник в седем и четиридесет и осем сутринта в събота.

На масата имаше касетофон и Уолш го включи.

— Здравсти, миличка — разнесе се гласът на Хари. — Обажда се твоят единствен. Намирам се в планината, така че има възможност дълго да нямам обхват. Искях просто да ти кажа здрасти. Пристигнах към полунощ, спях в караваната и сега съм на пост недалеч от хижата на десните кукувци. Така че не ми се обаждай, ще ти звънна вкъщи, ако не те намеря на мобилния. Трябва да свърша това-онова на местното летище днес или утре сутринта, така че може да прекарам още една нощ тук. Ще ти се обадя, когато разбере как стоят нещата. До скоро. Обичам те.

— И тъй, знаем, че е стигнал и че се е намирал близо до имота отбеляза Уолш. — В девет и шестнадесет сутринта тя му е звъннала му е оставила съобщение, с което успяхме да се сдобием от телефонната компания.

И отново натисна бутона. Този път чухме гласа на Лори Баник.

— Здравсти, скъпи. Получих съобщението ти. Бях заспала. Днес ще ходя на пазар със сестра ти Ан. Звънни ми по-късно на мобилния, става ли? Кажи ми дали ще оставаш за през нощта. Обичам те. И внимавай с онези десни ненормалници. Луди са по пищовите. Пази се.

— Несъмнено си говорил с нея — казах.

— Да. Тази сутрин. Каза ми, че към четири следобед в събота е получила есемес от Хари... — Той погледна един лист на масата и зачете: — „Съжалявам, че съм пропуснал обаждането ти. Лош обхват. Попаднах на едни приятели. Риболов и излети. До понеделник“.

Никой не изказа очевидното предположение, че есемесът може да е пратен и от някой друг. Очевидно обаче Лори бе решила, че е от Хари.

— Не беше особено радостна — каза Уолш. — Звъняла му е, след като е получила съобщението, но той не отговорил. Продължила да се обажда и да оставя съобщения, освен това го търсила на пейджъра четири или пет пъти. Последното ѝ обаждане било от неделя

вечерта. Описа ми съобщенията си като все по-гневни и емоционални. Казала му, че ако не ѝ отговори, ще скъса с него.

— Кога гневът ѝ се е превърнал в тревога? — попитах.

— Около десет вечерта в неделя. Имала е дежурния номер тук и се обадила. Разговаряла с дежурния агент на ФБР Кен Рийли и споделила загрижеността си.

Кимнах. И аз бях получавал подобни обаждания от приятелки, приятели, съпрузи и съпруги. Правиш всичко възможно да прецениш дали наистина има основание за безпокойство. В около сто процента от случаите любимите не са мъртви, но има голяма вероятност да станат, когато се приберат.

— Кен се опитал да я успокои, но с приятелките не се отнасят със същата вежливост като със съпругите, така че не ѝ предложил кой Нае колко помощ — продължи Уолш. — Записал си номера ѝ и обещал, че ще ѝ се обади, ако научи нещо. Опитал се да се свърже с Хари по мобилния телефон и пейджъра, но отговор нямало. Това не го обезпокоило особено.

Всъщност нямаше и причина да се безпокои от друго освен от това, че Хари не е отговорил на повикванията по пейджъра. От една страна, бе уикенд, а агентите често забравят пейджърите си или може да се намират, да кажем, в шумен бар или тихо легло, където сигналят би могъл да остане незабелязан или пренебрегнат. Но от друга страна, Хари беше на задача.

— Възможно е просто да не е имало обхват — предположих. Уолш кимна и продължи:

— Дойдох тук в осем сутринта, взех отчетите на дежурните агенти и видях бележката на Кен Рийли за Лори Баник и Хари Мюлер. Не се разтревожих, но все пак звъннах на госпожа Баник и разговарях с нея. След това направих още няколко обаждания, в това число до полевия отдел на ФБР в Олбъни. Помолих оперативния дежурен Гари Мелиъс да пусне обява за изчезнал агент. Той каза, че ще го направи, макар да не ми се видя съвсем сигурен дали детектив Мюлер е изчезнал при изпълнение на служебните си действия, или при нещо друго. Във всеки случай уведоми щатската полиция, те на свой ред се свързали с местните ченгета, които познавали района, но не разполагали с много хора. В момента проверяват болниците, но засега

не са открили неидентифицирани пациенти или новопостъпили с това име.

Погледна ни. Предполагам, че се мъчеше да определи как ни се вижда това и същевременно как ще се види на собствените му шефове, когато тръгне да докладва нагоре по веригата.

— Щатската полиция пуснала търсене на името му в автомобилния регистър. Имат марката, модела, цвета и номера на караваната му. Допреди петнадесет минути все още не я бяха намерили. — В районът е огромна пустош и търсенето може да продължи доста.

— Телефонът или пейджърът не предават ли никакви сигнали? — попита Кейт.

— Телефонната компания работи по въпроса. Засега няма нищо.

От разговора ми с Хари знаех, че трябваше да е тук тази сутрин. Уолш обаче все още не споменаваше нищо, така че се наложи да поема инициативата.

— Хари не трябваше ли да ти докладва днес?

— Да. Трябваше да остави оборудването и дисковете от апарата в Техническия отдел най-късно до девет сутринта, след което да се види с мен за разбор.

— И въпреки това все още не си на път да се разтревожиш сериозно.

— Загрижен съм. Но не бих се изненадал, ако всеки момент се обади или влезе в кабинета.

— Аз бих. Хари Мюлер не би пропуснал среща с началник. Уолш не отговори.

Не бях особено очарован от лежерния стил на управление на Том Уолш, но новациите в занаята трябва да внимават да не се обаждат на директора на ФБР, за да му докладват, че небето се сгромолясва.

Естествено налице бе и другото измерение на проблема самият Къстър Хил Клуб. Ако Хари Мюлер беше изчезнал в гората, докато бе дебнел Абдул Салами, реакцията щеше да е съвсем различна.

А и за да бъда циничен, ако Хари Мюлер бе от ФБР, а не от НЙПУ, реакцията вероятно щеше да е малко по-бърза — въпреки празниците. Агентът на ФБР Кен Рийли би могъл например да се обади на Том Уолш още в неделя вечерта. Не искам да кажа, че безопасността на ченгето е по-маловажна от тази на агента на ФБР;

нещата са по-скоро свързани с недотам високата и отчасти заслужена репутация на свободните духове на най-съвършените същества на Ню Йорк.

— Мислиш ли, че изчезването на Хари е пряко свързано със задачата му? — попитах.

Уолш разполагаше с готов отговор.

— Не искам да спекулирам относно характера на изчезването му. О ако го направя, бих казал, че е възможно с Хари Мюлер да се е случил някакъв инцидент. Районът е наистина огромна пустош и не изключено да се е изгубил или да е пострадал. Може да си е счупил крак, да е попаднал на капан за мечки, а може би дори да е бил нападен от мечка. А според онова, което ми казаха от Олбъни, тамошните жители понякога браконирстват. Хари най-вероятно е носил маскировъчно облекло и е възможно да е бил случайно улучен от някой ловец. С две думи, в дивия пущинак дебнат какви ли не опасности. Нали затова го наричат „пущинак“.

— И пак затова да ходиш сам по такива места не е най-умното нещо — коментира Кейт. — Трябвало е да има партньор.

— Строго погледнато, може и да е така — отвърна Уолш. — Аз обаче съм провеждал десетки подобни наблюдения само с един агент. Все пак Адирондак не е африканската джунгла.

— Но ти току-що каза...

— Не прибързвай с изводите. Това е стандартна процедура и досега никога не си повдигала този въпрос, когато сме обсъждали изпращането на Джон. Да се заемем с настоящия проблем.

Помислих си, че настоящият проблем е самият Уолш, така че се заех с него.

— Том, какво всъщност е Къстър Хил Клуб? Той се замисли за миг.

— Не разбирам какво общо има това с намирането на Хари, но щом искаш отговор... от онова, което зная — а то не е много, — става въпрос за много затворен елитен клуб за лов и риболов, чиито членове са предимно богати, влиятелни или и двете заедно.

— Спомена и че имали политическо влияние.

— Така ми бе съобщено. Бих казал, че членовете са наполовина Вашингтон и наполовина Уолстрийт.

— Откъде получи тази информация?

— Сведоха ми я. Не разпитвай. Сигурен съм, че актуалният и пълен списък на членовете на клуба не е публична информация, поради което от министерството на правосъдието поискаха наблюдение на тази среща.

— Кой ти се обади?

— Няма значение.

— Добър отговор. Какво трябваше да прави Хари на летището? И на кое летище? — Имах предвид съобщението на Хари до приятелката му.

Уолш се поколеба, после каза:

— Летището на Адирондак. Някои от участниците в събирането вероятно са пристигнали с пътнически самолет. Хари трябваше да иде до летището в събота или в неделя сутринта и да се сдобие с разпечатка на списъка с пътници.

Кимнах. Уолш забрави да спомене, че списъкът на пътниците може да се получи от всяко летище с компютър, стига да се свържеш с авиокомпанията. Това означаваше, че задачата на Хари на летището е била да разбере кой е пристигнал с частен самолет или с чартърен полет. Плюс това евентуално да направи справка за взетите под наем коли и да се сдобие с копия на договорите — нещо много полезно, за да се определи кои са евентуалните участници в срещата. Започнах да си мисля, че ми се иска да се заема с проблема. Том Уолш обаче смени темата.

— Щатската полиция разполага с хеликоптер с инфрачервени сензори за откриване на едри живи или наскоро умрели организми. Екипът е много добре обучен и оборудван за намирането на изчезнали в гората хора.

— Това е добре. — Бе мой ред да сменя темата. — По думите ти излиза, че това е рутинна задача, а в същото време си дошъл тук в неработен ден само за да се срещнеш с Хари и да чуеш доклада му. Явно и Техническият отдел е отворен, за да получи дисковете и видеозаписа, които вероятно ще бъдат пратени незабавно във Вашингтон заедно с онова, което е било установено на летището.

— Какво искаш да кажеш?

— Каква е тази *спешност* около това наблюдение?

— Нямам представа. Просто изпълнявам заповеди, също като теб... всъщност ти не изпълняваш заповеди, докато аз го правя. А

понякога някой друг действа според тях.

— От колко време продължава това?

— От доста.

Както винаги, и тук имаше лек културен сблъсък между ФБР и полицията. Много питате, това действа обезсърчаващо на всички.

— Том, работила съм с много хора от НЙПУ, откакто съм в спецчастта, и съм научила много неща, както и те от нас — каза Кейт. Всъщност моите получени от ФБР знания се равняваха горе-долу на нула, макар че от ЦРУ се интересувах. — След единайсети септември трябва да започнем да мислим различно, да задаваме *всякакви* въпроси, каквито ни хрумнат, и да предизвикваме началниците си, когато не сме доволни от онова, което ни казват.

Уолш я изгледа отровно и отбеляза:

— Мисля, че някой ти дава лош пример.

— Не. Промяната в начина ми на мислене се дължи на онова, което се случи преди година.

Уолш остави това без отговор.

— Да се върнем на въпроса с изчезналия...

Кейт го прекъсна и влезе в образа си на юрист.

— Том, още не разбирам *защо* тази група е под наблюдение. В каква нелегална дейност или федерално престъпление са заподозрени?

— Каквито и да са подозренията, те нямат нищо общо с изчезването на Хари Мюлер и затова не ви е нужно да ги знаете.

Аз също се намърдах в спора.

— Това е група на реакционери. Прав ли съм? Ложа на десни ненормалници.

Той кимна.

— Значи, като се има предвид това, а също и високото политическо и финансово ниво на членовете на този така наречен клуб за лов и риболов, вероятно си имаме работа със заговор за сваляне на правителството.

Уолш се усмихна.

— Мисля, че вече са го направили в деня на изборите.

— Добре казано. Между другото, наистина бихме желали да научим какво са ти казали от централата.

Уолш за момент се замисли.

— Добре. В общи линии ми бе казано, че има общо с някаква конспирация за манипулиране на цените на петрола. Човекът, който ръководи клуба, е Бейн Мадокс. Може и да сте чували това име. Той е собственик и директор на Глобъл Ойл Корпорейшън, или ГОКО. Това е дори повече, отколкото ви е нужно да знаете.

Името наистина ми бе познато. А манипулирането на цените на петрола не бе нещо ново и нечувано. Все пак обаче това не обясняваше напълно съществуването на Къстър Хил Клуб, още по-малко пък членовете на клуба. Нещо не си бе съвсем на мястото и Том Уолш нямаше да каже какво, дори и да знаеше. Както и да е.

— Прочетох имейла ти.

— Хм.

— Мислех, че на пангара са иракчаните — добавих.

— Така е.

— Тогава? Какво общо има Къстър Хил Клуб с иракчаните или предстоящата война?

— Доколкото знам, нищо. Назначението на Хари бе заради срещата на клуба. Тези срещи явно не са много чести. Трудно ли ти е да го схванеш?

— Извинявай. Бях настроен да действам според имейла ти и днес се канех да си увия парцал на главата и да се изтипосам в някое иракско кафене.

— Не се бързай. Да се върнем на проблема. Честно казано, още не съм съобщил за изчезналия агент в централата, но много скоро някой ще се поинтересува какво става с информацията, която са поискали. Когато това стане, ще се наложи да обяснявам, че контактът ми с натоварения със задачата агент временно е прекъснат. Разговорът не се очертава да е от най-приятните, но ако успеем да използваме времето дотогава, може и да съм в състояние да предложи някакви положителни новини.

— С Кейт много държим да помогнем в търсенето — казах.

Сигурен бях, че не съм бил първият избор на Том Уолш за тази задача, но така или иначе днес бях дежурен, а освен това познавах Хари и бяхме приятели. Спешно ни трябваше и агент на ФБР, Кейт бе направила грешката да дойде за половината от почивния ден, така че нещата се нареждаха. Уолш можеше да каже на Вашингтон, че вече е изпратил екип на мястото.

— И аз предположих, че ще държите, затова уредих всичко — каза Уолш.

— Добре. Тръгваме при първа възможност. Той си погледна часовника.

— Всъщност тръгвате след пет минути. Долу има кола, с която ще стигнете до вертолетния парк в центъра на Манхатън. Вертолет на ФБР ще ви откара до летището в Адирондак. Пътуването ще трае около два часа. На летището ще има кола на „Херц“, запазена на името на Джон. Обадете ми се, щом стигнете, за да ви дам допълнителни инструкции.

— Имаме ли лице за контакт? — попита Кейт.

— Може би — каза той. — Довечера или утре към вас ще се присъединят и агенти от Олбъни и наши хора.

— Имаме ли разрешително за проверка на Къстър Хил Клуб? — попитах.

— Последната новина от Олбъни е, че търсят работещ прокурор, който пък трябва да намери федерален съдия, склонен да работи в почивен ден.

— Погледнали ли са по пивниците? Уолш сякаш не чу въпроса ми.

— Прокурорът ще трябва да убеди съдията, че това е федерален случай и че трябва да издаде заповед за претърсване на имота на Къстър Хил Клуб — това са почти четиридесет квадратни километра, — но не и на самата хижа. Няма да ни издадат разрешително за нея без основателна причина, а ние нямаме основание да смятаме, че Хари Мюлер е вътре.

— Не ни е необходимо разрешително, ако има непосредствена опасност за живота на дадено лице — каза Кейт.

— Уверен съм, че собственикът, господин Мадокс, ще позволи търсенето на човек, който вероятно се е изгубил или е наранен в негова територия. Затова първо ще действаме в тази насока — каза Уолш. Но ако Мадокс не пожелае да сътрудничи или просто го няма, а представителят му не знае какво да прави, ще използваме разрешителното.

— А как ще обясниш на господин Мадокс, че на негова територия вероятно има изчезнал федерален агент? — попитах.

— Не е нужно да знае, че става въпрос за федерален агент. Ще оставим претърсването на щатската полиция. Ще опитаме всичко по силите си, освен онова, което би предупредило Мадокс, че е бил поставен под наблюдение.

— Том, ако Хари е задържан от охраната на клуба, Мадокс ще знае, че е под наблюдение — посочих очевидното.

— Първо, нямаме нито улики, нито основание да смятаме, че Хари е задържан в Къстър Хил Клуб. Но дори и да е, той със сигурност ще се придържа към прикритието си.

— Кое е?

— Орнитолог любител.

— Тоя номер едва ли ще мине. Ами ако охраната го претърси? Чист ли е трябвало да влезе?

Уолш се поколеба.

— Не. Но какви са шансовете да го претърсят частни охранители? Или пък Хари да позволи подобно нещо?

— Не зная, Том. Но и не държа да го науча от личен опит. Ако бях на негово място, нямаше да си нося федералната карта и глока. Дори когато се представят за търговци на дрога, ченгетата не си носят пищова и значката.

Уолш като че ли не оцени лекцията ми.

— Първо на първо, Къстър Хил Клуб не е свърталище на наркодилъри, така че не използвай полицейските си аналогии там, където не са подходящи. Освен това да предположим, че Хари не е бил спрял, задържан или претърсен от охраната.

— Добре, да предположим тогава, че се е изгубил или наранил на територията на клуба. Щатската и местната полиция трябва веднага започнат претърсване по въздух и земя. Какво чакаме?

— Не чакаме, Джон. Караме стъпка по стъпка и в момента те *претърсват* гористата местност *извън* имота. — Уолш ни изглежда изпитателно. — Лично аз не вярвам, че ще намерим Хари вътре. Не мисля, че и вие го вярвате. Хайде да бъдем рационални и да се опитаме да балансираме загрижеността ни за Хари и необходимостта да оставим Мадокс на тъмно.

— На мен лично не ми просветва особено — отвърнах.

— Това си е най-обикновена задача. Имаш точно толкова светлина, колкото да направиш следващата крачка в тъмното.

— Звучи ми кретенски.

— Но е официалната политика.

— Джон, трябва да тръгваме — каза Кейт.

Уолш стана. Ние също.

— Ако междувременно изскочи нещо, ще ви се обадя в хеликоптера.

Стиснахме си ръцете.

— Ако трябва да останете за през нощта, наемете си стая — каза Уолш.

— Не очаквай да ни видиш, преди да сме намерили Хари — отговорих.

— Успех.

Излязохме от кабинета, върнахме се на бюрата си, изключихме компютрите, събрахме си нещата и взехме асансьора до партера. Шофьорът ни чакаше отвън.

— Какво мислиш? — попита Кейт на път към вертолетния парк.

— Мисля, че човек никога не трябва да ходи на работа в почивен ден. Нито едно добро дело не остава ненаказано.

— Изкарах късмет, че дойдох — каза тя. — Попитах те какво мислиш за Хари.

— Според личния ми опит и статистиката най-вероятното обяснение за всяко изчезване, особено на зрял мъж, е злополука, самоубийство или планирано покриване. Рядко става въпрос за злодеяние.

— Мислиш ли, че става въпрос за злополука?

— Не.

— А самоубийство?

— Не и Хари.

— Възможно ли е просто да се е замотал някъде?

— Не.

— Значи...

— Да.

Останалата част от пътя изминахме в мълчание.

На площадката имаше няколко хеликоптера. Нашият се познаваше лесно, тъй като имаше надпис ФБР — нещо, което липсва на повечето машини на Бюрото. Предпочитам да пътувам и да се появявам от необозначени превозни средства, но пилотът обясни, че това била единствената машина, която успели да открият за толкова кратко време. Карай, казах си.

Качихме се на вертолета — „Бел Джет Рейнджър“ — и той се издигна над площадката на Ист Ривър и полетя на север над реката. Отляво се издигаха кулите на остров Манхатън, а отдясно се виждаха загадъчните равнини на Бруклин и Куинс, които посещавам доста рядко.

Продължихме на север над Хъдсън.

След десетина минути прелетяхме над Тапън Зий Бридж, а малко по-късно продължихме да се носим на север над откритата местност от двете страни на долината.

Не съм голям любител на откритите пространства, но все пак от въздуха се разкриваше живописна панорама към малки градчета, Ферми и дървета, чиито есенни листа блестяха на ярката слънчева светлина.

— Нямаше да е зле да имахме вила някъде тук — каза Кейт.

Знаех какво предстои. Където и да отидехме, тя искаше вила — на брега, в гората, в планината или каквото се случеше. Ако не се лъжа, общият им брой бе някъде към четиринадесет. Отговорих ѝ по стандартния начин.

— Да, чудесен пейзаж.

Река Хъдсън, или американският Рейн, проблясваше под слънчевите лъчи и покрай високите ѝ брегове различавахме имения и замъци.

— Ей там има един хубав замък с табела ПРОДАВА СЕ — казах. Тя не ми обърна внимание.

— Понякога ми се иска да зарежа всичко, да си намеря някое място в провинцията и просто да живея нормален живот. Замислял

ли си се за подобно нещо?

Неведнъж след 9/11 бях чувал подобни думи, при това не само от Кейт. Медийните психолози го обясняват с посттравматичен стрес, безпокойство, страх от нова атака, опасения от антракс и тъй нататък.

— Както може би помниш, миналата година бях готов да си събирам багажа, но след атаките разбрах, че няма да ида никъде — отговорих. — Сега съм мотивиран.

Тя кимна.

— Разбирам. Но... все си мисля, че ще се случи отново и следващия път може да се окаже още по-лошо. Може би антракс, отровен газ или радиоактивно устройство...

Не отговорих.

— Доста хора напуснаха града, Джон.

— Зная. Вече е много по-лесно да спреш такси или да направиш резервация за обяд.

— Не е смешно.

— Права си, не е.

Всъщност познавах хора, които след 9/11 си бяха купили къщи в провинцията или се бяха сдобили с яхти за по-бързо измъкване. Това не е здравословно, макар и да изглежда умно.

— По-стар съм от теб и си спомням времето, когато нещата бяха различни — казах. — Не обичам начина, по който ни накараха да живеем ония мръсници. Предпочитам да живея достатъчно дълго, за да видя как нещата се оправят. И искам да участвам в това оправяне. Така че няма да бягам.

Тя нямаше какво да ми отговори и двамата мълчаливо се загледахме в приятния есенен пейзаж долу.

На западния бряг на Хъдсън се появи Военната академия в Уест пойнт — високите ѝ готически кули заблестяха на слънчевата светлина. Успях да различа една рота кадети на плаца. Маршируваха.

— Нещата няма да се оправят толкова бързо, че да го доживеем — каза Кейт.

— Е, не можеш да си сигурна. Така че е по-добре да правим всичко по силите си.

Тя се замисли за миг.

— Това с Хари... няма нищо общо с ислямския тероризъм, но и то е част от проблема.

— Как точно?

— Все става въпрос за хора, участващи по един или друг начин в борбата за надмощие. Религия, политика, войни, нефт, тероризъм... светът се е запътил към нещо много по-лошо, отколкото сме виждали досега.

— Може би. Дай обаче да намерим Хари. Тя се загледа през прозореца. Кейт е психически храбра. Бях се убедил в това, когато господин Халил ни използваше като движещи се мишени за своя снайпер, но изминалата година бе взела своето от емоционалното ѝ здраве.

А и за всички нас от този бизнес не е особено здравословно ежедневното четене на засекретени записки за една или друга вътрешна Уплаха. Това, наред с предстоящата война с Ирак, започваше да опъва нервите на някои от хората, с които работех.

Като всички нас, Кейт бе имала своите добри и лоши дни. Днес определено не беше добър ден. Всъщност десети септември две хиляди и първа бе последният ѝ наистина хубав ден.

ДЕВЕТА ЧАСТ ПОНЕДЕЛНИК СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

Предвид мащабите на реакцията спрямо евентуален инцидент с оръжия за масово поразяване, неговите инициатори биха се поколебали да задействат механизмите, които да предизвикат подобен отговор.

Тероризмът   в
Съединените щати
Публикация на ФБР,
1997 г.

Два часа и петнадесет минути след като изхвърчахме от центъра на Манхатън, летяхме над градчето Саранак Лейк. След още няколко минути се появиха три дълги, образуващи триъгълник писти, заобиколени от гора. Стори ми се, че видях спотайващи се между дърветата мечки.

Докато се спускахме, различих много шикозни корпоративни самолети, макар че на опашката само на един от тях се виждаше фирмено лого. В случая с корпоративните самолети рекламата не е желателна — отчасти от съображения за сигурност и отчасти защото излишната показност обикновено вбесява акционерите. Въпреки това потърсих самолет с марката ГОКО, но опитите ми се оказаха безрезултатни.

Пилотът заговори с някого по радиото и приземи вертолета на площадката зад една дълга облицована с дърво сграда — приличаше на планинска хижа. Имаше малко необичаен за летище вид, но от редките ми пътувания из тези планини знаех, че местните се отнасят много сериозно към селския вид на района. Честно казано, бях изненадан, че хангарите не приличат на навеси за дърва.

Както и да е, пилотът изключи двигателя и нивото на шума забележимо падна.

Вторият пилот изскочи от кабината, отвори нашата врата и подаде ръка на Кейт. Наложих се да слеза без негова помощ.

Случайно да видя мечки? — извиках му през затихващия вой на перките.

— Ъ?

Няма значение. Ще останете ли?

— Не. Зареждаме и се връщаме в Ню Йорк — Докато говореше забелязах към нас да приближава цистерна. Обслужването тук бе по-бързо, отколкото и на бензиностанцията, на която зареждам. Сигурно бе свързано с надписа ФБР върху вертолета.

Огледах почти празното летище. Зад корпоративните самолети се виждаха по-малки машини. Не се забелязваше никакво активно

движение.

Беше доста хладно. От устата ми излизаше пара — нещо, което не бих искал да видя в 13:30 в слънчев ден в началото на октомври.

— Как само ухае въздухът — каза Кейт.

— Не надушвам нищо.

— Мирише на планина, Джон. Виж дърветата... върховете...

— Къде сме попаднали, по дяволите?

— В Божията земя.

— Хубаво. И без това имам няколко въпроса към него.

Приличащата на хижа постройка се оказа пътническият терминал. Заобиколихме към главния вход, който можеше да се похвали с покрита веранда, заобиколена от груб парапет. Имаше машина за цепен и маса за пикник, на която седеше един тип от охраната и пушеше. Никой не би могъл да сбърка това място с международното летище „Кенеди“.

— Ще звънна на Том — каза Кейт.

— Защо?

— Може да са пратили някой да ни чака.

— Е, не виждам как биха ни пропуснали.

Наоколо нямаше жива душа, а на паркинга имаше само десетина коли, половината вероятно изоставени от хора, взели си еднопосочни билети до някое не толкова затънтено място.

Влязохме в чакалнята. Бе относително по-топла от ледената алпийска долина навън. Беше малка, функционална и тиха.

Колкото малка и изолирана да беше обаче, също си имаше пункт за проверка със задължителния металотърсач и скенер за багажа. На пункта нямаше служители, както между другото и пътници, така че реших, че скорошни полети не се очакват.

Кейт огледа празния терминал и каза:

— Не виждам никакви потенциални посрещачи.

— Как можеш да си сигурна при тая навалица?

Тя не ми обърна внимание.

— Има гишета за коли под наем... а освен това и ресторант, а също и тоалетни. Откъде почваме?

— Оттам. — Обърнах се към самотното гише за самолетни билети с надпис КОНТИНЕНТАЛ КОМПЮТЕЪР.

— Какво си намислил? — попита Кейт.

— Да видим какво е трябвало да намери Хари тук.

— Том не...

— Том да си го начука.

Тя се замисли над думите ми и се съгласи.

— Да, да си го начука.

Приблжих малкото гише, зад което седяха и ни наблюдаваха внушителна жена на средна възраст и млад мъж. Приличаха на брат и сестра. За съжаление това май се отнасяше и за родителите им. Дамата, която според табелката на ревера се казваше БЕТИ, ни поздрави.

— Добър ден. Какво ще обичате?

— Билети до Париж — казах.

— С прекачване в Олбъни или в Бостън?

— Това не може ли да се спести?

— Сър, единствените преки полети оттук са до Олбъни и Бостън — информира ме Бети.

— Сериозно? А как стои въпросът с пристигащите?

— По същия начин. Олбъни и Бостън. Континентал Комютър. Два полета дневно. Току-що изпуснахте последния до Бостън. — Тя посочи с палец таблото с разписанието на стената зад себе си. — Самолетът за Олбъни излита в три следобед.

Една авиокомпания, два града, два полета до всеки от двата. Това правеше работата ми по-лесна и бърза.

— Бих искал да говоря с управителя.

— Аз съм.

— Аз пък си помислих, че сте продавачка на билети.

— Това също.

— Надявам се да не сте и пилотът.

Кейт явно изгуби търпение и извади идентификационната си карта.

— ФБР, госпожо. Аз съм специален агент Мейфийлд, а това е помощникът ми детектив Кори. Можем ли да говорим насаме?

Бети ги погледна.

— О... вие сте хората, които току-що пристигнаха с вертолета.

Явно тук големите новини пътуваха бързо.

— Да, госпожо. Къде можем да проверим списъците на пътниците?

Тя стана и заръча на помощника си Ранди да брани крепостта.

— Елате.

Заобиколихме гишето и влязохме през една отворена врата в малък кабинет с бюра, компютри, факсове и други електронни неща.

Тя седна зад едното бюро и се обърна към Кейт — аз явно не й допадах.

— Какво точно ви трябва?

— Списък на пътниците, пристигнали тук в четвъртък, петък, неделя и днес — отвърна Кейт. — А също така списъкът на заминаващите от същите дни, както и утре.

— Добре...

— Някой друг да е идвал тук или да ви се е обаждал през последните няколко дни с подобно искане? — попитах.

— Не.

— А ако се е обаждал, докато ви е нямало, щяхте ли да знаете?

— Тя кимна.

— Разбира се. Джейк, Хариет и Ранди щяха да ми кажат.

Може би Кейт бе права и трябваше да направя онова, което направиха много колеги — да стана шеф на полицията в някое малко градче където всеки познава всекиго. Кейт щеше да помага на учениците да пресичат улицата, аз щях да прекарвам цялото си време в местната кръчма а тя щеше да ми кръшка с горския.

— Можете ли да разпечатате списъците? — попитах.

Бети се завъртя на стола и заблъска по клавиатурата. Принтерът започна да плюе хартия. Погледнах първите няколко страници.

— Доста малко хора летят с тези полети.

— Машините са малки — отговори Бети, докато продължаваше да троши клавишите. — По осемнадесет пътници максимум.

Добра новина.

— И това ли са всички пристигащи и заминаващи за въпросните дни?

— За момента. Не мога да ви кажа със сигурност кой ще замине за Олбъни със самолета в три или с полетите утре. Това са резервациите.

— Добре. Имате ли записи на пристигащите и заминаващи частни машини?

— Не. Това е *авиокомпания*. Частните самолети са нещо отделно и с тях се занимават от Федералната авиационна администрация.

— Ох, да бе! Та къде е офисът на ФАА?

— В другия край на терминала.

Преди да кажа, че това помещение не е достатъчно голямо, за да има друг край, Бети добави:

— Държат записи за пристигащите и заминаващи самолети само ако останат тук за през нощта или купуват гориво.

Ей затова обичам тази работа — всеки ден научаваш по нещо ново, което няма да ти послужи никога.

— Можете ли да ни покажете тези записи? — попита Кейт.

— Ще пратя Ранди да ви донесе копие. — Бети вдигна телефона.
— Миличък, бъди така добър и иди до офиса на ФАА.

Обясни на помощника си какво ѝ трябва, затвори и се обърна към нас.

— Мога ли да ви попитам за какво ви трябва тези списъци?

— Нямаме право да казваме и трябва да ви помоля да не споменавате за това пред никого — отвърна Кейт.

— Дори на Джейк, Хариет и Ранди — добавих аз.

Бети кимна отговорно, докато съставяше в главата си списък на хората, на които да разкаже за посещението от ФБР.

След няколко минути се появи Ранди и връчи няколко страници на Бети, която ги предаде на Кейт. Двамата погледнахме списъка. За въпросните дни бяха регистрирани двайсетина частни самолета, но единствената информация на разпечатката бе марката, моделът и номерът на опашката на всеки.

— Разполагате ли с информация кои са собствениците на тези самолети?

— Не, но можете да ги откриете по номерата.

— Вярно. Мога ли да науча кой е бил на борда?

— Не. При частните полети не се водят записи кой е на борда. Нали затова са частни.

— Вярно бе. Бог да благослови Америка.

Значи Осама бин Ладен може да се настани на борда на частен самолет и никой няма да разбере. Дори сега, една година след 9/11, мерките за сигурност по отношение на частните самолети все така не съществуват, докато летящите с пътническите линии, в това число

бебета, екипаж и милите стари дами, биват пребърквани и проверявани с металотърсачи. Правете си изводите сами.

Кейт събра разпечатките и ги прибра в куфарчето.

Зададох на Бети стандартния въпрос.

— Да сте забелязали нещо необичайно този уикенд? Тя завъртя стола си към нас.

— Като например? Защо винаги питат така?

— Необичайно — обясних й. — Обратното на обикновено. Тя поклати глава.

— Нищо, за което да се сетя.

— Да са пристигнали повече хора от обикновеното?

— Ами да, доста хора идват за празниците. През лятото и зимата понякога има доста навалица. Но през есента идват само любителите на листопади. После започва ловният сезон, после празниците около Деня на благодарността, Коледа, ските, после...

Спрях я, преди да е стигнала до Великден.

— Някой от пътниците да изглеждаше необичайно?

— Но. Но знаете ли какво?

— Какво?

— Някаква голяма клечка долетя от Вашингтон.

— Да не се е изгубил?

Бети погледна към Кейт, сякаш я питаше как е могла да се събере с такъв задник. Кейт пое топката.

— Кой беше?

— Не си спомням. Министър на нещо си. Името му би трябвало да е в списъка на пътниците.

— С какво пристигна?

— С полета на Комютър от Бостън. Май беше в събота. Точно така, събота. Дойде с полета в единайсет и един от охраната на летището го позна.

— Взе ли кола под наем? — попита Кейт.

— Не. Посрещна го един от Къстър Хил Клуб — това е на петдесетина километра отук. Със същия полет пристигнаха още трима души. Май бяха заедно.

— Откъде знаете, че посрещналият министър на нещо си е от този клуб? — попитах.

— Беше с униформата на клуба. От време на време идват да посрещат пътници. И четиримата пътници взеха багажа си и излязоха отвън, където ги чакаше микробус.

Кимнах. Малко неща остават незабелязани на такива затънтени места.

— Този микробус от Къстър Хил Клуб идвал ли е и за пристигащи от другите полети?

— Не зная. Може би, когато не съм била на смяна.

— А да е оставял заминаващи?

— Не зная. Не гледам само паркинга, имам и друга работа.

— Права сте. — Не исках да показвам прекалено голям интерес към Къстър Хил Клуб, така че превключих на друга тема. — Онова, което искаме да научим, е дали вие или ваш колега не е видял някой, който да изглежда... ох, как да го кажа така, че да не звучи като проява на расизъм?... Някой, който прилича на... ами, на жител на страна, в която има много камили?

Тя кимна разбиращо, замисли се за секунда и отговори:

— Не. Подобен човек щеше да се набива на очи. И още как.

— Ще бъдете ли така добра да попитате и останалите по-късно?

Тя кимна ентусиазирано.

— Разбира се. Искате да ви се обадя ли?

— Аз ще ви се обадя, даже всъщност ще намина.

— Добре. Ще поразпитам. — Бети стана и впери поглед в нас. — За какво е всичко това? Да не би да предстои нещо?

Пристъпих към нея и заговорих тихо:

— Свързано е със зимната олимпиада в Лейк Плесид. Но да си остане между нас.

Бети пообработва информацията няколко секунди, после каза:

— Зимната олимпиада беше през осемдесета!

Погледнах Кейт и възкликнах:

— По дяволите! Закъснели сме! — Обърнах се към Бети. — И случи ли се нещо?

Кейт ме изгледа многозначително и въздъхна:

— Това е начинът на детектив Кори да каже, че не ни е позволено да обсъждаме темата. Но наистина бихме могли да се възползваме от помощта ви.

Обикновено в този момент даваш на съвестния гражданин визитната си, но в случая пускахме димна завеса. Кейт е истински майстор в това и поиска визитката на Бети.

— Ще ви се обадим. Благодаря ви за помощта.

— Ще направя всичко възможно, просто кажете. Ако тези хора се опитат да направят нещо тук, знаем как да се оправяме.

— Това е *наша* работа, госпожо — отвърнах с гласа на Джон Уейн. — Не се заемайте лично с прилагането на закона.

Тя изсумтя, после каза:

— Така и така сте тук, няма да е зле да хвърлите едно око и на Къстър Хил Клуб.

— Защо?

— Странни работи стават там.

Почувствах се като герой от второкласен филм, в който местен жител ме предупреждава за страшното място на хълма, но аз пренебрегвам съвета. Точно така постъпих във втората част.

— Благодаря — отвърнах неопределено. — Как е храната в ресторанта?

— Доста добра, но е скъпичка. Пробвайте двойния чийзбургер с бекон.

Имаше вид, сякаш вече е пробвала няколко.

Изпрати ни до изхода и щом излязохме, казах строго на Кейт:

— Каквото и да правите, мис, *не отивайте* в Къстър Хил Клуб.

Тя се засмя и отвърна:

— А вие не опитвайте двойния чийзбургер с бекон.

Всъщност това бе първият риск, на който щях да се изложя днес, преди да поемем към Къстър Хил Клуб.

— Отивам до онова място — казах на Кейт, след като свършихме с усмивките.

— Крайно време е. Пълен си с лайна. — Именно. Ще се срещнем при гишето за коли под наем. Разделихме се. Освежих се и четири минути по-късно стоях на мястото за среща. Жените се бавят повечко.

Имаше две гишета за коли под наем — на „Ентърпрайз“ и „Херц“, едно до друго в дъното на терминала. Младият тип от „Ентърпрайз“ седеше и даже четеше някаква книга. Зад гишето на „Херц“ млада жена си играеше на компютър. На голямата табелка на гърдите ѝ пишеше МАКС. Реших, че става въпрос за името ѝ, а не за размера на сутиена.

— Здравсти, Макс. Имам резервация на името на Кори.

— Да, сър.

Намери резервацията ми и се заехме с бумащините, което отне само няколко минути — После тя ми подаде ключовете за един „Форд Таурус“ и обясни как да стигна до фирмения паркинг.

— Имате ли нужда от някакви напътствия? — попита ме.

— В живота ли?

Тя се изкиска.

— Не. За пътуването. Искате ли карта?

— Разбира се — Взех картата и добавих: — Всъщност търся и къде да отседна.

— Ей там има стойка с диплянки — каза тя. — Хижи, ресторанти, тъй нататък.

— Страхотно — кое място е върхът в района?

— Върха.

— Какво, какво?

Тя се усмихна.

— Ами върхът е Върха. Така се казва — Върха.

— Ясно — Значи да отседна там?

— Само че е доста скъпичко.

— Колко доста? Стотачка?

— По-скоро хилядарка.

— На година?

— На нощ.

— Майтапиш се.

— Не сериозно. Наистина е скъпо.

— За мен не е проблем. — Не ми се вярваше да мине през счетоводството, но бях в настроение за щуротии. — Та как се стига до Върха?

— Стига майтапи. — Тя се разсмя.

— Защо не? Имам богат чичо.

— Аха. И какво?

— Аз съм наследникът.

Тя се засмя учтиво и ми подаде картата. На нея имаше множество тесни лъкатушещи пътища и съвсем малко населени места. Помислих си за Хари, който обичаше Адирондак, и се помолих на Бог този път нещата да се развият добре.

Макс постави едно кръстче на картата.

— Върха се пада в северната част на езерото Саранак, горе-долу тук. Няма да е зле да се обадите, за да ви упътят. Всъщност трябва да се обадите и за резервация. Все са пълни.

— При хилядарка на нощ?

— Да. Направо не е за вярване. — Тя измъкна изпод тезгяха телефон, намери номера на Върха и го записа върху картата. — На стойката няма да намерите брошура за Върха.

— Ясно. Прибрах картата в джоба си.

— Значи сте от Ню Йорк? — попита Макс.

— Да.

— И какво ви доведе насам?

— Един хеликоптер.

Тя понечи да се усмихне, но явно в главата ѝ светна някаква лампичка.

— О, вие сте онзи от хеликоптера на ФБР.

— Правилно. Фабрика за балъци и резил.

Тя се разсмя.

— Не... ФБР. Като Федерално бюро за разследвания.

Появи се Кейт с две чаши кафе.

— Добре ли си прекарваш?

— Наемам кола.

— Чух те да се смееш още от ресторанта. Какъв е вицът?

— Че Върха е върхът.

Макс се разсмя. Кейт остана сериозна.

— Дълга история — казах.

— Съкрати я тогава.

— Добре, има едно място... хотел или нещо такова...

— Комплекс — услужливо се обади Макс.

— Да. Комплекс, който се казва Върха. И тъй, Макс — това името на младата дама... та значи аз я попитах кое място е върхът, а тя отговори: „Върха“...

— Ясно, схванах — каза Кейт и остави кафето ми на гишето.

— Тъкмо се канех да се представя като федерален агент — отвърнах професионално.

Кейт ме изпревари и показа документите си.

— Трябват ми ксерокопия на всички договори за наети коли от четвъртък до днес, в това число и колите, които не са върнати. Вижте какво можете да направите за десет минути. Ще бъдем в ресторанта.

После отиде до гишето на „Ентърпрайз“ и се заприказва с младежа там.

— Това е жена ми — обясних на Макс.

— Еее, никога нямаше да се сетя.

Взех си кафето и влязох в ресторанта, който всъщност си беше най-обикновено кафене. Стените и таванът бяха боядисани в противно небесносиво в комплект с бели облаци, каквито не могат да се видят никъде на тази планета. От тавана висяха пластмасови модели на биплани. Мотивът се допълваше от снимки на различни летателни апарати. Имаше празен бар с четири стола, както и дванадесет празни маси, от които можех да избирам. Седнах на една до прозореца, през който се виждаше пистата. Появи се привлекателна сервитюрка с меню.

— Здравейте, как сте? — попита ме тя.

— Страхотно. Като щастливо женен. Ще донесете ли още едно меню? Жена ми ще се появи след минутка.

— Разбира се... — Тя остави менюто на масата и отиде за друго.

Телефонът ми иззвъня. Вместо номер се изписа СКРИТ, което в деветдесет процента от случаите означаваше, че се обаждат от

работата. Оставих го на гласова поща. Кейт влезе в кафенето и каза:

— Телефонът ми току-що звъня.

— Сигурно са те търсили от Бергдорф.

Тя седна и провери гласовата си поща.

— Том Уолш. Искане да му звънна.

— Изчакай няколко минути.

— Добре.

Тя измъкна разпечатките от куфарчето си и ги остави на масата. Взех половината и докато ги прелиствам, набирах един номер на телефона си.

— На кого звъниш?

— На Върха.

Вдигна някакъв Чарлз.

— Бих искал да направя резервация за довечера.

— Да, сър. Имаме няколко свободни места.

— А стаи?

— Да, сър. Мога да ви предложа Мохокската стая в Главната резиденция, Поста в Орлово гнездо, Наблюдателницата в Дома за гости...

— Задръж, Чарлз. Какво мога да получа за хилядарка?

— Нищо.

— Нищо? Дори походно легло в кухнята?

Той ми цитира някои от цените на свободните стаи и направо ме скалпира с новината, че Мохок, която бе най-евтината, струва дванайсет стотачки на нощ.

— А има ли отопление и електричество?

— Да, сър. Колко нощи ще останете при нас?

— Не съм сигурен, Чарлз. Нека като за начало бъдат две.

— Да, сър — каза той и добави: — Ако ще оставате и в сряда, желателно е облеклото за вечеря да е черно.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да нося смокинг, за да си изиям вечерята в гората?

— Да, сър. Уилям Ейвъри Рокфелер, който притежавал това място, държал на вечеря всички да са с официално облекло. Опитваме се да възстановим традицията в сряда и събота вечер.

— Може и да се наложи да пропусна събитието. Имам ли някакъв шанс за румсървис, ако съм по бельо?

— Да, сър. Как ще платите капарото?
Казах му името си и номера на служебната кредитна карта и още някои подробности.

— Имате ли мечки там?

— Моля?!

— Мечки, Чарлз. Нали се сещаш. Урсус терибиалис.

— О... ние... в района има мечки, но...

— Нахрани ги довечера, Чарлз. До скоро.
Затворих.

— Правилно ли те чух? — каза Кейт.

— Да, шибани мечки.

— Имах предвид цената на стаята.

— Да, ще спим в Мохокската стая. Наблюдателница за две хиляди долара ми се вижда малко екстравагантно.

— Да не си полудял?

— Защо питаш? След двете нощи в оная квартира заслужавам нещо по-така.

— Мисля, че квартирните в района на Олбъни са сто долара на ден — напомни ми тя. — Ще трябва да доплатим... тоест да доплатиш разликата.

— Ще видим.

Пейджърът на Кейт иззвъня и тя го погледна.

— Том е.

— Изчакай още няколко минути.

— Може да са намерили Хари.

— Би било чудесно. — Прелистих разпечатките, мъчех се да намеря нещо, за което да се хвана.

Кейт също се зае с листата.

— Това е съботният полет от единайсет сутринта от Бостън...
Еха.

— Какво „еха“?

— Едуард Улфър. Знаеш ли кой е?

— Да, играеше централен нападател на...

— Заместник-министър на отбраната. Крайно десен, твърд поддръжник на войната с Ирак. Много близък на президента. Често се появява по телевизията.

— Явно той е бил разпознатият като министър на нещо си.

— Да. А със същия полет е пристигнал и Пол Дън. Президент съветник...

— По въпросите на националната сигурност, както и член на Съвета за национална сигурност.

— Точно така. Откъде знаеш?

— Ти пък защо питаш?

— Защо толкова ти харесва да се правиш на глупак?

— Много добро прикритие, когато наистина действам глупаво — казах. — Значи Улфър и Дън са пристигнали в събота заедно с още двама типа, ако се вярва на Бети, след което всички са се качили в микробуса на Къстър Хил Клуб.

Кейт отново погледна списъка на пътниците от съботния полет от Бостън.

— Общо са били деветима, но другите имена не ми говорят нищо. Не можем да кажем кои са другите двама.

— Така е. — Продължих да прелиствам списъците. — Улфър и Дън са заминали вчера с първия полет за Бостън, а оттам са се прекачили за Вашингтон.

Тя кимна замислено.

— Това изобщо означава ли нещо?

— На пръв поглед не много. Куп богати и влиятелни типове се събират за трите почивни дни в една планинска ловна хижа, собственост на петролен милиардер. Прилича на някой от онези ренесансови уикенди или на събиране на групата Карлайл, на които според някои хора и медиите стават какви ли не пъклени неща — манипулация на цените на петрола, финансови и политически сделки, конспирации за световно господство и други такива. Понякога пък се случва да са просто компания типове, събрали се да починат, да поиграят карти, да говорят за жени и да си разказват мръсни вицове.

Кейт се замисли.

— Понякога наистина е така. Но някой от министерството на правосъдието е наредил това събиране да бъде наблюдавано.

— Точно *там* е въпросът.

— И не всеки ден от министерството на правосъдието искат да бъде следен заместник-министър на отбраната, президентски съветник и дявол знае кой още.

— Добра картинка се очертава — отбелязах и отново прегледах списъците. — Трябва да направим проверка на всички пристигнала с пътническите самолети през последните няколко дни и да видим дали имат някаква връзка помежду си, после да се опитаме да разберем онова, което е трябвало да открие Хари — кой е заминал оттук за Къстър Хил Клуб.

— Не мисля, че е наша работа — отвърна Кейт. — Том не ни е казвал подобно нещо.

— Няма да е зле да проявим самоинициатива. Том харесва подобни работи. И между другото, Том да си го начука.

Сервитьорката дойде и единият от нас си поръча двоен чийзбургер с бекон, а другият — салата „Коб“, каквото и да означаваше това.

Пейджърът ми иззвъня и погледнах изписания номер. Нищо необичайно — Том Уолш.

— Ще му звънна.

— Не, аз ще му звънна — каза Кейт.

— Остави на мен. Той ме харесва и ме уважава.

Набрах номера на мобилния му телефон и Том отговори.

— Ти ли ме търси по пейджъра?

— Да. Търсих ви и по пейджърите, и по телефоните. Трябваше да ми се обадите, щом кацнете.

— Току-що пристигнахме. Насрещен вятър.

— Според пилота би трябвало да сте там от близо час.

— Изгубихме много време при колите под наем. По-важното е има ли някакви вести от Хари?

— Още нищо. — Запозна ме набързо с нищото и продължи: — Искам да идете до районната централа на щатската полиция в Рей Брук. Това е на няколко километра от Саранак Лейк. Свържете се с майор Ханк Шефър, командир на Група Б, и координирайте с него операцията по издирване. Можете да предложите своите услуги и експертиза, доколкото ги имате, както и да участвате в търсенето.

— Добре. Това ли е всичко?

— Засега. Междувременно проверяваме по каналите дали не можем да уредим неколкостотин войници от Кемп Дръм да участват в търсенето. Това ще го ускори значително. Кажете на Шефър, че още работим по въпроса.

— Разбрано.
— И ми се обадете, след като говорите с него.
— Разбрано.
— Добре. Кейт там ли е?
— В тоалетната е.
— Кажи ѝ да ми се обади.
— Разбрано.
— Какво правиш в момента?
— Чакам двоен чийзбургер с бекон.
— Добре... Не се мотайте много в летището и не разпитвайте никого.
— Какво искаш да кажеш?
— Заминавайте колкото се може по-скоро към централата на полицаите. И дори не си помисляйте да минавате през Къстър...
— Ясно.
— Добре. Това е всичко.
Затворих.
— Какво каза? — попита Кейт.
Отпих от кафето си и отново се зах с разпечатките.
— Искате да идем в Къстър Хил Клуб, да видим дали Бейн Мадокс не е там, да говорим с него и да видим кой му е на гости.
— Това ли каза?
— Не с толкова много думи.
— Искате ли да му се обади?
— Ако желаете.
Тя започваше лека-полека да губи търпение.
— Джон, *какво* по дяволите...
— Ето как стоят нещата. Няма вести от Хари, Уолш иска да се свържем с щатската полиция, да помагаме в търсенето, да не се мотаем и да не разпитваме много-много из летището. За последното вече е късно.
— Не чувам нищо за отиване до Къстър Хил Клуб.
— Виж, защо *ти* не идеш до щатската полиция? Аз ще мина през Къстър Хил Клуб.
Тя не отговори.
— Кейт, тук сме проформа в отговор на изчезването на един от датите хора от спецчастта. Пратени сме да разберем добрите или

рошите новини, ако и когато бъде открит Хари. Става въпрос просто за протокол. Въпросът е каква роля искаш да играеш? Активна или масивна?

— Знаеш как да поставиш нещата... трябва да помисля.

— Ами мисли де.

Пристигна храната. Двойният чийзбургер с бекон изглеждаше така, сякаш можеше да ти докара инфаркт само като го докоснеш. В пакетчето с пържени картопки бе втъкнато малко американско знаменце.

— Искаш ли от салатата? — попита Кейт.

— Веднъж намерих плужек в една салата.

— Много мило.

Преди да успее да получи минималното си количество тлъстина за деня, младежът от „Ентърпрайз“ дойде в кафенето и подаде на Кейт ксерокопията на договорите за наем.

— Привършвам в четири, ако искате да ви покажа района. Може й да вечеряме заедно. Оставил съм номера на мобилния си телефон на визитката.

— Благодаря, Лари. Ще ти се обадя по-късно.

Той излезе.

— Как успя? — попитах.

— Кое?

Не отговорих и поисках сметката, за да можем да тръгнем веднага щом се появи Макс.

Отхапах от чийзбургера си и тя влезе в кафенето и дойде право при нас.

— Това са всички договори от четвъртък до утре, включително приключените — каза на Кейт. — Двадесет и шест бройки. Уикенд беше дълъг.

— Благодаря — отвърна Кейт. — И моля да не казвате на никого за това.

— Разбира се. — Тя ме погледна. — Голям късметлия сте с такава ясена.

Устата ми бе пълна, затова само изръмжах. Макс излезе и успях да преглътна.

— Как успя?

— Кое?

Лапнах шепа картофки и станах.

— Добре, да тръгваме.

Кейт прибра листата в куфарчето, аз оставих двайсетачка на масата и излязохме.

— Ако няма да идваш с мен, иди в „Херц“ и си вземи друга кола. Централата на щатската полиция е на някакво място на име Рей Брук, не много далеч оттук. Потърси майор Шефър. Ще ти се обадя покъсно.

Кейт стоеше и се колебаеше между заповедите на Уолш и наскоро изразеното мнение за него и за променящия се свят.

— Ще дойда с теб до Къстър Хил Клуб — реши накрая. — После ще идем в полицията.

Излязохме от терминала, отидохме на фирмения паркинг и открихме синия таурус. Подкарах колата до онази страна на терминала, където се намираше офисът на ФАА, и паркирах.

— Искам да проверя дали ГОКО имат фирмен самолет и дали използват летището. — Подадох на Кейт пътната карта. — Обади се на местната полиция и ги попитай как може да се стигне до Къстър Хил Клуб.

Влязох в сградата. Вътре имаше само един тип, седеше зад компютъра.

— Мога ли оттук да си купя билет до Париж?

Той вдигна поглед.

— Можете да идете където си поискате, ако притежавате, взели е под наем или сте запазили достатъчно голям самолет. Не ви е нужен дори билет.

— Значи съм попаднал на точното място. — Показах му документите си. — Джон Кори, Федерална контратерористична спецчаст. Трябва да ви задам няколко въпроса.

Той стана, дойде до гишето и провери картата ми.

— Какво има?

— С кого разговарям?

— Чад Рикман от ФАА.

— Добре, Чад, искам да зная дали летището се използва от частен самолет, регистриран на името на Глобъл Ойл Корпорейшън. ГОКО.

— Да, две нови машини модел „Чесна Сайтейшън“. Проблем ли има?

— Някой от самолетите тук ли е в момента?

— Не... всъщност и двата дойдоха вчера сутринта с около час интервал, заредиха и няколко часа по-късно отлетяха.

— Колко пътници пристигнаха с тях?

— Нямаше пътници. Обикновено изпращаме кола до самолета и съм сигурен, че бе само екипажът.

— А когато отлетяха, някой качи ли се?

— Не. Дойдоха, заредиха и по-късно отлетяха.

— Добре... накъде тръгнаха?

— Не ми казват такива неща... Длъжни са да дават информация единствено на Федералната въздушна агенция.

— Ясно... а как се свързват с нея? По радиото ли?

— Не, по телефона. Оттук. Всъщност подочух, че и двамата пилоти съобщават, че ще летят до Канзас Сити, с интервал половин час.

Обмислих думите му и попитах:

— Защо им е да пътуват до Канзас Сити без никой на борда?

— Може да са превозвали само товар — отвърна Чад. — Посрещнаха ги два джипа и натовариха нещо.

— Какво нещо?

— Не видях.

— Това са пътнически самолети, нали? А не товарни?

— Да. Но това не им пречи да събират малко багаж в салона.

— Още не мога да разбера защо два самолета ще долетят празни ще заминат със съвсем малко товар, при това в една и съща посока.

— Вижте, собственикът на самолетите — Бейн Мадокс — е собственик и на шибани *петролни кладенци*. Може да потроши колкото му душа иска гориво.

— Така е — признах. — Канзас Сити ли е крайната им дестинация?

— Не зная. Чух ги да обявяват по телефона този летателен план. Това е горе-долу на границата на обхвата им, така че може би оттам ще продължат нанякъде. А може и да се върнат.

— Разбирам... значи мога да се обадя на ФАА и да получа летателните им планове?

— Да, стига да сте оторизиран и да имате регистрационните им имена.

— Оторизиран съм, Чад. — Извадих листа, който бе донесъл Ранди от същия офис, и го сложих на бюрото. — Кои са самолетите на ГОКО?

Той провери списъка и отбеляза два номера — № 2730G и № 2731G.

— Последователни номера — осведоми ме. — Много от фирмите със собствени самолети го правят.

— Зная.

— Така ли? И с какво са се издънили?

— Типичните данъчни истории. Богаташите не си плащат данъците като мене и тебе.

— Без майтап?

— Благодаря, Чад. Помисли още малко. Поразпитай наоколо дали някой няма да се сети нещо. Имаш ли мобилен телефон?

— Разбира се. — Той записа номера си върху визитката си. — Какво всъщност търсите?

— Нали ти казах — укриване на данъци. Чували с пари. Не споменавай на никого, че има федерално разследване.

— Гроб съм.

Излязох от кабинета и се качих в колата.

— Има два самолета на ГОКО, които използват летището — съобщих на Кейт и ѝ разказах подробностите, докато карах към изхода, казах ѝ, че трябва да се обадим на ФАА във Вашингтон и да научим летателните планове на машините.

— Защо ни е да знаем това? — попита Кейт.

— Още не зная. Този тип Мадокс ме интересува, и никога не можеш да кажеш кое е важно, докато не го свържеш с нещо друго. В работата на детектива няма такова нещо като ПМИ — прекалено много информация.

— Трябва ли да си водя бележки?

— Не, ще ти дам записите на лекциите ми пред тъпите студенти.

— Благодаря.

— Разбра ли посоката?

— Донякъде. Дежурният каза да тръгнем на запад по шосе 3, после а север по 56, а оттам да питаме.

— Истинските мъже не питат за посоки. Накъде е шосе 3?

— Щом питаш, наляво.

След няколко минути излязохме на шосе 3, означено като панорамен път, и поехме на запад в пустошта.

— Оглеждай се за мечки — предупредих Кейт. — Как мислиш, дали един деветмилиметров глок може да спре мечка?

— Не вярвам. Да се надяваме, че ще можеш да провериш лично.

— Това не беше много мило.

Тя се облегна и затвори очи.

— С всяка минута без вести от Хари все повече си мисля, че не е жив.

Не отговорих.

Известно време тя мълча, после каза:

— А можеше да си ти.

Можех, но ако се бях оказал в гората около Къстър Хил Клуб, нещата може би щяха да се развият другояче. А може би не.

Продължихме на запад по шосе 3, което нямаше други основания да съществува освен за да ти даде възможност да зяпаш дървета, докато се местиш от никъде до никъде.

Кейт беше взела от летището няколко диплянки и ги разучаваше. Прави го където и да отидем, за да засили преживяното, а след това ми каканиже всичко прочетено като някакъв туристически гид.

Информира ме, че езерото Саранак, едноименното градче, летището и този път попадат в пределите на щатския парк Адирондак.

Научих също, че районът бил познат също и като Северната страна — име, което незнайно защо ѝ се виждаше романтично.

— Тук и през април можеш да замръзнеш до смърт — отбелязах.

— Големи части от парка ще бъдат оставени завинаги като дива гора — продължи тя.

— Доста депресиращо звучи.

— Обявеният за парк район е с площ колкото щата Ню Хампшир.

— Какво е Ню Хампшир?

— Голяма част от него е необитаема.

— Това си е очевидно.

И тъй нататък. Всъщност едва сега разбрах как някои хора могат да се изгубят тук за дни, седмици или до края на живота си. Дадох си обаче и сметка, че човек може и да оцелее, ако има съответния опит.

Шосе 3 представляваше хубав двулентов път и понякога пресичаше някое малко градче, но през повечето време се виеше сред пустошта, която само засилваше агорафобията и зоофобията ми. Вече разбирах защо онзи тип Бейн Мадокс е държал да има хижа на такова място, щом замисля лоши неща.

— Ах, колко е красиво! — каза Кейт.

— Да.

Отвратително беше.

Имаше жълти знаци с черни силуети на подскачащи елени. Предполагам, че бяха поставени да предупреждават елените да отскачат 07 пътя, ако не искат да бъдат прегазени.

Зад един завой видях голям знак с нарисувана мечка и надпис ВНИМАНИЕ.

— Видя ли? Видя ли знака с мечката?

— Да. Това означава, че в района има мечки.

— По дяволите! Заключени ли са вратите?

— Джон, стига си се държал като идиот. Мечките няма да ти досаждат, ако ти не им досаждаш.

— Прочутите последни думи. Откъде знаеш какво е досадно на една мечка?

— Спри с тия шибани мечки.

Продължихме. Движението не беше особено натоварено — разминахме се само с няколко коли, пътуващи обратно към Саранак Лейк.

— Защо отиваме в Къстър Хил Клуб — попита Кейт.

— Стандартна полицейска процедура. Отиваш на мястото, откъдето са последните вести от изчезналия.

— Но това е малко по-сложно от стандартните случаи с изчезнали хора.

— Не е така. Проблемът на ФБР и ЦРУ е в това, че правят нещата по-сложни от необходимото.

— Това факт ли е?

— Да, факт е.

— Трябва да ти напомня, че не бива да даваме на Мадокс или на когото и да било повод да заподозре, че на територията му е имало федерален агент.

— Мисля че вече обсъдихме този въпрос. Ако се намираш на територията на Къстър Хил Клуб със счупен крак, ако телефонът ти няма покритие и някоя мечка ти гризе петите, ще предпочетеш ли да изпълнявам заповедите и да чакам разрешително, за да тръгна да те търся?

Тя се замисли.

— Зная, едно ченге ще рискува живота и кариерата си, за да помогне на друго ченге. Зная, че си правил същото и за мен — макар да си бил раздвоен заради двойната ми роля на твоя съпруга и агент на ФБР.

— Интересна гледна точка.

— Мисля обаче, че целта ти е друга — да разбереш за какво всъщност става дума около Къстър Хил Клуб. Какъв е първият ти довод?

— Ами например, тестето списъци на пътници и наети автомобили в куфарчето ми. Както и това, че разпитваше за самолети на Глобъл Ойл Корпорейшън.

— Май нямам никакви шансове да те измамя.

— Джон, съгласна съм, че трябва да натиснем по-сериозно за търсенето на Хари, но освен това се въвлечаш в нещо, което може да се окаже много по-голямо, отколкото си даваш сметка. — И добави: — Министерството на правосъдието се интересува от този човек, от клуба и от гостите му. Недей да прецакваш тяхното разследване.

— Като колега, съпруга или адвокат ми говориш?

— Като всички закуп. — Кейт отново замълча за момент. — Добре. Казах си мнението и го направих, защото понякога наистина се тревожа за теб. Неудържим си.

— Благодаря.

— Освен това си изключително буден и умен и имам пълно доверие в преценките и инстинктите ти.

— Сериозно?

— Сериозно. Затова, макар и технически да съм старша, в случая ще те последвам.

— Няма да те разочаровам.

— Надявам се. Освен това искам да ти напомня, че нищо не е успешно от самия успех. Щом ще престъпваш... престъпваме... заповедите, най-добре да не излизаме с празни ръце.

— Кейт, ако не смятах, че във всичко това има нещо повече от далавера с цените на петрола, сега щяхме да седим в централата на Щатската полиция и да пием кафе.

Тя ме хвана за ръката и продължихме напред.

На около четиридесет минути път от летището видях знак за шосе 56.

— Завой надясно — каза Кейт.

Набих спирачки и извадих глока.

— Вой? Откъде?

— Завой. Ей там. Давай.

— Ох... *завой*. Подбирай си думите.

— Давай надясно, по дяволите. Ето тук!

Завих по шосе 56 и продължихме на север. Тази част от пътя вече бе истинска пустош.

— Прилича ми на индианска страна — казах. — Какво пише в диплянките за местните индианци? Миролюбиви ли са?

— Пише, че мирният договор с коренното население на Америка изтича през две хиляди и втора година, в Деня на Колумб.

— Леле! Ужас!

Бяхме изминали трийсетина километра, когато една кафява табела ни уведоми, че излизаме от територията на щатския парк Адирондак.

— Дежурният полицаи каза, че Къстъър Хил Клуб се намира на частна земя в рамките на парка, значи сме го подминали. — Кейт погледна картата. — На няколко километра нататък има градче, Саут Колтън. По-добре да спрем там и да питаме.

Продължих напред и скоро пред нас се появи малка група постройки. На табелата пред тях пишеше САУТ КОЛТЪН — МАЛЪК ГРАД С ГОЛЯМА ГРЕДА НА РАМОТО, или нещо в този дух.

В края на микроскопичното населено място имаше бензиностанция. Спрях и се обърнах към Кейт.

— Ти ще питаш.

— Джон, размърдай си задника и иди да питаш.

— Добре... ама идваш с мен.

Слязохме, протегнахме се и влязохме в малката груба постройка.

Зад едно очукано бюро седеше съсухрен старец с избелели джинси и карирана риза, пушеше и гледаше някакво предаване за риболов на муха по телевизора на тезгяха. Сигналят не бе от най-добрите. Хванах антената.

— Точно така — каза той. — Сега е по-добре.

Пуснах антената и сигналят отново се скала. Една от работите ми като хлапе бе да играя ролята на антена за семейния телевизор, но вече бях пораснал за подобни неща.

— Търсим някой да ни упъти — казах му.

— Трябва ми сателитна чиния — отвърна той.

— Добра идея. Така ще говорите направо с кораба-майка.
Търсим...

— Откъде идвате?

— От Саранак Лейк?

— Така ли? — Той най-сетне ни погледна. Забеляза и паркирания
отвън таурус. — *Откъде сте?*

— От Земята. Вижте, закъсняваме...

— Бензин ли ви трябва?

— Да. Но първо...

— Дамата иска да ползва тоалетната?

— Благодаря — отвърна Кейт. — Тръгнали сме към Къстъър Хил
Клуб.

Той замълча за няколко секунди, след което каза:

— А?

— Знаете ли къде е?

— Разбира се, че знам. Зареждат при мен. Но не им поправям
колите. Карат ги на сервиз в Потсдам. По дяволите, забравил съм
повече неща за поправката на автомобили, отколкото ония идиоти от
сервизите са научавали някога. Ама ако заседнат в снега или калта, на
кого според вас се обаждат? На сервиза ли? Как ли пък не. Звънят на
Руди. Тоест на мен. Миналия януари, а може да беше и февруари... да,
тогава имаше голям сняг в средата на месеца. Помните ли го?

— Май бях на Барбейдос по това време — отвърнах. — Виж,
Руди...

— Ей там има машини за снакс и кока-кола. Дребни трябва ли
ви?

Предадох се.

— Да, ако обичаш.

Сдобихме се с дребни, купихме си вкаменен снакс и две коли от
машините, използвахме тоалетната и сипахме два галона бензин.

Върнах се в малката постройка и платих с една от държавните
кредитни карти. Агентите носят по две карти — едната за храна,
преспиване и други неща, а другата — специално за бензин. Върху
картата ми за бензин пишеше ФИРМЕНА и Х&МЛ, което не означава
нищо, но любопитният Руди не пропусна да се поинтересува.

— Какво означава Х&МЛ?

— Хладилници и машини за лед.

— А?

Смених темата.

— Имаш ли карта на района?

— Не. Но мога да ти нарисувам.

— Безплатно ли?

Той се разсмя, разрови се из купищата рекламна поща, намери някаква листовка, рекламираща бой с лосове или нещо такова, и задочна да чертае с молив на гърба ѝ.

— Така. Първо се оглеждаш за Голия път и завиваш наляво, само че няма знаци, после стигаш до Пътя на Индианеца Джо...

— Моля?

— Индианеца Джо. — Той повтори всичко в случай, че съм малоумен, след което завърши: — Тук излизаш на една просека без име и караш по нея петнайсетина километра. После търсиш Гьола на Макюън, завиваш наляво и стигаш право до Къстър Хил Клуб. Не можеш да го подминеш, защото те спират.

— Кой ме спира?

— Охраната. Имат пост и порта. Целият имот е ограден.

— Добре. Благодаря, Руди.

— Защо сте тръгнали натам?

— Обадиха ни се да погледнем един хладилник. Нещо машината за лед не работи добре.

— А? — Той ни погледна. — Значи ви очакват?

— Определено. Не могат да си приготвят коктейлите, докато не решим проблема с леда.

— Защо тогава не са ви дали напътствия?

— Дадоха ни, но кучето ги изяде. Добре, благодаря...

— Искате ли един съвет?

— Разбира се.

— Само че да знаете — не сте го чули от мен.

— Добре.

— Искайте си парите предварително. Много са бавни с плащането. Такива са богатите. Бавно плащат на работещите хора.

— Благодаря за предупреждението.

Излязохме.

— Вече сме снимани — казах на Кейт. — Нали?

— И аз почвам да си мисля така.

Качихме се в колата и се върнахме по шосе 56, влязохме в парка и започнахме да се оглеждаме за Голия път. Намерих го и завих по тясната ивица асфалт, минаваща през тунела в дърветата.

— Искаш ли сушено говеждо?

— Не, благодаря. И не замърсявай.

Бях толкова гладен, че можех да изям и мечка, но се задоволих със сушеното говеждо, което се оказа гадно. Изхвърлих целофанената опаковка на задната седалка, с което допринесох за запазването на екологията.

Наближавахме Къстър Хил Клуб. Според Уолш около имота би трябвало да тече претърсване по въздух и земя, но не забелязах хеликоптери или самолети, нито пък полицейски автомобили. Това не беше добър знак. Всъщност точно обратното.

Кейт погледна мобилния си телефон.

— Има покритие. Я, имам и съобщение.

Понечи да чуе пощата си, но я спрях.

— В момента сме извън обсег. Никакви пощи, никакви обаждания.

— Ами ако са намерили Хари?

— Не искам да зная. Отиваме да видим Бейн Мадокс.

Тя прибра телефона в джоба си и в същото време пейджърът ѝ иззвъня. Моят се обади минута по-късно.

Следвахме указанията на Руди и след двадесетина минути излязохме на Гьола на Макюън и продължихме по тесния, но добре павиран път.

Пред нас се появи голяма табела, закрепена на два триметрови стълба от двете страни на пътя и осветена с прожектори.

ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ.

ВХОД ЗАБРАНЕН.

СПРЕТЕ ПРИ ПОРТАЛА ИЛИ ОБЪРНЕТЕ.

Минахме под табелата и пред нас се разкри поляна с груба колиба, издигаща се зад затворена стоманена порта.

Отвътре излязоха двама мъже в маскировъчно облекло, сякаш знаеха за пристигането ни много преди да се появим.

— Детектори за движение или звук — казах на Кейт. — А може би камери.

— Да не говорим, че тези двамата са с кобури, а единият ни гледа с бинокъл.

— Господи, как мразя частни охранители. Дайте ми кремъклийката, рог барут и...

— Имаше знак да намалим до осем километра в час. Намалих и приближих затворената порта. На три метра от нея имаше гърбица и знак, на който пишеше СПРИ ТУК. Спрях.

Вратата — оказа се електрическа — се плъзна на няколко стъпки и единият от мъжете тръгна към колата. Свалих стъклото на прозореца. Мъжът се наведе и попита:

— Какво има?

Беше на трийсет и нещо, целият пременен във военни дрехи, с шапка, кубинки и пистолет. Изражението му като че ли искаше да каже, че е много печен и може да стане опасен, ако го предизвикат. Липсваха му единствено слънчевите очила и свастиката.

— Федерален агент Джон Кори и федерален агент Кейт Мейфийлд. Дошли сме да се видим с господин Бейн Мадокс.

Това като че ли пропука каменната му физиономия и той попита:

— Господин Мадокс очаква ли ви?

— Ако ни очакваше, щяхте да знаете, нали?

— Аз... мога ли да видя документите ви?

Искаше ми се да му покажа глока, за да знае, че не е единственият с желязо, но все пак реших да съм мил и му подадох картата си. Кейт направи същото.

Той се зае да ги разучава и останах с чувството, че или познава, че са истински, или че се преструва на много вещ в разпознаването на документи.

Прекъснах заниманията му с думите:

— Те все пак са си наши.

Той се поколеба, но ни върна картите.

— Тук сме да се видим с господин Бейн Мадокс по официален въпрос.

— И какъв точно е този въпрос?

— Вие ли сте господин Мадокс?

— Не... но...

— Виж, приятел, имаш десетина секунди да направиш нещо блестящо. Обаждай се, ако трябва, а после отваряй шибаната порта.

Той изглеждаше леко вбесен, но запази самообладание.

— Изчакайте.

Върна се при портата, промъкна се през отвора и каза нещо на колегата си. После двамата изчезнаха в дървената колиба.

— Защо винаги търсиш конфронтации? — попита Кейт.

— Конфронтация е, когато извадя пищова. А аргументация — когато дръпна спусъка.

— Федералните агенти ги учат да бъдат вежливи.

— Тия уроци съм ги пропуснал.

— А ако не ни пуснат? Могат да ни откажат достъпа в частна собственост, ако нямаме разрешително за обиск.

— Къде го пише това?

— В конституцията.

— Десетачка, че ще ни пуснат.

— Дадено.

Неофашистът отново се появи до колата ни.

— Ще ви помоля да минете през портата и да отбиете вдясно. Един джип ще ви откара до хижата.

— Защо да не използвам собствената си кола?

— Това е за ваша лична безопасност и сигурност, сър, а и заради вътрешния правилник, въведен по искане на застрахователната компания.

— Е, не ни се иска да се забъркваме със застрахователни компании. А бе, има ли мечки в този район?

— Да, сър. Моля, минете през портата и останете в колата си, докато не пристигне джипът.

Този идиот да не би да си мислеше, че ще тръгна да се мотая сред мечки?

Мъжът направи знак на колегата си при колибата и стоманената порта се плъзна настрани.

Влязох в имота, завих на чакъления паркинг и спрях. Портата зад нас се затвори.

— Добре дошла в Къстър Хил Клуб — казах на Кейт. — Дължиш ми десетачка.

— Двайсетачка, че няма да се измъкнем живи оттук — пошегува се тя.

Появи се черен джип със затъмнени стъкла. Спря, от него слязоха двама души с маскировъчни дрехи и кобури и тръгнаха към нас.

— Залагам — казах.

Единият от типове приближи до прозореца.

— Моля излезте, заключете колата си и ме последвайте.

Това приличаше на място, където задължително ще ти сложат проследяващо или подслушвателно устройство в колата, така че нямах намерение да я оставям.

— Имам по-добра идея. Ти ще водиш, а аз ще карам след теб.

Той се поколеба.

— Добре, но не изоставайте и не се отклонявайте от пътя.

— Няма да се отклонявам, стига ти да не го правиш.

Мъжът се върна в джипа и обърна. Тръгнах след него нагоре по склона през разчистен участък с големи скални късове.

— Не искаш да ни слагат нежелани екстри в колата, така ли? — каза Кейт.

— Щом видиш подобни мерки за сигурност, трябва да си толкова параноичен, колкото са и те.

— Винаги си знаел как да се справяш в лошите ситуации, в който ни забъркваш.

— Благодаря... Всъщност май си права.

Покрай пътя бяха наредени стълбове с лампи. Забелязах и сервизни стълбове, които излизаха от дърветата, минаваха през откритото пространство и отново изчезваха в гората. Бяха с по пет жици и докато минавахме под тях, забелязах, че три от тях са всъщност дебели кабели, по които вероятно идваше основното захранване.

На половината път към върха се виждаше огромна хижа — с размерите на малък хотел. Пред нея се издигаше висок пилон с американското знаме, а под него се развяваше някакъв жълт флаг.

На върха на хълма видях висока кула, приличаше на клетъчен предавател. Това обясняваше доброто покритие в района и показваше, че Хари би могъл да се свърже, ако е жив и добре. Запитах се дали кулата принадлежи на телефонната компания, или е собственост на Бейн Мадокс.

Стигнахме до хижата, пред която имаше чакълен паркинг с още четири черни джипа и един син „Форд Таурус“ като този, който карах.

На задната му броня обаче се виждаше стикер с буквата Е, което означаваше, че е на „Ентърпрайз“. Значи може би някои от гостите бяха все още тук. Автопаркът се допълваше от тъмносин микробус — вероятно онзи, за който бе споменала Бети.

Спряхме под големия портик и мъжете отвориха вратите ни. Двата с Кейт сляхме, като тя взе куфарчето си със списъците на пътниците и наетите автомобили. Запомних номера на „Ентърпрайз“, заключих нашата кола и се огледах.

Районът около хижата бе свободен от дървета в радиус почти километър във всички посоки, което улесняваше охраната. Хари сигурно доста се бе измъчил, за да се добере достатъчно близо до паркинга, дори и да беше използвал скалите за прикритие.

Освен това до момента бях наброил четирима охранители и нещо ми подсказваше, че има и още. Мястото се държеше под строг контрол и вече бях сигурен, че Хари се е вкарал в лоша ситуация.

— Моля, последвайте ме — каза шофьорът на джипа.

— Никой да не докосва колата — предупредих. — Ако открия, че някой е сложил нежелана екстра, ще го пратя на топло. Разбрахте ли ме?

Той не отговори, но явно разбра.

Изкачихме няколкото стъпала до покритата веранда, на която имаше редица кресла и люлеещи се столове, обърнати към разкриващата се гледка надолу. Като изключим горилите от охраната, мястото бе много приятно и уютно. Забелязах, че върху жълтия флаг е изписана цифрата 7.

— Моля, изчакайте тук — каза мъжът от охраната и изчезна в хижата.

Двата с Кейт останахме на верандата.

— Може би мястото се продава. Върви с малка армия.

Тя не отговори на забележката ми.

— Трябва да си проверя пощата.

— Не.

— Джон, ами ако...

— Не. Това е един от онези редки моменти, когато не желая да получавам абсолютно никаква информация. Ще се срещнем с Бейн Мадокс.

Тя ме погледна и кимна. Вратата се отвори.

— Влезте — каза мъжът от охраната.
И влязохме в Къстър Хил Клуб.

Влязохме в голямо преддверие с балкон на втория етаж и масивен полилей от еленски рога. Помещението бе облицовано с жълт чам и украсено в селски стил с тъкани на ръка черги, ловни и риболовни снимки и оскъдна мебелировка от клони на дървета. Имах чувството, че господин Мадокс, ако изобщо съществуваше такъв, няма нищо общо тази хижа.

— Хубаво холче — отбелязах.

— Сигурна съм, че някъде навътре ще видим и глава на лос — отвърна Кейт.

Откъм коридора отляво се разнесоха стъпки и в преддверие влезе друг човек от охраната — този път мъж на средна възраст в сини дрехи. Явно един от дворцовите стражи. Представи ни се като Карл.

— Мога ли да взема палтата ви? — попита той. Отговорихме, че ще си останем с тях, след което той се обърна към Кейт.

— Ще позволите ли да занеса куфарчето ви в гардероба?

— Ще го нося със себе си.

— От съображения за сигурност се налага да видя какво носите в него.

— Няма да стане.

Това като че ли го изкара от равновесие.

— От какво естество е работата ви с господин Мадокс?

— Виж какво, Карл, ние сме федерални агенти, не можем да бъдем претърсвани, не може да ни бъде взимано оръжието и не отговаряме на въпроси, а ги задаваме — казах му. — Можеш или още сега да ни заведеш при Бейн Мадокс, или да се върнем с разрешително за обиск, с още десетима федерални агенти и щатската полиция. Какво избираш?

Карл изглеждаше несигурен в избора си.

— Изчакайте — каза и излезе.

— Десетачка, че ще ни вкара при магьосника — прошепна Кейт.

— Не става. И без това не му дадох възможност за избор.

Извадих мобилния телефон от джоба си, свалих пейджъра от колана и ги изключих.

— Тези неща понякога будят подозрение или прекъсват разговора в най-важния момент — обясних. — Това е една от ситуацияите, когато ни е позволено да изключим бръмчилото.

— Не съм много сигурна, но... — Кейт с нежелание изключи телефона и пейджъра си.

Забелязах на отсрещната стена голяма картина с маслени бои — изобразяваше битката при Литъл Бигхорн. Генерал Джордж Армстронг Къстър и хората му бяха заобиколени от боядисани индианци а коне и изглеждаше, сякаш туземците побеждаваха.

— Да си виждала онази картина на последната битка на Къстър в музея за модерно изкуство? — попитах Кейт.

— Не, а ти?

— Аз да. Малко е абстрактна, напомня ми на Магрит или Дали.

Тя не отговори. Сигурен съм, че се чудеше откъде съм чувал за Магрит и Дали, както и кога за последен път съм влизал в музей.

— На картината е изобразена онази риба с голямото око и реещ се във въздуха ореол — продължих аз. — А под рибата са индианците и правят секс.

— Какво? Какво общо има това с последната битка на Къстър?

— Ами, картината е озаглавена „Света Скумрийо, виж ги тия шибани индианци“.

Отговор не последва.

— Загря ли? Риба, голямо око, ореол, света Скумрийо, виж...

— Това е *най-тъпата* шега, която съм чувала.

Карл се появи отново.

— Моля, последвайте ме.

Тръгнахме след него по коридора и стигнахме до нещо като библиотека, след което слязохме няколко стъпала и се озовахме в огромно помещение с таван като на катедрала.

В дъното имаше голяма каменна камина с горящи дънери, а над нея се мъдреше глава на лос.

— А, ето ти и главата — казах на Кейт. — Как позна?

В голямото кресло до камината седеше някакъв мъж. Стана и тръгна към нас. Носеше син блейзър, широки жълто-кафяви панталони и зелена карирана риза.

Срещнахме се в средата на помещението и той подаде ръка на Кейт. Здрависаха се.

— Аз съм Бейн Мадокс, президент и собственик на този клуб. Вие трябва да сте Кейт Мейфийлд. Добре дошла.

— Благодаря.

Мъжът се обърна към мен и отново протегна ръка.

— А вие сте господин Кори. — Здрависахме се и той попита: — И тъй, с какво мога да ви помогна?

Припомних си уроците по учтивост.

— Първо бих искал да ви благодаря, че ни приемате без предварителна уговорка.

Той се усмихна стегнато.

— Какви бяха другите ми възможности за избор?

— Честно казано, доста ограничени.

Разгледах внимателно господин Бейн Мадокс. На петдесет и няколко, висок, добре сложен, хващаше окото. Дългата му сива коса бе пригладена назад от гладкото му чело. Имаше характерен гърбав нос и стоманеносиви очи, които сякаш не мигаха. Донякъде ми напомняше на ястреб или орел; дори главата му от време на време се обръщаше рязко като на птица.

Гласът му бе добре модулиран, както и би могло да се очаква, а зад цялата тази външност долавях излъчването на много спокоен и самоуверен човек.

Гледахме се и явно се мъчехме да определим кой в случая е истинският мъжкар с по-големия хуй.

— Ще отнемем само десетина минути от времето ви — казах. Може би щяха да са повече, но винаги казвам десет. Кимнах към столовете до камината.

Той се поколеба, но отстъпи.

— Е, сигурно сте изминали дълъг път. Елате, настанявайте се. Последвахме го през помещението, съпроводжани неотлъчно от Карл.

По стените можеха да се видят много глави на мъртви животни и препарирани птици. Това не е политически коректно в наше време, но съм сигурен, че на Бейн Мадокс изобщо не му пукаше. Почти очаквах да видя и някой демократ, натъпкан със слама и закован за стената.

Забелязах също и голям дървен шкаф за оръжие със стъклени врати, зад които имаше десетина пушки и карабини.

Мадокс ни заведе до две кожени кресла, разположени срещу неговото от другата страна на масата, и се настанихме. Сега вече се Почувства задължен да играе ролята на добър домакин.

Желаете ли Карл да ви донесе нещо? Кафе? Чай? — Махна с Ръка към чашата с кехлибарена течност на масата. — Или нещо по-силно?

— Кафе, моля — каза Кейт: следваше предписанията как да накара някого да се заседи и разприказва повече от желаното.

Искаше ми се скоч и дори надушвах питието в чашата на Мадокс. Пиеше го чисто. Сигурно имаше проблем с машината за лед.

— Господин Кори?

— Знаете ли, направо умирам за едно лате. Възможно ли е?

— Тъъ... — Той погледна Карл. — Питай в кухнята дали имаме лате.

— И капучино става — казах. — Дори и едно американско ще свърши работа. Може и айс-мока.

Естествено не пиех подобни пикни, но се нуждаехме от няколко минути насаме с господин Мадокс.

Карл излезе и едва сега забелязах кучето, което лежеше на една страна между креслото на Мадокс и камината. Или спеше, или беше умряло.

— Това е Кайзер Вилхелм — осведоми ме Мадокс.

— Прилича ми на куче.

Той се усмихна.

— Доберман. Много умен, верен, силен и бърз.

— Направо не е за вярване.

Тъпото куче просто си лежеше, лигавеше килима, хъркаше и пърдеше.

— Прекрасно животно — каза Кейт.

Охо, че и се беше надървил. Какво ли сънуваше? Да не говорим, че Кейт Мейфийлд не мисли, че аз съм прекрасен, когато се лигавя, хъркам или пърдя.

— Е, с какво мога да ви помогна? — попита господин Мадокс. Обикновено двамата с Кейт решаваме предварително кой ще вода и каква ще е целта ни. В случая обаче целта ни — Хари Мюлер щеше да подсказе на господин Мадокс, че се е намирал под наблюдение, така че това ограничаваше въпросите ни до времето и световните

първенства. От друга страна, Мадокс може би вече знаеше, че го държат под око.

— Господин Кори?

Реших да последвам примера на генерал Къстър и да атакувам — естествено с надеждата за по-добър резултат.

— Имаме информация, че един федерален агент, Хари Мюлер, е изчезнал в околностите на този клуб, и смятаме, че може да се е изгубил или да е бил ранен на ваша територия.

Опитах се да разчета лицето му; на него бе изписана единствено загриженост.

— Тук? На моята територия?

— Вероятно.

Изглеждаше искрено изненадан — или беше превъзходен артист.

— Но... както видяхте, никак не е лесно да се влезе в моята собственост.

— Придвижвал се е пеша.

— Нима? Но имотът се охранява и е ограден.

Беше мой ред да се престоря на изненадан.

— Ограда? Сериозно? Е, може да е минал през нея.

— Защо ще прави това?

Добър въпрос.

— Побъркан е на тема птици.

— Разбирам... И тъй, смятате, че може да е минал през оградата и да се е наранил на моя територия.

— Има такава вероятност.

Изражението на Мадокс остана на загрижен и разтревожен човек.

— Но какво ви кара да мислите така? Наоколо има милиони акри пустош. Моята територия е едва шестнадесет хиляди.

— Само? — казах. — Вижте, господин Мадокс, действаме според специфична информация, която трябва да проверим. Сега е мой ред да питам. Вие или някой от хората ви да е срещал въпросното лице на ваша територия?

Той поклати глава.

— Щяха да ме уведомят. Откога липсва този човек?

— От събота. Но едва сега привлече внимание.

Той кимна замислено и отпи от скоча си.

— Е, този уикенд имах шестнадесет гости, много от които излязоха на излет или лов на птици. Добавете към това охраната. Малко вероятно е този човек да се е изгубил на моя територия, без някой да се натъкне на него.

Кейт се намеси в разговора:

— Шестнадесет души, разделени на шестнадесет хиляди акра, правят по един човек на хиляда акра. Можете да скриете цяла армия на подобна площ.

Господин Мадокс се замисли върху аритметиката. Наистина малко куцаше.

— Предполагам, че ако е бил ранен и неспособен да се движи, има вероятност да остане незабелязан.

— При това много голяма вероятност — каза Кейт.

Мадокс запали цигара, дръпна и направи кръгче във въздуха. После попита:

— И какво желаете да направя? Как мога да ви помогна?

Гледах го как пуши, пие и седи удобно в коженото си кресло.

Изглеждаше по-спокоен от средностатистически заподозрян. Всъщност изглеждаше си направо невинен.

Въпреки това имах чувството, че дори и да е свързан по някакъв начин с изчезването на Хари, пак ще запази самообладание. Нищо не му пречеше да нареди на лакеите си да ни кажат, че го няма; вместо това предпочете да се срещне лице в лице с нас.

Кратките ми забегки към криминалната психология и прекараните на улицата години ме бяха запознали със социопати и нарцисисти — невъобразимо егоистични и арогантни хора, уверени, че с глупостите си могат да се измъкнат и след убийство.

Напълно възможно бе Бейн Мадокс да има нещо за криене и да си мисли, че може да го скрие под носа ми. Този номер обаче нямаше да мине.

— Как мога да ви помогна? — повтори той.

— Ще ви помолим да ни позволите да претърсим имота — отвърнах.

Изглежда, беше подготвен за това.

— Мога да проведе и свое претърсване, след като вече зная, че на моя територия може би има изгубил се човек. Разполагам с петнадесет души, високопроходими коли и шест джипа.

— Пълното претърсване може да отнеме цял месец — казах. — Имах предвид, че искаме да използваме щатската и местната полиция, федерални агенти, а може би и войници от Кемп Дръм.

Идеята май не му хареса, но беше приклещен в ъгъла.

— Кажете ми, какво ви кара да смятате, че този човек е на моя територия, а не из пущинаците около нея?

Това вече бе наистина добър въпрос, за който разполагах със стандартен отговор на правозащитник.

— Действаме според налична информация и убеждения. Това е всичко, което мога да ви кажа. Имаме всички основания да извадим разрешително за претърсване, но това отнема време. Затова предпочитаме да ни сътрудничите доброволно. Това проблем ли е?

— Не, в никакъв случай. Все пак ви препоръчвам да започнете с претърсване от въздуха. Така ще свършите същата работа по-бързо и пак толкова ефективно.

— Благодаря, знаем това — каза Кейт. — Търсенето по въздух вече е в ход. Дойдохме да получим разрешението ви екипите да влязат на ваша територия.

— Разбира се, че не бих попречил на търсене на изчезнал човек. — Мадокс направи кратка пауза. — Но ще искам писмено потвърждение, че не нося отговорност.

Кейт започна да се дразни.

— Незабавно ще ви го пуснем по факса.

— Благодаря. Не искам да изглеждам като лош гражданин, но, за съжаление, живеем в доста спорни времена.

Нямаше как да не се съглася.

— Страната се е запътила към ада — казах. — Прекалено много адвокати се навъдиха.

Той кимна и предложи своето мнение:

— Адвокатите съсипват държавата. Съсипват доверието, плашат онези, които желаят да бъдат добри самаряни, налагат култура на заиграване и се занимават с легализирано изнудване.

Този тип започваше да ми харесва.

— Всъщност са пълни боклуци.

— Така е, боклуци са — усмихна се той.

Реших, че не е честно да го държа на тъмно.

— Колежката е адвокат.

— О... извинете ме, ако...

— Не практикувам — каза Кейт.

— Добре тогава — каза той и се пошегува: — Изглеждате прекалено добре, за да сте юристка.

Тя го изглежда ядно.

— Предполагам, че ще започнете претърсването утре сутринта — каза той. — Вече е прекалено тъмно, за да се пращат хора в гората.

Ясно беше, че господин Мадокс печели време с всичките тези глупости за писмени потвърждения и други подобни, така че казах:

— Мисля, че ни остават още около три часа светлина.

— Ще наредя на хората си незабавно да започнат да търсят. Познават терена.

Гледахме се от упор. Шантавите му сиви очи не мигнаха нито веднъж.

— Господин Кори, моля ви, кажете ми какво е търсил един федерален на моя територия.

Вече имах отговор и на това.

— Фактът, че господин Мюлер е федерален агент, в случая е неуместен.

— Неуместен?

— Да. Излязъл е на излет. В почивните си дни. Не го ли обясних вече достатъчно ясно?

— Може би не съм ви разбрал правилно.

— Може би. И тъй като все пак е федерален агент, федералното правителство помага за издирването му.

— Разбирам. Е, значи не бива да си правя никакви особени изводи от факта, че вие двамата сте от Контратерористичната спецчаст.

— Не. Всъщност не би трябвало да си правите каквито и да било изводи. Трябва също да ви уведомя, че господин Мюлер е наш колега, така че сме тук от лична загриженост, както и по професионални причини.

Той се замисли за миг.

— Не съм изпитвал подобно другарство от времето, когато бях в армията. Не мога да се сетя за нито един човек, който би направил нещо повече от това да ми звънне няколко пъти по телефона, ако се случи аз да изчезна.

— Нито дори майка ви?

Той се усмихна.

— Е, тя би била изключение. Може би и децата ми, стига да са в настроение. Естествено данъчните също ще организират търсене, ако пропусна вноската си за четиримесечието.

Нито Кейт, нито аз коментирахме думите му.

Мадокс запали нова цигара и отново изпусна няколко кръгчета.

— Забравено изкуство — каза той. — Да ви предложи цигара?

Отказахме.

Огледах стаята и забелязах нещо да ме гледа със стъклените си очи от един тъмен ъгъл. Оказа се огромна черна мечка, изправена на задните си крака и вдигнала заплашително предните си лапи. Знаех, че е мъртва и препарирана, но въпреки това подскочих.

— Вие ли сте застреляли това чудо?

— Да.

— Къде?

— Тук, в имота ми. Случва се понякога да минат през оградата.

— И ги застрелвате?

— Е, ако не е ловен сезон, просто ги упояваме и ги местим. Защо?

— Не обичам мечки.

— Някакво лошо преживяване ли?

— Не. Опитвам се да избягвам лошите преживявания. Как мислите, един деветмилиметров глок може ли да спре мечка?

— Не ми се вярва. И се надявам да не ви се наложи да проверявате.

— Аз също. Имате ли капани за мечки в имота си.

— Естествено, че не. Тук посрещам гости и нямам никакво желание някой от тях да попадне в капан за мечки. Има също и нарушители — добави той. — Могат да ме осъдят.

Погледна си часовника.

— Е, ако...

— Само още няколко въпроса, докато дойде латето.

Той не отговори.

— Значи сте ловец? — попитах.

— Ловувам.

— Всичките ли трофеи са ваши?

— Да. Не ги купувам, както правят някои.

— Значи сте доста добър стрелец?

— Бях снайперист в армията и все още мога да сваля елен от двеста крачки.

— Това никак не е зле. На какво разстояние беше мечката?

— На малко. Оставям хищниците да се приближат. — Той ме погледна и почувствах, че е изтънчено рязък по отношение на скромната ми персона. — Така е по-възбуждащо. Какво общо има това с изчезването на господин Мюлер?

— Абсолютно нищо.

Гледахме се изпитателно; той очакваше да му обясня защо го питам такива неща.

— Просто поддържам разговора — казах. — И тъй, значи това е частен клуб?

— Да.

— Мога ли да вляза в него? Бял съм. С ирландско и английско потекло. Католик като Колумб, но мога и да сменя църквата. Ожених се в методистка.

— Нямаме подобни изисквания и изключения, но за момента местата са попълнени — осведоми ме господин Мадокс.

— А приемате ли жени? — попита Кейт.

Той се усмихна.

— Лично аз — да. Но членството в клуба е ограничено единствено до мъже.

— Защо?

— Защото така искам.

Появи се Карл с поднос в ръцете. Остави го на масата и се обърна към мен.

— Кафе о ле става ли?

— Страхотно.

Той посочи малкия сребърен кафеник на Кейт и попита:

— Това ли ще е всичко?

Кимнахме и Карл изчезна.

Господин Мадокс отиде до барчето да си налее още скоч.

— И аз бих пийнал едно малко — казах.

— Ще се наложи да го пиете чисто — каза той през рамо, напълни двете чаши, обърна се и се усмихна. — Май имам проблем с машината за лед.

„Руди, дърто лайно миризливо! Ще ти набутам антената в задника“.

Значи Мадокс бе знаел, че някой идва при него, но въпреки това не бе направил опит да избегне неканените гости дори след като горилите на портала му бяха казали, че сме федерални агенти. Явно беше решил да ни преслуша, докато ние преслушваме него.

Господин Мадокс ми подаде кристалната чаша.

— Честит Ден на Колумб.

Чукнахме се, той седна, сложи крак върху крак, отпи и се загледа в огъня.

Кайзер Вилхелм се събуди и се настани до креслото на господаря си, за да получи почесване зад ушите. Тъпото куче ме изглежда и аз го изгледах в отговор. То първо извърна поглед, така че излязох победител.

Кейт отпи от кафето си и наруши мълчанието.

— Казахте, че сте имали шестнадесет гости през уикенда.

— Точно така. — Мадокс отново си погледна часовника. — Мисля, че вече всички са си тръгнали.

— Може да се наложи да разговаряме с тях, така че ще ми трябват имената им и координати за връзка.

Мадокс не очакваше това и за момент остана без думи — нещо доста необичайно за него, доколкото можех да преценя.

— Защо?

— В случай, че са видели или чули нещо във връзка с изчезването на господин Мюлер — обясни Кейт. — Стандартна процедура.

Явно въпросната процедура не му беше особено по вкуса.

— Това ми се вижда напълно ненужно. Никой не е видял или чул каквото и да било. Освен това бъдете така добри да разберете, че това е частен клуб и членовете му желаят да останат анонимни.

— Мога да гарантирам тяхната анонимност, а освен това от нас зависи да определим дали някой е видял или чул нещо — отвърна Кейт.

Той отпи доста по-голяма глътка от предишните.

— За разлика от вас, аз не съм адвокат, но въпреки това смятам, че ако не става дума за престъпление, каквото няма, или за гражданско дело, каквото също няма, не съм длъжен да ви съобщавам имената на

гостите си, както и вие не сте длъжни да ми съобщавате имената на вашите.

Не се сдържах.

— Миналата седмица ми гостуваха вуйна ми и вуйчо ми, Джо и Агнес О'Лиъри. При вас кои бяха?

Той ме изгледа, но не успях да определя дали ме оценява по достойнство. Колкото и да е странно, този тип ми харесваше — мъж откъдето и да го погледнеш — и си мисля, че при други обстоятелства страшно щяхме да си допаднем. Може би ако всичко това се окажеше просто недоразумение и Хари се появише в някой мотел или другаде, господин Мадокс щеше да ме покани за един уикенд с момчетата си. А може би не.

— Прав сте, че по закон не сте задължен да ми давате имената на гостите си, поне засега — каза Кейт. — Все пак бихме се радвали на доброволното ви сътрудничество, особено когато от това може би зависи човешки живот.

Господин Мадокс се замисли.

— Ще трябва да го обсъдя с адвокатата си.

— Вие не обичате адвокати — напомни му Кейт.

Той се усмихна сковано.

— Така е, но не обичам и надзирателя си. Ще се свържа с хората които бяха тук, и ще ги питам дали са съгласни да разкрия имената им.

— Ще ви помоля да го направите възможно най-бързо. И докато сме на тази тема, ще ми трябват и имената и координатите на хората ви — каза тя. — Звъннете ми довечера. Двамата с господин Кори ще бъдем във Върха.

Той вдигна вежди.

— Да не би Контратерористичната част да има проблем с усвояването на бюджета си?

Добро попадение. Този тип определено ми харесваше.

— Делим една стая, за да спестяваме от парите на данъкоплатеца — отвърнах.

Той отново повдигна вежди.

— Това няма да го коментирам. — Погледна си часовника за трети път. — Е, щом се налага да звъня по телефони...

— Между другото забелязах, че телефоните ни имат много добро покритие тук — казах аз. — Видях и онази кула на хълма. Клетъчен

предавател ли има там?

— Да.

— Явно имате връзки.

— В смисъл?

— В смисъл, че населението в района сигурно е по-малобройно от населението на Сентръл Парк в делник, пък и не мисля, че много от местните жители имат мобилни телефони. И въпреки това си имате голяма и скъпа кула наред имота си.

— Бихте се изненадали колко хора от селските области имат мобилни телефони — каза Мадокс. — Всъщност аз построих кулата.

— За себе си ли?

— За всеки, който има мобилен телефон. Съседите ми го оценяват.

— Не видях никакви съсед.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че агент Мюлер е имал мобилен телефон и е провел няколко разговора от този район, а сега не се обаждат и не отговарят на повикванията. Точно затова се опасяваме, че може да е ранен или по-лошо.

— Понякога сигналът прекъсва поради отдалечеността от другите Ули — отвърна господин Мадокс. — Случва се също хората да губят или повреждат апаратите си — Случва се някоя телефонна компания с лошо покритие в района, случва се самият телефон да не е наред, случва се дори и батерията му да се изтощи. Лично аз не си правя големи изводи от неотговарящ мобилен телефон. Иначе трябва да си мисля, че децата ми са отвлечени от марсианци.

Усмихнах се.

— Така е. Не му придаваме прекалено голяма важност.

— Добре — Той свали кръстосаните си крака и се наведе напред.

— Има ли още нещо?

— Да. Какво е уискито?

— Лично производство, чисто малцово. Желаете ли една бутилка на тръгване?

— Много щедро от ваша страна, но не мога да приемам подаръци. Мога обаче да *изпия* цяла бутилка тук, без да нарушавам етичния кодекс.

— Желаете ли една за из път?

— При тези пътища се страхувам, че няма да намеря Върха и в трезво състояние — отвърнах. — Но пък бихме желали да помогнем на хората ви в търсенето. После бихме могли да пренощуваме тук. Възможно ли е?

— Не. Това противоречи на клубния правилник. Освен това хората ми ще се оттеглят на заслужена почивка след тридневния уикенд.

— Не ни трябва много хора, а можем и да споделим една стая.

— Много сте смешен — каза той, с което ме изненада. — Съжалявам, но не мога да ви предложа да останете за през нощта. Ако обаче желаете отседнете в близкия мотел, ще поръчам на някой от хората ми да насочи към Саут Колтън. Може би вече сте минавали оттам.

— Да, май минахме. — Предположих, че скочът го е отпуснал малко и Затова ме намира за смешен. — Не искам да ви преча да се обаждате, но ако имате една минута, бих искал да ви разпитам за клуба.

Той не отговори.

— Няма нищо общо с изчезването. Мястото обаче е наистина страхотно. Как започнахте всичко това? И с какво се занимавате? С лов риболов?

Бейн Мадокс запали още една цигара, облегна се назад и отново сложи крак върху крак.

— Е, да започнем с името. През шейсет и осма бях произведен в лейтенант от армията и бях изпратен във Форт Бенинг, Джорджия, преди да замина за Виетнам. Там към офицерския клуб имаше допълнителни постройки — по-малки клубове, в които младшите офицери можеха да се събират по-далеч от мозъците.

— Страхотна идея. Бях ченге, преди да постъпя във ФКТС, и определено не обичах да ходя в баровете, в които ходеха тузарите.

— Именно. Един от тези клубове се намираше в местността Къстър Хил и се наричаше Офицерски клуб Къстър Хил. Сградата бе съвсем проста, приличаше на хижа.

— А. Ясно как са тръгнали нещата.

— Да. И тъй, няколко вечери седмично няколко десетки младши офицери се събирахме на бира и лоша пица да си говорим за живота, войната, жените, а от време на време и за политика.

Господин Мадокс сякаш напусна стаята и се върна далеч във времето и пространството. Възцари се тишина, нарушавана единствено от пукането на затихващия огън.

Домакинът ни отново се върна в настоящето.

— Времената бяха много лоши за страната и армията. Дисциплината беше отишла по дяволите, нацията бе ужасно разделена, в градовете имаше бунтове и убийства, от фронта идваха лоши новини и... нали разбирате, случваше се съученици да умират във Виетнам или да се връщат половин хора... физически, психически и духовно... За такива неща си говорехме.

Довърши скоча си и запали още една цигара.

Чувствахме се... предадени. Нашата жертва, патриотизмът ни, службата ни и вярата ни бяха станали безсмислени и противни за Много от сънародниците ни. — Мадокс вдигна поглед. — Нищо ново в Световната история, но за първи път появяващо се в Америка.

Двамата с Кейт премълчахме.

— Е, така станахме по-огорчени, а после и радикални, както вероятно бихте казали — продължи той. — Заклехме се, че... че ако останем живи, ще се посветим изцяло на мисията да поправим многото несправедливости.

Не вярвах клетвата е била точно такава. По-скоро ми идваше наум думата „отмъщение“.

— И тъй повечето от нас заминахме през океана, някои се завърнахме и продължихме да поддържаме контакт. Някои, подобно на мен останаха в армията, но повечето излязоха, след като изтече редовната им служба. Мнозина преуспяхме и често помагахме на онези, които нямаха нашия късмет или се нуждаеха от напредване в кариерата или нова работа. Класическа мрежа от бивши съученици и приятели, но нашата бе родена в котела на неспокойни времена, калена с кръв и война и проверена от години скитане из пустошта, в която се бе превърнала Америка. А после, с годините, докато преуспявахме още повече когато... влиянието ни нарасна, когато Америка започна да възвръща силата си и отново тръгна по пътя си, видяхме че не сме без значение.

Отново замълча и се огледа, сякаш се чудеше как е попаднал в тази голяма сграда така далеч от малкия офицерски клуб в горите на Джорджия.

— Построй тази хижа като място за събиране преди двадесет години.

— Значи не идвате тук само заради лова и риболова — казах аз.
— Имам предвид, че става въпрос и за бизнес, а може би и за малко политика.

Той помисли преди да ми отговори.

— Бяхме... заети с войната против комунизма и съвсем искрено и с известна гордост мога да кажа, че мнозина от членовете на този клуб са изиграли ключова роля за окончателната победа над тази налудничава идеология и края на Студената война. — Мадокс ни погна — А сега... е, сега имаме нов враг. Винаги има нов враг.

— И какво? — политах. — Пак ли сте вътре?

Той сви рамене.

— Не до степента, до която бяхме по време на Студената война. Сега сме по-стари, бихме се добре и заслужаваме да се оттеглим мир. Тази война е за хора на вашата възраст.

— Значи членовете на клуба са все ветерани от армията от първия Къстър Хил Клуб?

— Не. Някои от нас не са между живите, други изчезнаха, трети просто отпаднаха. През годините добавяхме нови членове — хора, които споделят нашите убеждения и които водеха своята борба. Правехме ги почетни членове на оригиналния Офицерски клуб Къстър Хил от шейсет и осма във Форт Бенинг, Джорджия.

Помислих си за това и за богатите и влиятелни мъже, събрали се за един дълъг уикенд в една уединена хижа. Може би в това нямаше нищо особено и просто в министерството на правосъдието страдаха от поредния си пристъп на параноя.

От друга страна...

— Е, благодаря, че споделихте това с нас — казах. — Наистина е интересно. Може би всички вие трябва да пишете мемоари.

Той се усмихна.

— Тогава всички ще влезем в затвора.

— Моля?

— Заради някои от действията ни през Студената война. Натискахме тук-там.

— Нима?

— Е, всичко е добре, когато завършва добре. Нали ще се съгласите, че за да се бориш с чудовища, понякога трябва и самият ти да станеш чудовище.

— Не, не мисля — отвърнах.

Кейт ми даде рамо.

— Трябва да се бием на страната на доброто по добър начин. Това ни прави различни от тях.

— Е, когато някой е насочил ракета с ядрена глава към теб, може и да ти бъде простено, ако го сригаш в топките — каза Бейн Мадокс.

Много добре го разбирах, но спорове като този могат да се проточат до безкрайност, а той вероятно ги бе водил и бе намерил решението на подобни въпроси преди много години, на бира и лоша пица.

Винаги съм си мислил, че хората от поколението на шейсетте са някак различни, може би уплашени и все още имащи зъб на едно или друго. Само че не ми плащат да мисля за подобни неща или да предлагам утеха. Въпреки това казах:

— Е, значи все пак *имате* другари, които биха ви търсили, ако изчезнете.

Той погледна към мен, а може би през мен, и отговори:

— Нима? Имах. Когато бях млад и носех униформа... Мисля, че вече всички са си отишли... с изключение на Карл... служеше под мое командване във Виетнам. Карл и Кайзер Вилхелм са лоялни — добави той.

Нямаше какво да кажа, така че станах.

— Благодарим ви за отделеното време.

Кейт също стана и взе куфарчето си.

Мадокс изглеждаше едва ли не изненадан, че се отървава от нас, и за миг си помислих, че изглежда донякъде разочарован.

— Ще участвате ли в търсенето с моите хора? — попита той.

Не мислех, че с Кейт ще постигнем кой знае какво, ако тръгнем да обикаляме до мръкнало шестнадесет хиляди акра земя с охраната на Мадокс.

— Господин Кори?

От друга страна, не бих имал нищо против да поразгледам наоколо. Но с Кейт изобщо не би трябвало да сме тук, а и вече

закъснявахме за срещата си с майор Шефър в централата на щатската полиция. Хвърлих поглед към Кейт и отвърнах:

— Ще оставим търсенето на вашите хора. Ще се върнем утре сутринта.

Той кимна.

— Добре. Незабавно ще наредя на хората си да започват. Освен това ще се погрижа екипите утре да разполагат с подробни карти. Могат да използват и моите превозни средства и персонала.

— Но нали персоналът ви ще излезе в почивка? — попита Кейт.

— *Домашният* персонал е в почивка. Охраната ще е на мястото си.

— Мога ли да ви попитам защо ви е толкова много охрана?

— Всъщност не е чак толкова много, ако имате предвид, че работят на смени денонощно и седем дни в седмицата — отвърна Мадокс.

— Но защо ви е *нужна* подобна охрана?

— Къща като моята привлича нежелано внимание — отговори той. — Освен това местната полиция е малобройна, а щатската е малко далеч. Разчитам на собствената си охрана.

Кейт не задълба по въпроса.

— Ще ви изпратя — каза Бейн Мадокс.

Тръгнахме към вратата.

— Утре тук ли ще бъдете? — попитах аз.

— Може би — каза той и замълча за момент. — Плановете ми са хвърчащи.

Както и двата му самолета.

— А къде е постоянното ви жилище?

— В Ню Йорк.

— Други домове имате ли?

— Няколко.

— Как стигате дотам? С кола? Или със самолет?

— Обикновено някой ме откарва до летището в Саранак Лейк — отвърна той. — Защо питате?

— Просто исках да се уверя, че ще мога да ви намеря утре. Имате ли мобилен телефон?

— Не си давам номера, но на телефона на охраната винаги има дежурен, който може да ме намери. Ако открием нещо, ще ви се

обадим във Върха. — Мадокс ми даде номера на охраната. — Но най-вероятно ще ви видя утре сутринта.

— Да, ще ни видите. Имате ли си самолет?

— Да — след кратко колебание каза той. — Защо питате? Може ли да се установи връзка с вас, докато сте в него? Обикновено да. Защо?

— Предвиждате ли полети в или извън страната?

— Пътувам когато и където ми наложи работата ми. Не съм сигурен защо ви е нужно да знаете подобни неща.

— Просто искам да съм сигурен, че мога да се свържа с вас, ако се появи неразбирателство или проблеми с охраната ви. Изглеждат доста ревностни и с тях май трудно може да се излезе на глава.

— За това им се плаща. Ще се погрижа да разберат, че вие двамата можете да се свързвате с мен, както и че издирващите екипи могат свободно да се движат на територията на имота ми.

— Чудесно.

Излязохме в преддверието.

— И тъй, значи вие сте построили това място? — казах.

— Да. През осемдесет и втора. Като дете винаги се възхищавах на хижите тук, както и на така наречените големи лагери, строени от милионерите в началото на миналия век. Всъщност Върха, където сте отседнали, е бил такъв лагер — на Рокфелер.

— Да, зная. Случайно да имате да ми заемете един смокинг?

— Лично аз бих предпочел румсървиса.

— Аз също. И защо не сте си купили някой от онези стари палати, които най-вероятно са се продавали?

Той се замисли за момент.

— Ами, погледнах няколко, но в парка се продаваше и този парцел, така че го купих за триста хиляди долара. По-малко от двадесет долара на акър. Най-добрата инвестиция, която съм правил.

— По-добра и от петрола?

— Хм, значи знаете кой съм.

— Е, не може да се каже, че сте неизвестен.

— Старая се да стоя на заден план. Но това не винаги е възможно. Затова е и охраната.

— Да. Добра идея. Тук никой не може да се добере до вас.

— Всъщност не мисля, че някой се опитва да се добере до мен.

— Човек никога не може да е сигурен.

Той сякаш не ме чу.

— А как върви цената на петрола? — попитах. — Нагоре или надолу?

— Вашите предположения са точно толкова добри, колкото и моите.

— Това е доста плашещо.

Той се усмихна.

— Залагайте на петдесет долара на барел с приближаването на войната с Ирак. Но не сте го чували от мен, да знаете.

— Дадено.

Явно му се говореше, което бе добре дошло за мен. Посочи една стените, върху която имаше двайсетина бронзови табели с имена и дати.

— Това са някои от хората, с които съм служил. Името и датата на смъртта. По-ранните дати са на загиналите във Виетнам, по-късните — в една или друга война след това. Някои си отидоха и от естествена смърт. — Мадокс пристъпи към табелите. — Построих това място донякъде като паметник в тяхна чест, отчасти като напомняне за началото в Офицерски клуб Къстър Хил и отчасти като място, на което онези от нас, които оцеляхме, да се събираме в Деня на ветераните и Деня на загиналите във войните.

— Много мило — каза Кейт след няколко секунди тишина.

Бейн Мадокс погледа още известно време имената, после се обърна към нас.

— Освен това, когато построих това място, Студената война бе в разгара си. Сигурно помните, че медиите се мъчеха да докарат страната до истерия и тръбяха, че Рейгън ни води към ядрен Армагедон.

— Да, спомням си — казах. — Дори и аз се бях хванал. Започнах да се запасявам за всеки случай с консерви и бира.

— Е, аз никога не съм вярвал, че ще се стигне до размяна на удари заради Гарантираното взаимно унищожение, но идиотите от медиите и Холивуд ни изкарваха направо мъртви и погребани — учтиво продължи Мадокс. — В общи линии, всички те са тайфа изкуфели бабички.

— Това е обида към възрастните дами.

— Както и да е. Предполагам, че това е било в ума ми, когато строих хижата. Поне зная, че е било в ума на жена ми.

Женен ли сте? Вече не.

— Да не би да е привърженичка на демократите или нещо такова? Редова консуматорка.

Значи си имате и бомбоубежище?

— Да. Абсолютно ненужен разход, но тя така искаше.

— Е, радиоактивното замърсяване е лошо нещо — казах.

— Радиоактивното замърсяване се надценява.

Никога не бях чувал да се говори така по въпроса и за миг си помислих, че разговарям с доктор Стрейнджлав.

Мадокс погледна стенния часовник с кукувица.

— Бих ви показал сградата, но знам, че имате и друга работа.

— Ще се върнем утре по първи петли — напомних му.

Той кимна и тръгна към вратата.

— Картината с Литъл Бигхорн е страхотна — казах.

— Благодаря. Много е стара, от неизвестен художник, и не мисля, че представя точно финалните мигове от онази битка.

— Кой би могъл да каже? Всички са мъртви.

— Някои индианци са останали живи.

— Е, били са безразсъдни, но пък и храбри.

— Опасявам се, че безразсъдството им е било повече от храбростта — каза той. — Аз служих в Седми кавалерийски. Полкът на Къстър.

— Не изглеждате чак толкова стар... — Кимнах към картината.

— Във Виетнам, господин Кори. Полкът все още съществува. — О... ясно.

Той застана до вратата. Настъпи неловко мълчание. Обикновено използвам момента и пускам някоя муха на заподозрения, колкото да сънува кошмари. Но, честно казано, вече бях останал без стрели, ако ми позволите метафората, пък и не бях сигурен, че Бейн Мадокс има нещо общо с изчезването на Хари. Така че казах:

— Благодаря за отделеното време и помощ.

— Незабавно започваме търсенето — отвърна той. — Междувременно, ако въздушното издирване даде някакъв резултат, нека от щатската полиция да се обадят на охраната и ще пратя хора на

осветеното от хеликоптерите място. Ако имаме късмет, може и да го намерим през нощта.

— Мисля, че и малко молитви няма да са излишни.

— Докато температурата е над нулата, човек може да изкара седмици в гората, стига да не е лошо ранен — каза Мадокс.

Отвори вратата и излязохме на верандата. Забелязах, че колата на „Ентърпрайз“ е изчезнала.

— Искam да ви благодаря за вашата служба на страната — казах. Той кимна.

— Да, благодарим ви — каза Кейт.

— Вие също служите, макар и по различен начин, в друга война — отвърна Мадокс. — И аз ви благодаря. Това е може би най-трудната битка, която сме водили. Не отстъпвайте. Ще победим.

— Ще победим — каза Кейт.

— Ще победим — съгласи се господин Мадокс. — Надявам се да доживея до времето, когато ще имаме постоянно зелено ниво на опасност.

Качихме се в нашия „Таурус“ и тръгнахме след черния джип надолу към портата.

Не разговаряхме, докато се намирахме на територията на имота, от опасение, че може да има подслушвателни лъчи, но включихме телефоните и пейджърите си. Кейт имаше две съобщения, а аз — нито едно.

Часовникът на таблото показваше 16:58, така че Том Уолш сигурно все още се намираше в кабинета си и щеше да брани западната цивилизация през следващите две минути.

При поста на охраната джипът отби и портата се плъзна настрани. На излизане различих зад прозореца двама охранители. Единият ни снимаше с камера. Наведох се към прозореца на Кейт и ги поздравих със среден пръст.

Пътят към Гьола на Макюън тънеше в сенки, така че включих Фаровете, за да мога да засичам мечките по-отрано. После попитах:

— Е, какво мислиш?

Известно време Кейт не отговори.

— Очарователен е, по някакъв малко плашещ начин.

Едно от най-интересните неща в живота е да чуваш какво мисли Ана жена за мъж, с когото сте се срещали и двамата. Онези, които намирам за противни, за нея изглеждат добре; мазниците пък са дружелюбни и общителни, и тъй нататък. В този случай обаче като че ли споделях напълно мнението ѝ.

— Мисля, че те хареса — каза тя. — Не го приемай погрешно, но донякъде ми напомня за теб.

— Как точно, скъпа?

— Ами, със самоувереността и... мачовските си идиотщини, ако трябва да се изразя по-меко.

— Добро изразяване. А сега сериозно. Мислиш ли, че знае за Хари повече, отколкото ни каза?

— Не зная... Цялото му поведение бе на напълно безгрижен човек.

— Знак за социопатия и нарцисизъм.

— Да, но понякога и за човек, който няма какво да крие.

— Има какво да крие, дори и да е само машинации с цените на петрола. Затова от министерството на правосъдието се интересуват от него.

— Така е, но...

— И въпреки това ни кани в отсъствието на адвоката си — посочих.

— Какво намекваш?

— Иска да знае какво знаем ние и може да научи това по въпросите, които му задаваме.

— Това е само едната гледна точка.

— А какво ще кажеш за историята на Къстър Хил Клуб?

— Наистина е изумително, като се замислиш... Искам да кажа, бившите млади офицери и как продължават да поддържат връзка... някои са станали богати и влиятелни... и Бейн Мадокс построява тази хижа.

— Да. Още по-изумително е, че той на практика призна, че групата му е нещо като тайно общество, което по някакъв начин е влияело на световните събития по време на Студената война. И дори се е занимавало с незаконни дейности.

Тя се замисли.

— Просто иска да се направи на важен и влиятелен... мъжете непрекъснато го правят... но ако нещо от това е истина, то Къстър Хил Клуб се поставя в съвсем друга светлина. Той сам повдигна подозрения, които нямаше нужда да бъдат извеждани на преден план.

— Може пък да е смятал, че вече знаем историята на клуба — казах.

— Или пък миналото му и гордостта му от него, както се гордее със службата си във Виетнам. Не зная... Но после пък каза, че донякъде е бил въвлечен във войната срещу тероризма.

— Да бе. Това е като да си малко бременна — отвърнах. — Подозирам, че около тази група има повече, отколкото се вижда с просто око. Има политически елемент, а в свят като нашия петролът на господин Мадокс се смесва добре с политиката.

— Винаги се е смесвал добре.

Отново се върнах на важната тема.

— Е, има ли Мадокс нещо общо с изчезването на Хари?

Тя помълча, след което каза:

— Единственото, което ме човъркаше, беше неговото разтакаване... сякаш чакаше Хари да... да изникне отнякъде.

Кимнах.

— Това щеше да отклони вниманието от него. Имам лошото чувство, че Хари ще изникне в най-скоро време, и то не на територията на Бейн Мадокс.

Кейт също кимна, после каза:

— Трябва да проверя съобщенията си.

Изслуша гласовата си поща.

— Том. На два пъти. Казва, че трябва да му се обадя веднага.

Зачудих се защо Уолш е звънял само на нея, а мен ме е пропуснал.

Кейт провери пейджъра си.

— Пак Том, пак на два пъти.

— Упорита гадинка, а?

— Не е. Какъв ти е проблемът с началството?

— Проблемът ми е с онези началници, които се ебават с мен, а в отговор очакват лоялност. Същността на лоялността се нарича взаимност. Бъди лоялен с мен и аз ще съм лоялен с теб. Ебавай ме — аз ще те ебавам. Това е положението.

— Благодаря, че ме осветли. А сега ще се обадя на началника ни, докато ти посвещаващ цялото си внимание на пътя. И карай бавно, за да не излезем от обхвата на клетката.

Отпуснах газта.

— Включи го на спикърфон.

Тя набра номера и от говорителя се разнесе гласът на Уолш:

— Къде се губите, по дяволите?

Кейт отговори, без да се ебава:

— Разговяхме с Бейн Мадокс в Къстър Хил Клуб.

— Какво? Изрично ви казах... Това идея на онзи идиот мъжа ти ли беше?

— Здравсти, Том — намесих се. — Идиотът мъж се обажда.

Мълчание, последвано от:

— Кори, този път наистина прееба нещата.

— Същото го каза и миналия път.

Изобщо не му беше до радост и едва не се разкрещя.

— Изобщо не се подчиняваш на заповедите ми. С теб е свършено, господинчо!

Кейт май се раздразни.

— Том, получихме разрешение от Мадокс да проведем издирване на негова територия утре сутринта. Освен това той обеща, че ще прати незабавно хората си да обиколят района.

Отговор не последва и реших, че връзката е прекъснала или че получил удар или нещо подобно. Обърнах се към Кейт.

— Искаш ли снакс?

— Том? Чуваш ли ни? — попита тя.

Гласът му се разнесе отново:

— Боя се, че не е нужно да продължаваме търсенето.

Усетих как стомахът ми се стяга. Знаех какво ще каже, но не исках да го чувам.

— Щатската полиция е намерила труп на мъж — продължи Том Уолш. — По съдържанието на портфейла и снимката на личната му карта е бил идентифициран като Хари Мюлер.

Отново не казахме нищо.

Отбих от пътя, спрях и поех дълбоко дъх. После попитах:

— Какви са подробностите?

— Около три и петнайсет в централата на щатската полиция в Рей Брук... където трябваше да се намирате... е получен анонимен сигнал от мъж, който казал, че правел преход в гората и се натъкнал на лежащо на пътеката тяло. Доближил го, установил, че човекът е мъртъв, явно застрелян, след което изтичал до колата си, стигнал до парковия телефон за спешни случаи и се обадил в полицията. Отказал да даде името си.

Помислих си и реших, че зная името на въпросния мъж. „Бях снайперист в армията“.

— Човекът дал доста точно описание на местоположението и половин час по-късно щатските и местните полицаи с помощта на кучета открили тялото — продължи Уолш. — При последвалото претърсване намерили караваната на Хари на около пет километра южно от трупа. Явно Хари е вървял към Къстър Хил Клуб, на около пет километра на север по пътеката.

— Това не съответства на обаждането на Хари до приятелката му — казах.

— Прослушах го отново. Хари буквално казва „сега съм на пост недалеч от хижата на десните кукувци“ — каза Уолш. — Може да се изтълкува, че е бил в района на или *съвсем* близо до имота Къстър Хил.

Този човек определено не ставаше за детектив.

— Том, няма логика да паркира караваната си на десет километра от оградата, да се обади на приятелката си в осем без дванайсет сутринта и да тръгне през гората — казах. — Ще му трябват почти два часа само за да стигне до оградата, а предполагам, че е трябвало да бъде при или недалеч от Къстър Хил още на зазоряване. Ако повярваме на този сценарий, би трябвало да пристигне някъде към десет сутринта. Следиш ли ми мисълта, Том?

Последваха няколко секунди мълчание.

— Да, но...

— Добре. Докато си още на тази вълна, триангулирай мобилния телефон на Хари по време на обаждането до приятелката му. Това ще ти каже какво е било местоположението му, когато е звънял.

— Благодаря, зная. От телефонната компания работят по въпроса. Възможно е обаче да не е имало достатъчно близки за триангулиране предаватели, като се изключи онзи на Къстър Хил Клуб.

— Откъде знаеш, че на територията на Къстър Хил има предавател?

Отново последваха няколко секунди мълчание.

— Казаха ми го от телефонната компания. Ще знаем повече след час, но трябва да ти кажа, че дори и да се е намирал недалеч от Къстър Хил по време на обаждането, това не означава, че е влизал в него. Може да се е уплашил от нещо и да е тръгнал *назад* към караваната и да са го застреляли тогава. Нали знаеш, на всяка улика винаги може да се гледа по два или повече начина.

— Сериозно? Ще трябва да си го запиша. Между другото, понякога минава доста време, преди човек да се обърне към здравия разум.

— На федералните обвинители не им пука за здравия разум. Те искат уликите да говорят сами по себе си. А тази не казва нищо.

— Е, тогава да разгледаме останалите. Кажи за огнестрелната рана.

— Входната рана е в горната част на гърба. Казаха ми, че изстрелът вероятно е прекъснал гръбначния стълб и е минал през сърцето. Куршумът още не е намерен. Смъртта вероятно е била моментална... Говорих с майор Шефър и той твърди, че няма данни Хари да се е влачил... явно е умрял на място. В портфейла му има пари. Налице са часовникът, пистолетът, документите, камерата, цифровият фотоапарат и тъй нататък, така че според щатската полиция като че ли става въпрос за ловна злополука.

„Все още мога да сваля елен от двеста крачки“.

— Точно на такова би трябвало да прилича — казах.

Уолш премълча.

— Естествено, трябва да видим какво е снимал — продължих.

— Вече е направено. Касетата и дискът на фотоапарата са празни.

— Да ги занесат в нашата лаборатория и да проверят дали не трито нещо.

— В момента се прави.

— Кога ще е готов докладът от аутопсията? — попита Кейт.

— В момента транспортират тялото до районната морга в Потсдам за потвърждаване на идентификацията със снимката и отпечатъците от пръсти от досието в централата на ФБР. Наредих аутопсията да не се прави там — прекалено е важна, за да се оставя на местния съдебен лекар. Довечера или утре ще пренесат тялото в Белвю.

— Добър ход. Изпрати ми копие на резултатите от аутопсията и от токсикологията.

— Резултатите от токсикологията може да се забавят до шест дни.

— До два или три, когато е спешно. Освен това им кажи на онези в Белвю да се оглеждат за някакви подозрителни белези. Дрогиране, синини, следи от въже или белезници и други травми освен огнестрелната рана. А — и времето на смъртта е особено важно.

— Може и да не повярваш, но съдебните лекари в Ню Йорк, щатската полиция и ФБР си изкарват хляба тъкмо с това.

Пренебрегнах забележката му и продължих:

— Освен това веднага прати в моргата полицейски следовател, за да наблюдава свалянето на облеклото и личните вещи. Да погледне дали и по тях няма никакви знаци от посегателство.

— Вече са пратили от Щатското бюро за разследвания. На път са и двама наши агенти от Олбъни, Всъщност смятаме да поемем разследването, тъй като става въпрос за федерален агент, убит при изпълнение на служебни задължения.

— Добре. Погрижи се също щатската полиция и ФБР да проучат цялостно местопрестъплението и да потърсят свидетели. Трябва да приемеш хипотезата за предумишлено убийство.

— Разбирам, но е възможно и да е онова, на което прилича — инцидент. Случвало се е не един или два пъти. Между другото, ако беше там, където трябваше, сега щеше да се намираш на местопрестъплението и да даваш безценните си съвети как да се провежда Разследването и аутопсията.

— Том, що не си го начукаш?

— Зная, че си разстроен, затова ще се направя на глух. Но само веднъж.

— Начукай си го.

Той подмина повторението и попита:

— Къде сте сега?

— Току-що излязохме от Къстър Хил Клуб — отговори Кейт.

— Е само че пропиляхте време, но и подсказахте на Бейн Мадокс, че е под наблюдение.

— Джон се справи много добре — защити ме Кейт. — Ако Мадокс не е знаел, че е под наблюдение, продължава да не знае. А дали е знаел е спорен въпрос.

— Реалният въпрос е че в никакъв случай не биваше да ходите там — каза Уолш. — Какво постигнахте с това? Е, Джон?

— Беше посещение на добра воля, Том. Получих, каквото исках — разрешение да проведе издирване. Добре, вече няма нужда от издирването, макар че съм готов да го проведе само за да се забъркам с Бейн Мадокс.

— Няма да стане. Щом си го посетил, законът ни задължава да му съобщим, че въпросният човек е бил открит извън неговата територия.

— Не бързай толкова с тази информация.

— Джон, нямам никакво намерение да се забърквам в това. Този тип е средностатистически гражданин. Само след час ще бъде осведомен по телефона от служител на щатската или местната полиция.

— Нека първо обсъдя това с майор Шефър.

— Защо?

— Току-що прекарах четиридесет минути с Мадокс и имам някои странни впечатления. Мисля, че кучият му син е заловил Хари, разпитал го е и после го е убил.

— Това... това е сериозно обвинение. Мисли какво казваш.

— *Ти* помисли какво казвам.

— Кейт?

Тя пое дълбоко дъх.

— Възможно е. Повтарям — *възможно*.

— И какви са мотивите му? — успя да попита Уолш.

— Не знаая, но ще разбере — отговорих.

Последваха няколко секунди мълчание.

— Добре — каза накрая Уолш. — Разбира се, че ще действаме така, сякаш става дума за убийство. А сега трябва да се обади на приятелката на Хари, а на другата линия звънят от Вашингтон, така че...

— *Прати* някого — ченге от спецчастта — да се срещне лично с Лори Баник и да води със себе си полицейски свещеник. Освен това Хари има деца и бивша жена. Трябва да пратиш някой познат на семейството, който да ги уведоми. Например стария му командир или някой бивш партньор. Обади се на Винс Парези. Той знае как се правят тия неща.

— Добре. А вие идете на летището и изчакайте хеликоптера. Там ще ви посрещне щатски полицаи с камерите на Хари. Ще ги донесете на Феде...

— Задръж — спрях го. — Няма да си тръгнем оттук, докато разследването не свърши.

— Връщате се в Манхатън още тази вечер!

— Том, извинявай, но са ти нужни *твои* хора на местопрестъплението.

— Благодаря за сведението. Зная. Всъщност с хеликоптера ще пристигнат двама души. Ти, детектив Кори, си изваден от случая.

Същото се отнася и за Кейт. Върнете се незабавно. Свършвам: централата чака, а нямам време и търпение да...

— Аз също. Ще ти го кажа направо, Том. Първо, Хари Мюлер ми беше приятел. Второ, искаше да пратиш мен на тази задача и сега аз можеше да съм в моргата вместо него. Трето, смятам, че е бил убит, и четвърто, ако ме извадиш от делото, ще се погрижа така да засмърди, че да го надушат и в министерството на правосъдието.

— Ти какво, заплашваш ли ме?

— Да. Пето: пращаш човека в укрепен лагер, без изобщо да има представа какво го чака... мамка му, току-що излязох от това място и мога да ти кажа, че и специалните части не могат да проникнат лесно в него, а ти или си го знаел, или би трябвало да го знаеш. Шесто: Хари Мюлер е влязъл там с документите си за самоличност без убедителна извинителна причина. От колко време си вадиш хляба с тази работа?

Той вече определено беше вбесен и се разкрещя:

— Чуй какво ще ти кажа, умнико...

— Не, нека аз да ти кажа нещо, умнико. Преебал си всичко. И знаеш ли какво? Лично ще ида и ще се застъпя за теб, когато се разхвърчат лайна. Защо? Защото те харесвам ли? Не, а защото ей сега ще ми кажеш да остана тук и да продължа да работя по случая. Ако не го направиш, следващата ми спирка след Федерал Плаза ще във Вашингтон. Разбираш ли ме?

Трябваха му около четири секунди да разбере.

— Току-що представи убедителен аргумент защо трябва да продължиш да работиш по случая. Но, дай Боже, Кори, само да...

— Справяше се чудесно до момента с „дай Боже“. Спри, докато сме квит.

— Ще бъдем квит.

— Ще имаш късмет, ако не те пратят в Уичита — казах. — Оставям те на мира. Кейт има последната дума.

Кейт бе наистина потресена.

— Трябва да се съглася с Джон, че мисията на Хари не е била обмислена добре и не е била проведена добре — каза тя. — Наистина в моргата сега можеше да лежи *моят* съпруг.

Уолш не отговори пряко, а се опита да се измъкне:

— Трябва да говоря с централата. Има ли още нещо?

— Не — каза Кейт.

— Заминавайте при щатската полиция в Рей Брук и ми се обадете оттам.

И затвори, а ние мълчахме край пътя. Чувах птиците в гората и тихото бръмчене на двигателя.

— Страхувах се, че ще се стигне дотук — каза Кейт.

Не отговорих. Бях потънал в мисли за Хари Мюлер, който три години бе седял на бюрото срещу мен. Две бивши ченгета, работещи като странници в странна страна, наречена Федерал Плаза 26. Пренасяне на тялото в Ню Йорк за аутопсия, погребална служба в четвъртък и петък, литургия и погребение в събота.

Кейт ме хвана за ръката.

— Просто не мога да повярвам...

През месеците след 9/11 ден и нощ ходех по бдения, погребения, литургии и панихиди. Понякога се събираха по три на ден. Всичките ми познати бяха със същия безумен, опустошаващ душата график. Седмиците се изнизваха, а аз се натъквах на едни и същи хора в погребални домове, църкви, синагоги и гробища, и всички се гледахме с погледи, които не се поддаваха на описание. Шокът от травмата бе страшен, но погребенията започваха да преливат едно в друго и единствената разлика бе съсипаното от мъка семейство, което никога не приличаше на предишното съсипано от мъка семейство, а после вдовиците и децата се появяваха на погребението на някое друго ченге, за да поднесат съболезнованията си, и така се превръщаха в част от тълпата опечалени. Беше покъртително и сюрреалистично време, черни месеци с черни ковчези и черни завеси, черни траурни ленти върху блестящи значки, черни размътени сутрини след нощи прекалено много пиене.

Все още си спомням живо писъка на гайдите, последния салют и ковчега... най-често съдържащ само някаква част от тялото... спускащ се в гроба.

— Джон, дай аз да карам — каза Кейт.

С Хари бяхме ходили заедно на някои от погребенията. На службата за Дом Фанели Хари ми каза на стълбите пред църквата: „Когато едно ченге си помисли, че може да го убият по време на работа, си мисли за някой тъп кретен, извадил късмет този ден. На кого може да му хрумне, че може да се случи такова нещо?“

— Джон? Чу ли ме?

Спомних си и майката на Дом, Мариън Фанели: седеше с достойнство настрани, почти игнорирана от тълпата — вниманието на всички беше обърнато към жената и хлапетата на Дом. Помня как Хари ми каза: „... Дай да поговорим с нея. Самотна е“.

Това ми напомни, че майката на Хари е още жива. Отбелязах си да я добавя в списъка на хората, които трябва да бъдат уведомени официално, в присъствието на свещеник.

Кейт вече беше слязла от колата и отвори моята врата. Хвана ме за Ръката и ме дръпна навън.

— Аз ще карам.

Слязох и си сменихме местата.

Потеглихме.

Небето бе все още светло, но пътят тънеше в гъста сянка, а гората от двете страни бе съвсем черна. От време на време виждах сред дърветата проблясващи очи или дребни животинки, пресичащи пътя. На един завой фаровете осветиха елен и той замръзна, наполовина вцепенен, наполовина треперещ от страх. В следващия миг се втурна в гората.

— Слее около час ще стигнем до централата на щатската полиция — каза Кейт.

— Задачата на Хари е напълно безсмислена — казах след десетина минути.

— Джон, не мисли за това.

— Би могъл да види и да снима колите и по този път. Веднъж в едната посока и веднъж в другата. Изобщо не е било нужно да влиза на територията на имота.

— Моля те, не мисли за това. Вече нищо не може да се направи.

— Точно затова трябва да мисля.

Тя ме погледна.

— Наистина ли смяташ, че е бил Бейн Мадокс?

— Косвените улики и инстинктът ми говорят, че е той. Трябва обаче нещо по-сигурно, за да имам основания да го убия.

Излязохме на шосе 56, което водеше на юг към Саранак Лейк и централата на щатската полиция в Рей Брук, както и на север към Потсдам и морга, където вече би трябвало да са откарали Хари. Сейт понечи да завие към Рей Брук, но я спрях.

— Дай надясно. Да идем да видим Хари. Том каза да...

— Не можеш да сгазиш сериозно лука, като правиш обратното на поза, което казва Том Уолш.

Тя се поколеба, после зави към Потсдам.

След десетина минути подминахме кафява табела, която ни уведомяваше, че напускаме щатския парк Адирондак.

След още няколко километра влязохме в Саут Колтън. Видях Руди да приказва с някакъв тип, който наливаше бензин.

— Спри.

Кейт отби при бензиностанцията. Подадох глава през прозореца и извиках: — Руди! Той дойде и попита:

— Как мина?

— Машината за лед е оправена. Казах на господин Мадокс, че си ме предупредил да си искам парите предварително. Плати в брой.

— Тъъ... не трябваше да...

— Много се ядоса, Руди.

— Ох, по дяволите, не трябваше да...

— Искан да те види. Довечера.

— Ох, по...

— Трябва да стигна до окръжната болница в Потсдам.

— Уф... да... продължавате по шосе 56 на север.

Обясни ми как да стигнем.

— Като се видиш с Мадокс, кажи му, че и Джон Кори е много добър стрелец.

— Добре...

Кейт излезе на пътя и продължихме към Потсдам.

— Това прозвуча като заплаха — каза тя.

— За виновник е заплаха. За невинен е просто странно изказване. Тя не каза нищо.

Теренът вече беше открит и се виждаха къщи и ферми. Късното следобедно слънце хвърляше дълги сенки по полегатите склонове.

Почти не говорихме; в очакването да видиш труп има нещо, което неизменно потиска думите.

Продължавах да си мисля за Хари Мюлер. Не можех да повярвам, че е мъртъв. Припомних си последния ни разговор и се запитах дали още тогава съм имал лошо предчувствие за задачата му, Ли случилото се след това ме е накарало да си мисля така. Никога не можеш да отговориш със сигурност. В момента обаче лошото предчувствие бе на лице, независимо дали го бе имало в петък, или не.

След двайсетина минути влязохме в Потсдам. Окръжната болница се намираше в северната част на приятното университетско градче.

Спряхме на паркинга и влязохме през главния вход. Постройката беше малка, тухлена.

Във фоайето имаше информационно гише. Представих се и попитах дежурната къде е моргата. Тя ни насочи към хирургичното отделение. Това не говореше добре за хирурзите и ако бях в по-добро настроение сигурно щях да го обърна на шега.

Завихме по няколко коридора и намерихме сестринската стая в отделението И освен нея двама униформени щатски полицаи, които говореха със сестрите. Показахме си документите.

— Тук сме да идентифицираме детектив Хари Мюлер — казах.
— Вие ли докарахте тялото?

— Да, сър — отвърна единият полицай. — Дойдохме с линейката.

— Има ли други?

— Не, сър. Вие сте първите.

— Очаквате ли още някого?

— Ами, някакви хора от Олбъни, както и от Щатското бюро за разследвания.

Не се очертаваше да останем дълго насаме с тялото. Скоро щяхме да имаме компания.

— Съдебният лекар тук ли е?

— Да, сър. Направи предварителен оглед на тялото и състави опис на личните вещи. Очаква щатската полиция и ФБР.

— Добре. Искаме да видим тялото.

— Ще трябва да ви запиша.

Не исках да ме записват.

— Не сме тук официално. Покойникът бе наш колега и приятел. Просто искаме да се простим с него.

— О... съжалявам... разбира се — каза полицаят и ни поведе към голямата метална врата с надпис ОПЕРАЦИОННА.

Тялото на жертва на покушение е важно свидетелство за престъплението и трябва да се пази на сигурно място и да се спазват свързаните с това процедури — оттук и присъствието на двамата щатски полицаи и записването на посетителите. Това ме доведе до заключението, че двамата с Кейт не сме единствените, подозиращи, че не става дума за инцидент по време на лов. Полицаят отвори вратата и каза:

— Ще ви придружа.

— Бихме искали да останем насаме. Той се поколеба.

— Съжалявам. Не мога да... Трябва да...

— Разбирам. Бихте ли помолили съдебния лекар да дойде? Ще изчакаме.

— Разбира се.

Той изчезна зад ъгъла и аз отворих вратата. Влязохме в импровизираната морга.

Операционната зала бе ярко осветена. В средата имаше стоманена маса, върху която лежеше покрит със син чаршаф труп.

От двете страни на масата имаше носилки на колела. Върху едната се намираха дрехите на Хари, положени по начина, по който са били носени — обувки, чорапи, термобельо, панталони, риза, яке и плетена шапка.

На другата лежаха личните му вещи. Видях камерата и фотоапарата, бинокъла, картите, мобилния телефон, портфейла, часовника, клещи секачи и тъй нататък. На ключодържателя му бяха ключовете за служебния му „Понтиак Гранд Ам“, както и на личната му тойота. Липсваше обаче ключът за караваната. Предположих, че е у Щатската полиция или у следствения екип, за да могат да я преместят. Пистолетът и документите му би трябвало да са у полицаите.

Миришеше на дезинфектант, формалдехид и разни други неприятни неща, така че отидох до шкафа и намерих туба „Викс“ — стандартен артикул на места, където се режат трупове. Изстисках малко от ментовото желе върху пръста на Кейт.

— Размажи си го под носа.

Тя намаза горната си устна и пое дълбоко дъх. Обикновено не ползвам подобни неща, но от доста време не се бях оказвал до вкочанено тяло, така че също си сложих малко под носа.

Намерих кутия латексови ръкавици. Надянахме по един чифт и се обърнах към Кейт.

— Да хвърлим един поглед. Става ли?

Тя кимна.

Отидох до масата и смъкнах синия чаршаф от лицето на трупа.

Хари Мюлер.

„Съжалявам, приятел“ — казах наум.

Лицето му бе кално, защото бе паднал по очи. Устните му бяха леко разтворени, но не виждах гримаса или някакъв признак, че е агонизирал. Смъртта наистина го бе застигнала внезапно. Всички би трябвало да сме късметлии като него в подобен момент.

Очите му бяха широко отворени, така че ги затворих.

Дръпнах чаршафа до кръста му и видях в лявата част на гърдите голяма марля, залепена с лейкопласт. По тялото имаше много малко кръв. Явно куршумът бе спрял сърцето почти моментално.

Забелязах синия цвят на кожата му — кръвта се бе събрала в предната част на тялото му, което потвърждаваше, че е паднал по очи и е умрял в това положение.

Опипах ръката му. Вкочаняването обикновено настъпва за осем до дванадесет часа. В мускулите му почти нямаше еластичност, но въпреки това ръката не бе напълно вцепенена. Освен това по вида на кожата и общото състояние на тялото можех да определя, че смъртта е настъпила преди дванадесет до двадесет и четири часа. Ако наистина ставаше дума за преднамерено убийство, то вероятно бе направено нощем, за да се сведат до минимум шансовете за случайно издаване на извършителите. Което означаваше, че Хари е бил застрелян миналата нощ.

Ако приемех, че това е дело на Мадокс, то той вероятно бе очаквал някой да намери тялото и да се обади в полицията. Когато това

не бе станало до днес следобед, Мадокс или негов човек бе звъннал от телефона в парка, като по този начин бе отклонил следите от себе си, преди да започне търсенето на негова територия.

Всъщност, докато двамата с Кейт бяхме седели с него, сигурно се бе питал защо ли след обаждането му тялото още не е намерено, и това го беше изнервяло.

Огледах китката и палеца на Хари. Не открих нищо, което да говори за използване на белезници или въже — макар че понякога следи не остават.

Огледах дланта, ноктите и кокалчетата на пръстите. Ръцете понякога казват неща, които съдебният лекар — той обикновено се интересува повече от органите и раните — пропуска. Не видях нищо необичайно. Имаше само мръсотия.

Хвърлих поглед към Кейт, която явно се държеше, обиколих масата, взех дясната ръка и я заразглеждах.

— Да ви услужа ли със скалпела? — чу се женски глас. Обърнахме се. На вратата стоеше жена в хирургически дрехи.

Беше към трийсетте, дребна, с къса червена коса. Приблужи и забелязах, че има лунички и сини очи. Всъщност, ако се махнеха торбестите сини дрехи, щеше да изглежда доста добре.

— Пати Глисън, окръжен съдебен лекар — представи се тя. — Предполагам, вие сте хората от ФБР.

Свалих латексовата си ръкавица и протегнах ръка.

— Детектив Джон Кори, Контратерористична спецчаст.

Здрависахме се, след което й представих специален агент на ФБР Кейт Мейфийлд.

— Кейт е също така и госпожа Кори — не пропуснах да спомена.

— Както и началник на детектив Кори — добави Кейт.

— Няма да е зле да му кажете да не докосва тялото в отсъствието на съдебен лекар — посъветва я д-р Глисън. — Всъщност дори изобщо да не го докосва.

Извиних се, не все пак реших да я осведомя, че от двайсет години правя такива неща в Ню Йорк.

— Тук не е Ню Йорк.

Явно бяхме тръгнали с погрешния крак, но в разговора се намеси Кейт.

— Покойният беше наш приятел.

Д-р Глисън омекна.

— Съжалявам — каза тя и се обърна към Кейт. — Какво общо има това с тероризма?

— Нищо. Хари беше и наш колега от спецчастта. Дойде тук на излет, а ние дойдохме да идентифицираме тялото.

— Разбирам. Разпознахте ли го?

— Да — отвърна Кейт. — Какви са първоначалните ви констатации?

— Доколкото мога да съдя по външните рани, куршумът е минал през гръбначния стълб и е пронизал сърцето му. Умрял е почти моментално. Вероятно не е усетил нищо, а дори и да е, то за не повече от секунда-две. Може да се каже, че е бил мъртъв още преди да падне на земята.

Кимнах и казах:

— През всичките ми години като ченге не съм виждал перфектен изстрел през гръбнака и сърцето, който да е случаен.

В течение на няколко секунди д-р Глисън не отговори.

— Като хирург и съдебен лекар съм виждала стотина рани от ловни инциденти, но никога не съм попадала на такава като тази. Но все пак това може да се случи. Смятате, че става дума за предумишлено убийство ли?

— Не изключваме и тази възможност — отговорих.

Тя кимна.

— И аз така чух.

Някои съдебни лекари обичат да си играят на детективи като от филмите, но повечето предпочитат да се придържат стриктно към фактите. Не знаех към кои принадлежи Пати Глисън, затова я попитах:

— Намерихте ли нещо, което би могло да намеква за убийство?

— Ще ви покажа какво съм намерила, а оттам нататък сте вие. Отиде до шкафа, извади ръкавици и подаде и на мен една нова.

— Виждам, че вече сте се намазали — каза и после махна към носилките. — Свалих и описах всички вещи, за да бъдат прибрани от ФБР. Искате ли да проверите инвентара и да се подпишете?

— Насам пътуват други двама агенти, които ще проверят всичко от така наречения зелен списък — отвърна Кейт.

— Да огледаме тялото — казах аз.

Д-р Глисън махна залепената марля от гърдите на Хари, като откъсна няколко косъмчета. Отдолу зейна голяма дупка.

— Както виждате, това е изходната рана. С помощта на осветена лупа със седемкратно увеличение различни частици кост, мека тъкан и кръв, всички в малки количества и съответстващи на преминаването на високоскоростен куршум от голям или среден калибър през гръбначния стълб, сърцето и гръдната кост.

Продължи в същия дух — описваше клинично края на един човешки живот.

— Както знаете, няма аз да правя аутопсията, но не ми се вярва тя да установи нещо ново относно причината за смъртта.

— Повече ни интересуват събитията, довели до момента на смъртта — казах аз. — Да сте забелязали нещо необичайно?

— Всъщност забелязах. — Тя постави пръст върху гърдите на Хари, на около два сантиметра от неравните краища на изходната рана. — Ето тук... виждате ли?

— Не.

— Малка прободна рана. Очевидно е направена преди смъртта. Проверих я и се оказа, че прониква дълбоко в мускулната тъкан. Проверих също ризата и бельото му и установих дупки на съответните места, както и малко следи от кръв, така че предметът — вероятно игла за подкожни инжекции — е бил вкаран през дрехите в пекторалния мускул. Не мога да кажа дали е бил инжектиран с нещо, но от токсикологията би трябвало да са в състояние да определят.

Д-р Глисън посочи дясната предлакътница.

— Тук има още две следи от убоявания. Върху облеклото няма кореспондиращи дупки или кръв. Сред вещите му не открих спринцовки и смятам, че не си е правил сам инжекция през ризата.

— Какви са заключенията ви от тези убоявания?

— Вие сте детективът.

— Вярно.

Помислих си, че първото убояване е онова на гърдите през дрехите, което означаваше, че най-вероятно става въпрос за упойваща инжекция направена, докато се е съпротивлявал, или пък с пистолет. „Ако не е ловен сезон, просто ги упояваме и ги местим“. Другите бяха на оголена кожа и явно целта им е била да го държат упоен. Запитах се

дали не е натриев пентатол, или серум на истината, но реших да запазя предположенията за себе си.

— Ще си помисля.

Д-р Глисън продължи:

— Искам да ви покажа още две неща, които ме карат да си мисли, че може би е имало и други необичайни събития или инциденти, довели до момента на смъртта.

Гледахме я как обикаля масата към главата на Хари. Дребната Пати Глисън пхна ръце под раменете на Хари и изправи едрото му тяло в седнало положение, при което от него излезе малко газ. Кейт стреснато пое дъх. Забелязвал съм, че съдебните лекари не са особено нежни към покойниците. А и няма причина да са, макар че винаги съм се изненадвал на начина, по който работят с труповете.

Виждах входната рана — като центъра на мишена върху гръбначния стълб и на една линия със сърцето. Опитах се да си представя как точно се е случило — Хари, вероятно все още дрогиран, е бил поставен изправен или коленичил на пътеката, държан от един или няколко души. Стрелецът се е намирал достатъчно близо, за да направи идеалния изстрел, но не и на толкова малко разстояние, че да остави изгаряния или частици барут. Или пък Хари е бил положен на земята някъде другаде, бил е застрелян и след това е бил пренесен на пътеката. Това обаче изглеждаше прекалено аматьорско и всеки разследващ местопрестъплението екип щеше да го забележи. Във всеки случай Хари бе застрелян в гърба и можех само да се надявам, че не е знаел какво го очаква.

Д-р Глисън насочи вниманието ни към още нещо.

— Ето, вижте — каза тя и постави пръст на дясната лопатка на Хари. Обезцветяване на кожата, което е трудно за обяснение. Не става въпрос за контузия или химическо изгаряне, а и не е точно топлинно изгаряне. Възможно е да е от електричество.

Двамата с Кейт се доближихме до леко обезцветеното петно, по големина и форма колкото монета от половин долар. Не беше направено от електрошокова палка, но бях виждал подобни следи от електрически остен за говеда.

Д-р Глисън ме гледаше.

— Не зная какво е — казах.

Тя безцеремонно дръпна синия чаршаф и разкри голото тяло на Хари. Понечи да каже нещо, но я прекъснах.

— Имате ли нещо против да положим тялото?

— О. Извинете.

Тя бутна вцепененото тяло на Хари надолу, докато аз държах краката му. Свикнал съм с трупове, но те би трябвало да лежат, а не да седят. Доколкото виждах, Кейт бе на път да не издържи.

Д-р Глисън тръгна покрай носилката.

— Добре хранен, с добро телосложение, бял мъж на средна възраст, нормална кожа с изключение на отбелязаните белези. Забелязва се, че не се е къпал и бръснал от няколко дни, което отговаря на престоя му на открито и изкаляното му облекло. Не виждам нищо забележително, докато не стигна до стъпалата и глезените.

Застанахме при босите крака на Хари.

— Стъпалата са мръсни, сякаш е ходил бос, но върху тях не виждам кал или останки от растения.

Кимнах.

— Намерих няколко влакна, които приличат на влакна от черга или килим, както и нещо като фин прах или мръсотия, каквато може да се намери върху под — продължи тя. — Доколкото зная, имал е каравана, така че не би било зле да проверите дали не е имал килим в нея и да вземете проби от тъканта и мръсотията.

Знаех и едно друго място, откъдето можеха да се вземат такива проби, но точно в момента шансовете да получим разрешително за обиск на Къстър Хил Клуб никак не бяха обнадеждаващи.

Наведох се към Хари и казах:

— На глезените има следи от контузии.

— Да. Както и ожулвания. Както сами се уверявате, виждат се съвсем ясно и единственото ми обяснение е, че са били причинени от вериги — метални, а не лейкопласт, въже или нещо еластично, — както и че се е мъчел да се освободи от тях, или да тича с тях. Именно това е причината белезите да са толкова ясни и дълбоки. Целостта на кожата е нарушена на две места. Смятам, че обувките и чорапите са му били сложени след свалянето на веригите... ходил е бос докато е бил с тях. Вижте къде са ожулванията и раните.

Каквото и да се бе случило с Хари в часовете преди смъртта му, определено не бе приятно. Познавах го добре и знаех, че едва ли е бил

образцов затворник. Електрическият остен, инжекциите и веригите краката го потвърждаваха. „Добре си се представил, приятелю“.

— След като забелязах влакната на стъпалата, огледах останалата част от тялото и открих влакна и в косата и на лицето му — каза д-р Глисън. — Възможно е да са и от шапката му, но тя е тъмносиня, тези са разноцветни.

Не коментирах, но очевидно Хари бе лежал по лице върху килим или одеяло.

— Освен това влакна имаше по панталоните и ризата му, както и по белъто. Те също не отговарят на облеклото, в което е донесен тук. Открих също четири черни косъма с дължина около пет сантиметра. Един на ризата, един на панталоните и два върху белъто му, залепих ги с лепенка на местата, на които ги намерих.

Кимнах неопределено. Колкото по-малко говорех, толкова повече д-р Глисън се чувстваше длъжна да ни обяснява, така че тя продължи.

— Космите не са на покойния. Всъщност прегледът с лупа установи, че не приличат на човешки.

— Куче? — предположи Кейт.

— Може би.

Кайзер Вилхелм?

— Това е всичко, което открих по тялото — и ми се вижда необичайно — завърши д-р Глисън.

— Можете ли да определите приблизително времето на смъртта — попита Кейт.

— Въз основа на това, което виждам, напипвам и подушвам, че смъртта е настъпила преди около двадесет и четири часа. Или по-малко. Екипът на местопрестъплението може да открие нещо, което да стесни границите. Лекарят, който ще прави аутопсията, също може да каже по-точно.

— Вие ли свалихте дрехите и вещите му? — попитах.

— Да, заедно с помощник.

— Като се изключат животинските косми и чуждите власинки, намерихте ли нещо друго необичайно?

— Като например?

— Ами... просто необичайно.

— Не... но ако подушите дрехите му — и особено ризата, — все още ще можете да доловите слаба миризма на пушек.

— Какъв пушек?

— Прилича на пушек от тютюн. А сред вещите му не намерих никакви принадлежности на пушач.

„Забравено изкуство“.

Един от основните елементи на вярата на детективите, занимаващи се с убийства, следователите и съдебните медици е, че тялото ще издаде тайните си. Влакна, косми, сперма, слюнка, следи от ухапване, ожулване от въже, фасове, дим от цигара, пепел, ДНК, отпечатъци от пръсти и тъй нататък. Почти винаги е налице някакво предаване между убиец и жертва и между жертва и убиец. Достатъчно е просто да го откриете, да го анализирате и да го свържете със заподозрения. Номерът е да се намери заподозрян.

— Нещо друго? — попитах.

— Не. Все пак това е само повърхностен преглед на дрехите и личните вещи. През цялото време присъстваше асистент, а така също направих аудио запис на прегледа на тялото и предметите. Можете да вземете копие на касетата.

— Благодаря. — Явно беше наясно, че не става дума за обикновен случай.

— За какво всъщност става дума?

— Наистина ли искате да знаете?

Тя се замисли за миг.

— Не.

— Добър отговор — казах. — Е, много ни помогнахте и ви благодарим за отделеното време, доктор Глисън.

— Ще останете ли с тялото?

— Да.

— Само ви моля да не го докосвате. — Тя хвърли поглед към Хари Мюлер — Ако е бил убит, надявам се да откриете извършителя.

— Ще го открием.

Д-р Глисън се сбогува с нас и излезе.

— Как може млада жена като нея да пожелае да работи в морга? — обади се Кейт.

— Може би си търси годеник — отвърнах. — Да се залавяме за работа.

Отидохме до носилката с личните вещи на Хари и, без да сваляме ръкавиците, започнахме да преглеждаме всичко — портфейл,

часовник, пейджър, бинокъл, видеокамера, фотоапарат, компас, клещи, наръчник на орнитолога и топографска карта, на която с червен флумастер бе очертана територията на Къстър Хил Клуб. Хижата и няколко други постройки бяха нанесени допълнително. Макар да бяхме с ръкавици, внимавахме как докосваме предметите, за да не изтрием някой отпечатък.

Прегледах съдържанието на портфейла на Хари и видях, че в отделението за монети има резервен ключ за дома му, заедно с ключовете на тойотата и служебната кола, но не и на караваната. Дори да бе имал резервен ключ, някой го беше взел. Не можеше да е щатската полиция, която вече разполагаше с ключа от ключодържателя. Това означаваше, че някой друг е взел ключа от портфейла, за да премести караваната по-далеч от Къстър Хил. Кой обаче?

— Не виждам нищо, което да изглежда необичайно, не на място или пипано — каза Кейт. — Мога обаче да се обзаложа, че съдържанието на камерата и фотоапарата е било изтрито.

— По-вероятно е дискът, касетата и картите памет да са били извадени и сменени с резервните — отговорих.

Кейт кимна.

— Значи от лабораторията няма да могат да възстановят данните.

— Най-вероятно.

Взех телефона на Хари, включих го и прегледах списъка на приетите повиквания.

Приятелката му Лори Баник го бе търсила в 9:16 в събота в отговор на обаждането му от 7:48. Следваха десет или повече позвънявания на Лори от събота следобед, след като бе получила есемеса от 16:02. Беше го търсила цялата неделя и дори днес, в понеделник.

Имаше го и повикването от дежурния Кен Рийли от 22:17 ч. в неделя в отговор на обаждането на Лори в офиса на ФКТС.

Следващото получено повикване бе от 22:28 ч. от някакъв номер от Ню Джърси.

— Това не е ли домашният телефон на Уолш? — попитах.

— Да.

— Но той каза, че не е звънял на Хари, преди да дойде сутринта в офиса.

— Явно е излъгал.

— Да... а ето го и позвъняването на Уолш от тази сутрин... а преди него Кен Рийли го е търсил цяла нощ от офиса.

— Изглежда, тревогата е била доста по-голяма, отколкото се мъчеше да ни я представи Уолш — каза Кейт.

— Изразяваш се прекалено меко — отвърнах. — Фактът, че Уолш ни е лъгал, ме води до заключението, че не става въпрос за рутинно следене.

— Е, това вече го знаем.

Отново насочих вниманието си към телефона на Хари и видях своето обаждане в неделя следобед, когато му бях предложил да направим ловджийска яхния, както и последното ми обаждане от 9:45 тази сутрин. После имаше още няколко обаждания от Лори.

Кейт гледаше телефона.

— Толкова е тъжно...

Кимнах. Не знаех паролата му и не можех да чуя съобщенията, но знаех, че в Техническият отдел ще се справят.

Прегледах списъка с изходящи номера и видях обаждането до Ри Баник в 7:48 в събота, последвано от есемеса от 16:02. По-късни обаждания нямаше.

Тъкмо се канех да изключа телефона, когато той иззвъня и ни стресна.

Погледнах екрана. Обаждаше се Лори Баник. Вдигнах очи към Кейт. Беше повече от очевидно разстроена.

Помислих дали да не вдигна, но не бях готов да съобщя на Лори скръбната вест, докато трупът на Хари се намираше на крачка от мен. Изключих телефона и го оставих на носилката.

Погледнах си часовника. Хората от щатската полиция и агентите от Олбъни щяха да пристигнат скоро, а двамата от ФКТС би трябвало вече да са кацнали на летището на Саранак Лейк. Запитах се кого ля е изпратил Уолш на наше място. Най-вероятно хора, които нямаха проблем с изпълняването на заповеди.

— Да огледаме дрехите, преди да е станала навалица. Кейт отиде до мивката да измие крема от горната си устна, а аз използвах момента и прибрах картата в джоба си. Прибирането на улики е углавно престъпление, но реших, че картата може да ми послужи, и се

оправдах с напомнянето, че Уолш ме е излъгал, както и с факта, че можеше да лежа на тази маса вместо Хари.

Кейт се върна, отиде при втората носилка и подуши ризата на Хари.

— Не съм сигурна... може и да е от тютюн...

Можех да надуша единствено ментола под носа си, така че попитах:

— Познаваме ли пушачи?

Тя кимна.

Прегледахме дрехите му една по една. Забелязахме прозрачната лепенка, с която д-р Глисън бе залепила четирите животински косъма. На практика не вършихме нищо непозволено, но пък от друга страна, не би трябвало да се намираме тук, а в полицейската централа в Рей Брук. Освен това всеки, който докосва веществени доказателства, трябва да е регистриран в списъка, а ние не фигурирахме в него. Да не забравяме и следователите от ФБР и щатската полиция, които едва ли щяха да се зарадват, ако ни видят тук. С други думи, намирахме се на ръба, където и без това прекарвах голяма част от времето си. Важното бе, че имахме доста добра преднина, но вече бе време да се махаме.

— Да вървим.

— Виж — каза Кейт.

Отидох до нея. Държеше маскировъчните панталони на Хари. Беше обърнала десния му джоб навън.

— Виждаш ли?

Огледах белия плат и видях сини петна, направени сякаш с химикалка.

— Може да са букви.

Наистина можеше. Сякаш Хари бе писал върху плата с ръка в джоба. Или пък, ако беше немарлив като мен, просто бе прибрал в него отворена химикалка.

Кейт остави панталоните на носилката и двамата се наведохме, опитвах, се да разчетем сините знаци. Определено бяха от химикалка и не приличаха на случайни драсканици.

— Ти си първа.

— Добре... има три групи знаци... най-четливата е Г-В-Х... следващата прилича на... Я... после може би Д или Л... после

ченгел... не, Р... а последната група е като... С-Н-Ч... — Тя вдигна поглед към мен. — СНЧ?

Вгледах се в мастилените петна.

— Г-В-Х може да е и Г-В-У или Г-Н-У. Все пак е писал слепешком в джоба си. Прав ли съм?

— Може би...

А това ЯДР... после има още нещо, но е почти скрито в шева... може би е ЯДРЕН.

Спогледахме се.

— Като ядрен взрив?

— Надявам се, че не. А последното изглежда ясно. СНЧ.

Да... какво се е опитвал да ни каже? Гну? Ядрен? СНЧ? Какво е това СНЧ? Да не се е опитвал да напише СЪНЧО?

— Не. Съвсем ясно е. СНЧ.

Пак си погледнах часовника, после пак вратата.

— Трябва да се махаме. Те да си се занимават с това — казах и прибрах джоба.

Свалихме латексовите ръкавици и ги изхвърлихме в покритата кофа за боклук. Отидох до тялото на Хари и се взрях в него. Кейт застана до мен и ме хвана за ръката. Скоро пак щях да го видя в залата за оплаквания, облечен в униформа.

— Благодаря за подсказката, приятелю. Ще се погрижим за това — казах, покрих го със синия чаршаф и се обърнах към вратата.

Излязохме и бързо закрачихме по коридора към сестринската стая.

— У вас ли са пистолетът и документите на покойния? — попитах полицаите.

— Да, сър.

— Трябва да взема полицейската му значка и да я дам на семейството му.

Старшият се поколеба.

— Не мога да ви я дам. Нали знаете... тя е...

— Тя още не е инвентаризирана. Кой ще разбере?

— Прав е — каза другият полицай на шефа си.

Старшият отвори лежащото на тезгяха пликче за улики, извади значката и я плъзна към мен.

— Благодаря — казах и я прибрах в джоба си.

— Мислите ли, че е убийство? — попита другият полицай.

— А *вие* как мислите?

— Ами, видях тялото, преди да го качат в линейката. Приятелят ви би могъл да бъде застрелян право в гърба в онази гъста гора единствено при условие, че стрелецът се е намирал точно зад него на пътеката. Нали ме разбирате?

— Да.

— Така че не може да е злополука — освен ако не се е случило през нощта и стрелецът не го е взел за елен... Да ви кажа, приятелят ви е трябвало да носи нещо ярко или отразяващо светлината. Нали знаете?

— Да. Е, сега не е ловен сезон.

— Да, но все пак... някои от местните не чакат официалното откриване.

— Разбирам.

— Да. Е, съжалявам.

— Благодаря.

Другият полицай също изказа съболезнованията си, както и двете сестри зад гишето. Предполагам, че се чувстваха гадно заради ловна злополука извън сезона. А още по-лоша беше възможността за убийство на турист в тяхното приятно малко кътче от света.

С Кейт се върнахме в приемната точно когато през външната врата влязоха двама мъже с костюми. Веднага ги разпознах като хора от ФБР или ЩБР. Оказах се прав — отидоха право на информацията и размахаха картите си.

Дежурната ни забеляза да излизаме, докато двамата ѝ говореха нещо. Като че ли понечи да привлече вниманието им към тръгващите си техни колеги, но стигнахме до вратата, преди да се опре до представяне.

Качихме се в колата и се ометохме възможно най-бързо.

Върнахме се в центъра на града и оттам последвахме знаците към шосе 56.

— Всеки път, когато работя по случай с теб, имам чувството, че съм с една крачка *пред* закона, вместо да съм законът каза Кейт.

Законът понякога се изпречва на пътя на истината и справедливостта — отбелязах философски.

— Това на лекции ли си го учил? Или го преподаваш?

— За твоє сведение, след единайсети септември много хора от правозащитната система възприеха Метода на Кори. Или с други думи Целта оправдава средствата.

— След единайсети септември всички сме го възприели донякъде. Но този случай няма нищо общо с ислямския тероризъм.

— Откъде можеш да си сигурна на този етап?

— Стига, Джон. Не виждам никаква връзка.

— Е, тогава се замисли над следното — Мадокс сам провъзгласи историята си на борец срещу враговете на Америка на частни начала. Нали?

— Да, но...

— Комунизмът си отиде; вместо него на сцената дойде ислямът. Той ни каза, че не е много въввлечен във войната с тероризма, което означава, че е въввлечен. Прав ли съм?

— Да — след кратко мълчание отвърна тя.

— Така. И, разбира се, налице е елементът петрол, който е и връзката с всичко споменато дотук.

— Каква е тази връзка?

— Не съм сигурен.

Картината обаче започваше да се оформя в главата ми. Трябваше да е свързана по някакъв начин с Бейн Мадокс, ядрени оръжия и тероризъм. Доста кофти комбинация. Кейт обаче не бе напълно готова да се справи с подобна информация, затова й казах:

— Е, Хари си е помислил, че някой ще я разбере, така че ако помислим върху това, ще научим.

Тя кимна и смени темата.

— Единственото, в което съм сигурна, е, че Мадокс е убил Хари. Или е наредил да го убият.

— Лично го е направил. Може би с Карл.

— Това може да се окаже трудно за доказване в съдебната зала.

Убийците на ченгета рядко стигат до съдебната зала, но си премълчах.

Кейт обаче така и така успя да прочете мислите ми.

— Моля те, само не прави глупости. Целта не оправдава средствата.

Не отговорих.

Излязохме от Потсдам и поехме по шосе 56. Часовникът показваше 18:01 и започваше да се стъмва. Прозорците на редките къщи бяха осветени и от комините им излизаше дим. Празничният Ден на Колумб отиваше към края си; вечерята се приготвяше на печката. Утре е работен и учебен ден, а сега всички се събират пред телевизора, камината или където обикновено се събират нормалните хора. Кейт сякаш знаеше за какво си мисля.

— Можем да си купим вила, та един ден да ни стане постоянен дом.

— Повечето хора не живеят постоянно сред сняг и ледове.

— Ще се научим да караме ски и кьнки. А ти ще почнеш да ходиш на лов за мечки.

Усмихнах се и се хванахме за ръце. Телефонът й иззвъня.

— Скрит номер. Сигурно е Уолш.

— Обади се.

Тя вдигна, заслуша се и отговори:

— Пътуваме натам, Том. — Заслуша се отново. — Отидохме в болницата и идентифицирахме Хари.

Каквото и да бе казал Уолш, явно не беше приятно и Кейт театрално смъкна телефона от ухото си. Чух как от другата страна се сипеше огън и жупел.

Не обичам някой да крещи на жена ми, така че взех телефона от Кейт и чух Уолш да завършва:

— Ти си негов старши и *ти* си отговорна, че не изпълнява заповедите ми. Оставих ви в случая въпреки преценката си и ви казах

повече от ясно да идете право в централата на щатската полиция. Ти агент на ФБР ли си, или сладка вярна съпруга?

— Здравсти, Том. Съпругът на Кейт се обажда.

— О... значи отговаряш и на повикванията на жена си, така ли? Говоря с Кейт.

— Не, говориш с мен. Ако още веднъж повдигнеш тон на жена ми ще те разглобя. Ясен ли съм?

Той не отговори веднага.

— Здравата затъваш, приятел.

— В такъв случай идваш с мен.

— Не мисля.

— Аз пък мисля. Между другото, проверих обажданията в мобилния телефон на Хари. Забравил си да ни кажеш, че си му се обаждал в неделя вечерта и че дежурният го е търсил през цялата нощ.

Това го накара да замълчи за момент.

— И какво от това?

Усещах, че професионалните ни отношения се развалят и че започва да мисли как най-добре да ме вкара в нежелано служебно събитие или с други думи — да ме уволни.

— Въпреки всичките ти усилия аз *ще* стигна до дъното на всичко това.

Той ме изненада с отговора си.

— Ако успееш, уведоми ме какво си намерил.

Вероятно искаше да каже, че от Вашингтон не са били напълно откровени с него, което можеше да е вярно, а можеше и да не е вярно. Във всеки случай той изпълняваше заповеди, а аз не, което създаваше известни проблеми на главен специален агент Томас Уолш.

— В крайна сметка ще ми благодариш за необичайната инициатива — казах му.

— Твоята шибана инициатива много ми прилича на неподчинение и неизпълнение на заповеди. Освен това отделяш прекалено много време и енергия в разследване на Бюрото, вместо да си вършиш работата.

— Каква ми е работата?

— Работата ти беше да намериш Хари. Той е намерен. Вече можеш да се прибиращ.

— Не, сега трябва да намеря убиеца му.

— *Ти* ли трябва да намериш убиеца му? *Ти*? Защо вечно *ти*?

— Защото ти нямам доверие. Както и на хората, за които работиш.

— Тогава напусни.

— Виж какво ще ти кажа. Ако се върна от този случай с празни ръце, ще получиш оставката ми на бюрото си.

— Кога?

— След седмица.

— Разбрахме се. Тъкмо ще си спестя бумажините около уволнението ти.

— И да не съм чул повече тия идиотщини с изваждането ни от случая.

— Една седмица.

Върнах телефона на Кейт.

— Том, моля, звъни на майор Шефър и му кажи, че ние сме назначените разследващи агенти по случая, така че да ни осигури всичко необходимо и тъй нататък.

Уолш каза нещо, на което Кейт отговори:

— Не, нямаме нова информация и улики, но ако получим, със сигурност ще ги споделим с теб.

Сигурно беше забравила за буквите в джоба на Хари и за разговора ни със съдебния лекар. Избирателната памет е част от Метода на Кори за справяне с шефовете.

Тя послуша известно време, след което отговори:

— Разбирам.

Понечи да каже още нещо, но осъзна, че връзката е прекъснала.

— Какво разбираш? — попитах я.

— Разбирам, че разполагаме със седем дни да направим чудо и че ако се издъним, ставаме история.

— Няма проблем.

— И най-добре ще е чудото да е голямо. Никакви дреболии като откриване на безмозъчен ловец, който да си признае, че случайно е Убил Хари.

— Звучи ми разумно.

— А ако подгоним господин Бейн Мадокс за убийство и се провалим, Уолш ще се погрижи и двамата да приключим като охрана в някоя дупка.

— Нещата стават предизвикателни.

— Да. Е, нали си отвори голямата уста.

— Благодаря за напомнянето. Нещо друго?

— Ами... каза, че разследването ни е ограничено само до версията за вероятно убийство. Нямаме право да се ровим в нищо друго засягащо Мадокс. С него ще се занимават от министерството на правосъдието.

— Ясно.

Тя ме погледна да види дали не проявявам обичайния си сарказъм. Можеше и да спести анализа си.

— Беше доста груб с него. Пак.

— Вбесява ме.

— Не го приемай лично и не води моите битки. Мога да се справям сама във време и място по моя преценка.

— Да, госпожо.

Кейт отново ме погледна.

— Все пак благодаря. — И добави: — Забрави да му кажеш да си го начука.

— Това се подразбира.

— Джон, мисля, че си уплашен.

Замислих се над думите й.

— Май си права. Ти пък забрави да му кажеш какво открихме в моргата.

— Тъкмо се канех, но той затвори. Да си го начука.

Известно време пътувахме мълчаливо на юг.

Мислено виждах Хари — как лежи мъртъв и гол в моргата — и стомахът ми се сви. Животът на един добър човек бе угасен просто така, защото беше видял или чул нещо, което не би трябвало да вижда или чува.

Бях отвъд гнева. Бях изпълнен с убийствена ярост срещу онзи, който бе постъпил така с Хари. Трябваше обаче да запазя хладнокръвие и да продължа да работя по случая, докато не съм съвсем сигурен, че съм намерил убиеца. После щеше да дойде моментът за разплата.

Минахме Колтън, а после и Саут Колтън. Бензиностанцията на Руди беше затворена. Надявах се да пътува към имението на господаря си и да опикава гащите по пътя.

Видях знака, посрещащ ни с добре дошли в щатския парк Адирондак, и не след дълго дърветата започнаха да стават все по-големи и дебели, а пътят — още по-тъмен.

— Убийството е това, което виждаме — казах на Кейт след няколко минути път през парка. — Има обаче и нещо друго, което не виждаме.

— И какво е то?

— Единственото нещо, постигнато от Мадокс с инсценирането на инцидента при лов далеч от имота му, е печелене на време.

— Време за укриване на доказателствата.

— Не. В крайна сметка всичко така или иначе сочи към него. Ако целта му е била спечелването на малко време, то явно му е било необходимо точно това.

— Добре, но защо?

— Бейн Мадокс не се впуска в глупави или безразсъдни действия. За него ще има смисъл да види сметката на федерален агент, намиращ се близо до или на негова територия, единствено ако убийството и последвалото разследване не го засягат. А единственият начин това да има смисъл е, ако *скоро* предстои да се случи нещо друго, което е много по-важно за Бейн Мадокс, отколкото заподозирването му в убийство. — Погледнах я. — И тъй, какво би могло да е това нещо?

— Добре... схващам...

— Зная, че схващаш. Кажи го.

— Ядрена бомба.

— Да. Мисля, че този тип има ядрено оръжие. Точно това ни казва Хари. Така смятам.

— Но... защо? Какво?...

— Не зная. Може да е решил да взривява Багдад. Или пък Дамаск. А може и Техеран.

— Мисля, че малко пресилваме, Джон. Трябва ни повече информация. Повече доказателства.

— Да. И може да ги получим по-скоро, отколкото очакваме.

Тя не отговори.

Стигнахме Рей Брук по тъмно. Намираше се недалеч от летището, на което бяхме кацнали сутринта. Колкото и близо да беше, бяхме стигнали по обиколния път и по време на пътуването бяхме открили неща, които бяха далеч извън обхвата ни в девет сутринта, когато влязохме в сградата на Федерал Плаза 26.

В този бизнес някои дни минават по подобен начин. Повечето са еднообразни; някои, като 11 септември 2001, обръщат нещата наопак.

Днес, в Деня на Колумб, бях изгубил приятел, бях се забъркал в състезание по мерене на пишки с шефа си и се бях срещнал с ненормалник, който може би планираше да приготви ядрена изненада на някого.

На следващия Ден на Колумб, ако има такъв, ще ида на маг.

Намерихме регионалната централа на щатската полиция в края на градчето и завих към паркинга.

— Какви се падаме? — попитах Кейт. — Служебни лица, посетители или морални инвалиди?

— Погледни за персони нон грата.

Потърсих, но не намерих подобна табела и затова спрях на служебно място. Слязохме и тръгнахме към голяма нова сграда от тухли И кедър. Над предната врата висеше надпис ГРУПА Б НА ЩАТСКАТА ПОЛИЦИЯ НА НЮ ЙОРК.

Влязохме в приемната и се представихме на дежурния сержант, който явно ни очакваше. Всъщност може би ни беше очаквал целия ден. Обади по интеркома на майор Шефър и ни помоли да изчакаме.

В помещението влизаха и излизаха полицаи в сиви военни якета, колани с кръстосани презрамки и кобури и шашави шапки. Облеклото им сякаш не се бе променило от времето, когато Тед Рузвелт е бил губернатор на Ню Йорк.

Забелязах също, че всички, дори и жените, са високи.

— Как мислиш, дали ги развъждат? — попитах Кейт.

Мястото имаше лустросания вид на седалище на паравоенна организация, каквото всъщност беше. Единственото общо с някое

районно на НЙПУ беше табелата ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО.

На една странична маса имаше купчина диплянки. Кейт — нали не може да устои на подобни брошури — взе една и зачете на глас:

— Група Б е най-северната и патрулира най-голяма площ от всички — над двайсет хиляди квадратни километра, включващи най-рядко населените окръзи на щата, характерни с големите разстояния и дълги зими.

— Това фукане ли е, или мрънкане?

Тя продължи:

— Патрулирането на Северния окръг калява една особена увереност и полицаите от Група Б са известни със способността си да се справят с всяка ситуация с минимална помощ отвън.

— Минимална. Тази дума е разковничето. Минимална помощ. Това означава ли, че не сме добре дошли?

Кейт продължи да чете:

— Освен обичайни задачи като разследване на злополуки и престъпления, патрулиране и специални наряди по границата с Канада, те често участват в търсене на изгубени туристи, евакуират ранени, спасяват закъсали в бурите, разследват случаи на браконьерство и се отзовават на домашни скандали и сигнали за престъпление в отдалечени райони.

— Дали биха могли да следват темпото на Южен Бронкс, как мислиш?

Преди тя да успее да отговори нещо остроумно, в помещението влезе висок и суров на вид тип със сив граждански костюм и се представи:

— Ханк Шефър.

Здрависахме се.

— Съжалявам за детектив Мюлер — каза той. — Разбрах, че сте били приятели.

— Още сме — отвърнах аз.

— Е... наистина съжалявам.

Явно нямаше какво друго да каже, а и забелязах, че не ни посрещна в кабинета си. Винаги ги има проблемите с навлизането в чужда територия, юрисдикция, обществена йерархия и тъй нататък, но в случая Кейт се справи добре с тях.

— Заръчано ни е да ви помагаме по всякакъв възможен начин. Има ли нещо, което можем да направим?

— Вашият човек от Ню Йорк, Уолш, като че ли смяташе, че сте извън случая — каза той.

— Главен специален агент Уолш промени становището си. Трябваше вече да ви се е обадил — казах аз. „Хуй сплескан“. — Така че можете да му звъннете — или просто да ми повярвате.

— Е, вие си знаете. Ако желаете, ще пратя един мой човек да ви закара до моргата.

Явно не знаеше, че вече сме били там.

— Вижте, майоре — казах. — Разбирам, че това е вашето шоу, че изобщо не сте щастлив, че си имате работа с мъртъв федерален агент, и че вероятно сте чули от Ню Йорк, Олбъни и вероятно от Вашингтон повече неща, отколкото би ви се искало. Не сме дошли да ви правим живота още по-труден. Тук сме, за да помогнем. И да обменим информация. В моргата в момента лежи мой мъртъв приятел.

Шефър за момент се замисли.

— Като ви гледам, едно кафе няма да ви се отрази зле. Елате.

Тръгнахме по някакъв дълъг коридор и стигнахме до голямо кафене. Вътре имаше десетина мъже и жени — и с униформи, и с цивилно облекло. Шефър ни поведе към една празна маса в ъгъла.

Седнахме.

— Това е неофициално, пред свидетели, кафе, любезности, съболезнования и тъй нататък. И без хартии на масата.

— Разбрано.

Имаше вид на пряк тип, който сякаш бе готов да разшири професионалната си учтивост — ако не за друго, то за да види какво й получи в замяна. Минах направо на въпроса.

— Прилича на злополука, но намирисва на убийство.

Той кимна.

— Кой би искал да убие този човек?

— Мисля си за Бейн Мадокс. Познавате ли го?

Той си даде вид на подходящо смаян.

— Да... Но защо?...

— Знаете, че детектив Мюлер е бил пратен на задача в Къстър Хил Клуб.

— Да. Научих, след като бе обявен за изчезнал и федералните се нуждаеха от помощ за намирането му. Не би било зле да научавам

предварително подобни неща. Нали разбирате, нещо като учтивост. Все пак това е в *моята* юрисдикция.

— Не бих спорил с вас по този въпрос — казах.

— Вижте, не сте вие хората, на които трябва да се оплаквам. Но всеки път, когато си имам работа с ФБР — той хвърли поглед към Кейт, — имам чувството, че ме работят.

— Аз също. Сигурно ще ме разберете: въпреки федералните документи по душа съм си обикновено ченге.

— Да ви кажа, типовете от НЙПУ, с които съм работил, също не са стока.

Вярната ми съпруга се усмихна.

— Всъщност с Джон сме женени, така че ще споделя мнението ви.

Шефър почти й се усмихна в отговор.

— Е, кажете какво е трябвало да прави Хари Мюлер на територията на Къстър Хил.

— Да наблюдава — отговорих. — Този уикенд там е имало събиране и Хари е трябвало да фотографира пристигащите гости и номерата на автомобилите.

— Защо?

— Не зная. Мога само да кажа, че от министерството на правосъдието се интересуват от господин Мадокс и приятелите му. Някой да ви е казвал нещо по въпроса?

— Почти нищо. Стандартните балони тип „национална сигурност“ и тъй нататък.

Балони? Това „кретении“ ли трябваше да означава? Този тип сигурно дори не псуваше. Взех си бележка да внимавам какво дрънкам.

— Федералните са пълни с балони и страшно ги бива в изработването, но между нас да си остане, възможно е случаят наистина да касае националната сигурност.

— Нима? И как точно?

— Нямам представа. И, честно казано, това е от ония материи, които наричаме деликатни, така че не бих могъл да ви кажа, освен ако не е наложително да знаете.

Не бях сигурен дали оценява честността ми, или не, но реших да го произработя малко.

— Много добре разбирам, че хората ви имат да обикалят огромна територия — двайсет хиляди квадратни километра не са шега работа, — че сте достатъчно уверени и че се справяте с всички ситуации... с минимална помощ отвън...

Кейт ме скрита под масата и реших да привършвам с четкането.

— Тук сме, за да ви помогнем, ако се нуждаете от помощ, но не ми се вижда да е така. Ние обаче наистина се нуждаем от вашата помощ, експертиза и способности.

Можех да продължа с кретениите, ако се наложеше, но майор Шефър като че ли усети, че го работя. И въпреки това каза:

— Добре. Искате ли кафе?

— С удоволствие.

Той ни направи знак да останем на местата си и отиде до бара.

— Голям гадняр си — каза Кейт.

— Не е вярно. Казах го от сърце.

— Повтори диплянката, която ти прочетох, и се подиграваше с написаното в нея.

— О... оттам ли съм ги научил тези неща?

Тя завъртя очи.

— Изглежда, не знае много, а и да знае, няма да сподели.

— Просто е малко раздразнен, че от ФБР го работят. И, между другото, не ругае, така че внимавай да не изръсиш нещо.

— Аз ли да внимавам?

— Може би не ругае пред жени. Знаеш ли, хрумна ми нещо. Може пък да се отвори повече, когато не е в компанията на дама от ФБР. Не можеш ли да измислиш някакво извинение?

— Не можеш ли *ти* да измислиш извинение за себе си?

— Стига де...

Шефър се върна с поднос с кафе и седна.

Кейт стана и каза:

— Трябва да се обадя тук-там. Ще се върна след десетина минути. — И излезе.

Шефър напълни две порцеланови чаши от металния кафеник.

— Добре, кажете ми защо смятате, че Бейн Мадокс, виден гражданин с милиарди в банката и вероятно с партиен билет на Републиканската партия, е убил федерален агент?

Усетих, че не споделя подозрението ми.

— Ами, просто интуиция.

— Можете ли да предложите нещо по-добро от това?

Всъщност не можех.

— Подозрението ми се основава на факта, че според мен Мадокс е последният човек, който е видял Хари жив.

— Аз пък бях последният, който видя тъща си жива, преди да се подхлъзне на леда и да си счупи врата — уведоми ме той.

Искаше ми се да го поразпитам по-подробно по въпроса, но се отказах.

— Преди работех в отдел „Убийства“. Човек просто развива усет за такива неща. Казах го на Кейт, отидох в Къстър Хил Клуб и разговарях с въпросния Мадокс.

— Така ли? И какво стана?

— Много е хлъзгав. Виждали ли сте се?

— Няколко пъти. Всъщност веднъж ходих на лов с него.

— Без майтап?

— Искане да поддържа добри отношения с щатската и местната полиция. Също като повечето богаташи тук. Така правят живота си лек и безопасен.

— Така е. Но този тип си има своя собствена армия.

— Да. И не наема работещи на няколко места или пенсионирана ченгета, както правят останалите. Хората му не са местни и нямат нищо общо с правозащитните служби, а това е малко необичайно за човек, който иска да е гъст с полицията.

Кимнах.

— Цялото имение изглежда малко необичайно.

— Да... но пък не ни причиняват никакви проблеми. Местната полиция получава няколко обаждания в годината да прибере някой минал през оградата и задържан нарушител или браконьер. Мадокс обаче никога не повдига обвинения.

— Готин тип. Може би пък убива хората, които виждат нещо, което не е трябвало да видят — казах по повод на Хари. — Да има случаи с изчезнали хора? Или подозрителни инциденти?

— Сериозно ли питате?

— Да.

Той се позамисли.

— Винаги има изчезнали хора и инциденти при лов, които изглеждат така, сякаш биха могли да са друго... но не ми е известно нищо, което евентуално да се свърже с Мадокс или клуба му. Ще натоваря някой да провери.

— Добре. Получихте ли разрешително за претърсване на територията на Къстър Хил?

— Да.

— Нека тогава да го изпълним.

— Не е възможно. Разрешителното е за търсене на изчезнал човек. А той е открит извън споменатата в него територия.

— Мадокс знае ли това?

— Как би могъл изобщо да знае, че е *имало* разрешително? Или че някой може да изчезне на негова територия? — Шефър за момент замълча. — Канех се да се свържа с него и да го помоля да ни сътрудничи доброволно, но тогава се получи онова анонимно обаждане, което ни отведе при тялото. Вие казахте ли му за изчезването?

— Да. Затова нека да изпълним разрешителното.

— Човекът вече е *намерен* — напомни ми майор Шефър.

Помислих си, че може и да сподели моята философия.

— Законът понякога се изпречва на пътя на истината и справедливостта.

— Не и под мое командване, детектив. Щом сте му съобщили за изчезването, ще трябва да наредя на някой да му се обади и да му съобщи, че човекът в неизвестност е намерен.

Не се съмнявах, че навремето този тип е бил първо скаутче, и нямах никакво намерение да изтъквам разликите между градско нюйоркско ченге и щатски полицаи.

— Е, тогава ще трябва да измислим нещо друго, за да може съдията да издаде ново разрешително.

— Онова, което ни трябва, е връзка между намереното в щатския парк тяло и Къстър Хил Клуб. Без такава връзка не мога да искам от окръжния прокурор да се обърне към съдията за ново разрешение за обиск. Всъщност имате ли някакво доказателство, че детектив Мюлер наистина е бил в границите на имота?

— Ами... косвени...

— Е, в такъв случай връзка не съществува.

— Добре тогава. Имаме анонимно обаждане за трупа. Анонимно означава подозрително. Освен това налице са множество косвени улики, че Хари е бил на територията на Къстър Хил.

— Например?

— Например, че това е било задачата му.

Разказах му за обаждането от 7:48 сутринта в събота, за обяснението на Хари, че се намира близо до имота, както и за подозрително голямото разстояние между караваната и Къстър Хил Клуб. Спрях се по-нашироко и върху някои други подробности.

Шефър ме изслуша и сви рамене.

— Не е достатъчно, за да бъде заподозрян Бейн Мадокс. Не ми стига и за искане на ново разрешение.

— Помислете си все пак.

Не се съмнявах, че ФБР в крайна сметка ще натисне някой федерален съдия да издаде заповедта, но междувременно можеше да стане късно. Излизаше, че трябва да си издам среднощно разрешително, или с други думи — влизане с взлом. Не го бях правил от доста време и можеше да се окаже забавно, ако се изключеше частната армия на Мадокс, охранителната система и кучетата пазачи.

— Какво смятате, че ще намерите там? — попита Шефър.

— Не зная.

— Съдиите не обичат ровенето на сляпо. Измислете нещо, което търсите. Да сте забелязали нещо в имота или къщата, което мога да изтъкна пред прокурора?

— Видях по-многобройна охрана и от тази в ранчото на президента.

— Това не е незаконно.

— Така е. Е... май просто трябва да поработим по случая. Защо не почнете да наглеждате имота?

— И какво да гледам?

— Пристигащите и заминаващите, в това число и Мадокс. Не ви е нужно разрешително за наблюдение. Достатъчно е и подозрението.

— Благодаря за сведението. Е, единственото подозрение, с което разполагам, е онова, което ми казвате. — Той се замисли за момент. — Искате да го сплашите ли? В смисъл, какво да бъде наблюдението? Явно или тайно?

— Тайно. Да речем, дървари, които държат под око пътя и оградата.

— Добре... но ще трябва да уведомя районната полиция и да координирам това с нея. А трябва да ви кажа, че Мадокс май има приятели в офиса на шерифа.

Обмислих думите му. Явно господин Бейн Мадокс, господарят на имението, бе пуснал пипалата си по цялата околия. Това си личеше и от обаждането на Руди в Къстър Хил Клуб.

— А има ли приятели в *този* офис? — попитах.

— Не и под мое командване — без колебание отвърна Шефър.

— Ясно. — Но можеше ли да е сигурен? — Щом смятате, че някой от офиса на шерифа е прекалено словоохотлив пред Мадокс, то според мен имате всички основания да започнете наблюдение, без да уведомявате местната полиция.

— Не. Трябва да реша проблема с шерифа, а не да създавам нов.

— Абсолютно сте прав. — С този човек сякаш бяхме от различни планети. При майор Шефър всичко бе чисто и изрядно — което по принцип е много хубаво, но за момента не ми вършеше работа. — Наистина ни трябва това наблюдение.

— Ще видя какво мога да направя.

— Страхотно — казах и го информирах със закъснение: — Двата с Кейт ходихме до моргата, преди да дойдем тук.

Той изглеждаше изненадан.

— Открихте ли нещо ново?

— Разговарях със съдебния лекар — доктор Глисън. Няма да е зле да се срещнете с нея.

— Смятам да го направя. Какво каза тя?

— Изглежда, че детектив Мюлер е бил подложен на известен физически тормоз преди смъртта си.

Трябваше му секунда-две, докато смели чутото.

— За какъв по-точно тормоз става дума?

— Не съм следовател — казах аз, макар и не съвсем искрено. — Отидох просто да идентифицирам тялото.

Той кимна.

— Довечера ще говоря с нея.

— Намерила е власинки от килим и кучешки косми. — Разказах му подробно за откритите от д-р Глисън следи. — Ако власинките не

съответстват на тези от килима в караваната му, може и да отговарят на някой в Къстър Хил. Хари нямаше куче.

— Добре. Ако успеем да се сдобием с разрешително за обиск, ще проверим това.

Майор Шефър имаше широкообхватни планове за нещо, което за него щеше да се окаже кратко разследване.

— В крайна сметка ще се наложи да споделите случая с ФБР — Казах му. — А те не обичат да споделят и не играят добре с другите.

— Убийството, било то и на федерален агент, е щатско, а не федерално престъпление — напомни ми той.

— Зная, майоре. И в крайна сметка може и да има щатски съд за убийство. Но ФБР ще разследва *покушение* срещу федерален агент което е федерално престъпление. Крайният резултат е същият — много скоро ще цъфнат тук и ще сложат ръка върху случая.

— Случаят е все още мой — каза майор Шефър.

— Така е. — Все едно местният барон да каже на кръстоносната армия, че е навлязла в земите му. — Например доктор Глисън няма да извърши аутопсията. Тялото ще бъде пренесено в Ню Йорк.

— Не могат да го направят.

— Майоре, могат да направят каквото им скимне. Знаят две магически думички — национална сигурност. И когато ги използват, щатската и местната полиция се... — исках да кажа „насират“, но това щеше да го вбеси — ... съгласяват с тях.

Той впери поглед в мен.

— Ще видим.

— Добре тогава. Успех.

— Всъщност каква е *вашата* роля в случая? — попита той.

— Разполагам със седем дни за разрешаването му.

— Как успяхте да си осигурите цяла седмица?

— Обзаложих се с Том Уолш.

— На какво?

— Заложих работата си.

— А жена ви?

— Не, нея не съм я залагал.

— Имам предвид, и тя ли заложи работата си?

— Не. Тя е служител на ФБР. Трябва най-малкото да застреля началник, за да изложи на опасност работата си.

Той се усмихна пресилено.

— Не мисля, че ще успеете да решите случая за седем дни, освен ако някой не ви помогне.

— Най-вероятно. Да имате свободни места?

Той отново се усмихна.

— Мисля, че сте минали горната възрастова граница за щатската полиция. Но в местната винаги се търсят опитни хора от града. — И добави: — Тук ще ви хареса.

— О, знай, че ще ми хареса. Всъщност вече ми харесва. — Реших да сменя темата. — Къде ловувате с Мадокс?

— В имота му, разбира се.

— Видяхте ли нещо?

— Да. Дървета. Срегнахме се при къщата. Голяма сграда. После излязохме за елен. Шестима души. Аз, той, един от сержантите ми и трима негови приятели от града. Обядът бе сервиран в гората, а питиетата ни чакаха в хижата.

— Видяхте ли нещо необичайно?

— Не. А вие?

— Не, ако изключим цялата тази охрана — отговорих. — Видяхте ли оградата на имота?

— Само я мярнах. Осветена е с прожектори като онези в затворите, с това изключение, че са свързани с детектори на движение. Освен това Мадокс има собствена кула с клетъчен предавател.

— Защо?

— Защото е богат.

— Ясно. Кога беше ловният купон?

— Преди два сезона.

— Ловни сезони ли имате предвид?

— Да. Тук си имаме ловен сезон, ски сезон, кален, воден и комарен сезон, и накрая — риболовен сезон.

— Явно човек определено има с какво да си запълни времето по тези места.

— Да, стига да обичате живота на открито.

— Обожавам го. Между другото, видях карта на Къстър Хил, на която имаше нанесени постройки на известно разстояние от хижата — Какво представляват?

Той се замисли за момент.

— За едната зная, че е спално. Нали се сещате, за охраната. Има също и една голяма, прилича на обор — за всичките му коли. А също така и сградата на генератора.

— Генератор на електричество ли?

— Да. Всъщност три дизелови генератора.

— За какво са му?

— При снежни бури токът често спира. Повечето хора имат някакъв резервен вариант.

— Ясно. Виждали ли сте тези генератори?

— Не. Намират се в една каменна сграда. Човекът от Потсдам, който обслужва резервния генератор тук, се грижи и за машините в Къстър Хил Клуб.

Спомних си трите дебели кабела по стълбовете в имота на Мадокс.

— Но защо ѝ е на тази хижа толкова много ток?

— Не съм сигурен колко точно електричество произвежда един генератор — отвърна той след кратък размисъл. — Възможно е единият или двата да са резервни в случай на повреда. Но повдигате интересен въпрос. Ще проверя колко киловата произвеждат.

— Добре.

— Вие какво мислите?

— Честно казано, не зная. — Все пак генераторите събуждаха някои съмнения. — Какви са местните слухове за Къстър Хил Клуб?

Той ме погледна.

— Убийството ли разследвате, или продължавате работата оттам, откъдето я е оставил приятелят ви?

— Като ченге се занимавам с убийства. Но същевременно съм и много любопитен. Обичам клюките.

— Е, говорят се обичайните неща. Като се започне от диви пиянски оргии и се стигне до ексцентричен милиардер, който просто седи и гледа как му растат ноктите на краката.

— Аха. Мадокс слиза ли понякога в градчето?

— Почти никога. Понякога обаче може да се види в района на Саранак Лейк или Лейк Плесид.

— Някой да е виждал бившата госпожа Мадокс?

— Не зная. Поне не съм чувал.

— Любовница?

— Не, доколкото ми е известно.

— Любовник?

— Останал съм с впечатление от него като от изтънчен джентълмен, но не му липсва и мъжкарски елемент. Вие на какво мнение сте?

— На същото. Мисля, че е от нашите. А колко често идва в клуба си?

— Нямам представа. Обикновено местната или щатската полиция се уведомяват, когато обитателите на някое голямо имение или комплекс отсъстват, та нашите хора да наглеждат мястото. Мадокс обаче има денонощна охрана. Доколкото зная, имотът му никога не остава пуст.

Бях го предположил от думите на самия Мадокс пред Кейт и мен, а сега предположението ми се потвърждаваше.

— Някой да е изказвал предположението, че Къстър Хил Клуб е нещо повече от частен клуб за лов и риболов?

Той отпи замислено от кафето си.

— Чувал съм, че когато го строили преди двадесет години — десет години, преди да дойда тук, — не са използвали местни изпълнители. Носи се слух, че строителят, който и да е той, е изградил също бомбоубежище и двадесет и шест километра ограда, което е вярно, както и радиоантени и охранителни средства, което също е вярно. Предполагам, че тогава са били монтирани и дизеловите генератори. Разправят, че идвали разни странни хора, тежки камиони пристигали посред нощ и тъй нататък. Нали знаете, хората в провинцията имат много свободно време и богато въображение. Но част от това си е истина.

— Да. И какво смятат местните, че е ставало там?

— Чувал съм го само от втора ръка... но това е било по време на Студената война, така че мнозина предположили, че става въпрос за секретен правителствен строеж. Бих казал, че предположението е логично, като се имат предвид мащабите на строежа и мисленето на хората по онова време.

— Сигурно. Но никой ли не е посмял да попита?

— Доколкото разбирам, не е имало кой да пита. Строителите били доста необщителни. А и нямало особено значение, ако някой от тях категорично отрече, че става въпрос за правителствен строеж.

Местните хора са патриотично настроени, така че дори да са си мислели, че става въпрос за секретно начинание, биха превъзмогнали любопитството си и биха предпочели да стоят настрана.

Кимнах. Интересно наблюдение. Предполагам, че ако бях милиардер и си търсех някое безопасно и закътано място, бих пуснал слуха, че това е секретна правителствена база, маскирана като частен клуб. Идеално би си пасвало и с километричната ограда.

— Но сигурно сега вече всички знаят, че това е частен ловен клуб — казах.

— Все още има някои, които смятат, че става въпрос за секретна база.

Мадокс можеше да има само изгода от това да поддържа мистерията жива.

— Вижте, няма нищо незаконно в това да оградиш собствеността си с ограда и да поставиш охранителни средства, да си наемеш частна охрана и дори да си организираш римски оргии — продължи Шефър.

— Богаташите правят и по-шантави неща. Параноята и ексцентричността не са престъпления.

— Параноята и ексцентричността никога не са сами по себе си — напомних му.

— Така е. Но дори Бейн Мадокс да е въввлечен в някаква криминална дейност, аз не зная за нея. — Шефър ме изгледа. — Ако ви е известно нещо повече от онова, което казвате, сега е времето да ми го съобщите.

— Беше ми казано само, че е свързано с манипулиране на цените на петрола.

Той за момент се замисли и усетих, че има същите проблеми с тези врели-некипели, които имах и аз, когато ги чух от Уолш.

— Значи смятате, че петролният милиардер Бейн Мадокс е убил федерален агент, извършващ рутинно наблюдение на пристигащите му гости, които биха могли да участват в някаква конспирация с петрол? Звучи малко крайно, не мислите ли?

— Е... щом го поставяте по такъв начин...

— Че какъв друг начин има? И къде е моментът с националната сигурност?

Радвах се, че внимава, но не бях особено щастлив от въпроса. Този тип беше гладен и търсеше да хахапе нещо, но определено нямаше

намерение да му предложи ядрените хапки, така че си позволих малко лицемерие.

— Вижте, майоре, петролът не е просто черна лепкава маса. Искам да кажа, Бейн Мадокс не е в модния бизнес, нали разбирате? Когато е замесен петрол, всичко е възможно. В това число и убийство.

Той не отговори, но продължи да ме гледа изпитателно.

— Да се съсредоточим върху убийството — казах. — Ако успеем да уличим Мадокс, това може да ни доведе и до някои други неща.

— Добре. Още нещо? Имам работа все пак.

Погледнах си часовника.

— Бих искал да ида на местопрестъплението.

— Вече е тъмно. Ще ви заведе утре сутринта.

— Не можем ли да осветим района?

— Районът е отцепен, в него няма следователи, а според прогнозата не се очакват дъждове и снегове. Звъннете ми утре в седем сутринта и ще идем.

— Може би просто един бърз поглед...

— Преуморен сте, детектив. Заведете съпругата си на вечеря. Имате ли къде да нощувате?

— Да. Във Върха.

— Отседнали сте във Върха?!

— Ами... да.

— Да не би да имате проблем с усвояването на федералния бюджет? Успях да измъкна от Вашингтон само няколко нови радиостанции и едно алергично куче търсач на бомби.

Усмихнах се.

— Е, не мисля, че тероризмът е проблем номер едно тук.

— Арабският тероризъм — може би, но си имаме и някои домашни ненормалници.

Премълчах.

— Това ли е правел приятелят ви? Следял е десни кукундели?

— Не мога да кажа.

Шефър прие отговора ми за „да“.

— Преди десетина години, малко след като постъпих тук, идваха разни типове от ФБР и разпитваха за Бейн Мадокс — информира ме със закъснение.

Виж, това бе интересно.

— Какво искаха да знаят?

— Казаха, че правят проверка в случай, че на господин Мадокс му бъде предложена работа в правителството.

Това бе стандартната лъжа, когато разследваш някой за престъпна дейност. Можеше обаче и да е истина. В случая с Бейн Мадокс можех да повярвам, че е бил спряган за някой важен пост, но със същата лекота бих приел и разследване за престъпление. А и в наши дни не е задължително едното да изключва другото.

— И получи ли работата? — попитах.

— Доколкото знам, не. Мисля, че имаха наум нещо друго. Е, какво е замислил този човек?

— Мисля, че иска президентът да го назначи в комисията за глобалното затопляне към ООН.

— Против или за?

Усмигнах се любезно.

— Каквото е добро за Бейн Мадокс, е добро и за планетата.

Майор Шефър стана и каза:

— Да идем да намерим жена ви.

Станах и аз и излязохме от кафенето, и закрачихме към приемната.

— Като стана въпрос за онези стари слухове, някой да е казвал за каква точно правителствена база става дума?

— Пак ли се връщаме на Къстър Хил Клуб?

— Само за малко.

— И това ще помогне на разследването на убийството?

— Може би. Никога не се знае.

Той се подведе.

— Ами... има най-различни предположения.

— Например?

— Чакайте да помисля... тренировъчен лагер, убежище, ракетни силози, както и комуникационен център или подслушвателна станция. Това последното е заради многото антени и електроника.

— Много електронна интерференция ли има тук?

— Не. Никаква. Мисля, че електрониката е изключена, не е била използвана или работи на честота, която не улавяме.

Запитах се дали от Агенцията за национална сигурност са правили някога електронно сканиране на Къстър Хил Клуб. Би

трябвало, щом от министерството на правосъдието подозираха нещо.

Кейт седеше в приемната и говореше по телефона. Преди да стигнем до нея, Шефър каза:

— А, да, тук живееше един ветеран от флота. Разправяше наляво и надясно, че знаел какво става в Къстър Хил Клуб, но нямал право да казва.

Приличаше на номер, но все пак попитах:

— Помните ли името му?

— Не... но ще се опитам да го науча. Все някой ще се сети.

— Уведомете ме, когато го разберете.

— Да... Всъщност май беше Фред. Да, точно така. Фред. Казваше, че имало нещо общо с подводниците.

— Подводници ли? Колко всъщност са дълбоки езерата в района?

— Просто казвам каквото си спомням. Той май беше малко побъркан.

Кейт прибра телефона си и стана.

В помещението имаше и други хора, в това число един дежурен сержант.

— Съжалявам за детектив Мюлер — каза високо Шефър. — Бъдете сигурни, че правим всичко възможно да стигнем до дъното на тази трагедия.

— Оценяваме усилията ви — отвърнах. — Благодаря за кафето.

— Имате ли нужда от упътване до Върха?

— Не би било зле.

Той ни обясни как да стигнем, после попита:

— Колко време ще останете тук?

— Докато свършим парите.

— Е, няма да е дълго при хилядарка на нощ — каза той. — Ако мога да ви помогна с нещо, кажете.

— Всъщност... тук имате ли проблеми с мечките?

Кейт завъртя очи към тавана.

— Районът на Адирондак е дом на най-голямата популация на черни мечки в източната част на Щатите — информира ме майор Шефър. — Много е вероятно да се натъкнете на мечка в гората.

— Сериозно? И тогава?

— Черните мечки по принцип не са агресивни. Само че са доста любопитни и интелигентни и може да ви приближат. Проблемът всъщност е, че мечките приравняват хората с храната.

— Че как иначе. Особено когато те ядат.

— Имам предвид, че хората — лагерници и туристи — носят храна и мечките го знаят. По-скоро биха изяли обяда ви вместо вас. И никога не приближавайте малките им. Женските ги пазят много ревниво.

— Как мога да разбера, че наблизо има малки?

— Ще разберете. Освен това мечките стават много активни след пет следобед.

— Откъде научават колко е часът?

— Не зная. Просто след пет следобед бъдете по-предпазливи. По това време излизат за храна.

— Ясно. А един деветмилиметров глок може ли да спре мечка?

— Не стреляйте по мечките, детектив. Вие сте навлезли на тяхна територия. Бъдете добър с тях. Радвайте им се.

— Чудесен съвет — каза Кейт.

Не мислех така.

— От години не съм имал случай на фатално нападение на мечка. Само няколко смачквания — завърши темата Шефър.

— Звучи успокоително.

— На масата има брошура за мечките. Не е зле да я прочетете.

Шибаните мечки също би трябвало да я прочетат, щом са толкова интелигентни и любопитни.

Кейт намери брошурата и даде на майор Шефър визитната си картичка.

— Това е мобилният ми телефон.

Ръкувахме се, след което с Кейт излязохме от сградата и закрачихме през осветения паркинг.

— Не искам никога повече да чувам за мечки — каза Кейт. — Никога.

— Просто ми прочети брошурата.

— *Ти* си я прочети — сръза ме тя и натика брошурата в джоба ми. — Шефър каза ли нещо интересно?

— Да. Че Къстър Хил Клуб е секретна военноморска база за подводници.

— *Подводници?* Това твърдение на Шефър ли е?

— Не. На Фред.

— Кой е Фред?

— Не зная. Фред обаче знае повече от нас.

Стигнахме до колата, наместих се зад волана, запалих двигателя и излязох на пътя.

— Добре, разкажи какво каза майор Шефър — каза Кейт, докато пресичахме Рей Брук.

— Ще ти разкажа. В момента обаче мисля.

— За какво?

— За едно нещо, което ми каза Шефър.

— Какво ти е казал?

— Тъкмо това се мъча да си спомня... нещо, което ме накара да се сетя за нещо друго...

— За какво?

— Не мога да си спомня... Има кръстовище.

— Давай... завий наляво. Искаш ли да карам, докато мислиш?

— Не. Стига си ми досаждала. Изобщо не трябваше да ти казвам.

— Ако ми разкажеш всичко, което е казал Шефър, ще се сетиш.

— Добре де.

Завих по шосе 89, което бе тъмно и пусто, и започнах да преразказвам разговора си с Шефър. Кейт е добър слушател, а когато реша, мога да съм добър разказвач. Фактите и логиката обаче не са едно и също и не можех си спомня асоциациите, които бяха събудили думите му в ума ми.

— Сети ли се? — попита Кейт, когато приключих.

— Не. Дай да сменим темата.

— Добре. Може пък да помогне. Мислиш ли, че Къстър Хил Клуб е или е бил правителствен обект?

— Не. Това е номер На Бейн Мадокс от началото до края.

— Значи смяташ че това е нещо повече от ловна хижа и дори нещо повече от ясно за събиране на потенциални заговорници?

— Да... като че ли има някакъв пробив... например технологичното ниво, което ще се връзва с очевидното предназначение на хижата. Освен може би ако жената на Мадокс наистина не е искала тя да е и убежище в случай на ядрена война. Самият той така каза.

— Мисля, че това бе просто част от димната му завеса. Логично обяснение на онова, което рано или късно сме щели да чуем във връзка със строителството преди двадесет години. Много е добър — добави тя.

— И ти си особено добра тази вечер. В смисъл — изглеждаш добре. Направо блестящ.

— Благодаря, Джон. Ти пък си необичайно мъглев.

— Не виждаш ли, че пада мъгла?

— Ох, виждам. Трябвало е да натиснеш повече майор Шефър по тези въпроси.

— Направих всичко възможно, за да осигуря доброволното му сътрудничество — свърнах малко остро. — Не е лесно обаче да разпитваш друго ченге.

— А когато ми каза да се махам, си помислих, че двамата веднага ще си излеете душите един пред друг.

Дойде ми на ум изразът „да ти го начукам“, но пък щеше да се стигне до бой.

— Утре заедно ще го натиснем повече, скъпа.

— Може би е трябвало да му кажеш за буквите в джоба на Хари.

— Защо?

— Първо, защото така трябва, и второ, може и да знае какво е СНЧ.

— Не ми се вярва.

— Кога ще споделим тази информация?

— Не е нужно да го правим. Колегите ти от ФБР са заслепяващо блестящи, така че ще се справят. Ако не успеят, ще го направи щатската полиция. А ако и тя не успее... какво пък, тогава просто ще питаме Бейн Мадокс какво означава гну, ядро и сънчо.

— Може би наистина трябва. Той знае.

— Така е, знае... Чакай! Сетих се!

Тя се обърна в седалката си.

— Какво? Знаеш какво означават думите ли?

— Да. Да, зная. Поне за СНЧ съм сигурен. Съкращение е.

— На какво?

— На онова, което Хари е мислил на Мадокс — да си го самоначука.

— Задник — възкликна тя.

Известно време пътувахме мълчаливо, всеки потънал в собствените си мисли.

— Всъщност май има една група — Съюз за натурална чистота. СНЧ — каза Кейт.

— Сериозно?

— В смисъл — природна. Вътрешният ни отдел се занимава с нея. И какво?

— Природозащитниците са виновници за така наречения екотероризъм. Изгарят строителни проекти, за да спасят земята, слагат стоманени шипове на дърветата, за да разбият моторните резачки, дори залагали бомби в корпусите на петролните танкери.

— Аха. Значи мислиш, че Мадокс е решил да заложи атомна бомба на следващата им сбирка.

— Не зная... възможно е обаче да има някаква връзка... СНЧ... петрол... Мадокс...

— Забрави бомбата.

— Зная... Просто се опитвам да направя връзката, Джон. Помогни ми.

— Не ми се вярва Бейн Мадокс, който твърди, че е помогнал за победата над Съветската империя, да се е принизил дотам да се дърли с шепя дърволюбци и жени с космати крака.

Няколко секунди тя не отговори.

— Е, по-добре е от самоначукването.

— Не много.

Разкъсани облачета преминаваха пред яркия оранжев полумесец, в светлините на фаровете се вихреха есенни листа.

Все още се намирахме на територията на парка, но районът явно бе някаква смесица между щатска и частна земя и покрай пътя имаше и къщи. На ливадите пред много от тях можеха да се видят характерните за сезона царевичаци, тикви и тъй нататък. Виждаха се и характерни за Все светии картини — вещици, скелети, вампири и всякакви други страховити неща. Есента е ярко красива и възхитително мрачна едновременно.

— Харесваш ли есента? — попитах Кейт.

— Не. Есента е тъмнина и смърт. Обичам пролетта.

— На мен пък ми харесва есента. Трябва ли да потърся медицинска помощ?

— Да. Но това си го знаеш.

— Да, знам го... Хм, сетих се за едно стихотворение от училище. Искаш ли да ти го кажа?

— Разбира се.

— Добре... — Изкашлях се и зарецитирах по памет: — И падат плодове и идва есента, и дълъг път ни чака в мрака... Пригответе ли се вече за смъртта?

— Отвратително — след кратко мълчание каза тя.

— На мен пък ми харесва.

— Вземи мерки, когато се приберем.

Отново продължихме в мълчание, после Кейт пусна радиото. Някаква кълтри звезда пееше хремаво: „Как може да ми липсваш, щом си тук?“

— Би ли го изключила? — попитах. — Опитвам се да мисля.

Тя не отговори.

— Кейт? Скъпа?

— Джон... Радиовръзка!

— Какво?

— Има УКВ — ултракъси вълни, СВ — средни вълни и... тъй нататък. Какво тогава е СНЧ? Свръхниски?

— Ох, по дяволите! Точно това се опитвах да си спомня. Радиоантените на Къстър Хил...

— Смяташ, че Мадокс поддържа връзка с някого на СНЧ?

— Но защо СНЧ? Кой използва този обхват? Военните? Авиацията?

— Нямам представа. Но който и да го ползва, обхватът може да бъде следен.

— Сигурна съм, че каквото и да приема или предава Мадокс, то не е явно. Задължително ще има някакво кодиране или промяна в честотата.

— Така е. Но от НАСА би трябвало да могат да се справят с всякакво кодиране.

— Но с кого и защо комуникира той?

— Не зная. Трябва обаче да разберем повече за тези СНЧ. Може би затова на всички местни им се е сторило толкова шантаво. СНЧ. Сънчо. Чувам гласове — Сънчо ми говори. Казва ми да убия Том Уолш.

— Не е смешно, Джон.

Продължихме да пътуваме в мрака.

— Бейн Мадокс, ядрено, свръхниски честоти. Май всичко, което ни е нужно да знаем, се съдържа в тези думи.

— Надявам се да е така. И без това не разполагаме с друго.

— Какво ще кажеш пак да се отбием в Къстър Хил Клуб и да измъкнем информацията от Мадокс с мъчения?

— Не съм сигурна, че шефът на ФБР би го одобрил.

— Сериозно говоря. Ами ако кучият му син е замислил нещо ядрено? Това не ми ли дава основания да го подуя от бой, докато не проговори?

— Точно това „ами ако“ ме тормози. А дори да сме сигурни деветдесет и девет процента... просто не правим подобни неща. Никога!

— Винаги има първи път. При следващата атака — особено ако е ядрена — ще започнем да подуваме заподозрените от бой.

— Господи, дано не се стига дотам! — Кейт замълча за няколко секунди. — Трябва да съобщим всичко, което сме чули, научили и заподозрели. И Бюрото да си поема нещата.

— Добре... но ще ни трябва известно време, за да ги доизпитаме.

— Е, да... Тогава утре вечер отиваме при Том Уолш и слагаме на масата онова, с което разполагаме. Става ли?

Вече нямах доверие на Уолш и си помислих, че ще е по-добре да заобиколим правилника и да се обърнем направо към шефа ми от НЙПУ в спецчастта капитан Парези.

— Джон?

— Разполагаме с една седмица — напомних ѝ.

— Джон, не знаем дали планетата разполага с една седмица.

Интересен довод.

— Да видим тогава какво ще се случи утре — казах.

До Върха имаше по-малко от тридесет километра, но комплексът се оказа толкова затънтен, че въпреки указанията на Шефър и картата на Макс се наложи Кейт да се обаждат, за да ни насочат допълнително до неозначения път.

Превключих на къси и подкарах бавно по една тясна алея — приличаше на леко подобрена индианска пътека.

— Ах, колко е красиво — каза Кейт.

Единственото, което виждах, бе тунел от дървета, но ми се искаше да звуча оптимистично — все пак нали аз бях резервирал стаята.

— Чувствам се близо до природата. — На около четири стъпки от двете страни на колата, ако трябва да сме по-точни.

Стигнахме до грубо изработен портал с арка от клони, които се извиваха и образуваха думата ВЪРХА.

Порталът бе затворен, но до него имаше говорител. Свалих прозореца и натиснах копчето. От говорителя се разнесе пукащ глас:

— Какво обичате?

— Двоен чийзбургер с бекон, пържени картофи и диетична кока-кола.

— Сър?

— Господин и госпожа Кори. Имаме резервация.

— Да, сър. Добре дошли във Върха.

Електрическата порта започна да се отваря.

— Моля, продължете към първата постройка от лявата ви страна — каза гласът.

Минах през портала и Кейт отбеляза:

— Поне е малко по-гостоприемно, отколкото в Къстър Хил Клуб.

— Така и трябва при дванайсет стотачки на нощ.

— Идеята не беше моя.

— Знам.

Пред нас се появи голяма дървена постройка и отбих от пътя. Слязохме от колата и тръгнахме по пътеката. Вратата се отвори, на

прага се появи млад мъж и ни махна.

— Добре дошли. Как пътувахте?

— Добре, благодаря — отвърна Кейт.

Изкачихме стъпалата.

— Аз съм Джим — представи се неофициално облеченият млад мъж. Здрависахме се в знак за началото на престоя ни на това място, което, предположих, бе гостоприемно, уютно и вероятно глупаво.

— Заповядайте вътре.

Влязохме в постройката, която се оказа административна сграда на комплекса и магазин, в който можеха да се купят местни сувенири и някои доста скъпи на вид дрехи, които привлякоха вниманието на Кейт.

Забелязал съм, че жените лесно се отплесват по магазини за дрехи. Убеден съм, че дамите на „Титаник“ са се отбили в корабните бутици, за да не пропуснат петдесетпроцентното намаление по случай потъването, преди да се качат в спасителните лодки.

Както и да е, успяхме да минем покрай дрехите и се настанихме в удобни кресла около една маса. Джим отвори папката, ни.

— Има съобщение за вас — каза той и ми подаде картичка, на която с писалка бе изписано: „Обаждаме“. От: „Господин Уолш“. Час: 19:17.

Не си спомнях двамата с Кейт да сме казвали на Том Уолш къде сме отседнали и затова реших, че го е научил от майор Шефър. Не е кой знае какво, но това ми напомни, че Уолш и Шефър поддържат контакт.

Дадох картичката на Кейт, погледнах мобилния си телефон и видях, че няма покритие.

— Абсолютно никакъв обхват ли няма тук? — попитах Джим.

— Ту се появява, ту изчезва. Най-добрата връзка е в средата на игрището за крокет. Понякога има покритие и на върха — каза и се засмя на собственото си остроумие.

— В смисъл?

— Връх Уитни се намира на територията на комплекса — обясни той. — Всъщност не окуражаваме използването на клетъчни телефони тук.

— Защо, Джим?

— Откъсва от атмосферата.

— Аха. А има ли телефони в стаята?

— Има, но нямат външна линия.

— Че тогава защо сте ги сложили, Джим?

— За общуване в рамките на комплекса.

— Да не би да съм откъснат от света?

— Не, сър. Външен телефон има тук и в кухнята на Главната резиденция. Ако някой ви потърси — както направи господин Уолш, — ще имаме грижата да ви съобщим.

— Как? С димни сигнали ли?

— С бележка или по телефона в стаята.

— Добре. — Това бе неочакван обрат, откъдето и да го погледнеш, особено като се имаха предвид всички разговори, които може би щеше да ни се наложи да проведем през следващите един-два дни.

Джим продължаваше с регистрацията.

— Две нощи. Нали така?

— Така. Къде е барът?

— След малко ще стигнем и до него.

Джим продължи с рецитацията си, като ни пробута разни листовки и някаква сувенирна илюстрирана книга за Върха, карта на имота и тъй нататък.

— Как ще уредите сметката? — попита накрая.

— Какво ще кажеш за дуел?

— Сър?

— С кредитна карта — намеси се Кейт и се обърна към мен. — Джон, защо не използваш своята карта вместо служебната?

— Защото ми я откраднаха.

— Кога?

— Има-няма четири години.

— Защо не я смени?

— Защото крадецът харчеше по-малко от бившата ми жена.

Никой не намери това за смешно. Дадох на Джим фирмената карта на Х&МЛ и той преписа номера ѝ, след което започна да чертае с маркер по картата на комплекса.

— Ако тръгнете по този път покрай Топлата колиба и игрището за крокет, ще стигнете до Главната резиденция. Чарлз ще ви чака.

— Къде е барът?

— Точно срещу Главната резиденция, в Орлово гнездо. Ето тук.
— И постави един голям X на въпросното място. — Приятно прекарване при нас.

— И на вас също.

Джим излезе и Кейт се обърна към мен.

— Защо задължително трябва да се правиш на такова прасе?

— Съжалявам.

— Не, не съжаляваш. Ще се обаждаме ли на Уолш?

— Разбира се. Къде е игрището за крокет?

Върнахме се в колата и потеглихме по пътя, като подминахме Топлата колиба, каквото и да означаваше това, и продължихме покрай игрището за крокет.

— Искаш ли да изтичам в центъра и да се обадя на Уолш?

— Не. Чарлз ни чака.

В края на пътя имаше голяма дървена постройка с веранда — Главната резиденция, — на която стоеше и ни махаше друг млад джентълмен с вратовръзка и сако. Паркирах и слязохме.

Младият мъж изприпка по стълбите, поздрави ни, представи се като Чарлз и каза:

— Предполагам, разговарях по телефона с господин Кори?

— Точно така.

— Нахранихме мечките — пошегува се той.

— Страхотно. А можете ли да нахраните и нас?

Мисля, че Чарлз не би имал нищо против да нахрани мечките с мен, но премълча.

— Вечерята в момента се сервира. Приготвили сме ви места. — Погледна ме придирчиво. — Сакото и вратовръзката са задължителни за вечеря.

— Нямам нито едното, нито другото, Чарлз.

— О... боже мой... можем да ви заемем.

Странно, но черните джинси на Кейт удовлетворяваха изискванията. Аз обаче трябваше да съм със сако и връзка.

— Няма да се наложи — казах. — Къде е барът?

Той посочи поредната селска къща на тридесетина метра от нас.

— Кръчмата се намира там, сър. В комплекса има няколко бара. Всички служители са и бармани, но ако случайно наоколо не се мярка никой, можете да се обслужвате и сам.

— Това място може и да ми хареса.

— След мен, моля.

Последвахме го по стъпалата на верандата и се озовахме в помещение с формата на ротонда. Беше изцяло обзаведено в типичния за Адирондак стил, който вече започваше да ми лази по нервите.

— Това е преддверието на Главната резиденция, която е била дом на Уилям Ейвъри Рокфелер — каза Чарлз.

— Прекрасно помещение — каза Кейт миг преди да изтърся нещо подходящо.

Чарлз се усмихна.

— Всичко тук е оригинално.

Очевидно Чарлз обичаше фините неща в живота. В средата на помещението имаше кръгла маса, на която пък имаше ваза с цветя, бутилка шампанско в сребърна кофа за лед и три кристални чаши. Чарлз отвори бутилката, наля, подаде ни чашите и вдигна своята.

— Добре дошли.

По принцип не пия такива боклуци, но за да проявя учтивост — а и защото имах нужда от алкохол — се чукнах и всички пихме.

Чарлз посочи едно малко странично помещение.

— Това е безплатен бар на самообслужване, отворен е денонощно. Можете да го ползвате във всеки удобен за вас момент.

И сега моментът беше удобен, но Чарлз продължи:

— А там — и посочи входа с арка — е Голямата зала.

Надникнахме в Голямата зала, която ми напомни за голямата зала, в която ни беше приел Бейн Мадокс, с това изключение, че тук пред голямата пламтяща камина в дъното имаше две големи кръгли маси. На всяка бяха настанени по десетина дами и господа, които ядяха и пиеха. Макар и да не можех да ги чуя, бях сигурен, че водят остроумен разговор, граничещ с баналното.

— Можете да стигнете до стаята си, която, между другото, е била главната спалня на Уилям Ейвъри Рокфелер, през Голямата зала, но тъй като вечерята вече е сервирана, е по-добре да използвате външния вход, който ще ви покажа след малко.

— Мисля, че първо се нуждаем от едно питие — казах аз.

Той кимна.

— Разбира се. Ако ми оставите ключовете, ще се погрижа за колата ви и ще пренеса багажа ви в стаята.

— Нямаме багаж — отвърна Кейт и очевидно разтревожена да не би Чарлз да си е помислил, че двамата с нея сме се запознали на някой паркинг на камиони, добави: — Заминахме неочаквано и багажът ни ще пристигне утре. Бихте ли могли дотогава да ни осигурите някои неща? Четки за зъби, самообръсначка и тъй нататък?

— Разбира се. Ще се погрижа да ги занесат в стаята ви.

Жените са много практични, особено когато са загрижени какво мислят някакви абсолютно непознати, така че реших да вляза в ролята на добрия лоялен съпруг.

— Празнуваме годишнина от сватбата си и бяхме толкова развълнувани, че натоварихме бентлито, а се качихме във форда.

Чарлз смля чутото и ни предложи още шампанско, но ние отказахме.

— Ще бъдем в Кръчмата — казах. — Можем ли да получим нещо за ядене там?

— Разбира се. Ако се нуждаете от нещо друго, просто помолете някой от персонала.

— А ключът от стаята?

— Няма ключове.

— Как тогава ще вляза?

— Няма ключалки.

— Как тогава ще се пазя от мечките?

— Вратите имат резе от вътрешната страна.

— Може ли мечка да...

— Джон. Да идем да пийнем.

— Правилно — съгласих се и се обърнах към Чарлз. — Колата ми има ключ. Ето го. Искан събуждане в шест сутринта.

— Да, сър. В стаята ли ще предпочетете да закусвате, или в Голямата зала?

— Бих предпочела в стаята — отговори Кейт.

Винаги сме на различни мнения за румсървиса. Аз не обичам да ям там, където спя. Забелязал съм обаче, че жените обичат да ги обслужват по стаите.

— Желаете ли да ви запишем масаж в стаята? — попита Чарлз.

— По време на закуската ли? — попитах.

— Първо да видим какъв ще е графикът ни утре — каза Кейт.

— Мога ли да направя нещо друго за вас?

— Засега не — отвърна Кейт. — Благодаря, Чарлз. Много сте мил.

— Имате ли горещи кученца?

— Сър?

— Хотдогчета. За в бара.

— А... ще питам готвача, сър.

— С горчица. Обичам коричката да е малко препечена.

— Да... ще му кажа.

— Чао.

Излязохме от ротондата на Главната резиденция.

— Не бях ли мил? — попитах Кейт.

— Не точно.

Тя отвори колата и извади куфарчето, след което извървахме трийсетте метра до сградата с име Орлово гнездо, в която се намираше така наречената Кръчма.

Кръчмата се оказа поредното битово помещение, при това доста приятно. Беше уютно, с малка камина и игрален кът с билиардна маса, лавици с книги и стереоуредба. Забелязах, че няма телевизор. Играещата ролята на кръчма половина имаше дълъг бар с отбрани питиета и без барман. Всъщност помещението пустееше, тъй като гостите бяха отишли на вечеря. Беше си като да умреш и да попаднеш в рая.

Плъзнах се зад бара.

— Добър вечер, мадам. Мога ли да ви предложа коктейл?

Тя влезе в тона ми.

— Мисля, че ще изпия едно малко шери. Не... нека бъде двойна „Столи“, капка лимон и две бучки лед.

— Веднага, мадам.

Извадих две ниски чаши, намерих леда, лимона, „Дюърс“ и „Столичная“ и напълних чашите до ръба — едновременно, с по една бутилка във всяка ръка.

Вдигнахме чашите.

— За Хари — каза Кейт.

— Почивай в мир, приятелю.

Не казахме нищо повече: отпускахме се след дългия, изпълнен със събития и много тъжен ден.

— Не трябва ли да звъннем на Том? — каза след малко Кейт.

Проверих телефона си. Оказа се, че има покритие.

— Мадам, използването на мобилни телефони във Върха не се препоръчва.

— Ами ако е важно?

— Тогава ще се обади той.

Допълних чашите.

— Щом алкохолът е безплатен, как ли се надяват, че ще направят пари от нас при само дванайсет стотачки на нощ?

Тя се усмихна.

— Може би се надяват да си легнем рано. Между другото, не трябваше да използваш служебната карта.

— Погледни го по следния начин — ако идва свършекът на света, какво значение има?

Тя се замисли, но не отговори.

— И мислиш ли, че ако спасим света, правителството ще настоява да възстановяваме разходите ни за нощувка?

— Да.

— Сериозно?

— И още как.

— Тогава какъв ми е стимулът да спасявам планетата?

— Това ти е задачата за тази седмица. — Кейт отпи и се загледа в огъня. — Е, ако идва краят на света, поне ще го посрещнем на хубаво място.

— Така е. И Къстър Хил Клуб си го бива.

Тя кимна.

— Играеш ли билиард? — попитах.

— Навремето играех. Но не съм добра.

— Значи те бива по разбиването. — Излязох иззад бара и отидох до билиардната маса с наредените топки. Оставих питието си, свалих коженото си яке, извадих ризата си от панталона, за да скрия кобура, и си избрах щека. — Ела. Да изиграем една игра.

Кейт се спусна от високия си стол, свали велуреното си яке и дръпна пуловера си върху своя кобур, след което нави ръкави и също си избра щека.

Махнах рамката от топките.

— Щом си такава разбивачка на топки, действай.

Всъщност думите ми не бяха точно такива.

Тя намаза върха на щеката с креда, наведе се и се пробва. Добро разбиване, но нито една топка не влезе.

Вкарах три топки, после пропуснах един лесен удар. Може би скочът започваше да влияе на координацията между око и ръка. А може би имах нужда от още скок.

Кейт вкара три поредни топки. Виждаше се, че я отбира тази игра.

Пропуснах още един лесен удар.

— Пиян ли си, или ми се подиграваш? — попита тя.

— Май просто нямам късмет тази вечер.

Тя вкара още четири удара, признах се за победен и подредих топките отново.

— Хайде да играем на вързано. Петара за топка.

— Едната игра вече приключи.

Усмихнах се.

— Къде си се учила?

Тя се ухили палаво.

— Не ти трябва да знаеш.

Втората игра беше по-оспорвана, защото започваше да я хваща.

Искрено се забавлявах, докато играех бiliarд с жена си — изглеждаше страхотно, наведена над масата — слушах пукането на огъня в уютната стая с безплатен бар наред гората.

В Кръчмата влезе млада дама, носеше табла с ордьоври. Помогнах ѝ да я сложи на бара.

— Здравейте, аз съм Ейми — представи се тя. — Добре дошли във Върха. Да ви приготвя ли питие?

— Не, но можете да пригответе на себе си — отвърнах.

Ейми отклони предложението ми.

— Това е менюто за закуска. Просто си изберете каквото желаете и кога да бъде доставено в стаята ви, и се обадете в кухнята.

Погледнах таблата с префърцунените ордьоври.

— Къде са ми кученцата?

Стори ми се малко притеснена.

— Готвачът... той е французин, нали разбирате... каза, че никога не е чувал за такова нещо. Мисля, че нямаме хотдог.

— Ейми, все пак сме в Америка. Кажи на тоя Пиер...

Кейт ме прекъсна:

— Ейми, кажете на готвача: сосис ен крут. С горчица. Става ли?
Ейми повтори френските думи малко непохватно, обеща да се върне и излезе.

— С това селянче е свършено — казах.

— Джон, остави я на мира. Пробвай това.

Подаде ми пушена съомга, но аз гнусливо отказах.

— Очаквам истинска храна тук. В края на краищата сме на сред гората. Нали се сещаш — бизонски пържоли или ловджийска яхния...

— Спомних си телефонното ми съобщение до Хари и си сипах още скоч.

— Зная, че имаше ужасно труден ден, Джон. Така че дишай, пий, прави каквото искаш, за да се почувстваш по-добре.

Не казах нищо, само кимнах.

Върнахме се с питиетата в половината за игра. Седнах на масата за карти. Кейт се настани срещу мен. Отворих ново тесте.

— Играеш ли покер?

— Играла съм. Но не съм добра.

Усмихнах се.

— Червените жетони се по долар. Сините — са петачка. Ти си банката.

Докато размесвах, тя раздаде чипове за по двеста долара.

Поставих тестето пред нея.

— Цепи.

Тя цепи, след което раздадох по пет карти.

Изиграхме няколко раздавания. Картите ми вървяха по-добре от билиярда. Може да съм изгубил координацията око — ръка, но съм в състояние да играя покер и насън.

Кейт хвърли поглед към телефона си.

— Имам...

Посочих с палец към махагоновия бар зад себе си.

— Това там е единствената грижа, която искам да имам тази вечер.

— Все пак трябва да се обадим на Том. Сериозно.

— Който изгуби тази ръка, той звъни.

Тя изгуби ръката и два и два долара, но пък си спечели правото да се обади на Том Уолш.

Набра номера на мобилния му телефон и той вдигна.

— Търсил си ме — каза Кейт, включи спикърфона, остави апарата на масата и почна да събира картите.

— Къде си? — попита Уолш.

— На Върха — каза Кейт. — Ти къде си?

— В офиса — отговори той. Видя ми се доста необичайно за този час. — Можеш ли да говориш?

Тя се изкиска.

— Не много добре. Изпих четири коктейла.

Размеси картите до телефона и Уолш каза:

— Чувам шумове.

— Защото бъркам.

Той като че ли започна да губи търпение.

— Къде е Джон?

— Тук е.

— Влизам — казах.

— Какво?!

Кейт хвърли жетон от един долар.

— Цепи.

— Какво правите? — попита Уолш.

— Играем покер — отвърна Кейт.

— Сами?

Тя раздаде по пет карти.

— Не. Сам човек играе пасианс. В смисъл — реди го де.

— Искам да кажа, има ли някой друг освен Джон? — Уолш вече явно беше изгубил търпение.

— Не... Отваряш ли?

Хвърлих един син жетон.

— Отварям с пет.

Тя хвърли два.

— Твоите пет и пет отгоре.

— На спикърфон ли си? — попита Уолш.

— Да... Колко карти искаш?

— Две.

Тя ме замери с две карти.

— Гледай да изкараш нещо повече от тройка, господинчо. Раздаващият не сменя.

— Блъфираш.

— Извинете... — обади се Уолш. — Имате ли нещо против да спрете играта за момент и да отделите една минута по работа?

Кейт постави картите си на масата с опакото нагоре и се обърна към мен.

— Сваляй.

— Ти вдигна залога, аз платих. Ти сваляш.

— Сигурен ли си?

— Ти сваляш, Кейт — каза Уолш. — Но преди да го направиш, може би Джон ще ми разкаже как мина срещата с майор Шефър.

Оставих картите и отпих от скоча.

— Щом знаеш, че сме във Върха, значи си говорил с него. Е, той какво ти каза?

— Каза, че Кейт не е присъствала на срещата.

— Правилно. Разговаряхме като ченге с ченге.

— Точно от това се страхувах. И?

— Той какво ти каза?

— Каза, че си му разказал за облога. Май днес ти е ден за залагане.

Това бе горе-долу най-остроумното, до което можеше да се добере Том Уолш. Прииска ми се да го окуража в същия дух и затова се разсмях.

— Пили ли сте? — попита той.

— Не, сър. Прием.

— Разбирам... е...

— Не трябваше ли да се обадиш на Шефър, преди да пристигнем при него, и да му кажеш, че ние с Кейт сме назначени да водим разследването?

— Явно дори в пияно състояние не пропускаш нито едно недоглеждане от моя страна.

— Том, дори да бях мъртъв, нямаше да пропусна опитите ти за ебаване.

— Трябва да се научиш да се владееш — посъветва ме той.

— Че защо? Това е единственият ми мотив да идвам на работа.

Уолш пропусна отговора ми покрай ушите си.

— Полезен ли беше Шефър? Научихте ли нещо?

— Том, каквото и да ми е казал Шефър, ще го каже и на теб. Направо е влюбен във ФБР.

— Мисля, че се налага да продължим този разговор, когато си малко по-трезвен — предложи той.

— Нищо ми няма.

— Добре — каза той. — Само за ваша информация, тялото на Хари бе върнато с хеликоптер в Ню Йорк за аутопсия. Научих, че са били открити признаци за физическо насилие.

Не отговорих и Уолш продължи:

— Очевидно не става въпрос за злополука при лов и Бюрото разглежда случая като предумишлено убийство.

— Каква е първата ти версия? Прати ми чрез Шефър пълния доклад от аутопсията.

Той май пак не ме чу.

— Екип агенти пристигна от Ню Йорк и Вашингтон. Искат утре да разговарят с вас.

— Ще разговарят, стига да не са дошли да ни арестуват.

— Не ставай параноик. Просто искат пълен доклад и от двама ви.

— Ясно. Междувременно трябва незабавно да се погрижиш някой федерален съдия да издаде разрешително за претърсване на имота на Къстър Хил Клуб и на самата хижа.

— За това вече говорихме.

— Том — намеси се Кейт, — с Джон смятаме, че Бейн Мадокс крои нещо по-голямо от игри с цените на петрола.

От другата страна последва мълчание. После се чу:

— Какво например?

— Не знаем. — Тя ме погледна и устните ѝ оформиха думите „гну“, „ядро“ и „СНЧ“.

Поклатих глава.

— Като например? — повтори Уолш.

— Не зная — отвърна тя.

— Тогава защо мислиш така?

— Ние...

— Да го оставим, когато си трезвен, Том — казах.

— Обадете ми се утре сутринта. Зная, че при вас няма телефони в стаите и че обхватът не е добър, но не се опитвайте да се ебавате с мен. И дори не си помисляйте да ми представяте сметката — добави и затвори.

— Сваляй — казах на Кейт.

Тя хвърли три жетона.

— Дори не си помисляй да вдигаш. Всъщност дори не се обаждай.

— Петнайсет, и още петнайсет.

Кейт хвърли още три сини жетона.

— Ще те пусна да минеш леко — каза, размаха флош от купи до вале и придърпа купчината към себе си. — Ти какво имаше?

— Не е твоя работа.

Тя събра картите и размеси тестето.

— Не те бива да губиш.

— Онези, дето ги бива, губят повече.

— Мачо, мачо.

— Ама ти харесва.

Изиграхме още няколко раздавания. Имах преднина в покера, но изоставах с билиярда.

— Хайде на дартс. По долар на точка.

Тя се разсмя.

— Не можеш да уцелиш дори устата си с чашата. Не искам да съм с теб в една стая, когато държиш стреличка в ръка.

— Хайде — казах и се изправих малко несигурно. — Това е кръчмарски триатлон — покер, билиард и дартс.

Намерих стреличките, отстъпих на около три метра от мишената и ги пуснах да си летят. Едната уцели мишената, но за съжаление другите се залутаха. Последната прикова пердето на прозореца за стената.

На Кейт това ѝ се стори много смешно.

— Хайде теб да те видим — казах.

— Не играя дартс. Но ти можеш да опиташ отново — каза тя и се разсмя.

Ейми се върна с покрит с кърпа поднос и го остави на бара.

— Готово. Готвачът имаше пушени с ябълки пуешки кренвирши.

Кейт взе думата, преди да успее да кажа какво да направи Пиер с пуешкия си кренвирш.

— Благодаря.

Ейми гледаше стреличките в стената, но не коментира.

— Решихте ли каква ще бъде закуската?

Прегледахме менюто и си поръчахме нещо, което дори готвач французин не бе в състояние да прецака.

Искаше ми се да видя вечерните новини.

— Къде е телевизорът? — попитах.

— Във Върха няма телевизори — отвърна Ейми.

— Ами ако настъпи свършекът на света? Можехме да го гледаме по телевизията.

Тя се усмихна по начина, по който се усмихват, когато си имат работа с пиянде, и се обърна към Кейт. Вероятно я мислеше за трезва.

— Да, също като на единайсети септември. Нали се сещате? Бяха сложили телевизор тук, в бара. Всички можеха да гледат. Беше наистина ужасно.

Двамата с Кейт премълчахме и Ейми ни пожела приятна вечер, хвърли крадешком един последен поглед към стреличките и излезе.

Вдигнах кърпата и разгледах пуешкия кренвирш, увит в нещо като кора за баница.

— Каква е тази гадост?

— Утре се махаме оттук — каза Кейт.

— На мен ми харесва.

— Тогава спри да се оплакваш и си изяж шибаните кренвирши.

— Къде ми е горчицата? Няма горчица!

— Време е за лягане, Джон. — Тя ми подаде коженото яке, облече своето, взе куфарчето и дамската си чанта и ме поведе към вратата.

Открих глока на колана си и го наместих, и предложих на Кейт да направи същото, но тя пренебрегна добрия ми съвет.

Въздухът беше студен и от устата ми излизаше пара. Черното небе бе обсипано с хиляди ярки звезди. Усещах миризмата на бор и дима от комините на Главната резиденция. Всичко бе потънало в тишина.

Обичам градския шум и бетона под краката си. Звездите нощем не ми липсват, защото светлините на Манхатън създават една своя вселена, а осем милиона души са много по-интересни от осем милиона дървета.

И все пак всичко бе невероятно красиво и при други обстоятелства сигурно щях да се отпусна, да се предам на пустошта и да постигна мир със себе си, докато дъвча френска храна с двадесет

непознати, които вероятно правят пари, като преобават американското общество.

— Толкова е спокойно — каза Кейт. — Не усещаш ли как напрежението и стресът просто напускат тялото ти?

— На приливи и отливи ми е.

— Имаш нужда да се отпуснеш и да оставиш природата да направи своето.

— Аха. Всъщност започвам да се свързвам отново с примитивната си същност.

— Джон, може и да ти дойде като изненада, но ти си си много свързан с примитивната си същност. Честно казано, още не съм видяла другата ти страна.

Не бях сигурен дали това е комплимент, или критика, така че премълчах.

Заобиколихме Главната резиденция и се изкачихме на една каменна тераса. През големите прозорци се виждаше Голямата зала и се загледах как гостите около двете маси се трудят здравата в играта на цивилизовано поведение на вечеря. Естествено никой от тях не бе местен.

Помислих си за Бейн Мадокс, как седи в своята голяма зала — камина, куче, ловни трофеи, стар скоч, слуга и вероятно една-две любовници някъде. За деветдесет и девет процента от човечеството това би било повече от достатъчно. Но господин Мадокс, който би трябвало да е много доволен от постиженията и богатството си, бе насочен от някакъв вътрешен глас към нещо тъмно и мрачно.

Искам да кажа, че като се сетих за срещата ни, си спомних в очите и държането му нещо, което ме накара да смятам, че си мисли, че има някаква мисия, че е човек с призвание, човек много над останалото човечество.

Сигурен бях, че си има основания за онова, с което се е захванал — основания, които смята за добри и за които всъщност бе намекнал, докато седяхме на скоч и кафе. На мен обаче не ми пукаше за неговите доводи, за вътрешните му демони, божествени гласове или за очевидната му мегаломания; пукаше ми единствено, че явно се е заел с нещо престъпно и че най-вероятно е убил мой приятел по пътя към великата си цел. Която несъмнено оправдаваше всякакви престъпления.

— За какво се замисли? — попита Кейт.

— За Мадокс. За Хари. За ядрени бомби. За радиосигнали. Такива неща.

— Сигурна съм, че ще ги навържем.

— Какво да ти кажа, Кейт. Хубавото на тази мистерия е, че дори и да не навържем нещата, много скоро ще научим какви са.

— Май е по-добре да разберем преди това.

Стигнахме задната страна на Главната резиденция, без да се натъкнем на никакви месоядни диви животни. Видях врата с дървена табела, на която пишеше МОХОК.

Влязохме през отключената врата и пуснах резето, без да съм много сигурен, че това би попретило на някоя мечка. Може би нямаше да е зле да затисна вратата с гардероба.

— О, прекрасно е! — каза Кейт.

— Кое?

— Стаята! Виж я само.

— Ей сега.

Видях я. Голяма стая с висок таван, с чамова ламперия. И с огромно легло, което би могло да изглежда удобно, но се намираше толкова високо от пода, че мисълта за падане от него си беше същински кошмар. Върху него бе сложена плетена кошница с тоалетни принадлежности.

Стаята бе пълна с мебели и множество възглавници и одеяла. Жените харесват подобни неща.

Докато Кейт обикаляше, докосваше тъканите и миришеше цветята, аз проверих банята. Маниак съм на тема бани, а тази си я биваше. Обичам хубавите тоалетни чинии. Наплисках лицето си в умивалника и се върнах в стаята.

В отсрещния ѝ край имаше голяма каменна камина, заредена с дърва и подпалки. Кейт поднесе към тях запалена кибритена клечка и огънят пламна. Тя се изправи.

— Толкова е романтично...

Над камината имаше огромни еленови рога, които ми напомниха, че съм се надървил.

— Надървен съм — казах.

— Не можем ли просто да се насладим на стаята?

— Ти каза, че е романтично. Е?

— Романтиката и сексът не са едно и също.

Знаех, че ако оспоря думите ѝ, ще остана на сухо.

— Много съм чувствителен на тази тема. Дай да пусна малко музика.

На бюрото имаше CD плейър и купчина дискове. Бързо намерих любимия ѝ албум на Ета Джеймс и пяхнах поне него. Ета започна да припява монотонно „Най-сетне“.

Кейт намери на масата за хранене бутилка червено и я отвори. Напълни две чаши и ми подаде едната.

— За нас.

Чукнахме се, отпихме и се целунахме — леко. Не съм голям любител на виното, но съм открил, че е еквивалент на романтика, а романтиката води до... както и да е.

Кейт обиколи стаята и изгаси лампите. Свалихме обувките си и седнахме в удобните тапицирани кресла, поставени едно срещу друго пред горящата камина.

— Много добра идея, само дето е прекалено скъпо — каза Кейт.

— Спокойно де, нали Бейн ми подшушна нещо за петрола. Утре, щом борсата отвори, започваме да купуваме фючърси. После се обаждам на брокера си и залагам за началото на войната. Мислиш ли, че войната е свързана по някакъв начин с онова, с което се е заел Мадокс?

— Възможно е.

— Да... може би ще гръмне Багдад и ще ни спести войната. Възможно ли е това да е играта му?

— Не зная. Защо да спекулираме?

— Нарича се анализ. За това ни се плаща.

— В момента не съм на работа.

— Как ще се отрази атомната бомба в Багдад на цената на петрола? Ще скочи ли, или ще падне? И как да залагам за началната дата на войната, ако тя бъде изпреварена от ядрен взрив? Как мислиш?

— Мисля, че трябва да спреш да се торМОЗИШ за това тази вечер.

Огледах затъмнената стая, осветявана единствено от огъня. Отраженията на пламъците танцуваха по блестящите маслени картини по стените. Навън вятърът бе набрал сила и го чувах как вие в комина и хвърля есенни листа в прозорците.

— Това наистина е романтично — казах. — Вече виждам разликата.

Тя се усмихна.

— На прав път си.

— Дано... А бе, даваш ли си сметка, че самият Уилям Ейвъри Рокфелер е чукал в тази стая?

— Само това ли ти е в главата? Намираме се в един от историческите Големи лагери на Адирондак, а единственото, което е в главата ти, е, че някакъв Рокфелер е правил секс в стаята ни.

— Не е вярно. Тъкмо се канех да коментирам пасторалното движение сред богатите в началото на миналия век, довело до построяването на тези селски домове като прости убежища от сложния и натоварен градски живот с всичкия му шум, замърсяване и бъкаща човечност.

— Интересно.

— Освен това Рокфелерови също са били палави. Виж само какво се е случило с горкия Нелсън Рокфелер. Освен това има и стриди „Рокфелер“. Стриди! Схващаш ли? Така че като казвам, че Уилям Ейвъри...

— Джон, започваш да губиш точки.

— Права си.

Продължихме да слушаме Ета Джеймс, да гледаме огъня и да отпиваме от виното. Горещината започна да ме унася и се прозях.

Кейт стана, отиде до леглото, взе юргана и възглавницата и ги сложи пред камината.

После започна да се освобождава от неудобните дрехи. Гледах я как се съблича на светлината на огъня. Легна съвсем гола на юргана и ме погледна.

Това май бе сигнал да се включа, така че станах и се съблякох бавно (за около пет секунди), след което легнахме прегърнати.

Тя ме обърна по гръб и се претърколи отгоре ми.

Беше гаден ден, а утрешният — стига да имаше такъв — не се очертаваше много по-различен. За момента обаче не можех да се надявам на нещо по-добро.

ДЕСЕТА ЧАСТ
ВТОРНИК
СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

*Отприщаната сила на атома промени
всичко с изключение на начина ни на мислене и
така се понасяме към една безпрецедентна
катастрофа.*

Алберт Айнщайн

Събуждането в шест сутринта не беше пропуснато и ме накара да се запитам защо ли изобщо съм го поръчал. Чувствах се така, сякаш цяла орда шотландски джуджета ме замерят с камъни по главата.

Кейт се обърна, измърмори нещо и пхна глава под възглавницата.

Намерих банята в тъмното, използвах осигурените ни тоалетни принадлежности и влязох под душа, който ми се стори като един милион долара — или най-малкото като дванайсет стотачки.

Върнах се в спалнята и се облякох в тъмното — оставих спящата си красавица да си нанка.

Всъщност бяхме прекарвали тежка нощ след прекалено натоварен ден. За първи път от много време сънувах как стоя под горящите кули и как от прозорците скачат хора. Сънувах също, че двамата с Хари сме на погребение.

Отворих другата врата на стаята и видях, че води до къс коридор, от който се влизаше в Голямата зала.

Влязох в нея. Двете кръгли маси бяха приготвени за закуска, а в двата края на помещението горяха камини. Ако не бях ченге, сигурно щеше да ми харесва да съм Рокфелер.

Вратата на кухнята се отвори и чух звуците на суетящите се хора, заети с приготвянето на закуската.

Май чух някакъв глас да казва с френски акцент „Горящи кученца?“, последван от смях. Може пък просто да си го бях въобразил.

На една странична маса имаше кафе и кифли. Сипах си чаша черно кафе, излязох на терасата и вдишах дълбоко утринния планински въздух.

Беше все още тъмно, но се виждаше, че небето е ясно и че предстои поредният хубав ден в Божията страна.

В моя бранш битува едно подкрепено от статистиката вярване, че първите четиридесет и осем часа от разследването на престъплението са най-решаващите. От друга страна, разузнавателната дейност и

контратерористичните операции вървят с по-бавно темпо. За това си има основателни причини, но от инстинкта си и от опита ми на ченге знам, че почти всичко, което ти е нужно да знаеш, и почти всичко, което ти предстои да откриеш, ще се случи в рамките на два дни. Най-много на три.

Какво ще направиш с това време и информация оформя разликата между успешно приключения случай или объркано групово преебаване от страна на бъркащи се където не им е работа шефове, прокурори без капка мозък, подковани с адвокати заподозрени и малоумни съдии. Ако оставиш на всички тези хора време да мислят, задължително ще прецакат абсолютно всичко.

Тъкмо бях потънал в сутрешните си вдъхновяващи мисли и на терасата се появи Кейт, облечена в хавлия и чехли за гости и с чаша кафе в ръка. Прозя се, усмихна се и ми пожела добро утро.

— Добро утро, госпожо Рокфелер.

Женени или не, сутрешният протокол след секс задължително включва целувка, комплимент и споменаване за правенето на любов, което е романтично, без да е лигаво, и същевременно ясно, без да звучи мръснишки.

Успях да се справя с всичко това и двамата застанахме прегърнати на терасата, заотпивахме кафе и се занаслаждавахме на борове и есенните листа.

Слънцето изгряваше и по земята се стелеше мъгла и се спускаше към Горното езеро, което бе абсолютно неподвижно. Бе тихо и въздухът бе изпълнен с миризмата на влажна пръст и дим. Сега разбирах защо на Хари му харесваше тук. Представях си го как в събота сутринта се събужда в караваната си в много подобна на тази обстановка, преди да тръгне към Къстър Хил Клуб.

— Може би няма да е зле, след като приключим, да си вземем една седмица почивка и да наемем някоя колиба в района. Хубаво ще е, нали? — каза Кейт.

Помислих си, че ако случаят приключи зле, няма да ни е нужно да излизаме в почивка за една седмица. Щяхме да разполагаме с маса свободно време.

— Мисля, че би било подходящ помен на Хари — добави Кейт.

— Наистина би било хубаво.

На Кейт ѝ стана студено и влязохме в Голямата зала. На канапето до камината се беше настанила друга двойка. Напълнихме чашите си и седнахме на канапето срещу тях. Езикът на тялото ми ясно показва, че нямам намерение да завързвам разговор. Мъжът — брадат господин на средна възраст — ми даде същите сигнали. Жена му обаче, или може би любовницата му, се усмихна и отвори уста.

— Здравейте. Аз съм Синди. Това е годеникът ми Сони.

Сони изглеждаше доста кисел. Може би му бяха представили сметката. Синди пък беше радостна и дружелюбна и май беше готова да разговаря и със златната рибка в аквариума.

Двете с Кейт забъбриха за Върха, за Адирондак и тъй нататък. Ние с Киселяка си мълчахме. Огънят пукаше много приятно.

Синди и Киселяка бяха от Лонг Айланд и според нея той бил в „издателския бизнес“. Тя пък се занимавала с рекламна дейност и така се запознали. Слава Богу, не навлезе в подробности, но бях повече от сигурен, че единият от двамата е бил кьоркютук.

Кейт каза, че е адвокат, което бе отчасти вярно, а мен ме изкара сертифициран социален работник, занимаващ се с общността на мюсюлманските имигранти, което бе смешно. Киселяка обаче изсумтя неодобрително.

По някакъв начин разговорът се завъртя около пазаруването и Синди уведоми Кейт, че в Лейк Плесид имало чудесни магазини. Очите ми се изцъклиха. Киселяка също се изцъкли, но забелязах, че гледа Кейт, чиято хавлия се бе разтворила малко в горната част. А бе — абсолютен мръсник.

Като стана въпрос за това, не можех да не призная, че и Синди изглежда доста прилично — дълга руса коса, лешникови очи, нордически черти, наистина страхотно... присъствие, така да се каже, и тъй нататък. Изглеждаше двайсетина години по-млада от така наречения си годеник и не можех да си представя какво толкова привлекателно е намерила в него, освен може би издутината в панталоните му. Имам предвид отзад, в смисъл портфейла.

Киселяка наруши мълчанието си и се обърна към мен.

— Имам една добра идея за имиграцията. Където си се родил, стой си там.

Стана, хвърли един последен поглед към деколтето на Кейт от по-удобен ъгъл и каза:

— Беше ми приятно. — На нея го каза, не на мен.

Синди също стана и каза и на двама ни:

— Ще се видим на вечеря. Готвачът обеща бекаси.

Бекаси! Аз също станах.

— Чувал съм, че месото им е и твърдо, и сочно. Синди се усмихна сковано.

— Джон — каза Кейт и се обърна към новите ни приятели. — Приятен ден.

— Имам други планове — отвърна Киселяка.

После двамата си тръгнаха.

— Ега си сбърканяците — каза Кейт.

— Ние или те?

Киселяка бе оставил на канапето днешния брой на „Ню Йорк Таймс“ и погледът ми се плъзна по първата страница. Едно от заглавията гласеше АМЕРИКАНСКО-ФРЕНСКОТО РАЗЦЕПЛЕНИЕ ОТНОСНО ИРАК СЕ ЗАДЪЛБОЧАВА.

— Виждаш ли? — казах на Кейт. — Ако тези хора ядяха истинска храна като ирландците и англичаните, щяха да са пичове. Кой яде охлюви? Ето и още една новина — фойерверките в Дисниленд край Париж накарали бойците на разположения наблизо френски гарнизон да хвърлят оръжието си и да се предадат на група шведски туристи.

— Джон, много е рано за такива работи.

— Бекаси!

Прочетох основното заглавие. БУШ СВЪРЗВА БОМБЕНИЯ АТЕНТАТ В НОЩНИЯ КЛУБ В БАЛИ С МРЕЖАТА НА АЛ КАЙ ДА. Прегледах набързо статията и видях, че „Някои ислямски активисти твърдят, че атентатът от събота е замислен от Съединените щати с цел манипулиране на индонезийското правителство и принуждаването му да затвърди позицията си в подкрепа на евентуална война срещу исляма“.

Ислямските активисти казваха същите неща и за атаките от единайсети септември. Интересна теория, достатъчно приемлива, за да накара някои хора да започнат да си задават въпроси. Не че съм маниак на тема конспирации, но мога да си представя, че в тази страна има хора във властта и извън нея, които само търсят повод да разширят войната срещу тероризма, така че да включи определени ислямски

страни. Като Ирак например. Спомних си как един от по-призрачните типове от ЦРУ във ФКТС бе подхвърлил: „Трябва ни само още една добра атака“.

Мисля, че бих минал и без нея, благодаря, но си получих онова, което бе казал.

— Отивам да си взема един душ — каза Кейт. — Ти какво ще правиш?

Погледнах телефона си и видях, че няма покритие.

— Трябва да се обадя на Шефър да уговоря срещата на местопрестъплението. Ще се обадя от телефона в кухнята. Ще се видим в стаята.

— Бъди мил с Пиер.

— Уи, уи.

Тя се прибра в стаята, а аз отидох в кухнята. Там кипеше трескава дейност и като че ли никой не ме забеляза или не му пукаше за присъствието ми, така че намерих сам закрепения на стената телефон и набрах номера на щатската полиция. Обади се дежурният сержант и ме остави на изчакване. В кухнята миришеше на пържени свински продукти и стомахът ми закъркори.

Отворих вестника на страницата с некролозите, но не видях Хари Мюлер. Може би бе прекалено рано за жалейка, а може и да не я бяха пуснали в „Таймс“. Проверих районния раздел, но не открих нищо за смъртта на Хари. Инцидент по време на лов в северната част на щата не е кой знае каква новина, но едва ли може да се каже същото за убийство на федерален агент.

Затова ФБР и местната полиция щяха да излязат с общо изявление, според което смъртта, изглежда, е настъпила при инцидент, но все още се води разследване. Всяка новинарска агенция, която се поинтересува от по-нататъшна информация, ще бъде помолена да задържи историята, за да не разстройва семейството и/или неволно да не подпомогне заподозрените. Обикновено с този номер можеш да си издействаш няколко дни.

Покрай мен мина една сервитьорка.

— Бъдете така добра да проверите кога ще сервират закуската на Кори. От Мохокската стая. А иначе не бих се отказал от сандвич с бекон и ръжен хляб.

— Сега ли?

— Да, моля. С кафе.

Тя забързано се отдалечи, а в слушалката се разнесе гласът на майор Шефър.

— Добрутро.

Едва го чувах от шума в кухнята.

— Добро утро — казах високо. — Кога ще ви е удобно да се видим на местопрестъплението?

— Елате в осем. Ще ви чакам в приемната.

— Благодаря. Нещо ново?

— Снощи говорих с доктор Глисън.

— Приятна дама.

— Каза, че малко сте прекрачили идентифицирането и отдаването на почит.

— Казах ви: тя ни показва следите от физически тормоз.

— Така ли? А докосвали ли сте някои от личните му вещи?

— Категорично не.

Не някои, а всички.

— Намерихте ли нещо, детектив?

— Не.

Само написаното в джоба на Хари и списъка с обаждания.

— Да сте вземали нещо?

— Не.

Само картата на Къстър Хил.

— Хората ми казват, че вие и жена ви изобщо не сте били записвани.

— Вижте какво, майоре, какво ще кажете от местопрестъплението да идем в моргата?

— Късно е. Федералните са отмъкнали тялото още снощи.

— Нали ви казах. Трябваше да действате бързо.

— Благодаря.

Сервитьорката постави поднос на тезгяха и каза:

— Закуската ви ще бъде сервирана в седем.

— Благодаря. И ако може, добавете малко от онези бисквити, които току-що извадиха от фурната.

— Как е Върха? — попита Шефър.

— Страхотно. Цялата пиячка е безплатна. Как вървят нещата с разрешителното за претърсване и наблюдение?

Отхапах голяма хапка от сандвича с бекон. Същински рай.

— Засега забравете за разрешителното. Снощи обаче започнах с наблюдението.

— Нещо да се е появило?

— Да. В осем и три вечерта два автомобиля излезли от имота. Микробус форд на Къстър Хил Клуб и форд таурус на „Ентърпрайз“.

Прокарах бекона с глътка кафе.

— Накъде са тръгнали?

— Към летище Адирондак. Пътническият терминал е затворен по това време, така че оставили тауруса на паркинга на „Ентърпрайз“, пуснали ключовете в кутията, а после двамата шофьори се върнали с микробуса в Къстър Хил Клуб.

— Какво ви е заключението?

— Подозрително много ми прилича на връщане на кола под наем. Вие как мислите?

Майор Шефър имаше доста изкривено чувство за хумор.

— Проверете багажника за труп — казах. — Какъв е номерът на тауруса?

— Нямам го пред себе си.

Кое то бе любезен начин да каже: „А ти какво си направил за мен?“

— Видях един син таурус на „Ентърпрайз“, когато бях в Къстър Хил Клуб. — Казах му запомнението номер на автомобиля. — Този ли е?

— Така ми се струва. Ще се обадя в „Ентърпрайз“ и ще разбера кой е наел колата.

Помислих си, че вероятно разполагам с тази информация от приятеля на Кейт Лари от „Ентърпрайз“, но премълчах.

— Добре. Нещо друго от наблюдението?

— Не. Какво точно очаквате?

— Не знам. Все пак искам да съм сигурен, че Мадокс е все още в имота си.

— Добре.

— И тъй, нека някой да ми се обажда по всяко време, когато видите нещо... задръжте за момент.

Някакво хлапе в психеделичната униформа на готвач се опитваше да привлече вниманието ми.

— Какво желаете?

— Трябва да ползвам телефона. Да направя една поръчка.

— Какво ще поръчвате? Бекаси ли? Аз съм шефът на бекасите. Кажете ми номера. Колко точно ще ви трябват?

— Телефонът наистина ми трябва, сър.

— Приятел, мъча се да спасявам света в момента. Изчакай малко. Използвам кухненския телефон — обясних на Шефър. — Ще се видим в осем.

Прекъснах връзката и подадох слушалката на готвача.

— Ако настъпи свършекът на света, ти ще си виновен.

Някакъв добре изглеждащ тип в ушит по поръчка бял костюм приближи и протегна ръка. Бях просто сигурен, че е френският готвач.

— Добро утро — каза той с френски акцент. Здрависахме се. — Вие сте мосю Кори, нали?

— Уи.

— О, говорите френски?

— Уи.

— Бон. Аз съм Анри, главният готвач. Трябва да ви се извиня най-искрено за горещите паленца.

Ако не на рецепта, на произношение поне го докарваше.

— Не се тормозете толкова, Хенри — казах.

— Все пак се тормозя. Затова специално за вас съм поръчал продуктите и ще сервираме паленцата довечера, в часа за коктейли.

— Страхотно. Обичам коричката да е малко препечена.

— Да, разбира се. — Той се наведе към мен и прошепна: — И аз ги харесвам много.

Вече бях сигурен, че се мъчи да ме хване за канарче.

— Няма да кажа на никого — обещах му. — Само не забравяйте горчицата. Е, чао засега.

— Искате ли да ви покажа кухнята?

Огледах се.

— Изглежда добре.

— Чувствайте се свободен да поръчате каквото ви хрумне.

— Страхотно. Преди малко си мислех за бекаси.

— О, изумително! Довечера ще има бекаси.

— Сериозно? Виж ти, виж ти. Май няма да е зле да си купя билет лотарията.

— Моля... О, разбирам.

Погледнах си часовника.

— Е, аз...

— Само един момент... — Той измъкна от джоба си един лист.

— Това е менюто за довечера. Започваме с рагу с горски гъби, следва печено филе от арктическа пъстърва с пепернада и червен битер.

Мисля, че ще върви добре с калифорнийско шардоне. Нали? После е бекастът с етюве от тукашни зеленчуци и портвайн. Смятам, че към него ще върви френско каберне совиньон. Какво мислите?... Мосю Кори?

— Тъъ... звучи като плезир.

— Добре. А накрая ще има дегустация на шоколад.

— Перфектен край.

— Разбира се, със сотерн.

— Че как иначе. Добре...

— Ще бъдете ли със съпругата си на обяд?

— Не, ще ходим на състезание с катерици. Благодаря за...

— Е, в такъв случай ще трябва да ви приготвя суха храна. Кога тръгвате?

— След двадесет минути. Не си правете труда...

— Настоявам. Кошницата за пикник ще е в колата ви. — Настоя отново да се ръкостиснем. Топло. — Въпреки различията помежду ни можем да си останем приятели. Нали?

По дяволите. Вече наистина се чувствах кофти заради антифренските си настроения.

— Заедно можем да сритаме няколко иракски задници. Нали?

Хенри не беше особено сигурен по въпроса, но се усмихна.

— Може би.

— Можем, разбира се. До скоро.

Докато вървах към изхода, чух Хенри да раздава заповеди да се подготви храна за пикник. „Само ми спести охлювите, ако обичаш“.

Върнах се в стаята и заварих Кейт да се гримира на тоалетната масичка.

— Да тръгваме. Трябва да сме в централата на щатската полиция в осем.

— Закуската е на масата. Какво каза майор Шефър?

— Ще ти разкажа по пътя. Къде ти е куфарчето?

— Под леглото.

Бръкнах под леглото, извадих куфарчето и започнах да прелиствам списъка на „Ентърпрайз“, докато стоях край масата и отварях кошничката с горещи бисквити.

— Какво търсиш?

— Масло.

— Джон...

— А, ето го.

— Кое?

— Договорът за наем на „Ентърпрайз“ с номера на колата, която видяхме в Къстър Хил Клуб. — Оставих листа на масата и намазах една бисквита.

— Кой е наел колата?

— Може да се окаже интересно...

— Кое?

— Името на човека. Руснак е. Михаил Путьов.

Тя се замисли.

— Не ми прилича на име на член на клуба.

— На мен също. Може пък Мадокс да кани старите си врагове от Студената война, за да си спомнят за славното време. — Все така прав, забодох вилица в омлета. — Ще закусваш ли, или ще продължаваш с боядисването?

Мълчание.

— Трябва да тръгваме.

Мълчание.

— Скъпа, мога ли да ти донеса сока, кафето и препечена филийка?

— Да, моля.

Още не съм съвсем добре трениран, но продължавам да се уча. Занесох сока, намазаната с масло препечена филия и кафето на тоалетната масичка.

— Имаш ли покритие?

— Не.

— Пак трябва да звъня от кухнята.

— На кого?

— На някой, който да може да открие нещо за този руснак.

— Обади се в службата.

— Как ли пък не.

— Вече сме загазили, Джон — осведоми ме тя. — Разбираш го, нали?

— Виж сега как стоят нещата в реалния свят. Информацията е власт. Ако издадеш информацията, с която разполагаш, губиш възможността да се справиш с бедата, в която си изпаднал.

— А ето как стоят нещата в моя свят — отвърна Кейт. — Стой настрана от бедите.

— Мисля, че вече е прекалено късно за това, скъпа.

Върнах се в Голямата зала. Десетина души, сред които Синди и Сони, се бяха пръснали по големите маси и закусваха. Синди се усмихна и ми махна. Сони се оглеждаше за Кейт.

Влязох отново в кухнята. Същото хлапе беше отново на телефона и правеше друга поръчка.

— Хенри иска да те види. Веднага — казах му.

— Ъ?

— Телефонът ми трябва. Веднага.

Той ми се намуси, но все пак затвори и се махна. Младежите трябва да се учат на търпение и уважение към по-възрастните.

Намерих номера в списъка на мобилния си телефон и го набрах.

— Карнс Инвестигейтив Сървисиз — отговори познат глас.

— Мисля, че кучето ми е иракски шпионин. Можете ли да го проучите?

— Кой се обажда? Кори, ти ли си?

— Здравсти, Дик. Имам някакъв френски пудел, който всеки петък вечер се обръща към Мека и почва да вие.

Той се разсмя.

— Застреляй го това псе. Как я караш, човече?

— Страхотно. На Върха съм?

— На кой връх?

— О, това е мястото, където съм отседнал. На Саранак Лейк.

— На почивка ли?

— На работа. Как е Мо?

— Луда както винаги. Как е Кейт?

— Чудесно. Работим заедно.

Разменяхме си любезности около минута. Дик Карнс е бивш детектив от отдел „Убийства“ на НЙПУ и влизах в моята Синя мрежа, която се стопяваше с всяка следваща година — момчетата се пенсионираха, преместваха се или умираха от естествена смърт — или, както Дом Фанели и шестима други мои познати, намериха смъртта си на поста си на единайсети септември.

Дик за кратко бе зачислен и към ФКТС, където бе получил достъп до най-строгите секретни материали и бе научил как работят федералните. След като се пенсионира, започна да прави проверки за тях като независим сътрудник. След 9/11 тази индустрия се разрасна доста и сега той прави повече пари, отколкото когато беше ченге, при това само с половината от стреса. Браво на Дик.

Любезностите приключиха.

— Дик, трябва ми информация за един тип.

— Добре, но съм затънал до гуша в работа. Ще направя каквото мога. За кога ти е нужна?

— За днес на обед.

Той се изсмя.

— Имам десет проверки за ФБР и закъснявам с всички.

— Пиши ги всичките свръхсекретни и им прати сметката. Виж, засега ми трябва само малко официална информация и евентуално проследяване на малко телефонни разговори.

— До обед?

Забелязах, че някои от персонала като че ли проявяват интерес към разговора, и затова сниших глас.

— Възможно е да се окаже въпрос на националната сигурност.

— И се обаждаш на мен? Защо не накараш хората от твоята служба да го направят?

— Поисках, а те ме насочиха към теб. Ти си най-добрият.

— Джон, да не си пъхаш отново носа там, където не ти е работа?

Явно си спомняше как ми беше помогнал неофициално в случая „Полет 800“ и си мислеше, че отново съм започнал със старите си трикове. Така беше, но защо това трябва да е повод за тормоз?

— Ще съм ти ужасно задължен — казах му.

— Задължен си ми още от миналия път. А бе, какво стана всъщност с оня случай с Полет 800?

— Нищо. Готов ли си да записваш?

— Джон, върша тая работа, за да свързвам двата края. Ако ти помогна, може да се издъня, да ме уволнят или да ме арестуват.

— Името е Михаил — казах и го изговорих по букви.

Той въздъхна и го повтори буква по буква.

— Руснак?

— Възможно е. Фамилията е Путьов — отново го казах по букви и той го потвърди.

— Надявам се да разполагаш с нещо повече от това.

— Ще те улесня. Имам договор за наем на кола и освен ако не се е представил с фалшива самоличност, разполагам с всичко, което ти трябва.

— Добре. Дай го насам.

Прочетох му цялата необходима информация от договора с „Ентърпрайз“, в това число адреса на Путьов — Кеймбридж, Масачузетс.

— Добре, би трябвало да е лесно — каза Дик. — С какво се е захванал този тип? И ти защо се интересуваш от него?

— Не зная с какво се е захванал, но трябва да зная по какъв начин свързва двата края.

— Това върви с основния пакет. Къде да пратя сметката?

— На бившата ми жена. — Дик не се нуждеше от други причини, за да помогне на бивш събрат по униформа, но все пак реших да го мотивирам отвъд момента с националната сигурност. — Помниш ли колегата ми от Федерал Плаза дваисет и шест? Хари Мюлер?

— Да... пенсионира се от полицията... споменава си.

— Точно. Е, мъртъв е. Умрял е тук, около Саранак Лейк. Може да видиш некролог или съобщение във вестниците и сигурно ще пише, че е станал жертва при злополука по време на лов. Само че е бил убит.

— Боже... Хари Мюлер? Какво е станало?

— Точно това искам да разбера.

— И този руснак е замесен ли?

— Замесен е с типа, когото подозирам в убийството.

— Добре... значи... до обед, нали? Как да се свържа с теб?

— Покритието в района е лошо. Ще ти се обадя. Бъди на линия.

— Абсолютно.

— Благодаря. Много поздрави на Мо.

— Всичко хубаво на Кейт.

Затворих и излязох от кухнята. Трябваше да намеря по-добро място, откъдето да действам по случая.

Прекоших Голямата зала, минах през ротондата и излязох навън. Кейт чакаше в колата, седнала зад волана.

Вмъкнах се на мястото до нея.

— Добре, по обед ще знаем нещо повече за Михаил Путъов.

Тя превключи на скорост и потеглихме.

Погледнах часовника на таблото.

— Мислиш ли, че ще успеем да стигнем за половин час?

— Нали затова аз карам, Джон.

— Трябва ли да ти напомням колко се паникьосваш от движението в Манхатън.

— Не се паникьосвам... просто упражнявам техники на избягване.

— И всички останали около теб.

— Много смешно!... Какво има в тая кошница?

Хвърлих поглед през рамо.

— О, мисля в перспектива и поръчах на готвача да ни сложи нещо за обяд.

— Добре мислиш. Срегнахте ли се?

— Да. Хенри. Анри. Както и да е.

— Ужасен ли беше?

— Разбира се, че не. Ще сервира на коктейла печени паленца. Специално и само за мен.

Не мисля, че ми повярва.

Минахме през портала, продължихме по тясната алея между дърветата и излязохме на пътя. Кейт даде газ и се понесохме към срещата с щатската полиция — освен ако полицията не ни срещнеше първа и не ни спреше за неразумно каране.

— Някакви новини от майор Шефър? — попита Кейт.

— Има. Послушал е съвета ми и е сложил под наблюдение Къстър Хил.

— И какво?

— И онази кола на „Ентърпрайз“, която видяхме там и която е била на Путъов, е била върната снощи на летището.

— Значи Путъов си е отишъл?

— Ако го е направил, не си е тръгнал снощи от летището. Той... или може би някой друг, който е карал колата му... се е върнал в Къстър Хил Клуб с микробус. — Разказах й останалото, после извадих договора за наем от джоба си и го проучих отново. — Този Путъов е наел колата в неделя сутринта. Това означава, че е долетял същия ден с полета от Бостън или Олбъни...

— От Бостън — каза тя. — Прочетох списъците на пътниците. Михаил Путьов е пристигнал на летище Адирондак в Саранак Лейк в неделя, с полета от девет и двадесет и пет сутринта.

— Да. Живее в Кеймбридж. — Отново погледнах договора. — Наел е колата за два дни, така че би трябвало да я върне днес. Вместо това колата е била върната на паркинга на летището снощи. Провери ли резервациите за билети, които получихме от Бети?

— Да. Трябва да замине днес с полета за Бостън в дванайсет и четиридесет и пет.

— Добре. Ще видим дали ще стане. — Замислих се за момент. — Обаче защо Путьов е пристигнал на срещата със закъснение и защо е останал, след като всички останали са си тръгнали?

— Зависи. Може да има някакъв петролен бизнес с Мадокс.

— Господин Мадокс е зает човек. С много задачи. Първо приятелски уикенд със стари и влиятелни другари, после убийство на федерален агент, а накрая завършване на уикенда с руснак от Кеймбридж, Масачузетс. Направо се чудя как успя да ни вмести в графика си.

— Не мисля, че Хари е влизал в плановите му за уикенда — отбеляза Кейт.

Може пък и да беше.

Пътувахме на изток по шосе 86 и Кейт като че ли се забавляваше здравата. Мина в насрещното платно, докато към нас се носеха някакви огромни камиони.

— Намали — казах й.

— Не мога. Педалът на газта се е заклещил, а спирачките не работят. Така че просто затвори очи и дремни малко.

Кейт е израснала в провинцията и е пълна с подобни тъпи шофьорски лафове. Не намирам нито един от тях за смешен.

Останах с отворени очи и се вирах през предното стъкло.

— Трябва да се обадя на Джон Насеф — каза Кейт. — Познаваш ли го?

— Не, но името му ми харесва.

— От ВОКР е, зачислен към ФКТС.

— К-А-К-В-О?

— Военноморски отдел за криминални разследвания, Джон. По комуникациите е.

— Питай го за мобилния ми телефон.

Тя не ми обърна внимание.

— Мислих си за Фред, ветерана от флота. Ако изобщо има нещо в тази следа, може би няма да е зле да питаме свързочник от флота за СНЧ и да видим какво ще излезе.

Не бях сигурен, че мога да следя логиката ѝ, но може би беше попаднала на нещо. От друга страна, не ми се искаше да се обаждам във Федерал Плаза с подобни въпроси.

— Не бих се обаждал в службата.

— Защо? Нали там работим.

— Да, но знаеш какви клюкари са всички.

— Не са клюкари. А просто обменят и осигуряват информация. Информацията е власт. Нали така беше?

— Само ако я пазиш за себе си. Дай просто да влезем в интернет и да потърсим за СНЧ.

— Ти си влизай в интернет. Аз ще се обадя на специалист.

— Добре... но го направи да изглежда като някакъв облог или нещо подобно. Например: „Здрасти, Джон, хванали сме се на бас за свръхнискочестотните вълни. Сестра ми твърди, че могат да сварят яйце, а мъжът ми казва, че ще ти изпържат мозъка“. Става ли?

— Искаш да ни помисли за идиоти ли?

— Именно.

— Не съм толкова добра като теб. Не ми отива да се правя на идиот.

— Тогава аз ще му звънна.

— И двамата ще му звъннем.

Пристигнахме в Рей Брук и Кейт намали. След няколко секунди се намирахме на паркинга пред централата на щатската полиция. Часовникът показваше 8:05.

Кейт взе куфарчето си, слязохме от тауруса и тръгнахме към сградата, но внезапно една кола потегли от мястото си и спря точно пред нас.

Не бях сигурен какво точно се случва и застанах нащрек.

Прозорецът от страната на шофьора се спусна и от него се подаде главата на Ханк Шефър.

— Скачайте.

Качихме се в необозначената „Краун Виктория“. Аз седнах отпред, а Кейт се настани на задната седалка.

Зачудих се защо ли ни е чакал на паркинга вместо вътре, но той изясни ситуацията.

— Тази сутрин имам компания.

Нямаше нужда от въпроси.

Шефър излезе на пътя.

— Шестима. Трима от нюйоркското полево отделение, двама от Вашингтон и един от вашия дюкян.

— Те са от правителството и са тук, за да ви помогнат — казах аз.

— Помагат си, като ровят в папките ми.

— Извинете — обади се Кейт от задната седалка. — Аз съм от ФБР.

Обърнах се към нея.

— Скъпа, ние не критикуваме ФБР.

Отговор не последва.

— Кой е човекът от ФКТС? — попитах.

— Някакъв си Лайъм Грифит. Познавате ли го?

— Да. От Отдела за професионална отговорност.

— Това пък какво е, по дяволите?

— Федералните наричат така вътрешното разузнаване.

— Сериозно? Е, въпросният тип ви търси и двамата.

Хвърлих поглед към Кейт. Изглеждаше малко разстроена.

Някои хора наричат Лайъм Грифит Изпълнителя, а по-младите, които са прекалили с гледането на „Матрицата“, са му лепнали прозвището Агент Черен. Аз го наричам просто боклук.

Спомних си, че Грифит трябваше да присъства на онази среща в Близнаците, но май беше закъснял. Във всеки случай беше избягнал участта на онези, които се бяха събрали там в онази сутрин.

Освен това имах няколко близки срещи с господин Грифит по време на случая с Полет 800 и последните ми думи към него в бара на Еко бяха: „Разкарай ми се от очите“.

Той беше последвал предложението ми, макар и да не го бе приел особено добре.

А сега се бе върнал.

— Какво му казахте? — попита Кейт.

— Казах му, че вероятно ще се отбиете днес. Той каза, че иска да ви види, щом пристигнете. Реших, че ще пожелаете да отложите срещата.

— Благодаря — казах искрено.

Той не реагира.

— Шефът ви Том Уолш се обади веднага след като си тръгнахте. Питаше за какво сме разговаряли и му казах да се обърне към вас.

— Добре — отвърнах. — Аз пък му казах да се обърне към вас. Казахте ли му, че сме отседнали във Върха?

— Не. Защо?

Хвърлих поглед към Кейт.

— Беше ни оставил съобщение там.

— Не съм споменавал — повтори Шефър.

Реших, че може би момчетата от ФБР от града или Лайъм Грифит са разговаряли с Макс от „Херц“.

— Уолш каза ли, че сме назначени по случая?

— Не. Но и не каза, че Грифит е дошъл, за да ви извади от случая. Аз обаче си мисля, че точно затова е тук.

Ако двамата с Кейт можехме да говорим свободно, сигурно щяхме да се съгласим, че най-общо сме прецакани от Том Уолш. Всъщност не можах да се сдържа и се обърнах към нея.

— Том се отмята от уговорката ни.

— Не сме сигурни... Може пък Лайъм Грифит просто да иска да... да ни обясни по-подробно условията.

— Не мисля, че за целта е било нужно Уолш да звъни в Отдела за професионална отговорност, нито пък Грифит да лети дотук.

Тя не отговори.

— Доколкото зная, разполагате с една седмица да разнищите случая — каза Шефър. — Докато не чуя нещо друго, за мен вие сте разследващият екип.

— Точно така — казах аз.

А междувременно трябваше да съм една крачка пред Лайъм Грифит.

По-малко от час, след като бяхме тръгнали от Рей Брук, отбихме от шосе 56 по Голия път.

Телефоните и пейджърите ни бяха необичайно тихи цяла сутрин, което можеше да е същински повод за черпене, ако не беше толкова зловещо.

Всъщност обичайният ни другар по слушалка Том Уолш се спотайваше, докато Изпълнителя Лайъм Грифит бе излязъл на лов. До момента двамата несъмнено бяха разговаряли поне няколко пъти относно местонахождението на детектив Кори и специален агент Мейфийлд, известни също като агентите ренегати.

Сигурен бях, че Грифит е уверил Уолш, че мерзавците скоро ще му паднат в ръцете и преди да са стигнали средата на приемната, ще бъдат поставени под стража и закарани на летището, където ги чака хеликоптер на ФБР, за да ги върне в Манхатън.

Е, това нямаше да се случи.

Изключих мобилния си телефон и пейджъра и дадох знак на Кейт да направи същото.

Шефър тръгна по същия път, който ни бе дал Руди, и след петнайсет минути стигнахме при Гьола на Макюън, откъдето се завиваше на север към портала на Къстър Хил Клуб.

Недалеч от кръстовището беше паркирал оранжев пикап с щатския герб на вратата. Двама мъже в работни комбинезони разчистваха храсталаците.

Шефър намали и каза:

— Щатски полицаи.

Спря, двамата познаха шефа си и дойдоха до колата. Приличаха на хора, които всеки момент ще отдадат чест, но все пак бяха под прикритие, така че просто кимнаха.

— Добро утро, майоре.

— Нещо ново? — попита Шефър.

— Не, сър — отговори единият. — Никакво движение навътре или навън. Всичко е тихо и спокойно.

— Не прекалявайте с работата. Ще се издадете — пошегува се Шефър.

Посмяхме се на майтапа, после продължихме напред.

— Ако от Къстър Хил дойде кола и завие по шосе 56, ще се обадят на една кола, която ще поеме следенето по магистралата, както стана снощи с микробуса и колата на „Ентърпрайз“ — каза Шефър. — Ако пък обектът продължи насам в гората, след него ще тръгне пикапът. Снощи използвахме пикап от електрическата компания. До утре ще останем без удобен предлог да се мотаем на кръстовището наскрџ гората.

— Мислите ли, че от Къстър Хил знаят за тези коли? — попитах.

— И още как. Момчетата ми казват, че от охраната на Къстър Хил минават с джип най-малко два пъти дневно, оглеждат се и се връщат обратно. Нещо като разузнаване на района.

— Бейн Мадокс е бил офицер от пехотата — казах.

— Зная. И той знае, че трябва да разузнава извън своята територия.

Освен това беше и параноичен. А това е полезно, когато наистина те следят.

Продължихме по просеката.

— Джон, вече разбирам какво искаше да кажеш за наблюдението на Хари — каза Кейт. — Можел е да го прави извън територията на имота, точно където са хората на майор Шефър.

— Именно. Оттам е единственият път.

А за гостите, пристигнали с микробуса на Къстър Хил Клуб, би трябвало да има някой в летището, който да следи кой пристига с полетите от Бостън и Олбъни.

Вместо това Уолш бе пратил Хари самичък на територията на имота.

Това бе или лошо планирано следене, провеждано с минимален бюджет, или нещо друго. Сякаш някой бе искал Хари Мюлер да бъде хванат. Е, не точно Хари, а всяко ченге от ФКТС, получило честта да се занимава с така наречения домашен тероризъм. Като мен например.

Колкото и интересна да беше подобна идея, в нея не можеше да се види много смисъл. Би трябвало просто да я поставя в една от обичайните категории на безхаберно планиране, канцеларско

малоумие или на лошия ми навик да търся под вола теле в понеделник сутрин.

Шефър прекъсна мислите ми.

— Не съм си и помислял, че ще критикувам начина, по който изпълнявате задачите си, но вашият приятел не е имал никакъв шанс да изпълни своята на територията на имота.

Двамата с Кейт не отговорихме и Шефър продължи:

— Ако се бяхте свързали с мен, щях да ви опиша местността, да ви предложи хора и да ви посъветвам едно-друго.

— Понякога федералните са манияци на тема секретност — отвърнах.

— Да. Понякога.

Реших да сменя темата, но и да послушам съвета на Шефър и да прибягна до услугите му.

— Намерихте ли Фред?

— Кой? А, ветеранът от флота. Още не. Ще поразпитам.

Явно майорът не бе отделил особено много време да намери ветерана Фред. Пък и бях сигурен, че не го е помислил за особено важно. Същото важеше и за мен, докато Кейт не предложи да се обади на онзи военноморски свързочник във ФКТС за вълните. Човек просто не знае кое до какво може да доведе или какво може да свърже две точки, които дори не са на една и съща страница.

Завихме по една пътека, която беше широка точно колкото да мине колата.

— На тази пътека намерихме тялото, на около километър и половина оттук, а после и караваната на пет километра по-нататък — каза Шефър. — От караваната до оградата на Къстър Хил има почти десет километра. Поне час и половина ходене.

Двамата с Кейт не отговорихме.

— Значи мислите, че Хари Мюлер е паркирал караваната си много по-наблизо и че е влязъл в имота към осем сутринта в събота — продължи Шефър. — Бил е задържан от охраната на Къстър Хил, разпитан насила, след това може би е бил упоен и убит на тази пътека, а караваната му е била преместена на още няколко километра нагоре по нея. Това ли е?

— Това е — отвърнах.

Шефър кимна.

— Възможно е да е станало така. Но защо, за Бога, им е било да убиват федерален агент? — попита ме. А може би питаше себе си.

— Точно това смятаме да разберем.

— Да е имало други инциденти по време на лов на тази пътека или изобщо в района около Къстър Хил? — попита Кейт.

Шефър отговори, без да изпуска от очи тесния път.

— Мисля за това, откакто детектив Кори повдигна въпроса вчера, така че поразпитах. Отговорът е да, преди двадесет години, по времето на строежа. Случило се е на осем километра северно от имота. Един от кореняците си спомни.

— Какво е било заключението? — попита Кейт.

— Инцидент по време на лов, неизвестен извършител.

— А жертвата?

— Неидентифицирана. Мъж, около четиридесетгодишен, гладко избръснат, добре охранен и тъй нататък. Един-единствен изстрел в главата. Било е през лятото и жертвата е била с къси панталони, тениска и туристически обувки. Без документи. Тялото е било открито най-малко две седмици след смъртта и някои животни са се потрудили по него. Били са направени снимки на лицето, но не са били огласени по разбираеми причини. Били снети отпечатъци от пръсти, но не били достатъчно добри и не съвпадали с отпечатъците от нито една налична по онова време база данни.

— Това не е ли малко подозрително? — попита Кейт. — Един-единствен изстрел в главата, липса на документи, без съобщения за изчезване. Предполагам, че и превозно средство не е намерено.

— Е, да. Подозрително е. Но според моя човек нямало никакви улики или данни за нещо по така и за да опростят нещата, шерифът и съдебният лекар го писали като инцидент, докато не се появи информация за противното. Все още я чакаме. — Той замълча за момент. — Дори и сега, при това очевидно убийство, не бих се опитвал да свързвам онази смърт с Къстър Хил Клуб, който дори не е бил готов по онова време.

— Проверете отново отпечатъците — казах.

Продължихме мълчаливо. Разбира се, спокойно би могло да има връзка. Жертвата, ако наистина е била убита, може да е бил турист, видял нещо, което не би трябвало да вижда на строителната площадка.

Или пък е бил някой от работещите в проекта, който е разбрал или е знаел прекалено много. За СНЧ например. Или за нещо друго.

Не исках да превръщам Бейн Мадокс в зъл гений, отговорен лично за всички злини на света през последните двадесет години — наводнения, глад, войни, чуми, земетресения, излишните ми пет килограма и развода ми. Този човек обаче определено подходдаше за ролята на глобален манипулатор. С други думи, щом прилича на патица, ходи като патица и кряка като патица, значи е патица.

В такъв случай излизам на лов за патици.

Майор Шефър спря на една неотдавна разчистена отбивка на пътеката и каза:

— Наложил се да разширим малко, за да има къде да обръщаме.

Слязохме и извървахме двайсетината метра до мястото, оградено с жълта лента. Тялото на Хари бе очертано върху самата пътека с оранжев спрей. В центъра на очертанието бе кацнала сойка и кълвеше нещо.

Слънцето вече се бе издигнало и лъчите му проникваха през дърветата и осветяваха пътеката. Чуруликаха птици, по дърветата лудуваха и цвърчаха катерици. Есенните листа шумоляха от лекия вятрец и се носеха надолу към земята. „И падат плодове, и идва есента...“

Няма хубаво място за умиране, но предполагам, че ако не ви се случи да завършите живота си в собственото си легло, това място бе толкова подходящо, колкото и всяко друго.

От другата страна на оградения район имаше джип на щатската полиция.

— Още търсят гилзата, но който и да го е застрелял, не е оставил нито гилза, нито никакви други следи — каза Шефър. — Все още не сме намерили и преминалия през тялото на жертвата куршум.

Кимнах. Ако убийството бе извършено с карабина, шансовете за откриване на куршума в гората не бяха големи. Всъщност в гората имаше много куршуми и нямаше начин да се каже със сигурност кой точно е убил жертвата. Дори балистичната експертиза да докажеше, че е стреляно с някоя от пушките на Мадокс, това нямаше да докаже нищо, освен че той или някой негов гост някога е излязъл на лов по тези места. С две думи, гората е идеално място за убийство.

— Периметърът е с радиус петнайсет метра, но ще се наложи днес да го стесня, а от утре няма да има причина да пазим района на местопрестъплението непокътнат — каза Шефър. — Според прогнозите утре ще вали. Мисля, че следователите направиха всичко възможно. Тук няма нищо повече.

Кимнах отново, без да свалям поглед от оранжевото очертание. До синята сойка вече бе кацнала втора.

— Ако погледнете нагоре, ще видите, че пътеката е доста права, така че е трудно да си представи човек, че някой ловец би сбъркал човек с елен. А ако ловецът е бил в гората, би било истинско чудо куршумът да е минал между всичките тези дървета, без да се забие в някое.

— Така е — съгласих се. — Прилича на убийство.

— За съжаление, освен почти пълната невъзможност да става дума за инцидент, не разполагаме с никакви данни за предумишлено убийство — каза той. — Няма грабеж и жертвата няма връзка с местни хора, което изключва убийство заради дразги. Защото такива неща са се случвали тук.

Не отговорих. Майор Шефър очевидно подозираше, че назначението на Хари е свързано със смъртта му и че убиецът е Бейн Мадокс, но нямаше да предприеме нищо, докато не разполагаше с убедителни сведения.

— Искате ли да видите снимките? — попита той.

Не исках, но казах:

— Да.

Той измъкна от джоба на палтото си куп цветни снимки и ми го подаде. Прехвърлих ги; Кейт стоеше до мен.

Хари беше паднал по лице, което вече ми беше известно, ръцете му бяха разперени от удара на куршума, както се виждаше и от очертанието на пътеката.

Едва виждах входната рана на гърба му, но снимките в едър план показваха струйка кръв в центъра на маскировъчното му яке.

Загледах се в снимката, показваща отблизо лявата страна на лицето на Хари и отворените му очи.

Около врата му се виждаше коженият ремък на бинокъла, който беше паднал до тялото му, при лявото рамо, близо до лицето.

— В това положение ли е бил бинокълът, когато сте намерили тялото?

— Да. Снимките са направени преди да докоснем каквото и да било — каза Шефър. — Може би е държал бинокъла или е гледал през него, когато е бил застрелян, и затова се намира встрани от тялото, а не

под него. Или от удара на куршума се е люшнал на каишката, преди тялото да падне.

Възможно, но малко вероятно. Първо, Хари едва ли бе гледал през бинокъла си, преди хората, довели го тук, да го убият. Второ, според законите на физиката бинокълът би трябвало да се е върнал на първоначалното си място на гърдите на Хари, преди тялото да падне на земята. Това обаче не беше сигурно.

Майор Шефър продължи:

— Видели сте личните му вещи в моргата. Видеокамерата беше намерена в десния джоб на якето му, а фотоапаратът — в левия. Наръчникът за птици бил прибран в десния джоб на бедрото, а в левия са били клещите.

Майор Шефър направи справка с бележника си и изброи намерените предмети — връзка ключове, портфейл, глок, документи за самоличност и тъй нататък, както и къде точно са били открити.

Докато говореше, се опитвах да възстановя как точно е действал Мадокс и стигнах до заключението, че му е бил нужен поне един помощник — вероятно Карл, а може би и някой друг, макар да се съмнявах, че е искал да има двама свидетели.

Хари е бил дрогиран, а краката му са били оковани. Сложили са го в спалното отделение на караваната и са го докарали тук. Възможно е да е имало и втора кола за измъкване.

Ако се приемеше, че убиецът не е искал повече от един помощник и че Хари е бил упоен и в безсъзнание, Мадокс би се изправил пред проблема как да държи Хари изправен, за да го застреля в гърба, сякаш докато се е движел.

Сам човек не би могъл да придържа дрогиран мъж прав, докато друг стреля, така че решението бе Хари да бъде поставен на колене, докато Карл — или Мадокс — стиска каишката на бинокъла около врата му, за да го държи в това положение. След това стрелецът също коленичи и пуска куршум през гръбнака и сърцето на Хари.

Помощникът пуска каишката, докато тялото на приятеля ми полита напред, и бинокълът пада в положението, в което се виждаше на снимката. После единият или двамата развързват краката на Хари и наместват крайниците така, че да симулират падането на тяло от изправено положение, ударено от високоскоростен куршум. След това заличават следите по пътеката с борови иглички... Единственото,

което бяха забравили, бе положението на бинокъла — той би трябвало да се намира под тялото, при това най-вероятно строшен от излезлия от гръдния кош куршум.

Иначе си бяха свършили добре работата, ако може да се каже подобно нещо за хладнокръвно убийство.

— Искате ли да видите караваната? — попита Шефър.

Кимнах и му върнах снимките.

Той ни поведе в гората покрай жълтата лента.

Върнахме се на пътеката при джипа — там полицаите също бяха разчистили място за обръщане. Шефър нареди на един от хората си да ни откара на пет километра нагоре до малката полянка, на която бе паркирана караваната.

Слязохме и погледнах колата на Хари — не я бях виждал никога досега. Беше стар пикап „Шевролет“, товарното отделение бе превърнато в спалня. Макар да бе на години, ясно си личеше, че е поддържана безупречно чиста и в добро състояние.

— Снехме отпечатъци, събрахме проби от купето и от пръстта по гумите. Днес следобед ще я изтеглим до магистралата, ще я натоварим на платформа и ще я откараме за подробно изследване в гаража в Олбъни. Естествено търсим следи, че в колата е имало и други хора.

— Излиза, че го смятате за предумишлено убийство — казах.

— Да приемем, че е такава.

Представих си Хари, упоен и вързан в спалното отделение, и някой — може би Карл — зад волана. Пред караваната е карал Мадокс в някоя от колите си — джип, микробус или някаква друга високопроходима машина.

Попитах Шефър за следите от гуми по пътеката.

— Както виждате, земята тук е много отъпкана, а и не е валило от две седмици. Освен това по пътеката са нападали листа и борови иглички. Така че не успяхме да открием добри отпечатъци от гуми.

— Проверката за отпечатъци показва ли опити за изтриване на повърхности? — попита Кейт.

— Не. Ако подготвяш всичко предварително, ще се погрижиш и за ръкавици. Може да открием някои интересни власинки от тъкани, но едни умни и добре подготвени извършители биха изгорили дрехите, с които са били облечени. В стойката за напитки имаше отворена кока-кола. Ще направим ДНК анализ, но не ми се вярва убийците да са

пиели безалкохолни. Ако открием ДНК, тя най-вероятно ще се окаже на Хари. — Шефър огледа полянката и се обърна към пътеката. — Добре, това е караваната. Аз лично си мисля, че извършителите са били двама с две превозни средства — караваната и кола за измъкване, макар че, както вече казах, не успяхме да открием следи от гуми. Спрели са там долу, убили са жертвата, после са се върнали в колите и са продължили насам, за да оставят караваната на известно разстояние от местопрестъплението.

С Кейт кимнахме и Шефър продължи:

— Ако са били местни, са знаели, че тази поляна често се използва от туристи. А ако продължите още километър и половина нагоре по пътеката, ще стигнете до шосе. И тъй, единият от тях е паркирал караваната на мястото, на което я виждаме, качил се е във втората кола и след няколко минути вече са били на шосето.

Майор Шефър правеше доста достоверна реконструкция на престъплението, отчасти защото вече бе прекарал известно време тук заедно със следователите и отчасти защото познаваше района.

— Предполагам, че ключът от караваната е у вас — казах. — Липсваше от ключодържателя в моргата.

— У мен е — потвърди той и ми напомни: — Казахте, че не сте докосвали вещите в моргата.

— Така ли съм казал? — изненадах се аз. — Освен това предполагам, че вие сте потвърдили, че ключът за шевролета от ключодържателя е за тази каравана.

Той ме погледна.

— Детектив, може и да не сме умници като вас, градските момчета, но и не сме пълни малоумници.

От опита си с ченгета от провинцията и предградията зная, че това твърдение е отдавна остаряло.

— Просто проверявам — казах. — Как според вас извършителите са преместили караваната на пет километра от мястото, на което са били намерени тялото и ключът?

— Може да са запалили на късо, да са изтеглили караваната или дори да са направили дубликат на ключа преди убийството. Най-вероятно е обаче жертвата да е носила резервен ключ в себе си или в колата.

— Точно така. — Казах му за очевидно липсващия ключ от портфейла на Хари. — Забелязахте ли това?

Той не ми отговори директно.

— Отсъствието на един ключ сред други не е доказателство, че го е имало.

— Така е... Това е просто предположение.

Всъщност си беше детективско мерене на пишки, каквото правим всички и непрекъснато. Отразява се добре на разследването, както и на детективското его.

Кейт като че ли усети накъде бият нещата и се намеси:

— Във всеки случай, направено е да изглежда, че Хари е оставил караваната тук, тръгнал е пеша на север и е срещнал участта си на пет километра от караваната и на толкова от територията на Къстър Хил. С други думи, той не би паркирал на десет километра от зоната за наблюдение. Освен това обаждането до приятелката му в осем без дванайсет показва, че се е намирал близо до имота, а тялото му не е открито там. Следователно имаме проблеми с времето, разстоянието, логиката и достоверността, което ни кара да стигнем до заключението, че това, което виждаме, не е същото, което Хари е правил в събота сутринта, а нещо, което някой друг е направил с него около един ден по-късно.

Това в общи линии обобщаваше нещата и нито майор Шефър, нито аз имаме да добавим нещо.

И тъй, бяхме направили всичко, каквото можехме тук, а то не бе много. По закон обаче трябва да се започва от местопрестъплението, след което да се върви назад.

Номерът е да не се задълбочаваш в самия процес, а да помниш основната си задача — да намериш убиеца. Добрата новина бе, че имам заподозрян. Бейн Мадокс. Имах и вероятен заподозрян. Карл. Нито едно от тези имена обаче нямаше да се появи в доклада за убийство на щатската полиция.

— Агентите на ФБР ще идват ли тук? — попитах.

— Попитах ги и те отговориха, че ще дойдат други хора — екипът за събиране на доказателства. Онези в офиса ми не проявяват особен интерес към местопрестъплението.

„Естествено — помислих си. — Интересуват се повече от Бейн Мадокс, отколкото от Хари Мюлер. А Лайъм Грифит се интересува

единствено от Джон Кори и Кейт Мейфийлд“.

За мен обаче беше важно да видя къде е умрял Хари Мюлер и да мисля за това как е срещнал смъртта си — като безпомощен дрогиран пленник, като полицейски служител на поста си, убит от човек или хора, които не са милеели толкова за живота на Хари Мюлер, колкото за собствените си интереси, каквито и да бяха те.

Запитах се дали Бейн Мадокс — ако наистина е бил той — се е опитал да намери друго решение на грижите, създадени му от появяването на Хари Мюлер на територията на Къстър Хил Клуб. Несъмнено бе имало момент, в който убийството не е било най-доброто решение, когато проблемът, какъвто и да е той, е можел да се реши по някакъв друг, по-хитър начин.

Повечето престъпници — от най-тъпите до най-умните — не разбират какви сили задействат, когато решат, че убийството ще разреши проблема им. Онези, които разбират, често се опитват да го направят да изглежда нещастен случай, самоубийство или естествена смърт. Така обаче обикновено оставят повече следи, отколкото биха оставили при най-обикновено убийство и обир.

Най-добрият начин да се скрие убийство включва пълното изчезване на тялото, което — заедно с местопрестъплението — съдържа прекалено много улики. Бейн Мадокс обаче имаше уникален проблем — бе трябвало да махне един осъден на смърт федерален агент от имота си и да го прехвърли в нечий чужд имот — в този случай щатска земя, — където трупът да бъде открит, преди полицията и федералните агенти да започнат да го търсят на негова територия. Следователно на територията на Мадокс имаше нещо — нещо различно от Хари Мюлер, — за което никой не би трябвало да знае.

Онова, което виждахме тук, бе решението на Мадокс. И то не бе лошо и набързо скалъпено, но нямаше да издържи на едно цялостно разследване.

Но ако теорията ми бе правилна, то единственото, от което се бе нуждаел Мадокс, преди да бъде заподозрян, бе времето. Кучият му син вече бе запалил фитила и той щеше да изгори, преди да успеем да намерим бомбата.

Качихме се отново в колата на Шефър, обърнахме и потеглихме обратно надолу. Никой нямаше какво да каже.

Стигнахме кръстовището, където маскираните щатски полицаи продължаваха да тероризират храстите. Шефър спря.

— Нещо ново?

— Черният джип направи обиколка преди десет минути и шофьорът ни попита какво правим.

— Какво му казахте?

— Казах му, че разчистваме храстите и листата, тъй като лесно могат да се запалят от някоя хвърлена цигара и да предизвикат горски пожар.

— Той хвана ли се?

— Отнесе се доста скептично. Каза, че никой досега не го е правил. Казах му, че тази година рискът от горски пожари е много голям.

— Добре. Ето какво — обадете се на капитан Стоунър и му кажете, че искам да прати два пътни екипа да започнат да пълнят дупките по пътя. Истински работници с двама полицаи, облечени като работници — и да се подпират на лопатите като тях.

Полицаят се усмихна.

— Слушам, сър.

— После вие се омитате оттук.

— Слушам, сър.

Шефър продължи към шосе 56.

— Мисля, че Мадокс вече знае, че е следен.

— Знаел го е от момента, в който Хари Мюлер е бил хванат в имота му в събота сутринта — отвърнах.

— Не знаем дали Хари Мюлер е бил хванат в имота му — посочи Шефър. — Защо приятелят ви е бил пратен да събира информация за гостите на Мадокс?

— Не зная. Той също не знаеше — казах. — Разговаряхме малко преди да тръгне насам.

Шефър вероятно смяташе, че ще получи някаква информация в замяна на това, че ни е спасил от Лайъм Грифит и ни е завел на местопрестъплението. Затова реших да му дам нещо, което така или иначе щеше да научи.

— Хари трябваше да мине и през летището. Да получи списък на пътниците и договорите за наети коли. Федералните ще го направят, а може и вече да са го направили. Вие би трябвало също да го направите, преди информацията да е изчезнала.

Той не отговори, затова добавих:

— С Кейт научихме, че две важни клечки от Вашингтон са пристигнали на летището и вероятно са отишли в Къстър Хил Клуб.

Шефър ме погледна.

Когато си мислиш, че могат да те махнат от случай, защото си настъпил не когото трябва, не е зле да предадеш информацията на някой, който би могъл да се измъкне с нея — или най-малкото да я задържи, докато не реши какво да прави с нея.

Подхвърлих му още един съвет.

— Няма да е зле известно време да не разгласявате за наблюдението на Къстър Хил.

Отговор отново не последва. Мисля, че щеше да е малко по-разговорлив без агента на ФБР на задната седалка. Аз обаче бях казал каквото имах за казване и му се отплатих за услугата. Написаното в джоба на Хари не бе нещо, което Шефър трябваше да знае.

Сега беше мой ред.

— Знаете ли нещо за онзи Карл? Нещо като дясната ръка на Мадокс, а може би личен бодигард.

Шефър поклати глава.

— Не познавам никой от хижата. Както казах, хората от охраната не са местни. Държи ги в специална казарма. Вероятно работят една седмица, после си отиват по домовете и се връщат за още една седмица. Колкото до останалия персонал, останах с впечатление, че и те не са тукашни.

Това беше интересно.

— По-заселено е на север оттук, извън територията на парка, като се започне от Потсдам и Масена. Всъщност канадската граница е само на осемдесет километра от мястото, където сме сега. Много канадци всеки ден пресичат границата и работят в туристическия

бизнес тук. Така че ако бях на мястото на Мадокс и исках хора, които да не са местни, щях да си свърша работата както трябва и бих ги наел от *чужбина*, така че да е малко вероятно клюките им да достигнат до тези места.

Не бях срещал никой от персонала му, така че не можех да кажа нищо.

— Тази сутрин се обадох в „Ентърпрайз“ и проверих номера на колата — продължи Шефър. — Била е наета от някой си Михаил Путъов.

Пак не казах нищо.

— Прилича ми на руско име — продължи майорът. — Може би още е в хижата. От снощи никой не напускал Къстър Хил Клуб.

— Да. Как да не бъдете радостен, че сте започнали наблюдението?

Шефър подмина думите ми.

— Човекът от „Ентърпрайз“ ми каза, че двама агенти на ФБР, мъж и жена, се явили вчера при него и поискали копия на всички договори за наем. Знаете ли нещо по въпроса?

— Как ги описа? — попитах уклончиво.

— Каза, че мъжът се въртял около Макс, дамата от „Херц“, а жената била много красива.

— Коя ли може да е била? — зачудих се на глас, като идеално си давах сметка, че на задната седалка ме дебне по-голяма беда от срещата с Лайъм Грифит. Благодаря, майоре.

— Предполагам, че сме били ние — каза Кейт.

— Не ви ли го споменах, докато разговаряхме? — попитах.

— Не.

— Е, смятах да го направя.

Часовникът на таблото показваше 10:15.

— Между другото, въпросният Путъов е запазил билет за полета до Бостън от дванайсет и четиридесет и пет. Ако иска да е на летището един час преди излитането, както е редно, би трябвало скоро да тръгне от Къстър Хил. Естествено, ако се намира там.

— Откъде знаете, че Путъов има резервация за този полет?

— Не споменах ли, че на летището с Кейт направихме онова, което трябваше да свърши Хари? Списъци на пътници, наеми на коли?

— Не, не сте. — Шефър посегна към радиостанцията.

— Хората на Мадокс със сигурност подслушват полицейските честоти — казах. — Използвайте мобилния си телефон.

Той ме погледна и така и не успях да преценя дали е впечатлен от блестящия ми ум, или е разтревожен от параноята ми. Все пак предпочете да извади мобилния си телефон и звънна на хората си, като включи спикърфона.

— Нещо за докладване?

— Не, сър — отговори полицаят.

— Възможно е от територията на обекта да се появи кола на път към летището. Предупредете колата на шосе петдесет и шест.

— Слушам, сър.

Шефър прекъсна, погледна часовника на таблото, след което направи онова, което бих направил аз на първо място — обади се на „Континентал Компютеър“ в летището. Отговори приятелката ни Вети.

— Бети, обажда се Ханк Шефър...

— О, как си?

— Чудесно. А ти?

И тъй нататък. Любезностите са хубаво нещо, както и това, че на село всички познават всички и всички са роднини поне по сребрена линия... но, приятели, хайде да се захващаме за работа.

Накрая майор Шефър заговори по същество.

— Ще ми направиш ли услуга да видиш дали при теб има записан някой си Путьов? — Каза името буква по буква. — В списъка на пътниците за обедния полет до Бостън?

— Мога да ти кажа и без да проверявам. Имахме. После обаче получих обновен списък от централния компютър и видях, че се е отказал.

— За друг полет ли се е записал?

— Не. Какво е станало?

— Просто рутинна проверка. Обади ми се в кабинета, ако този Путьов изникне отново. Освен това искам копие на всички списъци и резервации за последните шест дни. По-късно ще мина да ги взема.

— Добре. Хей, знаеш ли? Вчера цъфнаха един мъж и една жена от ФБР и също поискаха копие на всички списъци. Пристигнаха с хеликоптер на ФБР, така че знаех, че са истински. Освен това си имаха и значки. Дадох им всичко, каквото поискаха. — Бети замълча за

момент, после добави: — Мъжът се правеше на голям умник, обаче аз му дадох да разбере.

Не си спомням някога да съм се държал по друг начин освен любезно, но дори да се бях направил на умник пред нея, тя определено не ми го бе върнала. Е, лъжа.

Майор Шефър ми хвърли бърз поглед и каза на Бети:

— Благодаря...

— Какво става? Онзи тип каза, че било свързано със Зимната олимпиада. — Тя се разсмя. — Казах му, че беше през осемдесета. Жената беше приятна и си личеше, че ѝ е дошло до гуша от тоя ненормалник. Кажи де, какво е станало?

— Не мога да кажа в момента, но искам разговорът да си остане между нас.

— И те казаха същото. Трябваше да ти звънна, но не ми се стори особено важно. А сега си мисля...

— Няма нищо, за което да се тревожиш. Обади ми се, ако Путьов се покаже. Става ли?

— Става. Приятен ден.

— И на теб. — Шефър затвори и ме погледна отново. — Е, чухте всичко.

— Бях много учтив с нея. Кейт? Не бях ли учтив с Бети?

Мълчание.

— Имах предвид, че Путьов е отменил резервацията си — каза Шефър.

— Да. Е, в такъв случай вероятно е още в хижата.

— Да. Не е направил нова резервация. Това са малки самолети и полетите обикновено са пълни. Не можеш да разчиташ да изтичаш на летището и да си намериш свободно място.

Шефър вече разполагаше с много неща и в главата му се въртеше какво ли не, но нямаше представа за онова, което надхвърляше разследването на убийство. Знаеше обаче, че в Къстър Хил става нещо, което е събудило интереса на федералните и не е трябвало да събужда неговия собствен интерес.

Приближавахме шосе 56.

— Ще ни направите ли услуга да ни хвърлите до Потсдам? — попитах го.

— Защо?

— Трябва да... всъщност опитваме се да избегнем Лайъм Грифит.

— Сериозно? А аз какво ще получа?

— Е, тогава просто ни оставете на шосе петдесет и шест. Ще продължим на автостоп.

— По-вероятно е да видите мечка, отколкото кола.

— Сериозно? Е, въоръжен съм.

— Не стреляйте по мечките. Ще ви закарам.

— Благодаря. — Обърнах се към Кейт, но тя изглеждаше малко студена. — Ще те черпя един обяд в Потсдам.

Мълчание.

— Макс е хубавица — отвори голямата си уста Шефър. — И е доста палава.

— Коя? А, жената от „Херц“. — Трябваше все пак да си го върна по някакъв начин.

Стигнахме кръстопътя и майорът спря колата и попита:

— Последно, към Потсдам ли?

Изпитах пристъп на дежа вю. Вчера се намирах на същото място, когато реших да видя Хари в моргата в Потсдам, вместо да изпълня заповедта и да отида в централата на щатската полиция.

Сега трябваше да решаваме дали да се изправим смело срещу Грифит и да загазим още повече, или да продължим към Потсдам и да се скрием.

— Накъде? — отново попита Шефър.

— Кейт? Потсдам или Лайъм?

— Потсдам — отвърна тя.

Шефър зави надясно и потегли на север към Потсдам.

Трудно е да разследваш убийство, когато не си на своя територия. Още по-трудно е, когато бягаш от хората, за които работиш, партньорът ти не може да те понася, а главният ти заподозрян е приятел на типове, които работят за президента.

Как все се наkisвам в такива лайна?

Докато пътувахме през парка, поговорихме за случая. Когато стигнахме Саут Колтън, попитах Шефър дали познава Руди, собственика на бензиностанцията.

— Да, помня го от времето, когато обикалях този район. Защо?

— Той е местният плъх на Мадокс — обясних му и му разказах за кратката си среща с Руди Плъшока.

Шефър кимна.

— Мадокс явно има тук много повече връзки, отколкото предполагах. Но, както казах, никога не ни е създавал никакви проблеми и не мисля, че прекарва тук чак толкова време. Но отсега нататък определено ще го държа под око.

Помислих си, че „отсега нататък“ предстоят страшно много неща, но премълчах.

Шефър стигна до същото заключение.

— Предполагам, че сега той е заподозреният в убийство.

— Ами да, мисля, че е той.

— Колегите ви в моята централа на същото мнение ли са?

— Съобщих подозрението си на Том Уолш в Ню Йорк.

— А какво ще правите в Потсдам?

— Просто ще си починем — отвърнах.

— Така ли? Защо просто не се върнете на Върха?

— Защото подозирам, че господин Грифит може да се окаже в стаята ни да пробва грима на Кейт, докато ни чака.

— Значи бягате от собствените си хора?

— Не бих го казал точно по този начин.

— Така ли? А как бихте го казали?

— Не съм сигурен. Междувременно, можем ли да сме сигурни, че няма да кажете на никого?

— Не съм сигурен.

— Защото ако не можем да разчитаме на дискретността ви, можете спокойно да ни върнете в Рей Брук.

— Каква е моята изгода?

— Това, че сте постъпили правилно.

— Кога ще се уверя в това?

— О... до два дни.

— Така ли? Значи искате да направя нарушение на професионалната отговорност и да не казвам на Грифит, че съм ви завел на местопрестъплението, а след това съм ви закарал до Потсдам?

— Вижте, майоре. Питайте Грифит и другите типове от ФБР за какво изобщо става дума. Ако ви дадат ясен и конкретен отговор, пратете ги в Потсдам да ни намерят. Става ли?

— Мисля, че от това ще спечелите. Но както и да е. Става.

— И ще ви дам ключовете на колата от „Херц“. Може би ще поискате да я махнете от паркинга си, просто за всеки случай. Може от ФБР да решат да спазят полицейската процедура и да огледат паркинга. — Дадох му ключовете и добавих: — Вътре има кошница с обяд от Върха. Ваш е.

— Сделката става още по-добра. Какво има за ядене?

— Сигурно охлюви. Освен това, ако желаете да прикриете донякъде следите си пред ФБР, няма да е зле да звъннете до Върха и да ни потърсите там.

— От вас може да стане добър беглец — отбеляза майор Шефър.

Всъщност в момента с Кейт бяхме точно това, но нямаше причина да му го напомням.

Вече се намирахме в покрайнините на Потсдам и Шефър ни попита къде искаме да отидем.

— Просто ни оставете на някоя спирка на метрото.

Не съм сигурен дали оцени, или дори схвана хумора ми, защото каза:

— Мисля, че ще ви трябва кола.

— Добра идея. Тук някъде можем ли да намерим под наем?

— Има офис на „Ентърпрайз“.

Зачаках останалата част от списъка, но това май го изчерпваше.

Минахме през центъра на градчето и продължихме по шосе 56 покрай болницата, където бяхме видели Хари. След няколко минути спряхме пред офиса на „Ентърпрайз“.

— Не зная защо искате да се измъкнете от Грифит, нито в каква точно беля сте се забъркали — каза Шефър. — Но ако не беше фактът,

че сте изгубили приятел и партньор тук и че колегите ви ме изолират, едва ли бих си заложил главата заради вас.

— Оценяваме жеста ви — отговорих. — Инстинктите ви са добри.

— Сериозно? Е, искам да ми докажете, че е така.

— Ще ви държим в течение.

— Не би било зле. Добре, ще кажа на Грифит, че съм ви срещнал на местопрестъплението и съм ви предал съобщението му.

— Отървете се от колата под наем — напомних му.

— Оставете това на мен, детектив.

— Майоре, можете да сте сигурен, че двамата с Джон ще поемем отговорността за всички проблеми, които бихте могли да си имате заради нас — каза Кейт.

— Единственият ми проблем в момента е, че са ми се натресли шестима федерални агенти, които са на път да ми вземат случая.

— Ще дойдат и още — уведомих го. — Ето как смятам, че е бил убит Хари Мюлер.

Разказах му своята възстановка на събитията по видяното.

— Опитайте се да разберете дали Хари не е дошъл на себе си и не е ритал стените или покрива на караваната — завърших.

Известно време Шефър не отговори.

— Възможно е да е станало по този начин. Но това изобщо не ме доближава до откриването на убиеца или убийците.

Всъщност основният заподозрян си оставаше Бейн Мадокс, независимо дали му се искаше да го повярва, или не.

— Е, когато намерите заподозрян, можете да го поразтърсите с описанието как точно е станало — казах. — А и ще стои добре в доклада ви.

Той кимна и благодари, но въпреки това не ми предложи работа.

Стиснахме си ръцете, после с Кейт слязохме от колата и влязохме в офиса на „Ентърпрайз“.

— Искам да наема кола — съобщих на дамата зад гишето.

— Значи сте дошли точно където трябва.

— Така и предполагам. Да ви се намира джип?

— Не. Имам един готов „Хюндай Акцент“.

— Какъв му е акцентът?

— Ъ?

— Ще го взема.

Използвах личната си кредитна карта, тъй като работодателите ми вече бяха платили за една кола. Да не говорим, че бягах от тях и щеше да им трябва малко повече време да проследят моята карта, отколкото своята собствена.

След петнайсет минути бях зад волана на една малка оризова горелка.

Потеглих обратно към центъра на града.

— Всъщност наемането на кола не отнема чак толкова време — отбеляза Кейт.

Май усещах накъде бие.

— Не, особено ако не искам копие от всичките им договори за последните четири дни.

— Да не говорим пък колко време можеш да спестиш, като не се заяждаш с жената от офиса.

По дяволите. Бяхме затънали до гуша, някакъв мегаломан се канеше да започва Трета световна война или нещо такова, а тя ми трие сол на главата, задето съм си позволил малко майтап на гишето на „Херц“ преди сума ти време. Добре де, вчера. Отказах да участвам в играта и запазих мълчание.

— Нали се сещаш, вече не си сам — информира ме тя.

И тъй нататък.

Стигнахме центъра и спрях до едно кафене.

— Искам кафе.

— Джон, сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Да. Отивам да си взема кафе. Ти искаш ли?

— Отговори на въпроса ми.

— Зная какво правя.

— Какво правиш?

— Не зная.

— Колко дълго ще го правим това?

— Докато не разрешим случая или докато колегите ни не ни пипнат. Което стане първо.

— Е, мога да ти кажа кое ще стане първо.

— Кафе?

— Черно.

Слязох от колата и влязох в кафенето — нормално заведение, а не „Старбък“, където щеше да ми се наложи първо да посетя банкомата.

Поръчах две черни на явно отнесената млада дама зад щанда и докато тя водеше душевна битка с поръчката ми, забелязах край вратата стойка с брошури и безплатни диплянки. Взех петнайсетина и ги напъхах по джобовете си.

Кадетката зад тезгяха се опитваше да отгатне как точно работи машината.

— Трябва да проведе градски разговор. Мога ли да ползвам мобилния ви телефон?

— Ъ?

Кафето излезе долар и половина. Дадох ѝ петачка.

— Задръжете рестото за разговора.

Тя ми подаде телефона си и набрах номера на Върха.

— Върха — отговори Джим. — Какво обичате?

— Обажда се господин Кори. Някакви съобщения за мен или за съпругата ми?

— Добро утро, господин Кори. Харесва ли ви престоят при нас?

— Джим, това са най-добре похарчените дванайсет стотачки на нощ. По-добре е дори от кабаретата във Вегас.

Джим за момент изгуби дар слово, но все пак успя да измрънка:

— Има две съобщения за вас. И двете са от господин Грифит. Желаете да му се обадите. — Даде ми номера на господин Грифит. — Ще вечеряте ли при нас днес?

— Че как ще пропусна бекаса на Хенри? Направи ми една услуга. Обади се на Сони и му напомни, че е обещал да ми услужи със сако и вратовръзка. Става ли?

— Да, сър. Сигурно говорите за господин Демот от Наблюдателницата.

— Да. Занеси дрехите в стаята ми. Добре, ще се видим на коктейла. Хенри ще сервира печени паленца.

— Да, сър. Чух.

Затворих и подадох телефона на мацката, която май го взе за подарък. Поне нямаше да се тревожа, че ще си спомни нещо, ако федералните довтасат и започнат да задават въпроси.

Излязох. В главата ми се въртяха две мисли. Едната бе да престана с безразсъдството и егоизма и да помисля за кариерата на Кейт, да ида при Грифит и да изпея всичко, включително ГНУ, ЯДРО и СНЧ, с надеждата, че от ФБР ще се сетят какво готви Мадокс, преди да е станало прекалено късно.

Другата бе, че не бива да правя подобно нещо. И причината за това бе, че случаят беше много странен и вече нямах доверие на никого. С изключение на Кейт естествено, която ми се падаше съпруга, партньор, адвокат, пряк началник и агент на ФБР — всичко това без определен ред.

И макар дай вярвах, с Кейт човек никога не може да е сигурен какво ще стане в следващия момент.

Залагах съпругата и партньора си.

Върнах се в колата и ѝ подадох кафето и купа диплянки и брошури.

— Трябва да отседнем някъде, и не в Потсдам.

— Може би няма да е зле да идем в Канада и да поискаме убежище.

— Радвам се, че си запазила чувството си за хумор.

— Не се шегувах.

Отпих от кафето и подкарах през центъра на Потсдам. Кейт прелистваше печатните материали. Казах ѝ за обаждането ми до Върха.

— Много скоро Грифит ще поиска от щатската и местната полиция да започнат да ни издирват. А може и вече да го е направил. Мисля обаче, че можем да останем с една крачка пред него.

Кейт изглеждаше толкова погълната от местната литература, че като че ли не ме чу.

— Това може да се окаже добро място за къща. Средната цена е шейсет и шест хиляди и четиристотин долара.

— Скъпа, за момента просто търся място за пренощуване.

— Средният годишен доход на домакинство е тридесет хиляди седемстотин осемдесет и два долара. Колко е инвалидната ти пенсия?

— Скъпа, намери къде да отседнем.

— Добре... — Тя прелисти няколко брошури. — Има един добре изглеждащ пансион...

— Никакви пансиони.

— Изглежда сладко. А и е изолиран, ако търсим подобно нещо.

— Търсим.

— Намира се на територията на някогашните конюшни на университета „Сейнт Лорънс“. „Предлага уединеност в класическо провинциално имение“ — прочете тя.

— Колко струва това класическо провинциално имение?

— Шейсет и пет долара на нощ. Може обаче да се наеме и къщичка за седемдесет и пет.

— Във Върха толкова плащахме на час.

— И продължаваме да плащаме.

— Да. Накъде?

Тя хвърли поглед към брошурата.

— Трябва да тръгнем по шосе 11.

Започвах втората си обиколка на центъра на Потсдам и вече го познавах добре. Стигнах до едно кръстовище с много табели и скоро вече излизахме от града по шосе 11.

— Познавам момчета от отдел „Бегълци“, според които бегълците като че ли винаги се забавляват, докато се мъчат да избегнат залавянето. Висок адреналин, използваш находчивостта си, все си на педал...

— Има ли спортен магазин в Кантън?

Тя мълчаливо прелисти пътеводителя.

— Има реклама на магазин за спортни стоки.

— Добре.

Продължихме да пътуваме в мълчание.

— Завий тук по шосе 68 — каза тя след десетина минути. — И се оглеждай за „Пансионът на Уилма“.

— Може и ние да си отворим пансион. Ти ще готвиш и ще чистиш. Аз ще стрелям по пристигащите гости.

Отговор нямаше.

Видях знака на Уилма и отбих по чакълен път, минаващ през хълмисти поля с вечнозелени растения. Пред нас се виждаше къща в стил Кейп Код със зимна веранда.

Спрях колата, слязохме и се качихме на верандата. Погледнах назад към магистралата — едва се виждаше.

— Става ли? — попита Кейт.

— Идеално. Прилича на място, където биха отседнали Бони и Клайд.

Тя натисна звънеца и на вратата се появи господин на средна възраст.

— Добре дошли!

— Бихме искали да наемем стая за през нощта — каза Кейт.

— Значи сте дошли точно където трябва.

Явно това беше местен лаф. Сигурно ще го чуеш и ако идеш в болницата за спешна операция на апендикса.

Влязохме в малката рецепция във фоайето и съдържателят, казваше се Нед, обяви:

— Можете да избирате. Две стаи на горния етаж или две къщички.

— Избираме къщичка — казах.

Той ни показа две снимки.

— Това е Езерната къща — до едно езеро е. А тази тук е Полската къща.

Полската къща подозрително много приличаше на яхър.

— Мисля да се спрем на Езерната къща. Джон?

— Аз не се забавлявам. А ти?

— Ами... да. Игра е. Игрите винаги са забавни.

Тя не коментира думите ми.

— Пансионът е на петнайсет километра оттук, край Кантън.

— Кантън е в Охайо.

— Може да са го преместили. А може пък, Джон, да има и Кантън, Ню Йорк.

— Ще видим — казах. Продължихме по шосе 11.

Кейт отново се задълбочи в рекламните брошури.

— В района има много колежи, така че процентът на завършилите колеж е по-висок от средния за страната.

— Образованият ти задник направо може да измръзне тук.

— Средната температура през януари е минус три градуса. Не е чак толкова зле.

— Кажете ми го пак през януари.

— Можем да прекарваме зимата при родителите ти във Флорида.

— Предпочитам бялата смърт. — Часовникът на таблото показваше 11:47. Трябваше да се обадя на Дик Карнс възможно най-рано след пладне.

Пътят бе доста оживен и минаваше през открит район, ферми и селца. Определено бяхме напуснали планинския район на Адирондак и се намирахме в равнините на Големите езера. В Божията страна, където мечките бяха повече от хората и движението бе слабо, двамата с Кейт щяхме да се набиваме на очи. Тук се смесвахме с обичайното население. Стига да си държах голямата уста затворена.

Хюндайчо се държеше добре, но ми се искаше да беше машина с двойна предавка в случай, че ни се наложи да разбием оградата на

Къстър Хил в някой момент. Довечера например.

— Колко патрона имаш? — попитах Кейт.

Тя не отговори.

— Кейт?

— Два резервни пълнителя в куфарчето.

Аз имах един пълнител във вътрешния джоб на якето. Никога не нося достатъчно муниции. Може би ако имах куфарче или чанта, щях да мъкна повечко пълнители.

— Точно така. Има ли телефони в тези къщурки?

Нед се изсмя.

— Разбира се. Даже и електричество има.

Искаше ми се да му кажа, че току-що идваме от луксозен курорт без телевизия и телефони услуги, но нямаше да ми повярва.

— Езерната къща има кабелна телевизия и видео, както и връзка с интернет.

— Сериозно? А да не би случайно да мога да използвам или наема един лаптоп?

— Ще ви дам един безплатно, но искам да ми го върнете до шест и половина. Тогава жената влиза да си проверява търговете. Купува боклуци, после ги продава на електронния битак. Казва, че прави пари, ама не ми се вярва.

Ако не се опитвах да се покрия, щях да му кажа, че най-вероятно жена му се чука с местния компютърджия. Но вместо това просто се усмихнах.

Платих в брой, което Нед оцени по достойнство и сметна, че не му трябват документи за самоличност или гаранция. Даде ми лаптопа си, който струваше към хилядарка. Зачудих се, както е тръгнало, дали да не си направя устата и за един стек бира, но не ми се искаше да злоупотребявам с гостоприемството му.

Нед ни даде ключа, съобщи ни някои основни правила и ни упъти към Езерната къща.

— Давайте право напред.

„Право напред“ можеше да ме отведе в кухнята му, но той май искаше да каже първо да се качим в колата.

— Виждаш ли колко приятни и доверчиви са хората тук? — попита Кейт, след като излязохме.

— Май съм си изгубил портфейла. Или пък тоя тип ми го сви?

Тя не обърна внимание на думите ми и продължи:

— В точно такава обстановка израснах в Минесота.

— Е, добре са се справили. Дай обаче да обсъдим преселването си по-късно.

Дадох право стотина метра и се озовахме при дъсчена къщичка до малко езерце.

Кейт си взе куфарчето и влязохме. Беше доста сносна постройка, с комбинирана дневна, спалня и кухня, украсена в еkleктичен стил. Отзад се излизаше на зимната веранда, която гледаше към езерцето. Надявах се някъде да има и вътрешна баня.

Кейт инспектираше кухнята.

— Какво има в хладилника? — попитах.

Тя го отвори.

— Електрическа крушка.

— Обади се на румсървиса.

Тя отново ме пренебрегна и намери банята.

Отидох до телефона на писалището и се обадох на Дик Карнс за негова сметка.

Той прие обаждането, но попита:

— Защо аз трябва да плащам?

— В пандиза съм и вече използвах безплатния си разговор, за да се обадя на букмейкъра си.

— Къде си? Коя е тая Уилма, дето ми се изписва?

— Жената на Нед. Справи ли се?

— С кое? А, с Пушкин. Руски писател. Мъртъв. Няма повече информация.

Очевидно предпочиташе да ме дразни пред това да си товари сметката.

— Стига, Дик. Важно е.

— Добре. Готов ли си да записваш?

— Задръж малко.

Кейт беше излязла от банята и придърпа стола от кухнята до бюрото.

— Включвам на спикърфон — казах, натиснах копчето и затворих слушалката. — Кажи здрасти на Кейт.

— Здравсти, Кейт.

— Здравсти, Дик.

— Радвам се, че си с Джон и го пазиш да не загази.

— Опитвам се.

— Разказвал ли съм ти за оня случай, когато...

— Дик — намесих се. — Графикът ни е натоварен.

— Моят също. Добре, готови ли сте?

Кейт извади бележника и химикалка.

— Давай.

— Добре. Путьов, Михаил. Роден на осемнайсети май четиридесет и първа в Курск, Русия, Съюз на съветските социалистически републики. Баща му починал през четиридесет и трета. Капитан от Червената армия, убит в сражение. Майката е покойница, няма друга информация. Обектът е завършил... не мога да произнеса тия шибани руски думи...

— Давай буква по буква.

— Добре.

Съобщи ни къде е учил Михаил Путьов и очите ми се изцъклиха, когато каза:

— Завършил е Ленинградския политехнически институт със специалност ядрена физика. А по-късно бил разпределен в... какво е това, по дяволите?... Курчатов? Да, института „Курчатов“ в Москва... Пише, че това е един от най-големите съветски ядрени центрове и че този тип е правил проучвания там.

Не коментирах, но с Кейт се спогледахме.

— Това ли търсехте? — попита Дик.

— Какво друго има?

— Е, после е почнал работа във фабрика за борш. Пускал е нарязани картофи в казана.

— Дик...

— Работил е за съветската ядрена програма някъде в Сибир... — каза ни буква по буква името на някакъв град или обект. — Това като че ли е секретно, тъй като от седемдесет и девета до разпадането на Съветския съюз през деветдесет и първа няма много информация.

— Добре... Колко достоверна е тази информация.

— Една част взех направо от ФБР. Путьов е в списъка им за наблюдение. По-голямата част получих от биографията му, която е качена в сайта на работното му място.

— А то е?

— Масачузетския технологичен институт. Преподавател е там.
— Какво преподава?
— Не е история на Русия.
— Ясно...
— Събрах няколко неща за него от пуснати в Мрежата научни статии. Доста е уважаван.
— Заради какво?
— Някакви ядрени гадости. Не зная. Да не искаш да чета статиите?
— Ще ги погледна после. Друго?
— Изкарах късмет с клона на ФБР в Бостън. Там намерих един тип, за когото зная, че обича да дърдори неофициално. Та той ми каза, че Путьов попаднал тук през деветдесет и пета в рамките на постсъветската ни програма за настаняване, целяща да неутрализираме някои от тези свободно блуждаещи ядрени таланти, преди да се продадат на някой, който ще им предложи по-висока цена. Така е получил преподавателското място в Масачузетс.
— Можели са просто да го очистят.
Дик се изхили.
— Вярно, би излязло по-евтино. Купили са му апартамент в Кеймбридж и той продължава да цица парички от Чичо Сам. Направих му една бърза кредитна проверка. Никакви финансови или кредитни проблеми, което, както знаем, елиминира половината от мотивите за половината незаконни гадости, случващи се по света.
— Ясно.
Тревожеше ме обаче другата половина — онези мотиви за незаконна дейност, които можеха да се окажат неустойими за един петролен милиардер. Като властта например. Славата. Или отмъщението.
— Защо е в списъка за наблюдение на ФБР? — попита Кейт.
— Човекът от Бостън ми каза, че такава била стандартната процедура за лица като него. Бюрото не разполага с никакви негативи по негов адрес. Задължават го обаче да ги уведомява, когато напуска района, защото, както каза онзи, с когото говорих, Путьов е ходещ мозък, пълен с неща, които не бива да се предават на никоя страна, разработваща своя незаконна ядрена програма.

— Информирал ли е клона в Бостън, че напуска града? — попитах.

— Не зная. Не питах. Изкарах късмет, че онзи се съгласи да говори с мен неофициално. Въпросите ми се ограничаваха до събирането на общи сведения.

— Жена? Деца? — попита Кейт.

— Двама пораснали синове, също докарани тук в рамките на програмата. Чисти са. Жена му, Светлана, не я бива много с английския.

— Разговаря ли с нея? — попита Кейт.

— Да. Обадох се у тях. Преди това обаче звъннах в кабинета му в МТИ. Секретарката му, госпожица Крабтрий, каза, че ѝ пратил имейл в събота, че ще отсъства за уикенда и няма да се появява до вторник — тоест до днес. Все още обаче го нямало и никой не е чувал за него. Предполагам, че е там, където сте и вие — добави Дик. — Нали?

— Не знаем.

Странно. Беше отменил полета си за Бостън в 12:45, но не се беше обадил в кабинета си или в авиокомпанията да си запази място за следващия самолет, който, доколкото си спомнях, щеше да е утре сутринта в 9:55. Нямаше да се прибира в града и с колата, тъй като тя бе върната.

— Секретарката беше ли притеснена? — попита Кейт.

— Не знам. Говореше служебно и няхах причина да я натискам. Затова се обадох на Светлана и тя ми каза: „Той не къща“. Питам я: „Кога бъде къща?“, тя ми отговаря: „Втоорник“, аз казвам: „Днес е втоорник“, а тя ми казва: „Обиди пак“ и затваря.

— Обиди пак?

— Сигурно значи „обади се пак“ на руски. Така че ѝ звъннах преди двайсестина минути и казах: „Трябва да се свържа с Михаил. Спечели един милион долара от лотарията на «Рийдърс Дайджест» и трябва да си вземе наградата и парите“. А тя ми отговори: „Града? Каква града?“ Та значи този тип е изчезнал?

— Може би. Нещо друго?

— Не. Това е в основната безплатна встъпителна оферта.

— Намери ли номера на мобилния му телефон?

— Питах Светлана и секретарката. Не ми го дадоха, но се обзалагам, че са му се обадили веднага след това.

— Ясно. А пита ли телефонната компания? Или клона на ФБР в Бостън?

— Ще пробвам телефонната компания. Но няма да звъня отново на източника от ФБР. Започна да става любопитен. Трябва да го оставим на мира, освен ако не искаш да се забъркаш в някоя каша.

— Добре, остави го на мира.

— Кейт, защо аз? — попита той. — ФКТС си има свои компютри, телефони и досиета.

Тя ме погледна и каза:

— Приятелят ти си е измислил една теория и...

— Ясно. Каза ли му, че трябва да играе в екип?

— Споменах му на няколко пъти.

Вече губех търпение.

— Е, като го уволнят, ще го взема на половин работен ден.

— Стига вече — прекъснах ги. — Да се връщаме на въпроса. Дик, има ли нещо друго, което да ти се струва важно или от значение?

— От значение за какво?

Добър въпрос.

— Какви са тия ядрени истории? — попита Дик, преди да успея да отговоря.

— Не мисля, че е това е от значение за едно разследване на убийство.

— Защо един професор от МТИ ще се забърква в подобно убийство?

— Помислих си, че може да е от руската мафия, но не ми прилича на такъв. Добре, ще...

— Значи арабите са го отмъкнали, така ли?

— Не мисля. Дай ми домашния му и служебния му телефон.

Дик ги даде и каза:

— Добре, сега топката е във вашата половина. Късмет при намирането на Путьов. И дано пипнете кучия син, който е убил Хари Мюлер.

— Ще го пипнем.

— Благодаря, Дик — каза Кейт.

— И се пазете.

Прекъснахме връзката и Кейт ме погледна.

— Ядрен физик.

— Да.

— Какво прави в Къстър Хил Клуб?

— Може би оправя микровълновата печка.

— Джон, трябва веднага да се върнем в Ню Йорк и да накараме Уолш да събере съответните хора...

— Задръж малко. Реакцията ти е прекалена. Не разполагаме с никаква друга стряскаща информация, освен че някакъв ядрен физик е гостувал в Къстър Хил Клуб...

— Имаме ГНУ, ЯДРО, СНЧ и...

— Господи, надявам се вече да са намерили това.

— Ами ако не са?

— Значи са глупаци.

— Джон...

— Не можем да признаем, че имаме улики и сме ги скрили... добре де, че просто сме забравили да съобщим за тях.

— *Ние?* — Кейт стана. — *Ти* не го събщи. *Ние* извършихме престъпление. Аз съм ти съучастник.

Аз също станах.

— Да не си мислиш, че няма да те прикрия?

— Не искам да ме прикриваш. Трябва да съобщим всичко, с което разполагаме, в това число и Путъов. Още сега.

— Доколкото ни е известно, от ФБР знаят всичко, което знаем и ние, но не го споделят с нас. Тогава защо ние трябва да споделяме с тях?

— Защото това ни е работата.

— Правилно. И ние ще споделим. Но не сега. Приеми, че провеждаме допълнително разследване.

— Не, в момента провеждаме моторизирано разследване.

— Не е вярно. Уолш ни оторизира...

— Лайъм Грифит...

— Майната му на Грифит. Доколкото ми е известно, дошъл е тук да ни донесе чисто бельо за една седмица.

— Знаеш защо е дошъл.

— Не, не зная. Ти също не знаеш.

— Джон, какъв е планът ти?

— Както винаги, истина и справедливост. Дълг, чест, родина.

— Глупости на търкалета.

— Добре, истинският отговор е, че трябва да си спасяваме задниците. Загазили сме и единственият начин да се измъкнем е да придвижим случая към...

— И не забравяй егото си. Джон Кори, НЙПУ, държи да се изкара по-хитър от цялото ФБР.

— Не е нужно да го доказвам. Това си е факт.

— Връщам се в Ню Йорк. Ти идваш ли?

— Не. Трябва да намеря убиеца на Хари.

Тя седна на леглото и заби поглед в пода. Ясно беше, че е разстроена.

Останах прав до нея цяла минута.

— Кейт — казах накрая и поставих ръка на рамото ѝ. — Довери ми се.

Известно време тя не отговори, после промълви почти на себе си:

— Защо просто не се върнем в Ню Йорк и не разкажем на Том всичко, което знаем? И да се опитаме да спасим кариерата си?

— Защото вече минахме тази точка — отвърнах аз. — Връщане няма. Съжалявам.

Тя поседя още малко, после стана.

— Добре... Сега какво?

— СНЧ.

Кейт като че ли се поуспокои малко и се примири с факта, че идиотът, който я е накиснал в цялата тази каша, е може би единственият малоумник, който може да я измъкне от нея.

Това малко ме притесняваше, но знаех, че ако се съсредоточа и реша случая — убийството на Хари и загадката около Мадокс, — работните и личните ни проблеми ще изчезнат. И докато се занимавахме с това, може би щяхме да спасим и планетата. Както казва самата Кейт, „нищо не е по-успешно от самия успех“.

Обратното на това бе... ами, позор, унижение, уволнение, бюро за безработни и някаква ядрена изненада. Но пък защо трябва да сме черногледни?

Исках да накарам Кейт да се почувства част от решението.

— Добре, ще послушам съвета ти и ще се обадим на Джон Насеф.

Седнахме на бюрото и приготвихме бележниците си.

Предпочитах да използвам лаптопа на Нед, но бях сигурен, че Джон Насеф, който бе от Техническия отдел, така или иначе е извън примката на ФКТС.

Тя набра, като използва личната си фонокарта, с което скриваше номера на Уилма, представи се на дежурния оператор във ФКТС и поиска да я свържат с командир Насеф. Превключи на спикърфон и докато ни свързваха, обясни:

— Джон Насеф е действащ командир от флота, така че няма да е зле отначало да се обърнеш към него според ранга му. Той е офицер и джентълмен, така че си мери приказките.

— А ти внимавай как формулираш въпросите си.

— Мисля, че зная как да го направя — отвърна тя. — Но защо ти не поемеш нещата, както става обикновено?

— Да, госпожо.

Флотски командир Джон Насеф се обади.

— Здравсти, Кейт. Какво има?

— Здравсти, Джон. Със съпруга ми Джон, който работи с... работи за мен, се нуждаем от малко информация за свръхнискочестотните радиовълни. Можеш ли да ни помогнеш?

— Мисля, че да... — Той замълча за момент. — За какво все пак става дума?

— Добър ден, командир — намесих се аз. — Говори детектив Кори, който работи за специален агент Мейфийлд.

— Наричайте ме просто Джон.

— И вие мен. В отговор на въпроса ви, за съжаление, това е доста деликатна материя и можем само да кажем, че е спешно.

— Разбирам... Какво искате да знаете?

— Може ли СНЧ вълните да сварят яйце?

Кейт изглеждаше вбесена, но командир Джон отвърна:

— Не, не мисля.

Говореше като флотски педант, какъвто вероятно беше, така че реших да се съобразя.

— Просто се пошегувах. Можете ли да ни разкажете нещо за свръхнискочестотните вълни? Ако може, без много технически подробности. Не мога дори да си програмирам радиото в колата.

Това го накара да се позасмее. Поне тая шегичка я схвана.

— Добре... въпросът си е технически, но ще се опитам да говоря на нормален език. Първо, не съм специалист по СНЧ сигналите, но определено мога да ви кажа някои най-основни неща.

— Целите сме слух. — Приготвих се да записвам.

— Ами, като начало... само да отворя някои неща в компютъра... добре, свръхнискочестотните вълни се предават на свръхниски честоти... — Той се засмя на тази идиотия. — Затова и се наричат така... както и да е, това са много дълги вълни. Предават на честота осемдесет и два херца, или 0,000082 мегахерца, което се равнява на дължина на вълната от 3658535,5 метра, или 3658,5 километра...

Оставих молива.

— Чакайте, Джон. Задръжете малко. Не искаме да предаваме съобщения по нашата радиостанция. Кой използва тези честоти? И за какво?

— Използват ги единствено военните — отговори той. — И точно Военноморските сили. На тях се осъществява контактът с атомните подводници, действащи на много големи дълбочини.

С Кейт се спогледахме. Искаше ми се да го попитам дали не познава Фред, но се сдържах.

— Възможно ли е тези СНЧ вълни да се проследяват?

— Разбира се. Стига да имате подходящото оборудване. Може обаче да се наложи доста да почакаете, докато уловите СНЧ предаване.

— Защо?

— Защото използването им е много ограничено. И всичко, което уловите, ще е кодирано.

— Добре... запознайте ни с това. Кой, какво, къде, кога, как и защо?

— Не мисля, че това, което ще кажа, е секретно, но съм длъжен да ви попитам дали линията е сигурна.

Типичен военен свързочник. Помислих си, че Нед би могъл да подслушва, за да му мине времето, но не ми приличаше на шпионин, а Уилма сто на сто гледаше Хоум Шопинг.

— Говорим по обикновена линия, която ще ползвам само веднъж, от един курорт в Адирондак. — Всъщност вече не се намирахме в Адирондак, но Уолш и Грифит трябваше да си мислят, че сме там, ако случайно научеха за разговора. — Обаждам се от Върха, така се нарича курортът. Главният готвач е французин, но съм сигурен, че не подслушва.

— Хм... Както казах, по-голямата част от информацията не е секретна. И тъй, нека ви обясня практическото приложение на СНЧ. Както знаете, имаме атомни подводници, действащи на много големи дълбочини за много дълги периоди — понякога месеци наред, и повечето от тези подводници действат в обичайните си патрулни райони близо до... е, това е малко деликатно, но все пак ще го кажа... близо до хидроакустични станции, където могат да поддържат връзка с командването по обикновените радиоканали. Някои от подводниците обаче могат да се окажат в ничии води далеч от станциите си, така че при извънредни ситуации командването в Пърл Харбър за Тихоокеанския флот или в Норфолк за Атлантическия трябва да може да се свърже с онези, които не са близо до повърхността или в района на някоя подводна предавателна станция. Дотук разбрахте ли ме?

Погледнах Кейт. Тя кимна.

— Разбира се. Давайте нататък.

— Е — продължи той, — в нормална обстановка дългите вълни няма да могат да проникнат далеч в океанските дълбини, особено ако водата е много салинна. Тоест солена.

— Солена. Това го схванах.

— Добре. Свръхнискочестотните вълни обаче могат да обиколят целия свят независимо от атмосферните условия и да проникнат през всичко, в това число планини, океани и полярни шапки. В състояние са да достигнат дълбоко потопена подводница по всяко време и на всяко място. Всъщност, ако СНЧ не съществуваша, нямаше да можем да поддържаме връзка с някои от атомните ни подводници и това би могло да доведе до сериозен проблем, ако балонът гръмне.

— Какъв балон?

— Балонът. Жаргонното название на ядрена война.

— Аха. Харесва ми.

Двамата с Кейт отново се спогледахме. Не знаех как се чувства тя, но мен лично мисълта за Бейн Мадокс малко ме изнервяше.

Командир Насеф пусна поредната апокалиптична шега.

— Ако не бяха СНЧ, нямаше да има опасност от една хубава тотална атомна война.

— Е, да благодарим на Бог за СНЧ.

Той се изсмя.

— Това е стар флотски лаф.

— Направо кърти мивки. Други няма ли?

— Хе, мина доста време от Студената война, но...

Обикновено не прекъсвам остроумия, но този път направих изключение.

— И тъй, значи това е единственият начин... единствената причина, поради която някой би използвал тези вълни... тоест за да се обади на някоя подводница.

— Виждате ли, това не е точно гласово радио — отвърна той — По-скоро е предавател на сигнали, също като телеграфа, за изпращане на кодирани съобщения.

— При това само до подводница?

— Да. До дълбоко потопена подводница. Вълните са много дълги и затова предаванията са *много* бавни. Те обаче могат да проникнат през всичко. Така че единственото им практическо използване е за

контакт с подводници, с които не може да се установи нормална връзка.

— Ясно. Могат ли тези вълни да прецакат мобилния ми телефон? Той отново се изсмя.

— Не. Те са много далеч по скалата и не си взаимодействат с някои от останалите радиовълни, микровълни и всичко друго, което използваме в ежедневието.

— Значи СНЧ предавателите предават буквени кодове — каза Кейт.

— Правилно.

— И могат да се уловят само от подводница ли?

— Могат да се уловят от всеки, който разполага със СНЧ приемник. Но ако не знаете шифъра, който често се сменя, съобщението ще е безсмислено. Ще чувате единствено предаваните импулси, които са букви в криптиран вид. Доколкото зная, най-разпространен е трибуквеният шифър.

— И това казва на хората в подводницата всичко, което трябва да знаят ли?

— Обикновено им казва просто да установят нормална радиовръзка. СНЧ предаването се нарича предупредителен звънец — обясни той. — Освен това е и предупреждение за капитана, че нещо се случва и че трябва да направи нещо, за да установи връзка. Понякога обаче трибуквеният код може да е достатъчен. Например би могъл да означава „Излезте на повърхността“ или „Вземете курс към точка А“, която се намира на предварително подготвена координатна мрежа. Разбирате ли ме?

— Мисля, че да — отвърна Кейт.

— Не можете да използвате СНЧ за дълги и многословни съобщения. Може да мине половин час, преди сигнала да стигне до подводницата. А освен това трябва да отбележа, че самата подводница не може да изпрати сигнал или съобщение. Може само да приема.

— Като „Не ни търсете, ние ще ви се обадим“ — казах аз.

— Правилно.

— Защо подводницата не може да изпраща СНЧ съобщения? — попита Кейт.

— Предавателят и антената трябва да са на суша. Мога да ви го обясня по-късно. Засега ще кажа, че ако подводницата трябва да

отговори на еднопосочното съобщение или ако капитанът се нуждае от повече данни, подводницата трябва да се придвижи по-близо до някоя подводна хидроакустична станция — ако има време, — да се приближи до повърхността и да изпрати комуникационен маяк, да получи повече информация по късите вълни, или в наше време — по сателит или по друг начин.

— Какво искате да кажете с това „ако има време“? — попитах.

— Ами например, ако другата страна вече е изстреляла междуконтиненталните си ракети срещу нас, няма да има време за установяване на нормална радиовръзка, защото докато подводницата приеме сигнала, което може да отнеме до половин час, както вече казах, всички видове комуникации в Съединените щати вече ще са изпарени и ядрената война ще е свършила. Ако това се случи, то подводниците ще получат последното си съобщение — трибуквен код, който означава — най-общо — „Пускайте ракетите“.

Кейт изглеждаше малко разтревожена, но командир Насеф имаше и добри новини.

— Свръхнискочестотните вълни не се влияят от термоядрените експлозии.

— И слава Богу — казах аз. — Нека обаче ви попитам нещо. Ами ако онзи, който праща сигналите, пусне погрешни букви? Да кажем, искал е да напише XYZ, което означава „обедна почивка“, а вместо това набере XYV, или „пускайте бомбите“?

Гласът на командир Насеф звучеше развеселено.

— Това не може да се случи.

— Защо? Погледнете само имейлите, които получавате.

— Искам да кажа — търпеливо обясни той, — че има предпазни механизми и всички заповеди за изстрелване на ракетите трябва да бъдат потвърдени.

— От кого? Когато подводницата получи заповедта половин час след изпращането ѝ, както сам казахте, няма да има кой да я потвърждава.

— Това е вярно. Но бъдете сигурен, че това не може да се случи.

— Защо? В крайна сметка става въпрос за три мизерни букви. Като онези маймуни, дето пишат „Крал Лир“.

— За ваша информация, един трибуквен код съдържа седемнадесет хиляди петстотин седемдесет и шест възможни

комбинации на латиница във вида й, използван в английския език. Руската азбука, в която има тридесет и три букви, ще съдържа тридесет и пет хиляди деветстотин тридесет и седем различни кода. Толкова прави тридесет и три на трета степен — обясни той. — И тъй, какъв е шансът някой оператор да изпрати погрешен код на подводниците и да им нареди да изстрелят ракетите си по зададените им цели?

Като се има предвид, че всяко нещо, което може да се скапе, се скапва, шансовете изглеждаха доста добри.

— Може би трябва да преминем на кирилица. Нали се сещате? Повече букви. По-малка вероятност случайно да започнем ядрена война.

Това му се видя смешно.

— Всъщност, ако искате да знаете повече, отколкото ви е нужно, изпращащият съобщението трябва да го предава като повтарящ се, коригиращ грешките код, последван от друг трибуквен код за удостоверяване. Никой не може да прецака случайно тази система.

Зададох очевидния и по-уместен въпрос:

— А ако не е случайно? Да кажем, ако някой ненормалник реши да започне ядрена война?

Той за момент се замисли.

— Както вече казах, кодовете често се сменят.

— Но ако някой разполага с кода.

— Не мога да си представя, че някое оторизирано лице може да се добере до командните и удостоверяващите кодове и същевременно до протоколите за криптиране. Освен това софтуерът за кодиране е много по-сложен, отколкото си мислите. Не бива да се тревожите за подобни неща.

Помислих си за Бейн Мадокс и ми се прииска да кажа на командир Насеф, че *той* би трябвало да се тревожи.

— Няма ли друго възможно приложение на това средство за комуникация? — попита Кейт. — Имам предвид, СНЧ имат ли приложение другаде освен при военните?

— Е, *преди* нямаха. Чувал съм обаче, че след края на Студената война руският СНЧ предавател е бил използван за геофизични изследвания. С други думи, превръщат мечовете в плугове. Свръхнискочестотните вълни могат да проникнат дълбоко в земната

кора и затова могат да се използват за електромагнитно сондиране и наблюдение — обясни той. — Например за сеизмични изследвания. Предсказване на земетресения и разни подобни неща. Само че не съм много запознат с тази област.

— Значи на теория някой извън системата на военните би могъл да изпрати СНЧ сигнал. Учени например.

— На теория — да, но в целия свят съществуват само три СНЧ предавателя и всички те са собственост на военните — каза Насеф. — Ние притежаваме два, а те — един.

— Разбирам... — каза Кейт. — Но *на теория*... този предавател свръхсекретен ли е? Или конструирането му е незаконно?

— Не зная дали е незаконно. В технологията и физиката зад нея няма нищо свръхсекретно. Реалният проблем е, че предавателната станция е много скъпа и че няма друго практическо приложение освен установяването на връзка с подводници, или в по-ново време — с ограничени геофизични проучвания.

Не ми се вярваше Бейн Мадокс да се интересува от геофизични проучвания, но казва ли ти някой.

— Възможно ли е свръхнискочестотните вълни да установят наличието на петролни залежи?

— Предполагам, че да.

— Значи геолозите биха могли да ги използват, за да намират петрол.

— Теоретично да, но СНЧ станции могат да се строят само на няколко места на планетата.

— Това пък защо? — попита Кейт.

— Е, щом стигнахме до самия предавател, нека ви обясня и за него. Питайте защо подводницата не може да изпрати СНЧ сигнал. Една от причините е, че предавателят може да се намира единствено на суша в район с много ниска електропроводимост на земята. А на планетата има съвсем малко места, където съществуват подобни геологични условия.

Естествено попитах кои са тези места.

— На едното се намира руският предавател „Зевс“ — северозападно от Мурманск, недалеч от Полярния кръг. Другото място, където съществуват необходимите условия, е в Съединените щати.

Двата ни преподавателя са в Уисконсин и Мичиган и използват една и съща геологична формация, наречена Лоренцов щит.

— И това ли е всичко?

— Това е за съществуващите СНЧ преподаватели. По време на Студената война обаче англичаните почти построиха свой за Кралския флот на едно подходящо място в Шотландия, казва се Гленгъри Форест. Идеята обаче беше изоставена по различни политически и практически причини.

Замълчахме за известно време.

— И тъй, значи в целия свят има само три СНЧ преподавателя?

— Последния път, когато ги преброих, да — шеговито отвърна командир Насеф.

„Ами преброй ги пак“ — помислих си.

С Кейт се спогледахме, но никой от нас не зададе очевидния въпрос за други подходящи и може би намиращи се наблизо места. Знаехме, че трябва да обмислим добре въпроса си, за да не се стигне дотам командир Насеф да седне да разправя в кафенето, че Кори и Мейфийлд са питали за СНЧ преподавател в Адирондак.

Джон Насеф прие мълчанието ни за знак, че сме приключили с губенето на времето му.

— Това беше ли ви от полза?

— Много — отвърна Кейт. — Благодаря. Още един въпрос. Нещо не ми стана съвсем ясно. Значи *казваш*, че е *възможно* частно лице да изгради СНЧ преподавател, така ли?

Джон Насеф сигурно вече мислеше за обяда си, но отговори:

— Разбира се. Някой може да си го сглоби в мазето или гаража. Всъщност самата технология никак, не е сложна, някои от компонентите могат да се изградят с подръчни материали, а други — да се построят или купят срещу известна сума. Истинският проблем е местоположението и *размерът* на антената.

— Защо това да е проблем?

— Защото не става дума за стандартна вертикална антена. СНЧ антената представлява всъщност дълъг кабел или кабели. Те се опъват по стълбове, обикновено в голям кръг с обиколка километри.

Това ми приличаше на нещо, което бях видял неотдавна.

— Защо това трябва да е трудно... или скъпо?

— Скъпо е, ако го прави правителството — отвърна Насеф и хубаво се посмя на остроумието си. — Както казах, най-важна е географията и геологията. Първо, трябва да намериш място, където скалните формации са подходящи, а после — да се сдобиеш с достатъчно голям парцел на това място.

— А после?

— Е, после опъваш жиците, които всъщност хранят антената. Може да се наложи да са дълги стотици километри — в кръг, за да се пести място, — но ако геологичните условия са идеални, може да се разминеш и с по-малко — да кажем, седемдесет-осемдесет километра или дори по-малко.

— Моментът с геологията нещо ми убягва — каза Кейт.

— Ами... само да проверя... добре... за построяването на СНЧ антена е необходим район, където има само няколко метра пясък или чакъл. Под тях трябва да има скална основа от вулканичен гранит или метаморфен... какво е това, по дяволите? Г-Н-А-Й-С — прочете по букви той.

— Надявам се това да не е кодът за обяд — казах.

Той се изсмя.

— Предполагам, че е някакъв вид скала. Да видим... райони от много стари предкамбрийски планински вериги като Лоренцовия щит, където се намират нашите предаватели... Колският полуостров в Русия, където е тяхната инсталация... мястото в Шотландия, където англичаните решили да не строят СНЧ станция... едно място край Балтийско море... е, схващате как стоят нещата.

Не исках да го чувам да казва: „Адирондак“ и наистина го слушах много внимателно.

— И тъй, ако някой поиска да си построи СНЧ станция, ще трябва да отиде в един от тези райони, да си купи достатъчно земя, да забие стълбове в материковата скала и да опъне антената по тях, в кръг. Колкото по-добри са геологичните условия, толкова по-малко жица ще е нужна за осигуряването на една и съща предавателна мощ. След това антената се свързва към дебел заземяващ меден кабел, който минава по един или повече стълбове до дълбока дупка в нископроводимата скала. После мощен електрически генератор — и тук са големите разходи — хранва кабелите на антената, токът минава по тях и стига по медния

кабел до скалата. И тогава самата Земя се превръща в антена. Разбирате ли ме?

— Абсолютно — отвърнах.

Той май не ми повярва.

— И за мен техническото описание е малко сложничко. Но изглежда, че ако имате достатъчно мощен електрически генератор — хиляди киловати — и изградите по подходящ начин антената, самият радиопредавател не е труден за построяване и ще можете да излъчвате СНЧ сигнали където и както ви сърце иска. За съжаление, никой няма да ви слуша.

— Подводниците ще чуят — напомних му.

— Само ако се случи да са на честотата, на която предавате. Руснаците предават на осемдесет и два херца, а ние — на седемдесет и шест. А дори подводниците да чуят нещо на съответната честота, техният СНЧ приемник най-вероятно ще отхвърли сигнала.

— Защо?

— Защото, както казах, военните сигнали са кодирани компютърно. Разкодирането им става в приемника. В противен случай всеки ненормалник — както изглежда намекувате — би могъл на теория да всее хаос в руския и американския подводен флот. И нали се сещате — да започне Трета световна война.

Много добре се сещах какво иска да каже.

Кейт вече се беше изправила.

— Някой опитвал ли е да го прави? — попита тя.

Той не отговори, така че повторих въпроса.

— Всъщност вие двамата с какво сте се захванали? — отговори с въпрос той.

Знаех какво предстои и не ми се искаше да прати трибуквено съобщение до Пентагона, означаващо „Проверете Кори и Мейфийлд“.

— Е, както вероятно знаете, ние сме в Близкоизточния отдел. Това е всичко, което мога да кажа.

Той обмисли чутото.

— Е... там може и да имат, или да са способни да се сдобият с тази технология... но не мисля, че в онези страни има подходящ от геологична гледна точка район.

— Това е чудесно — казах. Но всъщност не ставаше дума за близоизточните ни приятели. Повторих въпроса си: — Някой — в

миналото — опитвал ли се е да изпрати фалшив сигнал до подводния ни флот?

— Чувал съм слух за нещо подобно.

— Кога? Как? Какво се е случило?

— Ами... ако се вярва на слуха, преди петнадесет години подводният ни флот получил кодирани СНЧ сигнали, но бордовите компютри не успели да потвърдят достоверността на съобщенията и затова те били отхвърлени. А когато капитаните на подводници се свързали с други средства с щабове в Пърл Харбър и Норфолк, им казали, че подобни сигнали не били изпращани от Уисконсин. Станцията в Мичиган по онова време още не е била построена. — Насеф помълча няколко секунди. — Явно някой... е изпратил фалшивите съобщения, но предпазните механизми се задействали и нито една подводница не предприела действия, базирани на тази заповед.

— Какви действия? Какво е гласяла заповедта?

— Изстрелване.

Настъпи тишина.

— Възможно ли е да са ги изпратили руснаците? — попита накрая Кейт.

— Не. Първо, руснаците изобщо не са имали СНЧ предавател до около деветдесета, а дори и да са разполагали с такъв, няма никаква разумна причина да нареждат на американски подводници да изстрелят ракетите си срещу СССР.

Тук беше прав.

— Тогава кой е бил?

— Вижте, това най-вероятно е мит от времето на Студената война, история, използвана от свързочници и подводничари, за да впечатлят момичетата или приятелите си в бара — отвърна той.

— Така е — съгласих се. — Подобна история определено може да ти осигури топла прегръдка или студена бира. Но може и да е истина.

— Може.

— Значи явно сме преброили неточно СНЧ предавателите — казах. — За мен вече са четири.

Той помълча известно време.

— Всъщност преди петнадесет-шестнадесет години на света е имало само една предавателна станция — нашата в Уисконсин. Както казах, онази в Мичиган още не е била построена. Същото се отнася и за „Зевс“. Именно затова си мисля, че историята е измислена. Кой ще тръгне да изгражда и използва СНЧ предавател, за да започне ядрена война?

Помислих си, че лудият ми бивш тъст би го направил като едното нищо, но той беше прекалено голяма скръндза и щеше да се стисне за пари.

— Китайците? Нали се сещате — казват ни да стреляме по руснаците, а после седят и ни гледат как се унищожаваме едни други.

— Е, възможно е. Но ако ги хванат, не бих се учудил, ако руснаците и американците се разберат да им го върнат тъпкано. Това е много опасна игра.

Наистина си е опасна игра и ако си един от участниците, каквито са Русия и Китай, сериозно ще се замислиш дали да рискуваш. Но ако си богат и луд индивид в планините, може и да ти се прииска да се забавляваш със СНЧ предавател.

— Казахте, че тези честоти могат да се следят, така че вероятно е възможно да се установи и местоположението на предавателя — посочих.

— Добро предположение. На практика обаче това е невъзможно. Не забравяйте, че самата планета играе ролята на антена, така че сигналите сякаш се излъчват отвсякъде.

— Като космическо послание?

— Ами... по-скоро като земетресение. Сигналът сякаш ще идва от всички посоки.

— Значи няма начин да се проследи произходът на свръхнискочестотен сигнал?

— Не и в смисъла, по който си мислите. Приемниците обаче могат да получат най-обща представа за източника, като сравнят ефективната мощност, която са приели на мястото, на което се намират. Подобно на всички енергийни източници, колкото по-далеч се намиращ, толкова повече отслабва сигналът. Точно по този начин научихме за руския „Зевс“ — подозирахме, че руснаците използват СНЧ предавател, за да се свързват с подводниците си, така че разположихме една приемателна станция в Гренландия и тя регистрира

силни сигнали. След време успяхме да се ориентираме най-общо към Колския полуостров и шпионските спътници го потвърдиха. Това обаче бе възможно само защото руснаците предаваха непрекъснато, докато търсехме източника на сигнала.

Замислих се.

— От флота успяха ли да определят откъде са дошли онези фалшиви заповеди за изстрелване?

— Нямам представа. Подозирам, че не са, в противен случай всеки свързан по някакъв начин с военноморската комуникация щеше да чуе, било то официално или неофициално. Аз лично не съм чувал. Но не забравяйте, че въпросното предаване може и изобщо да не го е имало.

Е, аз пък си мислех, че го е имало. Подозирах, че и командир Насеф е на същото мнение. Освен това ми се струваше, че зная кой е бил източникът.

Насеф превключи на по-ведра вълна.

— Е, слава Богу, Студената война свърши.

— Щом казвате.

Той не оспори думите ми.

— Има ли нещо друго?

Помислих си за Михаил Путьов.

— Възможно ли е ядрен физик да работи нещо свързано с тази технология?

— В никакъв случай. Сигурно ще знае за нея по-малко и от вас.

— Е, аз вече съм експерт. Никой няма да успее да ми пробута свръхдълговълнова печка.

Командир Насеф пренебрегна шегата ми.

— Защо СНЧ вълнуват Близкоизточния отдел на Контратерористичната спецчаст?

С Кейт се спогледахме. „Ти си по замазването“.

Благодаря, Кейт.

— Е, според това, което ни казахте, може и да се окаже, че сме на... погрешна вълна — казах и се засмях за по-голям ефект. — Всъщност работим по един случай, свързан с терористична екоорганизация на име Съюз за натурална чистота. СНЧ. Грешен Сънчо. Съжалявам.

Като типичен офицер и джентълмен, командирът не удостои тази глупост с правото да мине за обяснение.

Кейт, която знае как да не задава въпроси, които да накарат питания да заподозре нещо, се обърна към Насеф.

— Джон, ти каза, че единственото подходящо място в Съединените щати за СНЧ антена и предавател е геологичният район на Лоренцовия щит в Уисконсин и Мичиган. Правилно ли съм разбрала?

Той можеше да се надуе и да попита какво общо има това със Съюза за натурална чистота, но не го направи.

— Мисля, че да... чакай малко... има и друго място, където може да се разположи СНЧ предавател.

Нито Кейт, нито аз попитахме кое е то, но Джон Несеф ни информира:

— Всъщност намирате се точно на него.

Седяхме в зимната веранда, затоплена от минаващите през големите прозорци слънчеви лъчи. Отвън капеха листа, патици плуваха в езерото и тлъсти канадски гъски без паспорти трмаво се клатушкаха по ливадата.

Бяхме потънали в мислите си, които вероятно бяха едни и същи. Накрая Кейт каза:

— Мадокс има голям генератор на електричество и СНЧ антена в имота си, а вероятно и предавател някъде в хижата. Може би атомното му скривалище...

Опитах се да разведря обстановката.

— Значи смяташ, че търси петрол?

Тя не бе в настроение за хумора ми.

— Мислим ли, че Мадокс е човекът, изпратил онези СНЧ сигнали на подводния флот преди петнадесет години?

— Мислим.

— Но *защо*?

— Нека помисля... Да не би пък да се е опитвал да започне термоядрена война?

— Да, това ми е ясно. Но *защо*?

— Предполагам, че просто е хвърлил зара, кръстосал е пръсти и се е надявал на щастлив край.

— Това е лудост.

— Да. Но *той* не е бил на същото мнение. Ти си млада и може да не си спомняш, но по онова време в тази страна имаше хора — в това число и господин Мадокс, сигурен съм, — които искаха да натиснат копчето първи и всичко да приключи. Наистина вярвах, че руснаците могат да бъдат хванати по бели гащи, че съветските технологии и оръжия са ненадеждни и че можем да преживеем онова, което хвърлят по нас. Радиоактивното замърсяване се надценява — добавих.

— Пълна лудост.

— Е, за щастие, няма да разберем дали е така. — Замислих се за момент. — Мадокс очевидно е имал някаква вътрешна информация за

СНЧ кодовете и е решил да я използва. Както чухме, технологията за построяването на предавателя и антената не е секретна и в един момент, преди двадесетина години, Мадокс е решил, че му трябва подходящ имот, и започнал да пазарува земя в Адирондак. Най-добрата инвестиция в живота му.

Тя кимна замислено.

— Предполагам, че е станало точно това... но не е проработило.

— И слава Богу, иначе сега нямаше да разговаряме за това.

— Но защо не е проработило?

Умът ми заработи.

— Предполагам, че е подценил сложността на компютрите и софтуера, които явно са неразривна част от СНЧ предаванията. И в един момент е бил предупреден от свой вътрешен човек, че ако се опитва да налучка кода, правителството ще направи всичко възможно да открие източника на фалшивите предавания и от ФБР ще разбият вратата на Къстър Хил Клуб. Затова се е отказал от интересното си хоби.

— Или се е намесил Бог.

Замислих се над думите ѝ.

— Не се съмнявам, че Бейн Мадокс е вярвал, че е на страната на Бог и че Бог е на негова страна.

— Е, явно не е бил.

— Явно не. Между другото, каква е връзката между СНЧ и Михаил Путьов, бивш съветски специалист по ядрени оръжия, а в момента професор в МТИ и гост в дома на господин Мадокс?

Кейт се замисли.

— Може би... може би този път Мадокс ще се помъчи да накара нашите подводници да изстрелят ракетите си срещу набелязаните цели в Близкия изток, Китай или Северна Корея.

— Хм, това определено пасва на онзи Бейн Мадокс, когото познаваме. Интересна възможност. Но тя все пак не обяснява Путьов.

Кейт се замисли за това, а вероятно и за неща, за които до вчера не бе и сънувала, че ще ѝ се наложи да мисли.

— С какво се е заел този тип, по дяволите? — попита ме накрая. А може би питаше себе си.

— Вероятно е пристъпил към План Б и нямам никаква представа какъв е той, освен че е версия на План А, провалил се преди

петнадесет години. Светът се промени след края на Студената война, така че планът също се е променил, макар самият Бейн Мадокс да си е останал същия психопат, какъвто е бил винаги.

Погледнах си часовника и станах.

— Виж сега какво искам да направиш, Кейт. Влез в интернет и виж дали има нещо друго, което трябва да знаем за СНЧ вълните. Освен това провери в Гугъл за Михаил Путъов, а покрай него можеш да пуснеш и търсене на Бейн Мадокс.

— Добре...

— И много важно — да не забравиш да върнеш лаптопа на Уилма преди шест и половина.

Тя се усмихна насила.

— Мога ли да вляза в пощата й?

— Не, не можеш да влизаш в пощата й. Добре, после се обади във ФАА и намери летателните планове на двата самолета на Мадокс. Номерата на машините са в куфарчето ти. Може и да отнеме време, като се знае каква е федералната бюрокрация, но бъди настойтелна и очарователна...

— Защо мислиш, че това е важно?

— Наистина не зная. Бих желал обаче да науча къде е изпратил Мадокс самолетите — в случай, че стане важно. Освен това искам да проучиш всички онези списъци, резервации и договори за наемане на коли и да видиш дали няма да изникне още нещо. Обади се също в дома и кабинета на Путъов и провери дали някой не знае къде се намира.

— А ти какво ще правиш през това време?

— Сега е времето ми за дрямка.

— Много смешно.

— Всъщност ще бягам по някои задачи. Ще взема храна и тоалетни принадлежности, които явно не са включени в цената тук, и каквото още се сетиш.

— Не ни трябва нищо от магазина, Джон — каза тя. — След като съберем информацията, се връщаме *заедно* в града. *Заедно*. Ще запазя места от летището в Адирондак или от някое друго наоколо.

— Кейт, не мисля, че все още разполагаме с достатъчно информация, че да си купим карта за излизане от затвора.

— Аз пък мисля, че разполагаме.

— Не. Предполагам, че във Вашингтон има хора, които знаят поне толкова, колкото знаем ние в момента.

— Тогава защо са пратили Хари да следи Къстър Хил Клуб?

Добър въпрос. Хрумнаха ми няколко възможни отговора.

— Е, може би е било свързано по някакъв начин със събирането през уикенда. Но повече от това не мога да кажа.

— Джон, според мен Хари си е изпълнил задачата. Искали са той да бъде хванат.

Точно това си мислех аз, а сега явно и тя.

— Така изглежда.

— Но *защо* им е да искат подобно нещо?

— Това е големият въпрос. Един от възможните отговори е да дадат знак на Бейн Мадокс, че го държат под око. Определено не са очаквали от него да убие уловения агент.

— Защо министерството на правосъдието и ФБР ще искат Мадокс да знае, че е под наблюдение?

— Понякога в полицейската практика използваш следенето, за да изнервиш заподозрения. Понякога, когато става въпрос за богати и влиятелни хора, го използваш като учтивост или за предупреждение. Нали се сещаш — я вземи се стегни, че ще насадиш всичките на пачи яйца.

Кейт стана и пристъпи към мен.

— Можеше да си ти.

Всъщност мислех, че щях да проявя достатъчно разум, за да откажа задачата веднага щом надуших каква е ситуацията. От друга страна, Хари беше проста душа, винаги се доверяваше прекалено много на шефовете и изпълняваше заповедите стриктно.

— Ако си прав, дали според теб това наблюдение е подплашило Мадокс и го е накарало да се откаже от онова, с което се е захванал? — попита Кейт.

— Мисля, че човек като Мадокс не се плаши лесно. Той е човек с мисия и вече е извършил поне едно убийство по пътя към изпълнението ѝ.

— Едно, за което знаем.

— Правилно. И съм сигурен, че случилото се този уикенд е имало обратен ефект на онзи, който са очаквали от Вашингтон.

Всъщност сроковете на Бейн Мадокс са били съкратени до около едно денонощие, плюс-минус няколко часа.

— Може би просто знае, че ловът е започнал, и планира да избяга от страната. Повечето хора биха направили точно това.

— Убеден съм, че той не е като повечето хора. Все пак провери къде са самолетите му.

Тя кимна.

— Добре. Но ако наистина смяташ, че ще продължи с онова, което е планирал, и ако не искаш да се върнеш в града, ще трябва да се свържем с най-близкия федерален прокурор и да поискаме издаване на разрешително за обиск на Къстър Хил Клуб.

— Скъпа, вероятно единственото разрешително, което ще намерим в съда, е за арест на Кейт Мейфийлд и Джон Кори.

— Тогава да идем при Шефър и да видим дали той не може да издайства разрешително за обиск.

— Кейт, никой няма да издаде разрешително за каквото и да било с името на Бейн Мадокс върху него само въз основа на чутото от теб или мен. Трябва да намерим повече доказателства.

— Какви например?

— Ами, очевидно някои косми и власинки от Къстър Хил ще съвпадат с намерените по тялото и дрехите на Хари. Това е необходимата следствена улика за свързването на хижата на Мадокс с Хари и на Хари с Мадокс, който е бил в хижата си.

— Добре... но как ще се сдобиеш с власинки от Къстър Хил без разрешително за обиск?

— По същия начин, по който щях да го направя, ако разследвах убийството на лицето Хикс, видяно според мен за последен път живо в дома на лицето Игрек.

— Какво искаш да кажеш?

— Отивам в Къстър Хил Клуб на посещение при господин Мадокс.

— Не!

— Защо? Точно така постъпвам на този етап от всяко друго разследване на убийство. Уликите и следите започват да свършват, така че трябва да се върна при основния заподозрян и да разговарям с него.

— Идвам с теб.

— Не идваш. Искам да поработиш върху детайлите, които ще са ни нужни за разработването на случая... материалите, които ще са ни необходими за получаването на разрешително за обиск.

Всъщност времето за това вече изтичаше, но пък иначе звучеше добре.

— Не — отсече тя и ме погледна. — Няма да ходиш там самичък. Може да е опасно.

— Не е опасно. Това не е замъкът на Дракула. Аз съм федерален агент и имам някои въпроси.

— Той вече уби един федерален агент.

Добро попадение.

— И вероятно вече съжалява. А ако не съжалява сега, ще съжалява после. — Облякох си якето.

Кейт също облече якето си.

Беше един от онези моменти, които изискват точната комбинация твърдост и нежност. Прегърнах я и казах:

— Трябваш ми тук. Днес сме малко закъсали откъм човешки ресурси. Наистина ще успея да се справя сам.

— Не.

— Мисля, че имам по-добър шанс да вляза вътре, ако съм сам.

— Не.

— Ще се обадя на хората на Шефър на кръстовището. Става ли? Ще им кажа да ми дадат един час и ако дотогава не се появя, да бързат на помощ. Става ли?

Това като че ли свърши работа и тя като че ли поомекна.

— Поддържай връзка с Шефър — завърших. — Освен това звънни във Върха и виж кой ни е търсил. Кажи им, че пазаруваме в Лейк Плесид и ако господин Грифит се обади, да му предадат, че ще се видим с него в центъра. И напомни на Джим, че Сони Демот е обещал да ми даде назаем сако и вратовръзка за вечерята.

— Обещавал ли ти е?

— Сигурен съм, че би го направил. Просто ги занасям. Престори се на мен — добавих.

Тя се усмихна.

— Искам да си включаеш мобилния телефон.

— Кейт, никакви мобилни телефони. Включиш ли го, след един час очаквай Лайъм Грифит да цъфне на прага.

— Джон... това не е начинът, по който работим.

— От време на време, мила, се налага да се поразширят правилата.

— От време на време? Направи го и при предишния случай.

— Нима? Е, той вече е решен. Междувременно виж дали не можеш да поръчаш отнякъде пица.

Отидохме до вратата.

— Пази се — каза Кейт.

— Без аншоа.

Целунахме се и потеглих към замъка на Дракула.

Намерих един смесен магазин в покрайнините на Кантън. А може и да беше в центъра на Кантън. Трудно е да се каже.

Както и да е, влязох и купих каквото ми трябваше — пакет сладки с крем и от онези малки залепващи мечета за почистване на косми.

Момчето на касата ми каза как да мина напъряко до Колтън, на около петдесет километра. Обясни ми също и как да стигна до магазина за спортни стоки.

Качих се в колата и обмислих следващия си ход. Беше малко след един следобед, което означаваше, че ще съм на портала на Къстър Хил преди два часа, ако не се отбия да купя кутия 9 мм патрони и няколко допълнителни пълнителя. Всъщност, ако ми се наложеше да пръсна мозъка на Мадокс, разполагах с повече от достатъчно муниции — петнадесет патрона в пълнителя и един в цевта.

От друга страна, ако ми се наложеше да си пробивам път със стрелба, най-вероятно щях да изпитам недостиг на патрони. Основното при мунициите е, че винаги е по-добре да имаш повече, отколкото са ти необходими, защото ако са по-малко, нещата обикновено тръгват на зле.

Освен това, може би не трябваше да питам Кейт за мунициите. Сигурно сега тя се питаше дали не планирам нападение срещу Къстър Хил Клуб. Аз самият не бях много наясно по въпроса, но това бе една от възможностите.

И тъй, реших първата ми стъпка да е да ида в Къстър Хил Клуб и да разбера какви ги е замислил Мадокс. Знаех, че ако ми потръбват допълнителни муниции, домакинът ми може направо да ме зарине с тях.

Потеглих, включих радиото и се заслушах в някакво токшоу на френски, излъчвано на живо от Квебек.

Нямах представа за какво си говорят, но явно всички бяха намислили нещо. Различих думите „Ирак“, „Америка“, „Буш“ и „Хюсеин“.

От мелодичния френски ме заболя главата и започнах да превключвам другите канали с надеждата да намеря някакви новини, в които да се спомене за инцидент по време на лов. През цялото време обаче хващах разни диджеи и местни реклами. Накрая се спрях на някаква кънтри станция и Ханк Уилямс започна да вие „Твоето невярно сърце“. Защо харесвам тази музика си остава загадка за мен и тайна, която не споделям с много хора.

Времето продължаваше да е добро, пътят — сносен и не много натоварен, така че се движех доста добре.

Отворих пакета с пастите и ухапах първата, после се насладих на втората. Истинско изучаване на шоколада.

Похапвах, карах и слушах Ханк да пее „Хей, хубавелке“.

Първо, Кейт бе на достатъчно безопасно място в пансиона на Уилма, стига да не получише пристъп на дълг, чест и патриотизъм и да не решише да се обади на Уолш или Грифит.

Тя ми е мъничко по-схватлива, отколкото изглежда, така че се надявах че е в пост 9/11 умствена нагласа и разбира, че в Ню Йорк и Вашингтон става нещо много странно и че не бива да се обажда на никого.

Второ, последния път, когато се срещнахме с майор Шефър, той бе на наша страна. Това обаче можеше да се промени много бързо. А можеше и никога да не е бил на наша страна. Ако някой щатски полицаи ме спреше по пътя, щях да имам отговор на това, преди да стигна до Къстър Хил Клуб.

Трето, Том Уолш. Той всъщност не беше съвсем в течение със ставащото тук и в момента сигурно беше загазил, че е пратил възможно най-неподходящите агенти тук да работят по случая с изчезналия Хари Мюлер. Е, ако бе затънал до шия в лайната, определено си го беше заслужил. От друга страна, първоначално бе искал аз да съм на мястото на Хари. За какво изобщо ставаше дума?

Четвърто, Лайъм Грифит, Изпълнителя. Навремето беше приятел на моя враг, заминалия си по живо, по здраво Тед Наш от ЦРУ, а както казват арабите, всеки приятел на моя враг е мой враг. Особено ако и двамата са задници. Трябваше да избягвам този тип, докато не се окажа в положението да му натрия носа.

И накрая, но не на последно място, Бейн Мадокс, който явно преди време се бе опитвал да започне термоядрена война, за да види

какъв ще е изходът. Засега това бе толкова откъснато от всичко останало, че не можех да го схвана. Но всички дребни детайли, които бях видял лично, в това число и срещата ми с господина, като че ли сочеха в тази посока. Помислих си, че може би Мадокс е гледал прекалено много филми за Джеймс Бонд, докато се е оформял като личност, и е бил прекалено голям фен на лошите гадове.

Бейн Мадокс обаче не беше никакъв лош филмов герой с чуждестранен акцент, а типично американско момче, герой от войната и истинско възплъщение на успеха. Готин пич с термоядрено предсмъртно желание.

Но, както би казал психотерапевтът ми, ако имах такъв, „Джон, термоядрената война вече е минало и трябва да продължаваме напред“. Точно така. Проблемът в момента бе да се изясни какво прави Бейн в голямата си къща, за да превърне миналия си провал в успех.

Стигнах по второстепенния път до Колтън, продължих на юг по шосе 56 и влязох в заспалия Саут Колтън. Естествено видях Руди Плъшока — приказваше си с никакъв тип в пикап.

Не се сдържах и спрях.

— Здравсти, Руди!

Той ме видя и бавно се приближи.

— Пак се изгубих — казах.

— О, ти ли си? Как я караш? Имаш нова кола — забеляза той.

— Не, същата си е.

— Стига де! Вчера караше таурус.

— Така ли? А бе, видяхте ли се с господин Мадокс снощи?

— Тъкмо щях да ти кажа. Той не искаше.

— На мен ми каза, че иска.

— Сериозно?

— Така каза. Виж, съжалявам, че му казах, че си ме посъветвал да си искам парите предварително.

— Да... опитах се да му обясня, но той каза, че това били глупости.

— Сериозно? И какво друго каза?

— Ами... каза, че си се будалкал с мен. И че си бил много отракан тип. И голям размирник.

— Аз? Така ли ми благодари, че му оправих машината за лед?

— Каза, че на машината му за лед й нямало нищо.

— Хайде сега, на кого ще вярваш? На мен или на него?

— Ами... няма значение.

— Истината има значение — казах. — Има ли още гости при него.

Руди сви рамене.

— Не видях никого. Пред къщата обаче имаше кола и си помислих, че си ти. Син таурус.

— Аха. А някой от хората на Мадокс да е спирал да налива бензин днес?

— Не. На теб трябва ли ти бензин?

— Не, това нещо кара на оризово вино. Някой да е спирал да пита как се стига до Мадокс?

— Не... А, един тип дойде от Потсдам и искаше да направи справка с картата ми.

— Защо?

— Имаше описание как да стигне до Къстър Хил и искаше да направи проверка. Казах му, че няма да го намери на картата, така че просто му дадох някои ориентири.

Има най-различни начини да се задават любопитни въпроси.

— Да не говориш за един висок хърбав тип с дълги извити нагоре мустаци? С червен „Корвет“?

— Не, този беше от „Потсдам Дизел“.

Това ме хвана неподготвен и за малко да изгубя дар слово.

— О... да бе. Чарли от „Потсдам Дизел“. Дето поддържа генераторите.

— Същият. Но май се казва Ал... Да. По това време на годината не е зле да си провериш генератора. Миналия ноември... или май беше декември, най-неочаквано ни връхлетя виелица. Изпопадаха кабелите в целия...

— Да... е, Ал още ли е там?

— Не зная. Мина преди около час. Не съм го видял да се връща. Защо? Търсиш ли го?

— Не... просто...

— Накъде си тръгнал?

— Ъ?

— Каза, че си се изгубил.

— Не... Предаде ли съобщението ми на господин Мадокс?
Онова, че съм добър стрелец?

Руди изглеждаше малко притеснен.

— Да... Не му се видя много смешно.

— Сериозно? Какво каза?

— Нищо особено. Просто ме помоли да го повторя.

— Добре, браво. Е... чао.

Излязох на пътя и продължих към Къстър Хил Клуб.

„Потсдам Дизел“.

Генераторите всеки момент щяха да заработят и скоро предавателят щеше да загрее, антената да забръмчи и да започне да изпраща СНЧ вълни дълбоко в червата на Земята. И някъде на тази преебана планета имаше приемник, който щеше да улови тези сигнали.

Мамка му.

Карах прекалено бързо за горския път и на няколко пъти корейската машина почти летеше във въздуха.

Отпред виждах пътя, който се отклоняваше от Гьола на Макюън на север към портала на Къстър Хил, но не различавах подпираници се на лопатите си хора, нито пък прясно запълнени дупки.

Спрях на кръстовището и погледнах нататък по горския път, а после и към портала.

Май бях единственият тук.

Приличаше на онази сцена от „Кръстникът“, когато Майкъл отива в болницата и открива, че някой е прильгал полицаия пред вратата да напусне поста си и наемните убийци се канят да си свършат работата. *Mamma Mia*.

Останах на място около минута в очакване някое ченге да подаде глава от храстите. Определено бях сам. Какво ли бе станало с Шефър? Ханк? Приятел? Ехо?

Е... само си губех времето, така че завих и продължих на север към портала.

Намалих, както ме предупреди знакът, после спрях при гърбицата, извадих глока и го пяхнах в джоба на якето си.

Портата се плъзна настрани и към мен закрачи тип в камуфлажни дрехи. Когато приближи, забелязах, че е същият щурмовак, с когото си бях имал работа и миналия път. Това беше добре. А може би не. Опитах се да си спомня дали не го бях вбесил. Кейт винаги си спомня кого вбесявам и обикновено разчитам на инструктажа ѝ.

Свалих прозореца и мъжът като че ли ме позна, въпреки новата ми кола. Репликата му бе същата като миналия път — в смисъл какво ще обичам и защо съм цъфнал тук. Моята също: че съм дошъл да се видя с господин Мадокс.

— Той очаква ли ви?

— Виж какво, момче, хайде да не повтаряме всичко това отново. Знаеш кой съм и знаеш, че не ме очаква. Отваряй шибаната порта.

Вече определено ме беше познал — може би защото носех същите дрехи, но по-вероятно заради това, че съм си все същият арогантен хуй.

— Продължете към портала. Той *ви* очаква — неочаквано каза той. И се усмихна.

Е, това вече беше мило. Усмивката му обаче не беше *мила*. Потеглих към входа и в огледалото видях Рамбо Младши да казва нещо в уоки-токито си.

Порталът се отвори и докато минавах през него, от колибата излезе втори тип и вдигна ръка. Отговорих на поздрава му с вдигнат среден пръст и набрах скорост по извиващия се път към хижата.

Отново забелязах телефонните стълбове и трите тежки жици отгоре им и онова, което вчера ми се струваше малко странно, днес ми приличаше подозрително на СНЧ антена. Освен ако, разбира се, не грешах напълно. Трябваше ми доза Бейн Мадокс, за да си възвърна увереността в подозренията и заключенията си.

Към мен приближаваше черен джип. Шофьорът ми махаше, което бе много мило. Махнах му в отговор и надух клаксона. Той рязко зави в крайпътната канавка.

Отпред се виждаше пилонът с развяващото се американско знаме и флагът на Седми кавалерийски под него. Някъде бях чел, че флагът означавал, че командирът е в сградата, така че шефчето определено бе тук.

Заобиколих пилона, спрях под портика, слязох, заключих колата и се качих на верандата. Вратата не беше заключена, така че влязох в преддверието и погледнах нагоре към балкона.

Нямаше никого. Спомних си, че домашният персонал почива след тридневния уикенд, което показваше господин Мадокс като просветен работодател или просто като човек, който иска да остане самичък.

На стената генерал Къстър продължаваше да води последната си битка. Забелязах, че на ламперията над картината има фиброоптично око, обхващащо цялото помещение. Всъщност може да го бях забелязал подсъзнателно и миналия път и това да бе причината за тъпата ми шега със Светата скумрия. А може би не.

Приблжих картината, сякаш я разглеждам, после пристъпих още напред и се озовах толкова близко до стената, че окото не можеше

да ме види.

Погледнах отново към балкона, извадих мечето от якето си, махнах хартиената му опаковка, пуснах го на килима и го прокарах с крак. После го вдигнах и си го прибрах в джоба. Ако тъпото куче беше някъде наоколо, щях да прокарам мечето и върху него.

Обичам веществените доказателства, когато други хора ги събират, анализират и ми докладват резултатите. Понякога обаче се налага сам да вършиш черната работа. Не мислех, че е останало много време за лабораторни анализи, но може би някой щеше да намери мечето в джоба ми, ако ми се случеше случка по време на лов.

Чух някакъв звук зад себе си и се обърнах, и видях слизащия по стълбите Карл. Установихме визуален контакт, но не успях да определя дали ме е видял да прокарам мечето по килима.

Карл спря на последното стъпало и впери поглед в мен.

— Господин Мадокс ли искате да видите?

— Не съм дошъл, за да гледам теб, Карл.

Той го понесе.

— Трябва да бъдете съпроводен до хижата и в нея.

— Да бе. Зная. Застраховка. Да пробвам ли пак?

Сто на сто не ме харесваше, а и може би все още беше бесен, че съм го накарал да ми прави кафе с мляко.

— За щастие господин Мадокс приема — каза той.

— Какво приема? Съобщения от космоса ли?

— Не. Посетители.

Погледнах го. При предишната си визита бях забелязал, че е якичък. Не чак напампан, но добре сложен и бях сигурен, че онова, което му е липсвало на младини, го е компенсирал с опита си. Всъщност можех да си го представя как стяга каишката на бинокъла около врата на Хари и го вдигна на колене, докато шефът му пуска куршум през гръбнака на приятеля ми.

Познавам доста яки стари бойни ветерани. Човек обикновено очаква да продължават да са яки. Може би наистина са такива някъде дълбоко в себе си. Но в повечето от тях се долавя известна мекота и кротост, сякаш казваха: „Убивал съм. Но не искам да убивам пак“.

От друга страна, Карл оставяше у мен впечатлението, че към казаното по-горе е добавил послепис: „Освен ако не ми наредят“.

— Господин Мадокс е в кабинета си — каза той. — Елате.

Тръгнах след него по извитото стълбище до фойето над приемната.

Карл ме заведе до една дървена врата и каза:

— Господин Мадокс има петнадесет минути.

— Ще му отпусна още.

Освен ако не го убиех, преди да ми е изтекло времето.

Карл почука, отвори и обяви:

— Полковник — господин Кори.

Полковник?

— *Детектив* Кори — казах на Карл. — Дай пак.

Вече изглеждаше наистина вбесен, но тъкмо да му поръчам айс-мока, обяви:

— *Детектив* Кори, сър.

— Благодаря, Карл — каза полковник Мадокс.

Влязох в кабинета и вратата зад мен като че ли се затръшна. Очаквах да видя полковник Мадокс натруфен с покрита с ленти и медали униформа, но той си беше зад бюрото по джинси, бяло поло и син блейзър.

— Това е неочаквано удоволствие... детектив.

— На портала останах с впечатлението, че имам открита покана — отвърнах.

Той се усмихна.

— Да. Всъщност споменах на охраната, че може да наминете отново във връзка с изчезналото лице — около което, доколкото разбрах, има нещо съмнително.

Не казах нищо, така че Мадокс протегна ръка и се здрависахме.

— Добре дошли.

Посочи ми стола пред бюрото и аз седнах; и се запитах дали Хари е влизал тук.

— Къде е колегката ви? — попита Мадокс.

— Пее тиролски песнички.

Той се ухили.

— О, значи стаята във Върха ви харесва?

Не отговорих.

— Всъщност отсядал съм там няколко пъти, просто да сменя обстановката. Харесва ми езерото — тук нямам езеро. Имотът е добър,

но храната ми се вижда прекалено... ами, континентална за моя вкус. Предпочитам простата американска кухня.

Отново не отговорих.

— Още ли държат онзи френски готвач? — попита той. — Анри?

— Да.

— Голям перко, като всички готвачи. Обаче ако му влезете под кожата, ще ви пригответи нормална телешка пържола без разни мистериозни сосове.

Да не би този задник да се опитваше да ми каже нещо? Знаех, че не бива да споменавам, че с Кейт сме женени, но бях нарушил едно от другите основни правила, когато му казах къде сме отседнали, и сега той явно планираше да си играе с мен.

Изглеждаше в настроение за бърборене — подобно на повечето заподозрени, когато с тях говори ченге.

— Като стана въпрос за французите, какъв им е проблемът?

— Че са французи.

Той се разсмя.

— Точно така. — Потупа вестника на бюрото си. Видях, че е „Ню Йорк Таймс“. — Видяхте ли статията на първа страница? Нашите верни френски съюзници намекват, че ще трябва да се оправяме сами в Ирак.

— Видях я.

— Моята теория е, че са изгубили някаква много важна част от генетичното си богатство по време на Първата световна война. Един милион храбри войници са измрели в окопите. И кой е останал да прави деца? Умствено и физически недоразвитите, страхливците и мамините синчета. Какво мислите?

Мислех, че не му е останал и грам шибан ум, но премълчах.

— Генетиката не е най-силната ми област.

— Е, това е просто мое предположение. От друга страна, в батальона ми имаше двама бивши френски войници. Единият беше от Чуждестранния легион, а другият — парашутист. Постъпиха да се сражават в американската армия и наистина се сражаваха. Обичаха да убиват комунисти. Големи смелчаги.

— Дотук с теорията ви.

— Не. Франция не ражда достатъчно мъже като тях. А може и да ражда, но феминизираното им общество ги отбягва. Вече не уважават

бойния дух. Ние обаче го уважаваме. Войната с Ирак ще приключи за по-малко от тридесет дни — каза прочувствено той.

— Кога ще започне?

— Не зная.

— Аз пък си мислех, че имате високопоставени приятели.

— Е... всъщност зная. — Той се поколеба. — Заложете на средата на март. Около деня на свети Патрик.

— Аз пък казвам в края на януари.

— Залагате ли стотачка?

— Готово.

Наистина си стиснахме ръцете.

— Когато изгубите, ще дойда да ви потърся — каза той.

— Федерал Плаза двадесет и шест. — Погледнахме се в очите. —

А ако вие изгубите, аз ще дойда да ви потърся.

— Позвънете в офиса ми в Ню Йорк. Не е далеч от службата ви, Дуейн Стрийт. ГОКО. Всъщност бях там, когато самолетите удариха... Никога няма да го забравя... Вие на работа ли бяхте? Видяхте ли го?

— Тъкмо щях да вляза в Северната кула.

— О, Боже...

— Хайде сменим темата.

— Става. Та госпожица Мейфийлд ще се присъедини ли към нас?

Странен въпрос, като се имаше предвид, че тя си упражняваше тиролските йодлери, особено при положение, че имах на разположение само петнадесет минути с Негово величество. Може би я харесваше, а може би искаше да знае дали не съм дошъл да го арестувам.

— Днес съм само аз.

— Аха... Е, аз така се разприказвах, че забравих да ви попитам каква е целта на посещението ви.

Целта на посещението ми бе разследване на убийство, но не исках веднага да започвам по същество. Обикновено това слага край на представлението и те молят да си тръгнеш.

— Просто реших да намина и да ви благодаря за предложението ви за помощ при издирването.

— Няма нищо. Много съжалявам за лошата новина.

— Да, аз също.

Оттук нататък би трябвало да побъбрим още малко, да му благодаря, че е добър гражданин, и да си тръгна. Реших обаче засега да загърбя темата.

— Мога ли да хвърля един поглед? — попитах и кимнах към прозореца.

Той се поколеба, после сви рамене.

— Разбира се.

Станах и отидох до прозореца. Директно зад хижата се разкриваше изглед към издигащия се хълм, на чийто връх се намираше кулата с какви ли не електронни джаджи. Запитах се дали не е свързана по някакъв начин със СНЧ антената.

Виждаха се и няколко стълба. По трите дебели кабела кацаха и излитаха птици. Не забелязах да светят, да пушат или да отлитат уплашено. Приех го за добър знак.

По-нататък имаше голяма сглобяема постройка. Вратите бяха отворени и вътре се виждаха няколко коли — черен джип, син микробус и трактор. Отпред бяха паркирани няколко високопроходими коли — вероятно ги използваша за патрулиране из имота. Очаквах полковник Мадокс да има и поне няколко модерни танка, но никъде не успях да видя следи от вериги.

Отдясно, на стотина метра от хижата, имаше две дълги сгради. От картата на Хари, която се намираше в джоба на якето ми, знаех, че бялата дървена постройка е казармата. Доколкото можех да преценя, в нея имаше място за двайсетина души. Другата постройка беше с размерите на къща и бе построена от камък, с покрив от ламарина и стоманени капаци на прозорците. От трите ѝ комина бълваше черен дим, а край отворената врата имаше микробус с надпис ПОТСДАМ ДИЗЕЛ.

Мадокс приближи зад мен.

— Гледката оттук не е нищо особено. Отпред е много по-добра.

— Мисля, че е интересна — казах. — Защо са ви всичките тези стълбове и кабели из имота?

Погледнахме се в очите, но той не трепна.

— Стълбовете и жиците бяха инсталирани, за да свързват сигналните станции в рамките на имота.

— Сериозно?

— Когато сте били патрулиращо ченге, не сте ли имали полицейски свързочни постове?

— Имахме. Имахме и радиостанции, и още имаме — много са поевтини от неколкостотин телефонни стълба в скалата.

Господин Мадокс не отговори. Всъщност вероятно в момента здравата мислеше и се чудеше дали това са просто нехайни приказки, или се мъча да го набутам в нещо.

— Както се уверих в битките, радиостанциите не са надеждно нещо — каза той. — Във всеки случай свързочните постове вече рядко се използват, тъй като всички си имаме мобилни телефони и висококачествени уоки-токита. Стълбовете се използват също за монтиране и хранване на охранителното осветление.

— Аха. — Както и на подслушвателни устройства и камери. — Ами онази сграда, бялата, каква е?

— Казармата.

— О, вярно бе. За вашата армия. А там виждам автопарка ви. Страхотно място.

— Благодаря.

— А каменната постройка?

— Там е електрическият ми генератор.

— Виждам *три* димящи комина.

— Три генератора.

— Да не продавате електричество на Потсдам?

— Голям почитател на излишъка съм.

— На излишъка?

— Да. Също като Бог. Затова имаме по две топки.

— Но пък само един хуй. Как ще го обясните?

— Често съм си задавал абсолютно същия въпрос.

— Аз също.

Сега вече би трябвало да ме попита защо задавам всички тези въпроси, но не го направи.

— Е, благодаря, че се отбихте — каза вместо това. — И наистина, съжалявам за... извинете... как се казваше?

— Хари Мюлер.

— Да. Човек трябва да внимава в гората.

— Прав сте.

— Има ли нещо друго?

— Искам да ви отнема още няколко минути.

Той се усмихна любезно и ми напомни:

— Същото казахте и миналия път, след което доста се задържахте.

Пропуснах думите му покрай ушите си, отдалечих се от прозореца и огледах кабинета. Голямо помещение със светла чамова ламперия и дъбова мебел. На пода имаше персийски килим.

Над бюрото на Мадокс имаше поставена в рамка снимка на петролен танкер с думите ГОКО БАСРА на носа. Друга снимка показваше горящо петролно поле.

— Войната в Залива — каза Мадокс. — Или може би Първата война в Залива? Мразя да гледам как изгаря хубав петрол, особено ако никой не ми плаща за него.

Не отговорих. Чувал го бях това.

Обикновено рутинната ми практика на кратки въпроси и още по-кратки отговори разклаща заподозрения, но този тук беше хладнокръвен като замразен труп. Усетих обаче известно безпокойство в поведението му. В смисъл — запали цигара, но не започна да прави колелца.

Никой от двамата ни не каза нищо. Отидох до стената с поставени в рамки удостоверения и снимки.

Всичките бяха военни — награди, грамоти, почетно уволнение, издигането му в чин младши лейтенант, повишаванията му и тъй нататък. Имаше и редица снимки, предимно на Мадокс в различни униформи. Поне пет-шест бяха направени във Виетнам.

Една показваше лицето му в едър план. Беше почти черно и от маскировъчната боя, и от кал, а над дясното му око имаше рана, от която се стичаше струйка кръв. Цялото лице блестеше от пот, пронизващите му очи горяха на тъмния фон като очите на ястреб.

— Тези снимки ми напомнят какъв късметлия съм, че съм оцелял и че съм тук — каза той.

„Е, да видим какъв късметлия си“ — помислих си.

— Виждам три Пурпурни сърца.

— Да. Две за незначителни наранявания, но третото като едното нищо можеше да е посмъртно.

Не се поинтересувах за подробности.

— Куршум от АК-47, право през гръдния ми кош — каза той.

Явно не бе засегнал никакви важни органи, но вероятно бе предизвикал недостиг на кръв в мозъка му.

— Беше на третата ми доброволна смяна. Определено предизвиквах късмета си — каза той.

— Така излиза.

Хари не се беше оказал такъв късметлия.

— Но знаете ли какво? Бих постъпил отново по същия начин.

Помислих си, че трябва да му напомня, че определението за „луд“ е да правиш отново и отново едно и също нещо, като очакваш различни резултати.

Странното, разбира се, бе, че, както беше споменала Кейт, с Бейн си приличахме и че ако не беше убил мой приятел и не се опитваше да завладее или преебе планетата, сигурно щях да го харесам. Всъщност той като че ли също ме харесваше — въпреки нахалните ми въпроси. Но пък аз не бях убил никой от *неговите* приятели и все още не бях скапал плановите му да гръмне планетата или каквото там беше замислил да прави. Затова нямаше причина да не мисли, че съм точен пич.

— Случвало ли се е да ви раняват по време на служба? — попита той, докато изучавах останалите снимки.

— Случвало ми се е.

— В армията или в полицията?

— В полицията.

— Значи знаете, че е доста травмиращо — каза той. — Толкова е далечно от нормалното ежедневие, че всъщност не можеш да схванеш какво се е случило.

— Мисля, че го схващам.

— Искам да кажа, че когато участваш в битка — или в полицейска акция, — очакваш да те ранят или да те убият и си мислиш, че си готов за това. Но когато наистина се случи, не можеш да повярваш, че се е случило точно на *теб*. Вашата реакция не беше ли такава?

— Наистина мисля, че схванах какво се случва.

— Наистина ли? Е, може би хората реагират по различен начин. — Мадокс реши да разшири темата. — После, след като проумееш какво се е случило, изпадаш в друго състояние на ума. Или, да

перифразирам Уинстън Чърчил, няма нищо по-удовлетворяващо от това да те застрелят и да оцелееш.

— Абсолютно. Алтернативата е да те застрелят и да умреш.

— Точно там е работата. Това е изживяване на границата на смъртта и ако оцелееш, вече никога не си същият. Имам предвид, в положителен смисъл. Чувстваш се... еуфорично... изпълнен със сила. Почти безсмъртен. Вашият случай какъв беше?

Спомних си как лежа в канавката на Сто и втора улица, след като двама испаноезични господата бяха изстреляли и аз не знам колко куршума по мен и се бяха отчели с невзрачните три попадения от шест метра. Спомних си как гледах кръвта ми да изтича в канавката пред лицето ми.

— Как се почувствахте? — попита той.

— Няколко месеца бях като преебан.

— Но чак *по-късно*. Това не промени ли живота ви?

— Да. Сложи край на кариерата ми.

— Е, това е голяма промяна — каза той. — Искам да кажа, не промени ли начина, по който *гледате* на живота? Как мислите за бъдещето? Например, че Бог е замислил нещо голямо — лично за теб.

— Като какво например? Да ме застрелят пак ли?

— Не... Искам да кажа...

— Защото ме застреляха пак.

— Сериозно? Пак по време на служба?

— Ами да. Не бях на екскурзия.

— Помислих, че кариерата ви е приключила.

— Сега съм на кариера номер две — обясних. — Беше един либиец. Още го търся.

— Аха. — Мадокс като че ли реши да задълбае в темата. — Явно приемате покушенията срещу вас лично.

Оставяш заподозрения да говори, защото може да те насочи към нещо. И дори да не разкрие престъплението си, неизбежно издава нещо за себе си.

— Когато по мен стрелят, съм склонен да го приемам лично, дори и да не се познаваме.

Той кимна.

— Това е интересно, защото в битка никога не го приемаш лично и дори не помисляш да откриеш човека, който е стрелял по теб. Това е

последното, за което мислиш.

— Значи не се сърдите на жълтуркото, който ви е надупчил?

— Изобщо. Той просто си вършеше работата. Както и аз своята.

— Много великодушно. А не ми приличате на прощаващ човек.

Той сякаш не ме чу и продължи:

— Войниците не гледат на враговете като на личности. Врагът е една голяма безформена заплаха. Затова не е важно кой именно се опитва да те убие или кого убиваш ти, стига онзи, по когото стреляш, да носи същата униформа като онзи, който е стрелял по теб. Стреляш по униформи, не по хора. Разбирате ли?

— Е... така и не видях либиеца, но двамата испаноезичници, които се опитаха да ме убият, носеха впити черни джинси, лилави тениски и обувки с високи токове.

Той се усмихна.

— Е, не можете да тръгнете да стреляте по всеки облечен по този начин. Аз обаче бих застрелял всеки, който прилича на враг.

— Това е подсъдно.

— Отмъщението е нещо много здравословно, но не е задължително да е лично — обясни ми той. — Всеки вражески боец върши работа.

— Може и да не е толкова здравословно, колкото си мислите.

— Не съм съгласен. Отмъщението води до прекратяване на спора. За съжаление, онази война свърши, преди да успея да се върна и да изравня точките.

Внезапно ми хрумна, че ако този тип наистина се окаже убиецът на Хари, адвокатът му може да пледира за невменяемост и съдията ще каже: „Съгласен съм. Клиентът ви няма и грам шибан ум“.

Този човек като че ли се бе изгубил в чистилището, след като Съветите изплуваха с корема нагоре и не бяха останали по-големи врагове, достойни за вниманието му — в смисъл, че нямаше кой да бъде убит, за да може Бейн Мадокс да се изживее като спасител на страната.

После бе дошъл 11 септември 2001-ва. И бях сигурен, че точно *това* е в основата на всичко.

Мадокс внезапно смени темата.

— Успяхте ли да отидете в гората?

— Малко, тази сутрин. Защо?

— Чудех се дали сте видели мечки.

— Още не.

— Постарайте се да видите, преди да си тръгнете към града.

— Защо?

— Много са интересни.

— Не ми се виждат особено интересни по Нешънъл
Джиографик.

Той се усмихна.

— Не можете да ги *надушите* по телевизията. Тръпката е да се изправиш лице в лице с диво животно, за което знаеш, че може да те убие.

— Определено е тръпка, сигурен съм.

— Но ако сте въоръжен, не е честно. Интересното при мечките е, че всъщност можеш да общуваш с тях. Те са опасни, но не са опасни. Следите ли мисълта ми?

— Май я изгубих след първото „опасни“.

— Добре, помислете си за лъва и агнето. С тези животни нещата са точни и ясни. Нали?

— Да.

— Но мечките — особено черните мечки — са много по-сложни. Те са интелигентни, любопитни и често приближават хората. В деветдесет и пет процента от случаите целта им е да получат някакво лакомство. Но в останалите пет — а никак не е лесно да се каже кои точно са те — целта им е да те убият. — Мадокс пристъпи към мен. — Точно това ги прави интересни.

— Прав сте. Определено е интересно.

— Разбирате ли какво искам да кажа? Потенциалът за смърт е налице, но вероятността е малка и затова си склонен да се изправиш срещу мечката заради тръпката. Сърцето ти бие бясно и замръзваш между желанието да се биеш и да избягаш. Разбирате ли?

Не надушвах алкохол в дъха му, но може пък да пиеше водка, да се е насмъркал с нещо или просто да е сбъркан.

— Виж, гризлото и бялата мечка са друга история — продължи той. — При тях знаеш точно какво си мислят.

— И какво точно?

Той само си погледна часовника.

— Е, благодаря, че се отбихте. Ако... е, ако има нещо... ако направите някакъв фонд за господин Милър... моля да ме уведомите.

Вбесих се, но поех дълбоко дъх и се успокоих. Наистина ми се искаше да му пусна куршум в червата и да го гледам как умира бавно, докато му обяснявам за Хари Мюлер и че това, че съм го застрелял, е съвсем лично, че няма нищо общо с професията и че за това не ми се плаща.

Той като че ли очакваше да кажа довиждане, но аз продължих да си седя и да мълча.

— Между другото, снощи оттук мина един наш общ приятел. Руди.

Или пък може би щях да му обясня, че съм го застрелял в името на Бог и родината. Не знаех какво е замислил, но бях съвсем сигурен, че трябва да бъде спрял и че ако не го направя сега, то онзи, които се опита да го спре по-късно, ще е безнадеждно закъснял. Бейн Мадокс би ме разбрал.

— Руди — повтори той. — От бензиностанцията в Саут Колтън.

Пъхнах ръце в джобовете на коженото си яке и дясната ми хвана дръжката на глока.

— Изглеждаше малко притеснен — продължи Мадокс. — Беше останал с впечатлението, че съм ви помолил да му предадете, че искам да го видя.

— Вие искахте ли?

— Не. Защо сте му го казали?

Но ако го застрелях още тук и сега, само той щеше да знае защо. Но пък може би това щеше да е достатъчно.

Но може би трябваше да науча още нещо. Полицията и ФБР определено биха искали да научат още нещо.

— Детектив?

А може би, за да съм честен със себе си, просто не можех да извадя пистолета и да застрелям невъоръжен човек. И за да съм още по-честен, Бейн Мадокс ме беше заинтригувал... не, беше ме впечатлил. Освен това беше застрелван — преживял беше една война и беше, или вярваше, че е патриот, който продължава да изпълнява дълга си. Сигурно щеше да се смее, ако му кажех, че всъщност е убиец психопат.

— Господин Кори? Чухте ли ме?

Погледнахме се и ми се стори, че позна какво се върти в главата ми. Всъщност очите му се спряха върху дясната ми ръка, която стискаше пистолета в джоба.

Известно време никой не каза нищо.

— Защо сте му казали да ми предаде, че сте добър стрелец?

— На кой?

— На Руди.

— Руди ли? — Поех си дъх и извадих ръката си от джоба. Без пистолета. — Руди. Руди. А, Руди. Как е Руди?

Той като че ли усети, че главният момент е отминал, и изостави въпроса с Руди.

— Ще повикам Карл да ви изпрати.

Отиде при бюрото си, взе едно уоки-токи и понечи да натисне бутона за връзка.

— Тук съм да разследвам предумишлено убийство — казах аз.

Той се поколеба, остави уоки-токите и ме погледна.

— Какво убийство?

Пристъпих към бюрото.

— Убийството на Хари Мюлер.

На лицето му се изписа подобаващо изненадано и объркано изражение.

— О... на мен пък ми казаха, че било инцидент. Тялото било намерено... Съжалявам, трябваше да ви изкажа съболезнованията си. Бил е ваш колега.

— Приятел.

— О, наистина *много* съжалявам. Но... от офиса на шерифа ми се обадиха и ми казаха, че тялото на лицето било намерено в гората и че случаят е бил определен като злополука по време на лов.

— Все още нищо не е определено.

— Разбирам... значи... има вероятност за предумишлено убийство.

— Точно така.

— И?

— Надявах се, че ще можете да ми помогнете.

— Не... съжалявам. Какво бих могъл да зная за...

Настаних се на стола пред бюрото и му посочих с пръст да седне.

Той се поколеба — даваше си сметка, че не е длъжен да сяда и да говори за това и че може да ме разкара от стола си, от дома си и от живота си. Но нямаше да го направи. Седна. Технически погледнато, аз нямах юрисдикция да разследвам убийство тук — това е работа на щатската полиция. Мадокс обаче като че ли не знаеше това, а аз нямах никакво намерение да му давам уроци по конституционно право.

Направихме стария номер да вперим очи един в друг. Този тип дори не мигна. Изумително. Как го правеше?

— Всъщност какво искате, детектив?

— Ето как стоят нещата, господин Мадокс. Както може би знаете, Хари Мюлер не е бил тук, за да наблюдава птички.

— Казахте, че е дошъл точно за това.

— Не. Всъщност беше изпратен да наблюдава вас.

Не се престори на изненадан. Като че ли помисли над думите ми, после кимна.

— Разбирам, че правителството се интересува от мен. Човек с моето положение би трябвало да е изненадан, ако властите не проявяват интерес към него.

— Така ли? И защо мислите, че правителството трябва да ви обръща специално внимание?

— Ами... заради сделките ми с чуждестранни сили. Определянето на цената на петрола. Виждате ли, аз съм личен приятел на иракския министър на петрола.

— Без майтап? Той как приема новината за войната?

— Не сме говорили в последно време, но предполагам, че не е много радостен от неминуемата инвазия в страната му.

— Има си хас и да е радостен. И тъй, вие смятате, че правителството се интересува от вас, защото... защо всъщност?

— Защото интересите ми и интересите на правителството на Съединените щати не винаги съвпадат.

— Разбирам. И чии интереси са на първо място?

Той се усмихна.

— Родината ми винаги е на първо място, но родината не винаги е добре представена в лицето на правителството.

— Да. Мога да ви разбера. Но нека просто в интерес на спора да кажем, че правителството не дава и пукната пара за вашите сделки с

чуждестранни сили. Че може би предположенията ви са погрешни. В такъв случай защо биха проявявали интерес към вас?

— Нямам представа, господин Кори. Вие имате ли?

— Не.

— Но защо ще пращат детектив Мюлер от Контратерористичната спецчаст да ме шпионира? Да не би правителството да ме мисли за терорист?

— Не зная. Кой обаче е казал, че детектив Мюлер е бил от Контратерористичната спецчаст?

Той се поколеба за миг.

— Нали е ваш колега. А ви сте от ФКТС.

— Правилно. Добро умозаклучение.

Той запали цигара, но отново не направи колелца.

— Значи казвате, че този Милър...

— Мюлер. Детектив Хари Мюлер.

— Да. Че детектив Хари Мюлер е бил изпратен да... да шпионира мен...

— И гостите ви.

— И гостите ми, а вие не знаете...

— Между другото, нарича се наблюдение. Шпиониране е лоша дума.

Той се наведе към мен.

— На кого му пука как се нарича? — Най-накрая изгуби самообладание, стовари длан върху бюрото и почти викна: — Ако този човек — детектив Мюлер — е бил пратен да... наблюдава мен и гостите ми, то съм страшно вбесен от това! Правителството няма право да нарушава личното ми пространство или това на гостите ми, които се събират напълно законно на частна територия за...

— Да. Да, да, да. Това е друг въпрос. В момента обаче говорим за убийство.

— Вие твърдите, че е убийство. Шерифът казва, че е инцидент. А дори и да е убийство, какво общо има това с мен?

Щом казваш на някого, че е заподозрян, трябва да му прочетеш правата, а аз не носех проклетата картичка. Дори да я имах и да я бях прочел, той щеше да каже: „Сбъркали сте адреса, детектив. Изчакайте да се обадя на адвоката си“.

— Не съм казал, че има нещо общо с вас — казах.

— Тогава защо сте тук?

— Да ви кажа честно — нещо, което няхах намерение да правя, — мисля си, че може да е свързано по някакъв начин с хората от охраната ви.

Той не се хвана на това, но лъжата ми бе достатъчно добра, за да можем и двамата да се преструваме, че умуваме заедно върху нещо, и да продължим още малко старата игра на котка и мишка.

Мадокс се облегна в стола си.

— Това... това е невероятно... но... всъщност имате ли някакви доказателства?

— Не мога да говоря по въпроса.

— Ясно. А подозирате ли конкретен човек?

— На този етап не мога да кажа. Ако посоча заподозрения и ако се окаже, че греша, ще стане голям гаф.

— Да. Но... В такъв случай не знам как мога да ви помогна.

— Стандартната процедура за ФБР е да се изискат личните досиета на целия персонал, да се подложи на разпит цялата охрана, а така също и служителите, да се направи опит да се установят местоположението, движението и тъй нататък на всеки по времето на смъртта.

Продължих още малко в същия дух. Той ме изслуша внимателно и каза:

— Още не мога да разбера защо смятате, че някой от хората ми е извършил убийство. Какви биха могли да са мотивите му?

— Е, не съм сигурен. Може би пристъп на свръхентузиазъм.

Той не реагира.

— Може да е имало някаква препирня. Възможно е случаят да се окачестви като неволно убийство или да има някакви смекчаващи обстоятелства, като например убийство при самозащита.

Той обмисли думите ми.

— Противно ми е дори да си помисля, че някой от хората ми би могъл да стори това. Те са много добре обучени и никога преди не е имало инциденти. — Изглеждаше загрижен. — Мислите ли, че като работодател бих могъл да бъда подведен под отговорност заради това?

— Не съм специалист в тази област. Най-добре се консултирайте с адвоката си.

— Ще го направя. Както казах вчера, съдебните процеси управляват тази страна.

Май беше казал „адвокатите“, но сега, когато се нуждаеше от адвокат, те явно бяха престанали да му изглеждат чак толкова противни. Реших да му се притека на помощ.

— Ще питам колежката си как стоят нещата.

Той не отговори, но махна цигарата от устата си.

— Е, ще предам всичките лични досиета на вас или на онзи, който се нуждае от тях. Кога ще ви трябва всичко това?

— Най-вероятно утре — казах аз. — От ФБР са изпратили екип за събиране на доказателства.

— Добре... Не съм сигурен, че досиетата се пазят тук. Може да са в офиса ми в Ню Йорк.

— Съобщете ми, като разберете.

— Къде да ви търся?

— Във Върха. А аз как мога да се свържа с вас?

— Както казах, чрез охраната.

— Това може и да не е много добра идея, като се има предвид случаят — напомних му.

— Тогава чрез офиса ми в Ню Йорк.

— Защо не ми дадете номера на мобилния си телефон?

— В офиса ми има денонощно дежурен оператор. Той ще позвъни на мобилния ми телефон.

— Добре. Колко време ще останете тук?

— Не съм сигурен. Защо?

— Един ден, два дни, една година? Кога ще тръгвате?

Очевидно не беше свикнал да го разпитват и отговори нетърпеливо:

— След два или три дни. А вие колко време ще останете тук?

— Докато не се разреши случаят. Къде ще идете, след като напуснете клуба?

— Най-вероятно в Ню Йорк.

— Добре. Трябва да ви помоля да уведомите ФБР в Ню Йорк, ако възнамерявате да излизате от страната.

— Защо?

— Може да бъдете призован като свидетел в разследване на убийство.

Той не отговори.

— Освен това ще ми трябва и списък на гостите ви през уикенда.

— Защо?

— Те също могат да бъдат призовани като свидетели. Може случайно да са чули нещо или да са забелязали някой от охраната или домашния персонал, който се е държал странно. Или пък другите гости. Прилича на криминална загадка в голяма провинциална къща — обясних му мило. — Нали се сещате, да кажем, дали господин... Улф например, който е четял в библиотеката, е забелязал, че... да речем, домакинът Карл е отсъствал цели два часа и после се появил с кръв по дрехите. Такива неща.

Мълчание.

— Освен това — продължих, — ще ми трябват записите от камерите и другите средства, разположени по целия имот и в тази сграда. Нужен ми е също дневникът на охраната — сигурен съм, че като бивш офицер от армията държите да се води такъв. Кой е бил дежурен, кога е застъпил, кога е бил сменен, какви обиколки са правели, необичайни инциденти и тъй нататък. Сигурен съм, че дневник и записи съществуват — повторих.

Той нито потвърди, нито отрече думите ми.

Извадих бележника си.

— Питам се дали не бихте могли да ми дадете имената на гостите си направо по памет. Мисля, казахте, че били шестнадесет.

Към този момент господин Бейн Мадокс вече се чувстваше малко обкръжен, подобно на Джордж Къстър. От обръча май нямаше никакъв изход, но той все пак успя да открие един.

— Боя се, че трябва да прекратим този разговор, детектив. Имам да проведа някои важни телефонни разговори с Близкия изток, а там вече става късно. Трябва да се погрижа и за някои други неотложни задачи. Все пак аз съм бизнесмен, а днес е работен ден.

— Това ми е известно. Аз пък работя по случай на убийство.

— Оценявам това, но... Вижте какво. Имам една идея.

— Чудесно. Каква?

— Защо не минете отново довечера? Можем да съчетаем работата с удоволствието. Да кажем, коктейл в седем, а ако решите да останете за вечеря, би било чудесно.

— Е, не съм сигурен за вечерята. Анри обеща да сервира бекаси.

Той се усмихна.

— Мисля, че мога да се представя по-добре, а освен това ще приготвя и списъка с гостите ми.

— Страхотно.

Не можех да изпусна мечето, без да обясня защо си играя с него, така че изхлузих обувките си и разтърках чорапите си по мъхнатия ориенталски килим, който е винаги лесен за съпоставка.

Наистина имах силното усещане, че Хари е бил тук, а след около два дни може би щях да зная със сигурност. Тогава щях да се върна със заповед за арест на господин Бейн Мадокс за убийство, или още по-добре — в пълно и ясно съзнание да го застрелям в червата, тъй като обвинението можеше и да не мине. Разбира се, стига по това време да не играеше покер с петролния министър в Ирак или някъде другаде.

— Кой ще готви довечера? — попитах.

— Ще измисля нещо — каза той. — Мога да се оправя с коктейлите. Скоч, нали?

— Точно. Е, много мило от ваша страна.

— Разбира се, доведете и мис Мейфийлд.

— Стига да е свършила с йодлерите.

— Облеклото е неофициално — каза той и се усмихна. — Без смокинг.

— Смокингът е за утре вечер.

— Точно така. Сряда и събота. Моля, уговорете мис Мейфийлд да дойде и ѝ кажете да не се тревожи за това какво да облече. Нали знаете какви са жените — каза доверително.

— Никога не съм знаел.

Посмяхме се малко и ето че отново бяхме в дружески отношения. Страхотно. Междувременно се питах дали двамата с Кейт ще успеем да се измъкнем живи оттук.

— Ще присъства ли някой друг?

— Тъ... не съм сигурен. Но ние с вас можем да се оттеглим в библиотеката, ако се наложи да разглеждаме някои делови въпроси.

— Добре. Мразя да говоря за убийства на масата. Останали ли са някои от гостите ви през уикенда?

— Не. Всички си тръгнаха.

Може би беше забравил за Михаил Путъов.

Мадокс стана.

— И тъй, коктейл в седем, после малко работа и накрая вечеря, ако успеете да се измъкнете от бекаса.

— Няма да е лесно. — Напъхах крака в обувките си и станах.

— Още веднъж съболезнованията ми за детектив Мюлер. Моля се на Бог смъртта му да няма нищо общо с моите хора, но ако има, можете да разчитате на пълното ми сътрудничество. Ще се погрижа за информацията, за която помолихте.

— Благодаря. Междувременно, това да си остане между нас. Не е нужно да стряскаме никого.

— Разбирам.

Ръкувахме се, излязох от кабинета му и видях Карл — стоеше на няколко крачки от вратата.

— Ще ви изпратя до изхода — каза той.

— Благодаря. Човек може да се изгуби на такова място.

— Точно затова ще ви изпратя до изхода.

— Да.

Задник.

Слязохме по стълбището.

— Къде е тоалетната? — попитах.

Той посочи една врата в дъното на вестибюла. Влязох, взех кърпата за ръце и я прокарах по някои повърхности, за да събера косми, частици кожа и разни други ДНК проби, с които биха желали да си поиграят следователите. Искаше ми се да имам цигарата на Мадокс, но щеше да ми е малко трудно да го помоля да запазя фасата му като сувенир.

Напъхах кърпата под колана си и излязох.

Карл ме отведе до външната врата.

— До шест вечерта — казах му.

— До седем.

Не беше особено духовит. Но пък за сметка на това — лоялен. И опасен.

Стоманената врата не се отвори, докато не приближих съвсем, затова надух клаксона.

Тя се плъзна настрани и двамата щурмоваци ме изгледаха свирепо, застанали с пъхнати под коланите си палци. Ако това беше най-доброто, на което бяха способни, не бих се занимавал с тях, но в случая дадох газ, минах на косъм от тях, после рязко отклоних и промъкнах колата през наполовина отворения портал.

Видях в страничното огледало как рият чакъла с копита. Май бяха доста вбесени.

Може би не трябваше да съм такава гадина. Нужно е обаче ясно и категорично да покажеш кой е главният мъжкар. Хората обичат да знаят къде им е мястото в обществената йерархия.

Освен това нямах съмнение, че единият от тях, ако не и двамата, са спипали Хари в имота. А ако не бяха те, то бяха някои други типове в същата униформа. Нали така, Бейн?

Пак не се виждаше никакъв наблюдаващ екип и започнах да се чудя какво по дяволите е замислил Шефър.

Излязох на шосе 56 и потеглих на север.

Превъртях в главата си разговора с Бейн Мадокс, което ме подтикна към някои интересни странични мисли. Крайният извод бе, че Бейн и Джон знаят, че Бейн и Джон играят шах един с друг.

Както й да е, Мадокс ме покани на вечеря. Разбира се, мис Мейфийлд също бе поканена. И по дрехите ми, които бяха същите като вчера, Мадокс бе стигнал до заключението, че двамата с нея сме се озовали тук съвсем неочаквано. Затова се погрижи да подчертае, че тя може да се чувства удобно в клуба независимо какво облекло носи. Много тактично от негова страна — да не говорим, че беше и признак на сериозна наблюдателност. От Бейн Мадокс можеше да излезе добър детектив.

Престъпниците обикновено не решават проблемите си със закона, като убиват разследващите служители, но ако поканата за вечеря наистина се окажеше капан, това означаваше, че след двойното

убийство Мадокс бързо щеше да пристъпи към осъществяването на основния си план — независимо какъв е той.

И единственият начин планът му да проработи бе да знае от някакъв източник — Шефър, шерифа или дори човек от ФБР, — че двамата с Кейт бягаме от закона и че няма спасителен отряд, който да ни се притече на помощ.

А ако Мадокс разполагаше с тази вътрешна информация, това бе крайно смущаващо и много плашещо.

Освен това Мадокс знаеше, че не му остава много време, особено сега, след като е замесен в разследването на убийство. А дали щях да разбера веднага резултата от онова, с което се занимаваше? В смисъл, можех да си го представя как отпива от скоча си и отбелязва нехайно: „О, между другото, ядрените ни подводници току-що видяха сметката на Китай, Северна Корея, Близкия изток и Париж. Може би няма да е зле да се преместим в атомното скривалище“.

Както и да е, време беше да послушам съвета на Кейт и да се върнем в Ню Йорк, вместо да ходим на вечеря в замъка Мадокс. Нали? Абсолютно.

Знаех, че Кейт се тревожи за мен и че можеш да се измъкнеш с триминутен разговор, без да бъдеш проследен, така че включих мобилния си телефон и набрах номера на Езерната къща.

— Ало? — отговори Кейт.

— Аз съм.

— Слава Богу. Започвах да се тревожа...

— Добре съм. Мога да говоря само една минута. Трябва да свърша това-онова и ще се върна след около час.

— Добре. Как мина?

— Добре. Ще ти разправам, като се прибера. Успя ли да свършиш някои от задачите?

— Да, аз...

— Разговаря ли с Шефър?

— Не мога да се свържа с него.

— Нищо... А намери ли пица?

— Не. Вземи нещо.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад.

— Добре. Уредил съм покани за вечеря в Къстър Хил Клуб.

- Какво?
- Ще ти кажа, когато се видим. Облеклото е неофициално.
- Майтапиш ли се?
- Сериозно, неофициално е. В седем, на коктейл.
- Имам предвид...
- Трябва да затворя, чао.
- Джон...
- Чао. Обичам те.

Прекъснах и изключих телефона. Казах ли, че ще ходим на вечеря в Къстър Хил Клуб? Да не съм полудял?

Както и да е, приближавах бензиностанцията на Руди, който стоеше там и си приказваше с някакъв самообслужващ се клиент. Отбих и го извиках.

— Руди!

Той ме видя и се затътри към колата.

— Връщаш ли се?

— Откъде?

— От... Не зная. Къде беше?

— Опитях се да изгладя нещата около теб и господин Мадокс.

— Така ли? Казах ти, че говорих с него. Няма проблем.

— О, още ти беше бесен. Е, имам добра и лоша новина. Коя да е първа?

— Ъъъ... добрата.

— Добрата новина е, че вече не ти е бесен. Лошата е, че ГОКО ще открива бензиностанция от другата страна на улицата.

— Ъ? Какво?! О, Боже. Не може да го направи.

— Може и ще го направи.

Руди погледна празното място от другата страна на улицата. Сигурен съм, че си я представяше — осем блестящи нови колонки, чисти тоалетни и карти на парка.

— Конкуренцията е хубаво нещо — казах. — Типично американско.

— Ох, мамка му!

— Имам нужда от една услуга. Руди?

— Ъ?

— Трябва да прибера един застрелян елен. Имаш ли нещо по-голямо, което да сменя за корейската косачка?

— Ъ?

— И ще ти напълня резервоара.

— Бензин ли искаш?

Паркирах хюндая зад бензиностанцията, за да не се вижда, и след пет минути се бях договорил с Руди, който продължаваше да се държи като ритнат от муле по главата. Дори не забеляза, че ключовете на колата не са на запалването, където му казах, че съм ги оставил.

— Не казвай на Мадокс за това — казах му на тръгване. — Само ще влошиш нещата. Аз ще говоря с него.

— Не може да го направи. Ще го съдя.

Както и да е, по-голямата кола на Руди се оказа разнебитен микробус „Додж“, купето изглеждаше като пострадало при експлозия по време на бой с храна. Но въпреки това се движеше като шампион.

Продължих пътя си и в Колтън подминах завоя за Кантън и поех по обиколния път през Потсдам.

Когато бягаш от хайка, трябва често да сменяш конете, да застреляш последния и никога да не минаваш два пъти по една и съща пътека.

Стигнах Кантън и намерих магазин за спортни стоки „Шийнтъл“, откъдето купих кутия патрони 40-и калибър за Кейт и 9-милиметрови за мен. Всички в правозащитната система трябва да използват един и същи калибър, както е при военните, но това е друга история. Купих също и четири допълнителни пълнителя за глока. Съдържателката, Леели Шийнтъл, се нуждаеше от документ за самоличност за мунициите. Показах ѝ шофьорската си книжка вместо картите от ФБР.

Трябваше да сменя чорапите си, които преди малко се бяха превърнали във веществено доказателство, така че си купих нови, вълнени — щяха да свършат чудесна работа за събиране на още проби в трапезарията и библиотеката на господин Мадокс.

Разбира се, всички тези следователски техники щяха да идат на вятъра, ако Мадокс ни сипеше нещо весело в питиетата или ни застреляше с упойващи стрелички и се събудехме мъртви като Хари. Разбира се, винаги има и възможност за добрата старомодна игра с пистолети.

Като стана въпрос за това, помислих си, че може да попаднем в ситуация, при която двамата с Кейт да бъдем освободени от оръжията си. Нямах намерение да позволявам това без бой, но фактът бе, че щяхме да влезем във въоръжен лагер, а е трудно да спориш с десетина души, насочили карабини към теб. Сигурен бях, че Хари се е намирал в подобна ситуация.

Огледах се из магазина за нещо, което би могло да остане незабелязано от металотърсачи и при претърсване, като същевременно да може да се окаже по-полезно в напечено положение от, да кажем, вълнени чорапи.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита госпожица Шийнтъл, наистина красива млада дама. Едва сега го забелязах.

— Ами... това е малко дълга история... — Наистина не исках да разправам за Мадокс и как частната му армия ме държи на прицел и ми отнема пистолета, след което аз вадя скритото оръжие, избивам ги и тъй нататък. — Аз... трябва ми някакви пособия за оцеляване.

— Какви по-точно?

— Не зная, Леели. Какво предлагате?

Тя ме заведе до единия ъгъл.

— Е, тук има някои неща. Но всъщност всички лагерни пособия са пособия за оцеляване.

— Не и когато става дума за бившата ми жена. Тя лагеруваше с влекач на къщи и домашна прислужница.

Леели се усмихна.

Огледах стоките и се опитах да измисля какво, по дяволите, бих могъл да вмъкна в хижата, без да бъде засечено от детектор. Зашеметяващите гранати почти нямат метал, така че реших да се пробвам.

— Да имате зашеметяващи гранати?

Тя се разсмя.

— Не. Защо пък да имам зашеметяващи гранати?

— Не зная. Може би за ловене на риба. Нали се сещате, вместо динамит.

— Това е незаконно — каза тя.

— Сериозно? Правя го през цялото време в Сентръл Парк.

— Стига, Джон.

Изглежда, наистина искаше да ми помогне, но аз не ѝ помагах особено.

— Значи ще лагерувате. Нали така?

— Така. Точно затова си купих вълнените чорапи.

Тя намери отговора ми за смешен.

— Значи ви трябва пособия за зимно кърпене.

— Всъщност нямам много пари в брой, а бившата ми жена открадна кредитната ми карта.

— Поне пушка имате ли?

— Не.

— Е, ще трябва да си отваряте очите на четири за мечки. По това време на годината са непредсказуеми.

— Също като мен.

— И не си мислете, че сте в безопасност с тези ваши пистолети. Последният, който се опита да спре мечка с пистолет, сега е трофей в бърлогата ѝ.

— Много смешно.

— *Не е* смешно. Ако около лагера ви се появи мечка и започне да търси храна, ще трябва да почнете да дрънчите с тенджери и тигани...

— Нямам тенджери и тигани. Точно *затова* ми трябва зашеметяващи гранати.

— Не. Знаете ли какво ви трябва?

— Не. Какво?

— Трябва ви клаксон с въздух под налягане.

И взе една ламаринена кутия от лавицата.

— Това чили ли е? — поинтересувах се.

— Не...

— Въздух под налягане. Нали се сещате?

— Не, това е като... въздушна свирка. Обикновено ги подплашва, а и може да се използва за сигнализиране, ако загазите. Две дълги и едно късо. Става ли? Само шест долара.

— Сериозно?

— А това... — тя свали някаква кутия от лавицата, — това е мечешко гръмче.

— Ъ?

— Като сигнален пистолет. Разбирате ли? Ето, тук пише, че сигналната ракета излита на височина четиридесет метра и може да се

види от петнайсет километра през деня и от трийсет нощем.

— Ясно... — В главата ми светна малка сигнална лампичка. — Да... това може и да свърши работа.

— Когато изстреляте патрона, той издава звук със сила сто и петнадесет децибела. Ще изкара акъла на всяка мечка.

— Аха. И мечката ще се наака от страх.

Тя се засмя.

— Да. Ето. — Подаде ми кутията и аз я отворих. Вътре беше устройството за изстрелване, на големина и външен вид колкото малко фенерче, и шест сигнални ракети колкото батерия АА. Но пък това дребно нещо вдигаше сериозна врява.

— Просто пъхате заряда тук, натискате това копче и ракетата излита. Ясно ли е? Само не го насочвайте към лицето си — каза Леели и пак се разсмя.

Всъщност нямаше да бъде насочено към *мое*то лице, ако и когато се наложеше да използвам това чудо.

— И *не* го насочвайте към мечката — продължи тя. — Ясно? Може да я нараните или да предизвикате горски пожар. Не бихте искали да подпалите гората, нали?

— Тъй ли?

— Разбира се. Добре, ще получите ярка светлина, също като... какво пише тук? Около петнадесет хиляди свещи. — Леели се усмихна. — Ако я видя или чуя, ще дойда да ви търся. Това е трийсет долара. Става ли?

— Става.

— Значи взимате въздушния клаксон и мечешкото гръмче. Нали така?

— Да... Всъщност ще взема две мечешки гръмчета.

— Компания ли имате?

— Не, но ще стане чудесен подарък за рождения ден на петгодишния ми племенник.

— Не, Джон. Не. Това не е играчка. Това е голяма пиратка, с която си играят само възрастни. Всъщност ще трябва да подпишете АТО формуляр, за да го купите.

— Атомен формуляр?

— Не. Алкохол, тютюн и оръжия.

— Сериозно? — Взех още една кутия и отидохме до касата. Благодарих наум на шибаните мечки, че ми помогнаха да разреши проблема.

Леели ми даде формуляра от Бюрото за алкохол, тютюн и оръжия, в който писмено заявих, че закупените от мен мечешки гръмчета ще бъдат използвани единствено за легитимно контролиране на досаждащи диви животни.

Е, това доста се доближаваше до намеренията ми, така че подписах.

На тезгяха имаше кутия шоколадчета и взех едно за Кейт. Щях да взема две, но не исках дай развалям вечерята.

— Това ли е всичко? — попита Лесли.

— Аха.

Тя маркира мунициите, въздушния клаксон, чорапите, шоколадчето и двете мечешки гръмчета.

Платих ѝ с последните си пари в брой. Не ми достигнаха два долара и се канех да се откажа от шоколадчето, но Леели ме спря.

— Аз черпя — каза и ми подаде визитката си. — Мини утре и кажи от какво още имаш нужда. Приемам чекове, а в градчето има и няколко банкомата.

— Благодаря, Леели. Ще се видим утре.

— Надявам се.

Аз също.

Върнах се в микробуса на Руди и потеглих към пансиона на Уилма.

Мечки. Мадокс. Атомна бомба. СНЧ. Путъов. Грифит.

Асад Халил, либийският терорист със снайпера, в момента изглеждаше като невинно момченце.

В 16:54 завих по дългата алея към пансиона на Уилма.

Видях някаква жена да наднича през прозореца на главната къща. Несъмнено бе Уилма и очакваше любовника си компютърджия. Сигурно се чудеше кой ли е този тип в микробуса.

Спрях при Езерната къща, събрах торбите от спортния магазин „Шийнтъл“ и почуках на вратата.

— Планинарят идва.

Кейт отвори и влязох.

— Откъде взе този ван? — попита тя.

— От Руди — обясних. — Важно е да сменяш колите, когато бягаш.

Тя не коментира.

— Как мина? Какво има в тези торби?

— Мина добре, макар Бейн все още да не гълта правилните лекарства. Чакай да ти покажа какво съм купил.

Изсипах съдържанието на двете торби върху кухненската маса.

— Чисти чорапи за мен, малко допълнително муниции и пълнители за нас...

— Защо?

— Въздушен клаксон и две мечешки гръмчета...

— Две какво?

— Подплашва мечките и сигнализира, ако си загазил. Доста хитро, нали?

— Джон...

— Ей, страхотен спортен магазин. Не знаех, че толкова много неща се продават маскирани. Ето ти шоколадче.

— Взе ли нещо за ядене?

— И аз хапнах шоколадче.

Седнах на стола в кухнята, свалих обувките и чорапите си, върху чиито стъпала видях власинки от килима и поне един дълъг черен косъм, за който се надявах да е на Бейн Мадокс, Кайзер Вилхелм или Хари Мюлер.

— Това е от кабинета на Мадокс — казах. — Имам предчувствието — всъщност надявам се, — че Хари е седял на същия стол, на който седях и аз.

Тя кимна.

Прибрах чорапите в найлонова торбичка, откъснах един лист от бележника си, записах набързо часа, датата, метода и мястото на вземане на пробата, подписах се и прибрах листа в плика.

После извадих мечето за косми от джоба си, махнах защитния калъф и отлепих първия пласт залепваща се хартия, който беше покрит с влакна и косми.

— Това е от килима във фойето — обясних и внимателно залепих хартията за вътрешната страна на найлоновия плик. — Веднъж откъснах сандвича с шунка на един заподозрян в убийство от кухнята му — казах и започнах да пиша. — Получих достатъчно ДНК, за да го свържа с престъплението... но адвокатът му възрази, че доказателството не било взето по правилата — било *откраднато*, без разрешително, и затова не можело да се използва. Наложих се да се закълна, че заподозреният ми е *предложил* полуизяден сандвич... — Поставих бележката върху плика и завърших: — Е, съдията здравата се посмя. — Завих плика и се обърнах към Кейт. — Имаш ли лепенка?

— Не, но ще взема. Е, и какво стана?

— С кое? А, с доказателството. И тъй, адвокатът ме разпитва защо му е на обвиняемия да ми предлага полуизяден сандвич с шунка, аз седя на свидетелското място двайсет минути и обяснявам кое как се е случило и защо съм пхнал сандвича в джоба си, вместо да го изям. — Усмяхнах се, като си спомних показанията си. — Съдията беше страшно впечатлен от глупостите ми и обяви, че сандвичът може да се използва като доказателство. Адвокатът пощуря и ме обвини в лъжа.

— Е... все пак си е било лъжа. Ще го отречеш ли?

— Беше в сивата зона.

Тя не коментира.

— Онзи тип осъди ли го?

— Справедливостта възтържествува.

Намерих кърпата за ръце в дъното на втората торба.

— Това е от пикалната на долния етаж, избърсах с нея това-онова — обясних на Кейт и написах бележка за кърпата. — Това попада в категорията на сандвича с шунката. Беше ли ми *предложено* да

задържа кърпата за ръце, или съм я взел без разрешително за обиск? Какво ще кажеш?

— Не е моя работа да се произнасям. *Ти* трябва да го кажеш.

— Правилно... — Довърших бележката и прочетох на глас: — Предложена ми от Карл, служител на заподозрения, когато забеляза, че... какво? Че е заяла в ципа ми?

— Ще се наложи да го измислиш някак.

— Права си. Ще го довърша после. Добре, значи с малко късмет някои от тези косми и власинки от Къстър Хил ще съвпаднат с намерените по Хари, а също така може би негови косми и власинки са останали в Къстър Хил и са се смесили с това тук.

— Добра работа, Джон — каза Кейт. Това бе единственият ѝ коментар.

— Благодаря — отвърнах. — Навремето бях добър детектив.

— Все още си.

Дрън-дрън.

— Мисля, че вече разполагаме с достатъчно проби и други доказателства, за да се обадим на Том Уолш и да се върнем възможно най-бързо в Ню Йорк — каза тя.

Игнорирах предложението ѝ и ѝ показах новите си вълнени чорапи.

— Ще вземем още една серия проби от хижата. Какви чорапи носиш?

Тя отговори на въпроса ми с въпрос:

— Сериозно ли говориш за поканата за вечеря?

— Да — казах и прибрах мечето за косми в джоба си. — Колко пъти се случва заподозреният убиец да те покани на вечеря?

— Е, Борджиите са го правели най-редовно.

— Сериозно? Те кои бяха? От италианската мафия, нали?

— Не, били са италиански благородници. Имали навика да отравят поканените си на вечеря гости.

— Наистина? И гостите продължавали да идват? Ама че глупост от тяхна страна.

— Точка за теб — каза тя и скъса опаковката на шоколадчето.

— Искаш ли да го опитам и да видя дали не е отровно? — попитах.

— Не, но ако си гладен, ще ти дам половината.

— Пазя си апетита за вечеря.
— Аз няма да отида там.
— Скъпа, той специално те покани.
— Ти също няма да отидеш — отсече тя. — Разкажи ми какво си говорихте.
— Добре, но първо се обади на Уилма.
— Защо?
— Кажи й, че ще й върнеш лаптопа преди шест и половина, и я помоли за лейкопласт.
— Добре. — Тя тръгна към бюрото, а аз закрачих бос към дивана, тъй като не исках да омърлям новите си чорапи в пансиона на Уилма.
Кейт вдигна слушалката.
— Освен това я помоли да ти се обади незабавно, ако мъжът ти мине покрай къщата с бял хюндай — добавих.
Очаквах да бъда наречен инфантилен идиот, но вместо това Кейт се усмихна.
— Добре.
Доста странно чувство за хумор от нейна страна.
Кейт звънна, благодари на Уилма за лаптопа и обеща да й го върне преди шест и половина.
— Мога ли да ви помоля за още две услуги? Трябва ми някакъв лейкопласт или скоч. С удоволствие ще го платя. Благодаря. О, и ако случайно видите мъжа ми да минава с бял хюндай, бихте ли ми звъннали незабавно? — Усмихна се, докато Уилма казваше нещо. — Просто приятел, но... ами... да...
— Кажи й, че ти трябва достатъчно лепенка за ръцете и краката, и да провери също за бита сметана.
— Момент, моля... — Тя покри слушалката и едва сдържа смеха си. — Джон...
— И да ни се обади, ако изобщо види кола да се движи към Езерната къща.
Кейт ме погледна отново и кимна.
— Съпругът ми може да кара и друга кола. Така че, ако изобщо нещо тръгне към Езерната къща... да, благодаря ви.
Затвори телефона и се обърна към мен.

— Уилма ме посъветва приятелят ми да премести микробуса си и ми напомни, че задната врата е на верандата.

Добре се посмяхме. Точно от това имахме нужда.

— Сякаш не зная как да изкарам мъж през задната врата — каза Кейт.

— Всичко ми знаеш ти...

Тя се усмихна и каза сериозно:

— Е, сега Уилма е нашият страж.

— Мотивирана е.

Кейт кимна.

— Понякога мислиш добре.

— Защото и аз съм мотивиран.

Както и да е, прегърнахме се и се целунахме със закъснение, след което Кейт ме информира:

— За утре съм запазила билети за самолета от летище „Ла Гуардия“ в Сиракуза в осем и половина сутринта. Това е първият възможен полет, който успях да намеря.

Точно в момента не ми се спореше по този въпрос.

— Надявам се, че не си използвала кредитната си карта.

— Не приемаха чекове по телефона.

— Е, като стигнеш на летището, прати много здраве на Лайъм Грифит от мен.

— Джон, не могат да получат толкова бързо информацията за кредитна карта... е... можем през нощта да стигнем до Торонто. Оттам има много полети до Ню Йорк и Нюарк.

— Няма да пресичаме границата на страната. Добре, какво свърши ти?

Тя отвори бележника си.

— Така. Първо, както казах, не успях да се свържа с майор Шефър. Звънях му два пъти и му оставих съобщения, че ще го търся отново. Но не мисля, че той иска да говори с мен. Може би ти ще имаш повече късмет.

— Ще му се обадя по-късно — казах и се излегнах на дивана. — При Гьола на Макюън нямаше негови хора.

— Може да са се скрили.

— Може би. А може Шефър да ни е дръпнал шалтера.

— Но ти така или иначе се хвана.

— Оставих бележка върху една бреза.

Кейт продължи:

— Проверих списъците на пътниците, резервациите и договорите за наем. Не изскочиха никакви стряскащи имена с изключение на Пол Дън и Едуард Улфър. Както и, разбира се, Михаил Путьов. — Тя хвърли поглед на бележките си. — Имаше и някои други имена, които ми звучаха познато, но може би това е защото чета за тях. Например Джеймс Хокинс. Това познато ли ти звучи? И не ми казвай, че е играл трета база за „Янките“.

— Добре, не е играл. Провери ли го в Гугъл?

— Проверих го. Наистина има Джеймс Хокинс в Генералния щаб. Генерал от Военновъздушните сили. Но не мога да кажа дали става въпрос за един и същи човек.

— Е... ако е бил в Къстър Хил Клуб, най-вероятно е той. Наел ли е кола?

— Не. Пристигнал е от Бостън в събота, в девет и двадесет и пет сутринта, и е заминал обратно за Бостън с полета от дванайсет и четиридесет и пет в неделя, а оттам е направил прекачване за Вашингтон.

— Добре... ако е ходил в Къстър Хил Клуб, най-вероятно е бил взет от микробуса. Интересно е, че Мадокс не е пратил фирмените си самолети за нито една от тези важни клечки. Предполагам, че сигурно не е искал да се прави пряка връзка между тях. А това винаги е малко подозрително.

— Често важните държавни служители просто не приемат скъпи подаръци или услуги от богати хора. Въпрос на морал.

— Тогава е още по-подозрително. И тъй, на срещата у Мадокс е присъствал и член на Генералния щаб. Генерал от Военновъздушните сили.

— Чудя се дали тези гости са знаели, че Хари е там и какво се е случило с него...

Не можех да си представя, че хора като тези биха станали съучастници в убийство. От друга страна, ако залогът е достатъчно висок, всичко е възможно.

— Някаква друга информация от летището?

— Това е. За останалите десетки имена ще ни трябва екип, който да се заеме със списъците и да установи кои са тези хора и каква

връзка биха могли да имат с Бейн Мадокс — ако изобщо съществува такава връзка.

— Надявам се колегите ни вече да работят върху това. Ние обаче така и няма да разберем резултатите.

Тя не коментира думите ми и продължи:

— После влязох в интернет и потърсих в Гугъл Бейн Мадокс. Открих учудващо малко информация.

— Не е чак толкова учудващо.

— Предполагам. Повечето от сведенията са корпоративни факти — че е главен изпълнителен директор и основен акционер на Глобъл Ойл Корпорейшън. Горедолу това е всичко. Много малко биографични данни, почти нищо лично. Никакво споменаване на бившата му жена и децата, само половин дузина цитати от публикувани източници и нито една неофициална дума или коментар от когото и да било.

— Явно има възможност да трие лични блогове и друга странична информация.

— Явно. — Кейт погледна бележките си. — Единственото горедолу интересно е, че половината от активите му в петрол и газ и половината от танкерите му принадлежат на анонимни собственици от Близкия изток.

Замислих се над думите ѝ и над казаното от Мадокс по време на беседата ни, че петролният министър на Ирак му е личен приятел. Това означаваше, че подобно на повечето западни петролни магнати, той е трябвало да целува нечий задник в Пясъчната страна. Но тъй като Мадокс не ми приличаше на любител на подобни целувки, може би планираше начин да елиминира партньорите си веднъж и завинаги. Може пък голямата му цел да беше точно тази.

— Нещо друго за Мадокс?

— Това е — каза Кейт. — После търсих информация за СНЧ. Няма кой знае какво повече от онова, което ни каза Джон Насеф, с изключение на това, че руснаците използват своята система по различен от нас начин.

— Естествено. Нали имат повече букви в азбуката си. — Прозинах се и чух как стомахът ми изкъркори.

— За друга разлика става дума. — Тя отново погледна бележките си. — Чуй това. Както видяхме, нашите изпращат сигнали до

подводниците като предупредителен звънец, докато руснаците в понапечените моменти пращат *непрекъснато* съобщение, в което се казва „Всичко е наред“. Когато позитивното съобщение прекъсне, това означава, че е на път нов, тревожен сигнал, и ако той не пристигне за необходимото за това време — около половин час, — се приема, че предавателната станция е унищожена и подводниците имат правото да изстрелят ракетите си по предварително набелязаните цели в Съединените щати, Китай или където и да било другаде.

— Господи, надявам се да си плащат навреме сметките за тока.

— Аз също. Затова нашият СНЧ приемник в Гренландия е успял да проследи руския сигнал до Колския полуостров — защото пращали онова непрекъснато съобщение „Всичко е наред“ в периода на обтегнати взаимоотношения, които според статията са били предизвикани от *нас*. Така сме накарали руснаците да включат системата си и сме успели да открием предавателя.

— Еха. Не сме ли хитри, а? Това се казва ядрена политика на ръба. Не трябва ли да сме щастливи, че Студената война приключи?

— Да. Но това ме кара да мисля, че Мадокс, след като е успял да се сдобие с американските кодове, може да се е сдобил и с руските — каза Кейт. — Според тази статия — между другото написана от швед — руският софтуер за криптиране не бил толкова сложен и непробиваем като нашия, така че е възможно Мадокс да е преминал на честотата на руснаците и да се опитва да изпрати фалшиви сигнали до руския флот, който да удари... Китай, Близкия изток или когото там не харесва напоследък.

Замислих се.

— Ако руските кодове са по-лесни за разбиване, това е наистина възможно. Един и същи СНЧ предавател в Къстър Хил, различни атомни подводници. Още нещо интересно около Сьнчо?

— Само че индийците се опитват да построят СНЧ станция.

Седнах на дивана.

— За какво им е, по дяволите? Томаховки ли ще изстрелват? Имат си казина, за Бога.

— Джон, не индианците. *Индийците*.

— О...

— Те изграждат свой атомен подводен флот. Същото се отнася за китайците и пакистанците.

— Ама че гадост. След тях ще дойде ред на пощенските служители. После можем да си целунем задниците за сбогом.

— Всъщност светът е станал много по-опасно място, отколкото беше по времето на Студената война. Тогава бяхме само ние и те.

— Така е. Каква е средната цена на къща в Потсдам?

Тя май не се сещаше и седна на бюрото, потънала в мисли. Накрая каза:

— Открих също и някои... не много добри новини.

— Тоест лоши новини?

— Да.

— Какви?

— Още се опитвам да ги проумея. Нека първо приключим с останалото, така че да имаме някакъв контекст.

— Да не би майка ти да ни идва на гости?

— Това не е шега.

— Добре. Какво имаме после?

— Михаил Путъов.

— Михаил Путъов — казах аз. — Нямаше никаква следа от него в Къстър Хил. Какво е положението с дома и работата му?

— Обадох се в кабинета му и секретарката, госпожица Крабтрий, каза, че отсъства. Казах, че съм лекар и че става въпрос за сериозен здравословен проблем.

— Добър номер. Никога не съм го използвал.

— Винаги действа. Както и да е, госпожица Крабтрий омекна малко и каза, че доктор Путъов не бил идвал на работа, не се бил обаждал и че при опитите ѝ да го открие на мобилния му телефон веднага се включвала гласовата поща. Звъняла също и на съпругата му, но госпожа Путъов не знаела къде е мъжът ѝ. Очевидно не е казал на никого къде отива.

— Успя ли да научиш номера на мобилния му телефон?

— Не. Отказа да ми го даде, но ми остави своя за всеки случай, а аз ѝ дадох номера на пейджъра си. Стори ми се загрижена — добави Кейт.

— Добре, значи Михаил е направил самоотлъчка от МТИ. А от дома?

— Също. Госпожа Путъов насмалко да се разридае. Каза, че дори когато е с любовницата си, Михаил се обаждал и измислял някаква причина да не се прибере.

— Добър съпруг.

— Джон, не бъди такъв задник.

— Майтапя се. Значи Михаил не само е в самоотлъчка, а е изчезнал безследно.

— Да, що се касае до съпругата и секретарката му. Възможно е обаче да е все още в Къстър Хил Клуб.

Поклатих глава.

— Ако беше, е щял да се обади. Човек в неговото положение, с федерални придружители, не може просто да изчезне и да остави жена си, семейството си и колегите си да мислят дали да не звъннат на ФБР. Това е последното, което би искал да направи.

Кейт кимна.

— Тогава...?

— Е, явно не всеки, който влезе в Къстър Хил Клуб, излиза в същото състояние, в което е дошъл — казах аз.

— Явно не. Бил си вече два пъти там — добави тя. — Искаш ли да пробваш отново?

— Току-виж от третия път станало.

Тя пренебрегна това подмятане и продължи:

— И тъй, потърсих в Гугъл „Путьов, Михаил“ и попаднах на някои публикувани статии и неофициални неща, писани за него от други физици.

— Харесват ли го?

— Уважават го. Той е звезда в света на ядрената физика.

— Много мило. Тогава защо кръжи около Бейн Мадокс?

— *Би могло* да има професионални връзки. Макар че, доколкото знаем, може и да е някакво лично познанство. Може просто да са приятели.

— Тогава защо не е казал на жена си къде отива?

— Това е въпросът. Както и да е, знаем със сигурност, че ядреният физик Михаил Путьов е бил гост в Къстър Хил Клуб и сега е в неизвестност. Всичко извън това е само предположение.

— Правилно. Хей, а обади ли се във Върха?

— Да. Имаше две съобщения от Лайъм Грифит. Било много спешно и трябвало веднага да се свържем с него.

— Спешно за кого? Не за нас. Каза ли, че сме на пазар за глави на лосове в Лейк Плесид?

— Казах на Джим на рецепцията да казва на всеки, който ни търси, че ни очакват за вечеря.

— Добре. Това може да поохлади Грифит, докато не цъфне във Върха и не открие, че са го насадили. Урлш звънял ли е?

— Не.

— Виждаш ли? Шефът ни е отвързал каишките. Хубав човек.

— Мисля, че ние му отвързахме каишката, Джон. И сега той ни връща жеста.

— Както и да е. Да си го начука. Кой друг се е обаждал?

— Майор Шефър, съгласно твоето предложение. Съобщението му гласи: „Колата ви е върната. Ключовете са на рецепцията“.

— Много мило. Забравил е да остави съгледвачи на мястото, но не и да си прикрие задника от ФБР.

— Някой случайно да ти е казвал, че си циничен?

— Скъпа, бил съм нюйоркско ченге цели дваайсет години. Реалист съм. Мисля, че вече сме говорили по въпроса — напомних ѝ.

— Добре, какво друго?

Тя изостави любимата си тема и продължи:

— Някакъв си Карл — звучи ми познато — се обадил и оставил съобщението „Вечерята е уредена“. Джим попитал за подробности, но Карл казал, че господин Кори вече е запознат с тях, и помолил да доведеш и госпожица Мейфийлд, както сте се разбрали. — Кейт вдигна поглед. — И тъй, Мадокс не оставя името си и нищо, което би свързало изчезването ни с него или с хижата му.

— *Какво изчезване?*

— *Нашето изчезване.*

— Защо си все толкова подозрителна към хората?

— Джон, затваряй си човката — сръза ме тя. — Имаме и три съобщения по гласовата поща в стаята.

— Грифит и кой друг?

Кейт погледна бележките си.

— Лайъм Грифит в три и четиридесет и девет, жизнерадостно: „Здрасти, готини. Мислех, че ще се видим по-рано. Дръннете ми, когато получите това. Надявам се всичко да е наред“.

Разсмях се.

— Ама че задник. За толкова тъпи ли ни смята? Съжалявам — добавих бързо. — Това беше цинично...

— Във второто съобщение ни питат дали искаме да се запишем за масаж...

— Да.

— Последната гласова поща е от Анри, който маниерно пита какъв вид горчица желаш за паленцата.

— Видя ли? А ти не ми вярваше.

— Джон, имаме да се справяме по-належащи въпроси, отколкото...

— Обади ли му се?

— Обадих му се, за да потвърдя впечатлението, че ще се връщаме.

— Какво му каза на Хенри? Делхийска горчица, нали?

— Да. Много е очарователен.

— Искаше да ми покаже бекаса си.

Тя се направи, че не ме е чула.

— Записах масаж за двама ни за утре сутринта.

— Добре. Очаквам го с нетърпение.

— Няма да сме там.

— Вярно. Е, жалко, че ще разочароваме Хенри след всички грижи, които му създадохме, но коктейлът с Лайъм Грифит определено няма да ми липсва.

Кейт изглеждаше изтощена, а може би разтревожена, затова реших, че се нуждае от малко навиване.

— Страхотно си се справила. По-добър партньор не съм имал.

Тя се усмихна насила.

— Не ти вярвам, но все пак много мило от твоя страна.

— Сериозно. Наистина. Ти си умна, находчива, храбра, интуитивна, *на теб може да се вярва...* какво друго?

— Аз съм ти шеф.

— Точно така. Най-добрият шеф, който съм имал. Добре, а ФАА...

Телефонът иззвъня.

— Очакваш ли обаждане? — попитах.

— Не.

— Може да е Уилма. Мъжът ти се връща.

Тя се поколеба, но вдигна слушалката.

— Ало? Благодаря. Да... Ще му кажа. Благодаря.

Затвори и се обърна към мен.

— Уилма беше. Лейкопластът е пред вратата. Каза, че все пак е по-добре да преместиш микробуса.

Разсмяхме се, но очевидно бяхме на ръба. Отидох до прозореца, проверих обстановката, отворих вратата и прибрах голямата ролка лейкопласт.

Седнах на кухненската маса и започнах да залепвам импровизирани пликосе за веществени доказателства по всички правила от учебниците и наръчниците.

— Разкажи ми за ФАА.

Вместо да отговори, тя попита:

— Защо просто не приберем хюндая от Руди, да вземем тези пликосе и да тръгнем към Ню Йорк?

— Имаш ли химикалка? Трябва да подпиша лепенката.

— Можем да стигнем до Федерал Плаза към... — тя си погледна часовника, — към три или четири сутринта.

— Ако искаш, тръгвай. Аз оставам. Нещата се случват тук, значи тук ми е мястото. Химикалката, ако обичаш.

Тя ми подаде химикалка от чантата си.

— *Какво* се случва?

— Не зная, но когато се случи, ще съм тук — казах и подписах лепенката. — Всъщност наистина *трябва* да се разделим за всеки случай... Добре, откарай микробуса на Руди до Масена, наеми фуга кола и продължи към Ню Йорк.

Тя седна на стола до мен и ме хвана за ръката.

— Хайде да довърша с това какво научих, а после ще решаваме какво да правим.

Звучеше сякаш крие асо в ръкава си, което вероятно означаваше лоша новина. Каквото и да бе, ней даваше мира.

— ФАА. Лошата новина?

— Добрата новина е, че винаги съм в състояние да намеря някаква информация. Лошата е самата информация.

— ФАА — започна Кейт. — Както предрече, оказа се предизвикателство. Но в края на краищата някой от Федералната авиационна администрация ми подсказа да се обадя до регионалния Център за обслужване на полетите — ЦОП — в Канзас Сити, където в неделя следобед пристигнали самолетите на ГОКО от Адирондак.

— Добре. Какво казаха от ЦОП в КС?

— Казаха, че двата самолета кацнали, заредили гориво, заявили летателните си планове и заминали — Кейт хвърли око на бележките си. — Едната „Чесна Сайтейшън“ с номер № 2730G, пилотирана от капитан Тим Блек, отлетяла за Лос Анджелис. Другата с номер № 2731G, пилотирана от капитан Елуд Белман, заминала за Сан Франциско.

— Наистина ли? — Това донякъде ме изненада. Сигурен бях, че единият или двата самолета ще се върнат на летището в Адирондак и Мадокс ще скочи на борда и набързо ще се изнесе нанякъде. — Това ли са били крайните им цели?

— Допреди около час. Обадих се на ЦОП в Ел Ей и Сан Франциско, но нямаше заявени нови летателни планове.

— Добре... но защо са заминали за Лос Анджелис и Сан Франциско?

— Точно това трябва да разберем.

— Да. Трябва също да разберем къде са отседнали пилотите, за да се свържем с тях.

— Помислих си същото и открих, че пристигащите и заминаващи частни самолети се обслужват от постоянни работни бази — ПРБ. Открих, че самолетът на ГОКО на международното летище на Лос Анджелис използва ПРБ на Гарет Авиейшън Сървис, а онзи на летището в Сан Франциско — фирмата Сигначър Флайт Съпорт. Обадих се на тези ПРБ и попитах дали знаят къде биха могли да са отседнали пилотите и помощниците им. Казаха ми, че понякога оставяли телефонен номер — обикновено на хотел или мобилен телефон, за да бъдат намерени при нужда. Но не и този път.

Единствената информация от ПРБ е, че пилотите са от авиационния отдел на ГОКО към международно летище „Стюарт“ в Нюбърг, Ню Йорк. Там ГОКО има своя база, сервизен хангар и разпределителен офис.

— И какво? Обади ли им се?

— Да, обадох се на офиса на ГОКО в Стюарт, но по разбираеми причини не се представих като служител на ФБР и ми отказаха каквато и да било информация за двата екипажа.

— Не им ли каза, че си лекар и че пилотите и помощниците им се водят официално слепи?

— Не, но ти можеш да звъннеш и да видиш дали не можеш да научиш нещо.

— Може би по-късно. Какви са имената на вторите пилоти?

— Колкото и да е странно, летателният план не изисква споменаването на втория пилот.

Подозирах, че Федералната авиационна администрация не е затегнала правилника за частните самолети след 9/11. А сега вече го знаех със сигурност.

— Летателният план обаче отразява броя на пътниците на борда. И в двете машини е имало по двама души. Пилот и втори пилот — каза Кейт.

— Добре... значи самолетите са кацнали в Лос Анджелис и Сан Франциско без пътници, паркирани са там от неделя вечерта и нямат летателни планове. Предполагам, че в такъв случай капитан Блек и капитан Белман и техните неидентифицирани втори пилоти се наслаждават на забележителностите на двата града и очакват по-нататъшни инструкции.

— Така изглежда.

Замислих се над всичко това и стигнах до заключението, че може би няма никакво скрито значение и си е нещо напълно нормално. Просто четирима пилоти прелитат през континента без пътници, като изгарят авиационно гориво със скорост неколкостотин галона на час, докато шефът им внася в страната още гориво с танкерите си.

— Това не ти ли се вижда странно? — попитах Кейт.

— Погледнато само за себе си, може би да. Но ние не познаваме този свят. Например един от служителите на базата в Сан Франциско предположи, че самолетите може би са били наети от някого от града.

— Мислиш ли, че човек като Мадокс ще дава под наем личните си самолети, за да направи малко кинти?

— Явно някои богаташи го правят. Има обаче и още нещо.

— Надявах се да е така.

— Разговарях и с някоя си Керъл Аскризи, работи за Сигначър Флайт Съпорт в Сан Франциско. Тя ми каза, че откарала пилота и втория пилот с фирмения микробус до таксиметровата стоянка на главния терминал.

Това не изглеждаше необичайно или важно, но по тона на Кейт си личеше, че е.

— И какво?

— И госпожица Аскризи каза, че като повечето по-големи компании, ГОКО почти винаги ангажира предварително кола и шофьор, които да откарат екипажа където е необходимо. Затова ѝ се сторило странно, че пилотът и помощникът му трябвало да вземат таксите от главния терминал. От любезност предложила да ги откара до хотела им — очевидно екипажите обикновено отсядат в някой хотел бизнес класа недалеч от летището. Но вторият пилот ѝ отговорил — благодаря, но щели да ходят до центъра и предпочитали да вземат такси.

— Разбрала ли е къде точно отиват?

— Не, ней казали.

Което, помислих си, би могло да обяснява защо са взели такси вместо предложения им фирмен микробус и защо не е имало предварително наета кола.

— Добре. Нещо друго?

— Да. Носели два големи кожени куфара. Били заключени с катинари, били на колела, били тежки и били нужни двама души, за да вдигнат всеки и да го натоварят в микробуса.

— Добре. Големи и тежки. Катинари и колела. Предполагам, че това е товарът, видян от Чад на тукашното летище. Сега е свален в Сан Франциско, а вероятно и в Ел Ей.

Кейт не стигаше до никакви изводи от тази информация.

— Може би са качили жените или гаджетата си като гратисчийки и в тези големи тежки куфари са били натоварени дрехите на дамите за следващите два дни — казах с надежда.

— Как пък успя да пуснеш сексистка забележка в разговор за самолетен товар?

— Извинявай.

Не беше чак толкова лесно.

— Просто предположих — казах и продължих с предположенията: — Тогава... злато? Трупове? Какво?

— Помисли сериозно.

— Добре. Какво каза Керъл Аскризи? Заподозряла ли е нещо? Пилотът и помощникът му да са изглеждали странно или да са нервничели?

— Според Аскризи двамата били весели и дори се шегували, че куфарите са много тежки и че от ГОКО не са им запазили кола и шофьор. Вторият пилот флиртувал с нея и ѝ казал, че се надява да се видят отново в сряда, когато щели да се върнат на летището и да отлетят.

— Накъде да отлетят?

— Казал, че последната им дестинация е „Ла Гуардия“, но не споменал къде ще спират по пътя. Поръчал да приготвят самолета за излитане в сряда по обед и да напълнят резервоарите догоре.

— Добре... значи според тази Аскризи пилотът и вторият пилот изглеждали нормално, за разлика от товара. — Замислих се. — И тъй, товарът е бил откаран до Ел Ей и Сан Франциско с два частни самолета вместо с един, като са направили две спирания в двата съседни града.

— Точно така.

— И е нямало кола и шофьор, за да откара екипажа и багажа до мястото, където е трябвало да отидат.

— Правилно.

— И пилотът поръчал на обслужващата фирма в Сан Франциско да приготви самолета за заминаване в сряда по обед с крайна дестинация „Ла Гуардия“, но от казаното от теб излиза, че още не са заявили летателния си план пред ФАА.

— Правилно. Но това не е необичайно. Открих, че летателните планове трябва да се заявяват малко преди излитането, за да се вземат предвид метеорологичните условия, въздушният трафик и тъй нататък.

— Логично е.

— Съжалявам, че не успях да подхраня параноята ти.

— О, не се безпокой. Имам си достатъчно. Всъщност ето ти един пример — тайната крайна цел на пилота и втория пилот в Сан Франциско.

— Защо да е тайна?

— Ами защото няма наета кола и шофьор, което би оставило документна следа, освен това не са се възползвали от възможността да се повозят във фирмения микробус, който е трябвало да бъде разтоварен на стоянката за такситата, а после багажът да се качва на две коли заради размерите му. Това да ти се вижда смислено?

— Не. После се обадох на Гарет Авиейшън Сървис в международното летище в Лос Анджелис и разговарях с някакъв си Скот, който ме остави на изчакване и поразпита колегите си. Разказа ми горе-долу същата история — два големи черни куфара и фирмен микробус до такситата.

— Аха. Е, явно тези четиримата са имали *едни и същи* инструкции — да вземат *таксите* до мястото, където е трябвало да отидат с куфарите.

— Изглежда точно така.

— И тъй, съвсем ясно е, че двата екипажа са имали *тайна* дестинация или дестинации в Ел Ей и Сан Франциско и затова всеки от тях е взел *такси*, за проследяването на което ти трябва повече от страхотен късмет. Въпросът е, има ли всичко това нещо общо с безумния план на Бейн Мадокс да стане император на Северна Америка, или с каквото там се е заел? Или изобщо не е свързано?

— Мисля, че е свързано.

— Това ли е лошата новина?

— Трябва ни повече контекст — отвърна тя. — А сега ми разкажи за разговора ти с Мадокс.

— Добре. После ще ми кажеш ли лошата новина?

— Да. Освен ако не се сетиш сам, преди да сме свършили останалите неща от дневния ред.

— Сериозно предизвикателство. Добре, имам ли всичко необходимо, за да се сетя?

— Намираш се в точката, където бях аз, когато се сетих. После открих още едно сведение, което потвърди онова, от което се страхувах.

— Добре. Еха.

Замислих се и в главата ми нещо започна да се оформя, но преди всичко да застане на мястото си, Кейт каза:

— Твой ред е. Къстър Хил, Бейн Мадокс.

Всички пътища водят към Къстър Хил и Бейн Мадокс.

Върнах се на дивана, а Кейт се настани във фотьойла.

— Добре. Първо, Бейн Мадокс едва ли не ме очакваше. Великите умове мислят по сходен начин — обясних.

Обичам, когато завърта очи. Страхотна е.

— Домашния персонал като че ли го няма, но охраната е на мястото си, както и Карл.

Разказах накратко за срещата си с Бейн Мадокс, включително отклоняващите се дискусии за раняването при изпълнение на дълга и странната обсебеност на Мадокс от мечки.

— Възможно е обаче тези теми да не са отклоняващи се — казах.
— Може би Мадокс просто е говорил алегорично.

— На мен лично ми приличат на мачовски глупости.

— Да. Това също. По-важното е, че официално съобщих на господин Бейн Мадокс, че е свидетел във вероятно предумишлено убийство. — Разказах й измисленото си подозрение, че убиецът на Хари е някой от охраната му. — И тъй, в момента сме го поставили натясно.

— Убийството на федерален агент не е федерално престъпление — напомни ми Кейт.

— Е, би трябвало да бъде.

— Но не е. Юрисдикцията е на щатската полиция на Ню Йорк. С други думи, на майор Шефър — уведоми ме тя. — Не си ли го учил това в колежа по наказателно право?

— *Преподавам* го. А не го практикувам. Всъщност прикрил съм се чрез словесна атака, което е федерално престъпление. Мадокс обаче не е адвокат — добавих. — Той е заподозрян.

— Но си *има* адвокат.

— Не експлоатирай жестоко дребните риби.

Тя ме изгледа малко раздразнено, но отстъпи.

— Признавам, че е било добър ход. Тогава ли те покани на вечеря?

— Всъщност да. Ще събере част от информацията, за която го помолих.

— Да бе. Е, сега ще трябва официално да уведомиш майор Шефър и Том Уолш какви си ги надробил.

— Ще ги уведомя.

— Кога?

— По-късно.

Продължих да разказвам за какво разговаряхме с Мадокс, но не споменах момента, когато обмислях класическото просто решение на сложния проблем. Искаше ми се да кажа на своята жена и партньор: „Както Мадокс е решил проблема Хари Мюлер с четиринайсет грама олово, така аз реших целия проблем Мадокс за по-малко време, отколкото ми трябваше да вдигна мечето за косми от килима“. Но не го казах.

— Мадокс изрази съболезнованията си за Хари, макар да не беше в състояние да си спомни името му.

Кейт ме погледна.

— Искаше да знае дали има някакъв фонд, в който да участва.

Тя продължи да ме гледа и мисля, че заподозря, че съм си мислил за експедитивното правосъдие, прилагано от време на време спрямо убийците на ченгета.

— Обадох се на приятелката на Хари, Лори Баник — каза тя.

Това ме изненада, но си дадох сметка, че вече би трябвало да съм го направил.

— Много мило от твоя страна.

— Беше тежък разговор, но я уверих, че правим всичко възможно да разберем точно как е станало.

Кимнах.

— Лори ми каза да ти предам много поздрави. Радва се, че ти си се заел със случая.

— Каза ли й, че вече не работя по него?

— Не. — Кейт ме изгледа. — Последния път, когато направих справка, двамата с теб *работехме* по него.

Спогледахме се и разменихме нещо като усмивки. Смених темата.

— И тъй, Мадокс в момента се чувства притиснат и е възможно да направи нещо глупаво, отчаяно или умно.

— Мисля, че е направил и трите, като те е поканил на вечеря.

— *Нас*, скъпа. И мисля, че си права.

— *Зная*, че съм права. И тъй, защо просто не тръгнеш по свирката му и не се появиш? Или пък да направиш нещо по-умно, като например да *не се* появиш. Сега вече мога ли да се обадя на Том Уолш?

Не обърнах внимание на думите ѝ и продължих разказа си:

— Освен това направих добър оглед на задния двор на Мадокс от кабинета му на втория етаж. Има спално помещение, достатъчно да побере двадесет или тридесет души, но предполагам, че дежурните са не повече от половината. Освен това има една каменна постройка с три комина, от които бълваше дим, а пред нея беше паркирана сервизна кола на „Потсдам Дизел“.

Тя кимна и повтори:

— Може би сега е времето да споделим тази информация. Аз ще се обадя на Том, а ти звъни на майор Шефър.

— Добре. Първо ще се обадя на Ханк Шефър, така че да имаме повече неща, за които да си бърбим с Том Уолш.

Станах, отидох до телефона на бюрото и използвах телефонната си дебитна карта, за да се обадя в централата на щатската полиция в Рей Брук.

За детектив Кори майор Шефър беше на разположение.

— Къде сте? — попита веднага.

Включих на спикърфон.

— Не съм много сигурен, но гледам някакво меню на френски.

Майор Шефър не беше особено развеселен.

— Получихте ли съобщението ми, че колата ви е на Върха?

— Получих го. Благодаря.

— Приятелят ви Лайъм Грифит не е много доволен от вас.

— Да си го начука.

— Да му предам ли?

— Сам ще се погрижа. Между другото, ходих до Къстър Хил Клуб и не видях никакъв пост там.

— Там са били — отвърна той. — Изтеглих ги към шосе 56, защото черният джип продължаваше да обикаля наоколо. Разположил съм друг екип на просеката, ако някой реши да мине по нея.

— Добре. Някакви новини от хората ви?

— Никой не е пристигал в Къстър Хил Клуб с изключение на вас в бял хюндай на „Ентърпрайз“, а също и една сервизна кола на „Потсдам Дизел“. — Описа ми подробно собственото ми пристигане и заминаване и попита: — Какво правехте там, по дяволите?

— Ще стигна и дотам. Сервизната кола тръгнала ли си е вече?

— Не и при последната ми проверка преди пет минути. Никой друг не е напускал имота, така че предполагам, че онзи Путъов е все още там. Забелязахте ли някакви следи от него вътре?

— Не. Следиха ли ме, след като напуснах Къстър Хил Клуб?

— Не.

— Защо?

— Защото ми се обадиха директно от колата на пътя и ми казаха, че е автомобил на „Ентърпрайз“, нает от някой си Джон Кори. Казах им, че сте в играта.

— Добре. — Ако това бе истина, то щатската полиция не бе видяла размяната на колите на бензиностанцията на Руди. Ако ме пързеляше, значи знаеха за микробуса. Това обаче щеше да има значение само ако не се доверявах на майор Шефър. Освен това наистина щях да забележа, ако ме бяха следили.

— Какво правихте там? — отново попита майор Шефър.

— Преценявах заподозрения и събирах проби за анализ.

— Какви проби?

— Косми и власинки от килими.

Разказах му какво съм направил. Майор Шефър ме изслуша, след което попита:

— Къде са сега тези материали?

— У мен.

— Кога ще ми ги дадете?

— Мисля, че първо има за решаване един свързан с юрисдикцията въпрос.

— Не, няма. Убийството е щатско престъпление.

— Не сте го класифицирали като убийство — напомних му.

Последва мълчание — майор Шефър размишляваше върху последиците от изчаквателната си позиция.

— Бих могъл да ви арестувам за задържане на веществени доказателства — каза най-сетне.

— Бихте могли, ако можехте да ме намерите.

— Мога да ви намеря.

— Не. В бягането наистина съм добър — казах. — Ще помисля какво е най-добро за това разследване, както и за мен и партньора ми.

— Не мислете прекалено дълго. Какво каза Мадокс?

— Говорихме си за мечки. Уведомих го, че е свидетел в разследване на евентуално предумишлено убийство. — Обясних на майор Шефър как точно се бе стигнало дотам. — Сега трябва волно или неволно да ни сътрудничи, а освен това леко му подпалих чергата.

— Да. Разбирам как работи това, детектив — отвърна Шефър. — Благодаря ви. Откога убийството в щата Ню Йорк се води федерално престъпление?

— Откога смъртта на Хари Мюлер се е превърнала в убийство?

Майор Шефър очевидно не бе на седмото небе от мен и моите методи, така че не отговори на въпроса ми.

— Мадокс вече може и да сътрудничи на разследването, но вие никога няма да го видите отново в отсъствието на адвоката му — уведоми ме той.

Запитах се дали адвокатът на Мадокс ще идва на вечерята. Във връзка с това реших да не казвам на Шефър за поканата на Мадокс, докато не се окаже в непосредствена близост до Къстър Хил. Трябваше да знае къде се намирам в случай, че възникне проблем. Но не исках да научава *прекалено* рано в случай, че той или Грифит се превърнат в част от проблема, като ме арестуват.

— Добре, направих ви някои услуги, а вие ми отговорихте със същото — каза той. — Мисля, че в това отношение сме квит.

— Всъщност искам да ви помоля за още няколко услуги.

— В писмена форма.

— А след това и аз ще ви направя услуга.

Отговор не последва. Май беше вбесен. Въпреки това продължих:

— Като стана дума за дизел, разбрахте ли колко големи са онези генератори в Къстър Хил?

— Това защо трябва да е важно?

— Не зная дали е важно. Сигурен съм, че не е. Но видях онази постройка и...

— Да. Аз също я видях, когато ходих на лов.

Последваха няколко секунди мълчание, после той каза:

— Наредих да се обадят в „Потсдам Дизел“, но или моят човек е записал погрешно информацията, или оттам не са прочели правилно данните.

— В смисъл?

— Моят човек твърди, че му казали, че генераторите произвеждат две хиляди киловата. — Той направи пауза — *Всеки*. По дяволите, това е достатъчно за храненето на цяло градче. Трябва да е било двадесет киловата — най-много двеста. Или може би двайсет хиляди *вата*.

— Има ли разлика?

— Има, ако си пъхнеш оная работа в контакта. — Шефър смени темата. — Нека ви дам един съвет.

— Добре.

— Не сте в бизнеса само за себе си. Това е колективна работа. Върнете се в отбора.

Кейт вдигна ръка в знак на подкрепа.

— Малко е късно за това — отвърнах.

— Вие и жена ви би трябвало да дойдете *веднага* в централата.

Винаги е приятно отново да те канят у дома. Наистина е изкусително, но аз вече нямах доверие на семейството си.

— Мисля, че вече разполагате с всички федерални агенти, които ви трябва.

— Ще се срещна с вас някъде другаде и ще се погрижа да се чувствате... в по-голяма безопасност — предложи той.

— Добре. По-късно ще ви кажа къде да се чакаме.

Затворих, преди да успее да отговори, и погледнах към Кейт.

— Джон, мисля, че трябва да идем...

— Край на дискусията. Нова тема. „Потсдам Дизел“.

Вдигнах телефона и набрах номера, който бях запомнил от надписа върху сервизната кола.

— „Потсдам Дизел“ — обади се млад женски глас. — Казвам се Лу Ан. Какво обичате?

Включих спикърфона.

— Здравсти, Лу Ан. Обажда се Джо, домакинят на Къстър Хил Клуб.

— Да, сър.

— Ал преглежда генераторите.

— Проблем ли има?

— Не, но бихте ли извадили файловете за разходите и поддръжката?

— Момент.

Разнесе се музика и се обърнах към Кейт.

— Не съм в течение с ватозите, но Шефър не вярваше, че са шест хиляди... как ги нарече? Мегавати?

— Киловати — отвърна Кейт. — Хиляда вата са един киловат. Шест хиляди киловата са шест *милиона* вата. Една крушка обикновено е седемдесет и пет вата.

— Еха. Доста...

Лу Ан се обади отново.

— Пред мен са. Какво желаете?

— Ами, ако спре токът и пусна генераторите, ще мога ли да си приготвя кафе и препечени филийки за закуска?

Тя се разсмя.

— Ще успеете да пригответе кафе и препечени филийки за цял Потсдам.

— Сериозно? С колко *киловата* разполагам всъщност?

— Имате три шестнадесетцилиндрови дизелови двигателя модел „Детройт“, всеки от които е в състояние да задвижи генератор с мощност до две хиляди киловата.

С Кейт се спогледахме.

— Без майтап? Колко стари са тези генератори? Не е ли време да се сменят?

— Не. Били са инсталирани през осемдесет и четвърта... но с обслужването биха могли да издържат цяла вечност.

— А колко струва един нов?

— О... Не съм сигурна, но през осемдесет и четвърта цената им е била двеста четиридесет и пет хиляди.

— Единият?

— Да, единият. Днес... ами, много повече. Проблем с поддръжката ли има?

— Не. Ал се справя чудесно. Оттук го виждам как се поти. Кога ще приключи?

— Ами... разполагаме само с Ал и Кевин... за това ни се обадиха в неделя следобед и сме наистина заети... нали знаете, че плащате по

спешната тарифа?

С Кейт отново се спогледахме.

— Няма проблем — казах аз. — Всъщност пишете още хиляда долара на сметката на господин Мадокс за Ал и Кевин.

— Много щедро от ваша страна...

— Е, как мислите? Още един час?

— Не зная. Искате ли да им се обадя, или сам ще говорите с тях?

— Вие им се обадете. Вижте, довечера ще имаме голямо парти, така че може би ще е по-добре да дойдат отново някой друг път.

— За кога да запиша?

— За трийсет и първи ноември.

— Добре... О... ноември има само тридесет...

— Ще ви се обадя допълнително. Междувременно им кажете да привършват. Ще Изчакам.

— Момент, моля.

Неизвестно защо телефонът започна да свири „На хубавия син Дунав“.

— Трябваше да го направя още преди час — казах на Кейт.

— По-добре късно, отколкото никога — отвърна тя. — Шест хиляди киловата.

— Да. Защо слушам Щраус?

— Защото си на изчакване.

— Искаш ли да потанцуваме?

Лу Ан отново се включи.

— Е, имам добра новина. Приключили са и вече прибират инструментите си.

— Страхотно.

Мамка му!

— Мога ли да направя нещо друго за вас?

— Молете се за световен мир.

— Добре... много мило.

— Лу Ан, желая ви приятна вечер.

— И на вас, Джо.

Затворих.

— Това е първият случай в историята на света, когато поддръжката приключва работата си по-рано от заплануваното — отбелязах.

— Мадокс така или иначе нямаше да ги пусне да си вървят. Е, ако не бяхме сигурни, че сме гледали СНЧ антена, тази информация би трябвало да ни убеди.

— И без това бях убеден. Това беше необоримото доказателство. Ако довечера забележиш сребърните прибори да блестят, обади ми се.

— Джон, няма да ходим...

— Какви са лошите страни на отиването на вечеря там?

— Смърт, разчленяване, изчезване и развод.

— Ще го преживеем.

— Имам по-добра идея. Да се качим в буса и да потеглим към Манхатън. Веднага! Ще се обадим на Том по пътя...

— Забрави. Няма да изляза на шибаната магистрала и да говоря с Том Уолш по мобилния си телефон, докато тук хвърчат лайна. Всъщност истинската причина да отидем довечера в Къстър Хил Клуб не е вечерята или за да съберем повече данни, а да определим дали можем и трябва да арестуваме Бейн Мадокс за убийството на... съжалявам, за покушението срещу федерален агент Хари Мюлер.

Тя се замисли и отговори:

— Не мисля, че разполагаме с достатъчно доказателства или вероятна причина да...

— Майната им на доказателствата. Ние *имаме* доказателства. В ей тези пликосе. А вероятната причина е общият сбор от всичко, което видяхме и чухме.

Тя поклати глава.

— Арестът по *каквото и да било* федерално обвинение, особено на човек като Бейн Мадокс, ще бъде прибързан и ще ни навлече *истински* неприятности.

— Вече си ги имаме. Трябва да арестуваме този мръсник *тази вечер*. Преди да направи онова, което е замислил.

Тя не каза нищо и си помислих, че е приела аргументите ми.

— Добре, а сега да чуя лошата новина — казах с по-мек тон. — Така ще мога да взема рационално решение как да постъпим.

— Мислех, че вече си се сетил — каза тя.

— Нямаше да го казвам, ако се бях сетил. Чакай малко...

Мислих напрегнато цели десет секунди и мозъкът ми се опитваше да оформи нещо, но главата ми бе пълна с толкова много други неща, че накрая казах:

— Предавам се!

Тя отиде до бюрото и без да сяда, придърпа лаптопа.

— Нека ти покажа нещо.

Натисна няколко бутона на лаптопа и зареди някакъв текст.

— Това е непубликуван материал за Михаил Путьов, написан преди десет години.

Погледнах екрана.

— Е, и?

Тя обърна компютъра към мен.

— Авторът се казва Леонид Чернов, друг руски ядрен физик, който живее в Съединените щати. Текстът е от писмо до колегите му, в което възхвалява Путьов като гений и тъй нататък.

Не отговорих.

— А тук — Кейт превъртя екрана — Чернов пише, цитирам: „Путьов е много доволен от преподавателското си място и смята работата си за предизвикателна и даваща плодове, макар че човек може да се запита дали е толкова предизвикателна, колкото когато работеше в институт «Курчатов» по съветската програма за миниатюризация“. — Кейт ме погледна. — Край на цитата.

— Миниатюризация на какво?

— На ядрени оръжия. Като например ядрени артилерийски снаряди или мини. А също и куфари бомби.

Трябваше ми половин секунда да проумея чутото и се почувствах като изритан в чатала.

— Мамка му... — Гледах тъпо светещия екран на лаптопа и мислите ми бясно препускаха през всичко, което бяхме чули, открили, научили и подозирали.

— Джон, мисля, че в Лос Анджелис и Сан Франциско има ядрени бомби. В куфари.

— Мамка му!

— Не зная каква е последната дестинация или дестинации на тези оръжия, дали самолетите на Мадокс ще ги откарат дотам, или ще бъдат натоварени на кораб, или...

— Трябва да задържим самолетите.

— Направено е. Обадох се на моя приятел Дъг Стърджис, който отговаря за въздушния контрол в офиса в Лос Анджелис, и му казах да постави двата самолета под наблюдение в случай, че пилотите се появят, или да конфискува самолетите като вещественно доказателство по спешен федерален случай от първостепенна важност.

Кимнах. „Приятелят“ й Дъглас сто на сто беше някое бивше гадже от времето, когато бе работила в Ел Ей. Бях имал удоволствието да се срещна с тоя куроглавец, докато с Кейт гонехме Асад Халил из Калифорния, и не се съмнявам, че щеше да си строши задника от тичане за старата си мацка.

Въпреки това не виждах как Кейт може да даде ход на мащабна операция само с едно телефонно обаждане до някакъв помощник специален агент в Ел Ей. Вярно е, че механизмите на действие на ФБР си остават мистерия за мен, но все пак като че ли още си спомням йерархичната стълбица.

Попитах я за това.

— За Да избегна преминаването през Том Уолш, трябваше да моля — да умолявам Дъг — да гледа на това като на анонимно предупреждение за терористична заплаха. Това всъщност ще затъркаля топката още по-бързо, ако Дъг каже, че предупреждението звучало достоверно и тъй нататък.

— Ясно. И той ще го направи?

— Каза, че би могъл. Обясних му, че аз... и ти... имаме известни проблеми с доверието във ФКТС и тъй нататък, но че разполагам с изключително достоверна информация, че това *е много спешно*, че е в неговата юрисдикция и...

— Добре. Схванах. А той е и твой човек, така че е готов да заложи главата си за теб.

— Не би заложил главата си за никого. Но е длъжен да реагира на достоверна терористична заплаха.

— Аха. И освен това знае, че на теб може да се вярва.

— Можем ли да продължим нататък?

— Да. Просто исках да зная, че нещата са в подходящите ръце.

Тя продължи:

— Дадох на Дъг имената на Том Блек и Елуд Белман и му казах, че Блек вероятно ще отседне в хотел в Лос Анджелис, а Белман — в Сан Франциско, и че е необходимо пилотите да бъдат открити

възможно най-бързо. Казах му подозрението си, че в куфарите има атомни бомби.

Кимнах. Ясно бе, че това е правилен ход.

— Това привлече ли вниманието му?

Тя подмина въпроса ми.

— Обеща незабавно да започне издирването в Ел Ей, да се обади на офиса в Сан Франциско и да съобщи на всички местни правозащитни служби в двата града и предградията. Освен това ще говори с шефа си в Ел Ей и двамата ще се обадят на шефовете в Ню Йорк и Вашингтон. Дъг ще потвърди, че вярва в достоверността на информацията въз основа на специфичното й естество и тъй нататък, и ще опише какви мерки взема.

— Добре. Но ако се окаже, че четирите куфара са пълни с порнография за арабските приятели на Мадокс, Дъг ли ще опере пешкира? Или ще те изпее?

Тя ме погледна в очите.

— Мислиш ли, че съм сгрешила?

Замислих се за момент.

— Не. Мисля, че си права. Четири атомни бомби! С теб съм.

— Добре. Благодаря — отвърна тя и продължи: — Казах на Дъг да изиска повишаване на нивото на заплахата от вътрешен тероризъм.

— Това ще накара ония от офиса в Ел Ей да изпадат от сърфове си. Все пак обаче не е точно вътрешна заплахата — напомни ми.

— Не е. И Бейн Мадокс не е терорист... е, може пък и да е. Но не можех да реша как да класифицирам заговора да се изнесат от страната четири атомни бомби, така че казах на Дъг: „Приеми го като повишена вътрешна заплахата, докато смятаме, че куфарите са още в Ел Ей и Сан Франциско“.

— Добър ход.

— ФБР в двата града ще се свърже с всички местни таксиметрови компании и ще провери дали някой от шофьорите няма да се сети да е качвал на летището мъж с голям черен кожен куфар. Но мисля, че това е донякъде излишно, защото, както знаеш, много от шофьорите са чужденци и не обичат да говорят пред полицията и ФБР.

Това трудно можеше да се нарече политически коректно изявление от страна на федерален служител, но ситуацията беше

напечена и се налагаше дори федералните да се върнат в реалния свят.

— Имаме по-добро описание на куфарите, отколкото на пилотите и вторите пилоти — продължи тя. — Помолих Дъг да се обади във ФАА и да поиска снимките от удостоверенията на Блек и Белман незабавно да бъдат пратени по имейла на ФБР в Ел Ей и Сан Франциско. И тогава за свое най-голямо изумление научих, че пилотските книжки нямат снимки.

— Сериозно? Пореден невероятен пример на безумната глупост на ФАА в епохата след единайсети септември.

— Именно. Затова използвах записаните във ФАА адреси на пилотите, за да се добера до *шофьорските* им книжки със снимките. Блек живее в Ню Йорк, а Белман — в Кънектикът.

— Виждам, че си била доста заета, докато ме е нямало.

— Станах наистина много заета, след като си дадох сметка, че може би си имаме работа с атомни бомби в куфари.

— Аха. И как е Дъг?

— Бях прекалено заета, за да го питам. Но ти праща много поздравя.

— Много мило. — Да си го начука. — Доволен ли остана, че му казваш как да си върши работата?

— Джон, аз имах информацията и бях мислила върху всичко това, а той беше... ами, зашеметен. Така че да, оцени намесата ми.

— Добре. — Спомних си също, че изглеждаше откровен тъпак.

Замислих се за това ново и неочаквано развитие на нещата и умът ми се опита да изчисли всички ъгли, уравнения и възможности.

— Ако пилотите са отишли в хотели и ако това е някаква тайна мисия на Мадокс, каквато изглежда е, то най-вероятно и четиримата са се регистрирали с фалшиви имена.

Тя кимна.

— Ние обаче имаме истинските имена на двамата пилоти, така че от ФБР ще намерят снимките им съвсем скоро, ако вече не са го направили. Дъг поиска от окръжния офис в Кингстън в Ню Йорк да пратят агент в базата на ГОКО на летище „Стюарт“, който да разбере кои са били вторите пилоти.

— Умно.

Изглеждаше, че този край на проблема е покрит, но си помислих, че откриването на тези четирима пилоти няма да е лесно, особено ако

Мадокс им е заръчал да се спотайват, да не отговарят на мобилните си телефони, да си стоят в хотелските стаи, да използват фалшиви самоличности и тъй нататък.

— За съжаление атомните бомби — ако наистина в куфарите има точно това — може вече отдавна да не са у тях — каза Кейт.

— Това са куфари бомби. Наричай нещата със собствените им имена.

— Добре, добре. Мадокс ще ги изнесе някъде извън страната. Аз лично предполагам, че в Близкия изток или в някоя друга ислямска страна. Обадих се в Гарет Авиейшън Сървис и ми казаха, че „Чесна Сайтейшън“ не е в състояние да прекоси Тихия океан, освен ако не тръгне на север по Западния бряг до Аляска, през Алеутските острови, Япония и тъй нататък. Това ще означава прекалено много спирания за презареждане, без да се броят митническите проверки. Затова мисля, че тази версия трябва да се изключи.

Кимнах и обмислих всичко това. Двете чесни на Мадокс бяха кацнали в неделя вечерта в Ел Ей и Сан Франциско. Пилотите и вторите пилоти не бяха оставили местни адреси, но бяха посочили, че ще излетят в сряда — утре — и ще се върнат в Ню Йорк. И бях сигурен, че си *мислят*, че ще излетят, а може би и наистина щяха. Междувременно обаче къде се намираше товарът им? Най-вероятно вече не беше у тях.

— Мисля, че Мадокс ще използва, или вече е използвал, един от собствените си танкери, за да пренесе бомбите някъде — казах. — Именно *затова* самолетите са кацнали в пристанищни градове.

Кейт кимна.

— Стигнах до същото заключение и помолих Дъг да започне претърсване на корабите и контейнерите и в двете пристанища, като започне с корабите, собственост на ГОКО. Това е огромен труд — ненужно отбеляза тя. — Но ако успеят да задействат бързо хората от ЕЯБ и пристанищната охрана, които също имат детектори на гамалъчи и неутрони, може и да извадим късмет.

— Да... но ще трябва да проверят не само корабите и контейнерите, но и складовете и камионите... а доколкото знаем, тези бомби могат бъдат пратени и по въздуха.

— Проверяват се също и всички летища в района.

— Добре. Но това наистина прилича на търсене на игла в купа сено.

— Тези иглички са радиоактивни и имаме по-добър шанс да ги открием.

— Може би, ако все още са в Ел Ей и Сан Франциско. Но ето ти един по-вероятен сценарий — бомбите вече са на път по море или въздух към крайните си дестинации. Все пак минали са почти два дни, откакто са пристигнали на Западния бряг.

— Може и да си прав, но за всеки случай трябва да ги потърсим в тези градове. По-лесно ще е да се намерят пилотите, особено ако утре се появят на летищата.

— Да. Добре, ето как стоят нещата и с въпросните пилоти. Няма да е зле да ги открием, но не мисля, че ФБР ще ги открие заедно с куфарите. Пилотите обаче ще знаят къде са ги предали, или може би кой ги е взел. Но най-вероятно следата ще прекъсне там. За съжаление, движим се със закъснение около четиридесет и осем часа и следващия път тези куфари ще бъдат видени във формата на четири атомни гъби над Пясъчната страна.

— Надявам се да не е така.

— Да бе.

Е, ясно беше, че Кейт и който и да беше там в Ел Ей бяха направили всичко по силите си в последния момент, при това бяха свършили добра работа — макар да не ставаше дума за нещо сложно като космонавтика или ядрена физика. Това си е стандартна работа на полицията и ФБР и щеше да приключи с намирането на четиримата пилоти, а вероятно дори и на някаква допълнителна информация за куфарите бомби. Проблемът обаче бе — както винаги — времето. Мадокс бе започнал играта още преди пристигането на гостуващия отбор и беше направил точки, преди противникът да излезе на стадиона.

Възможно бе да има и добра новина. Слаба брънка в ядрената верига.

— СНЧ предавателят. По *такъв* начин ще бъдат взривени бомбите.

Тя кимна.

— Точно *това* е предназначението на СНЧ предавателя. Явно всяка бомба има свръхнискочестотен приемник, свързан с детонатора.

Както стана ясно, СНЧ вълните могат да обиколят целия свят и да проникнат навсякъде. И когато бомбите се окажат там, където Мадокс иска да са, той ще изпрати кода оттук и в рамките на един час сигналът ще стигне до куфарите, където и да се намират.

— Да. Значи излиза, че кучият му син е построил тази сложна СНЧ станция преди почти двадесет години, за да изпраща фалшиви съобщения на американския подводен флот, за да започне Трета световна война. Това обаче не се е получило и затова сега е измислил друг начин да накара инвестицията си да се изплати.

Кейт кимна.

— Сега вече всичко придобива смисъл.

— Да... А Путьов е човекът, който е направил нужното, за да могат тези бомби куфари да се взривят по СНЧ сигнал.

— Освен това в интернет открих, че миниатюрните ядрени оръжия се нуждаят от редовна профилактика, така че това също е било работа на Путьов.

— На покойния доктор Путьов.

Кейт кимна.

— Къде, по дяволите, Мадокс е намерил тези атомни бомби? — попитах риторично. И сам си отговорих: — Предполагам, че са били изложени за продан от новите ни приятели в Русия, поради което Мадокс е наел руснак. По дяволите, аз не мога да си намеря дори един добър шведски механик за старото ми волво, а шибаният Мадокс се е уредил с руски ядрен физик да му настройва атомните бомби. Въпрос на пари.

— Парите и лудостта не са добра комбинация.

— Знам... И тъй, предполагам, че след няколко дни... или няколко часа... четири града ще бъдат сполетени от сериозна беда. Ислямски градове. Нали?

— Да. Какви други?

Замислих се кой ли би могъл да попадне под прицела на Мадокс. Потенциалните цели обаче бяха прекалено много, за да се преброят. А и зависеше в известна степен дали бомбите се транспортират по въздух, или по вода, или пък по някаква комбинация от въздух, вода и суша. Не бих изключил възможността този тип да гръмне Мека или Медина, но може пък да ставаше въпрос за чисто делова сделка и да си

е избрал петролни центрове в страни, които са го вбесили. В крайна сметка какво значение имаше?

— Е, мисля, че направих всичко, каквото можах, а Дъг ще направи всичко, което *той* може — каза Кейт.

— Да... — Погледнах си часовника. — Това ще създаде работа на офиса в Ел Ей до часа им за вечерна аеробика.

— Джон...

— А по въпроса кой какво знае и откога... Вашингтон определено *знае* нещо за това. Просто са забравили да ни го кажат.

Отговор от страна на специален агент на ФБР Мейфийлд не последва.

— Само така назначението на Хари има някакъв смисъл — продължих. — Министерството на правосъдието, а следователно и ФБР във Вашингтон, знаят какво е замислил Мадокс. Прав ли съм?

— Не зная. Но, както ти казах, това е нещо много по-голямо, отколкото предполагаше ти, когато започна да си пъхаш носа в разследване на министерството на правосъдието.

— Мисля, че това е ясно и на двама ни. Ето ти две конспиративни теории. Първата е, че правителството знае какво става в Къстър Хил и Хари е бил жертвеното агънце, изпратено там, за да даде на ФБР повод да разбие вратата на Мадокс и да го арестува. Втората обаче е по-добра — правителството знае какво става в Къстър Хил и Хари е бил жертвеният агнец, изпратен там, за да накара Мадокс и приятелчетата му да си размърдат задниците и да натиснат спусъка на тези бомби.

Кейт поклати глава.

— Това е безумно.

— Така ли? Да виждаш щурмови групи на ФБР да се спускат върху Къстър Хил Клуб?

— Не... но... може просто да чакат удобния момент.

— Ако е вярно, може малко да са прекалили с чакането. Хари е бил в Къстър Хил в събота сутринта. Срещата на Мадокс с приятелите му се състояла в събота и неделя. Путъов се е появил в неделя сутринта, за да настрои бомбите. Вечерта самолетите на Мадокс кацат на Западния бряг. Понеделник вероятно е бил денят, в който бомбите са поели по пътя си към Пясъчната страна. Днес е вторник и „Потсдам

Дизел“ приключват с настройката на генераторите. Значи по някое време през нощта или утре трябва да очакваме взрива.

Кейт не отговори.

— И Мадокс не действа самичък. Не е случайно, че сред гостите му са били двама, а може би трима или дори повече високопоставени хора в правителството. По дяволите, доколкото ни е известно, дори директорите на ФБР и ЦРУ са замесени. А може да стига дори по-високо.

Тя се замисли за няколко секунди.

— Добре... но има ли значение в момента кой друг е замесен с Мадокс или кой знае за това? Важното е, че ако наистина става дума за това, което изглежда, то съм постъпила правилно, като се обадох в офиса на ФБР в Ел Ей...

— Предполагам, че не си казала на приятеля си за Мадокс, СНЧ, откъде се обаждаш или...

— Не... защото... исках първо да говоря с теб. Ами ако греша? Искам да кажа, ако се замислиш, *би могло* да има и друго обяснение за всичко...

— Кейт, *не грешииш*. *Ние* не грешим. *Хари* не е грешал. Всичко е съвсем ясно. Мадокс, бомба, СНЧ. Плюс Путъов.

— Зная. Зная. Добре, значи трябва да се свържем с Том Уолш и да го накараме *той* официално да уведоми централата на ФБР за източника на тази информация, тоест за мен... и теб... и че се основаваме на...

— Да. — Пак си погледнах часовника. 18:10. — Действай. Аз съм канен на вечеря.

— Не. Няма да ходиш там!

— Скъпа, Мадокс настройва СНЧ предавателя си и чака някакво съобщение, че четирите му куфара бомби са там, където трябва да са. После сигналът ще поеме бавно през континента и Тихия океан, или от другата страна през Атлантика, докато не бъде приет от СНЧ приемниците в четирите куфара. Милиони хора ще умрат, а радиоактивният облак ще се разнесе по цялата планета. Най-малкото, което мога да направя, е да се опитам да спра всичко това при самия му източник.

— Ще дойда с теб.

— Не. Ще се обадиш на службите и ще ги пратиш към Къстър Хил Клуб без никакво шибано разрешително за обиск, вероятна причина или друга подобна глупост. Ще им кажеш самата истина — че на територията на имота има федерален агент, който е в опасност.

— Не...

— Обади се на Уолш, на Шефър, дори и на местния шериф, ако се наложи. Обади се и на Лайъм Грифит и му кажи къде може да намери Джон Кори. Само че ми дай половин час преднина.

Тя ме гледаше и мълчеше.

Отидох до кухненската маса и се приготвих: напълних двата пълнителя за глока и пяхнах двете мечешки гръмчета в джоба на якето заедно с една химикалка. Накрая обух и новите си чорапи, които вече май не бяха толкова важни. Не можех да измисля за какво може да ми потрябва въздушният клаксон, но все пак го взех в случай, че свирката на микробуса на Руди не работи.

Докато се занимавах с всичко това, Кейт блъскаше по клавиатурата на лаптопа.

— Какво правиш? — попитах.

— Пиша имейл на Том Уолш. Казвам му да се обади на Дъг в Ел Ей и че аз съм източникът на информацията.

— Не го пращай, докато не ти се обадя. Надявам се Уолш да проверява пощата си вечер.

— Обикновено го прави.

Между другото, ФБР продължава да има единствено вътрешна, или „сигурна“ електронна поща и колкото и невероятно да звучи, Кейт не можеше да прати съобщението на Уолш по служебния му акаунт и не бе в състояние да се свърже или да прати копие на никой друг в службата — например на дежурния агент. Затова трябваше да прати съобщението на личния имейл адрес на Уолш и да се надява, че той го проверява редовно. И всичко това цяла година след 9/11!

— Добре — казах. — Ще ти се обадя по мобилния, когато приближа Къстър Хил Клуб.

— Чакай малко. Добре, пуснах го като задача. Ще бъде изпратено в седем вечерта. — Кейт изключи лаптопа, премести го на кухненската маса и си облече велуреното яке. — Кой ще кара?

— Тъй като съм единственият, който ще ходи, най-вероятно аз.

Тя прибра кутията с патрони в чантата си при двата пълнителя, взе лаптопа и тръгна към вратата. Задържах я за ръката.

— Къде тръгна?

— Каза, че Мадокс *специално* ме е поканил, скъпи — напомни ми тя. — И искаше да дойда. Е, идвам.

— Ситуацията се промени — казах.

— Определено. Тук направих всичко, каквото можех. Ти ни наикисна в лайната през последните два дни и ни докара дотук. Сега искам да участвам. А ти прахосваш време. — Тя издърпа ръката си, отвори вратата и излезе. Последвах я.

Вече беше тъмно и студено.

— Оценявам загрижеността ти за мен, но... — започнах, докато вървахме към микробуса.

— Това е свързано повече с мен, отколкото с теб. А и ми трябва малко разнообразие.

— О...

— Не аз работя за теб. Ти работиш за мен.

— Е, технически погледнато...

— Ти ще караш.

Седна отдясно, аз седнах зад волана и запалих.

Обърнах микробуса и потеглихме към главната постройка.

— Освен това аз съм загрижена за теб — каза Кейт.

— Благодаря.

— Имаш нужда от надзор.

— Не зная дали...

— Спри.

Спрях пред къщата на Уилма и Нед.

— На — каза Кейт и ми натика лаптопа в ръцете. — Върни го на Уилма. Има десет минути, преди търгът ѝ да приключи.

Нямах представа какво означава това, но ми се стори важно, така че взех лаптопа, слязох и звъннах на вратата.

Тя се отвори и на прага застана Уилма. Приличаше на Уилма и не бих пожелал да се боря с нея за лаптопа.

Огледа ме от глава до пети, после хвърли поглед към микробуса, видя Кейт и каза:

— Не искам неприятности.

— Аз също. Добре, ето лаптопа ви. Благодаря.

— Какво да кажа, ако съпругът ѝ се върне и започне да я търси?

— Истината — отвърнах. — Направете ми една услуга. Ако не се върнем до сутринта, обадете се на майор Ханк Шефър в централата на щатската полиция в Рей Брук. Шефър. Става ли? Кажете му, че Джон е оставил някои неща за него в Езерната къща. И успех на търга.

Тя погледна часовника си, възкликна: „О... Боже...“ и затръшна вратата.

Върнах се в микробуса и потеглихме.

Кейт зареждаше двата пълнителя.

— Ама че мазен микробус!

— Мислиш ли?

Помислих за кратката си среща с Уилма.

— Ще се върнем преди сутринта — каза Кейт.

Оптимистка.

Часовникът на таблото показваше 15:10, което не можеше да е истина. Според ръчния ми часовник беше 18:26 и явно щяхме по светски начин да закъснеем за коктейла.

Имах чувството, че на някакво неизвестно място тиктака друг часовник.

— Какво написа в имейла до Уолш? — попитах.

— Казах ти.

— Надявам се, не си споменала, че отиваме в Къстър Хил Клуб на коктейл и вечеря.

— Споменах.

— Не трябваше. Сега хайката ще ни засече. Или ще ни изпревари.

— Не, няма. Казах ти, че пуснах имейла като задача, която ще се изпълни по-късно. Изпращане със закъснение, в седем часа.

— Изобщо не съм чул такова нещо.

— Специално е разработено за ситуации като тази и за хора като теб.

— Сериозно? Хитра работа.

— Искаш да си *вътре* в Къстър Хил, преди някой да разбере, че дори отиваш там — обясни тя. — И по времето, когато Том Уолш прочете съобщението ми, ние, да се надяваме, вече ще решаваме някои въпроси на място. Нали така?

— Така.

— И ще сме герои.

— Да.

— Или трупове.

— Е, стига си мислила негативно.

— Искаш ли да обърнеш?

Погледнах напред.

— Защо? Забравил ли съм нещо?

— Джон, не мислиш ли, че моментът е може би подходящ да си седнеш на задника?

— Не, не е подходящ. За да ми досаждаш ли дойде, или за да ми помагаш?

— За да ти помагам. Но ако продължиш към централата на щатската полиция, ще реша, че това е много умно от твоя страна.

— Не: ще си помислиш, че съм пъзливо безволево мекотело.

— Никой не би могъл да нарече точно *теб* по този начин. Но понякога, като сега например, благоразумието е за предпочитане пред храбростта.

— Някои мекотели казват така. Виж какво, не съм глупак. Но това е *лично*, Кейт. Свързано е с Хари. Освен това налице е елементът време. СНЧ станцията е или ще бъде приведена в работно състояние и не знам дали някой от правозащитните служби ще успее да стигне до Къстър Хил по-бързо от нас, а ние и без това сме *поканени*.

— Това може да е, но може и да не е вярно.

— Вярното е, че искам парче от кучия му син, преди някой друг да успее да се докопа до него.

— Зная. Но дали си склонен да рискуваш и да допуснеш възможен ядрен инцидент само за да изпълниш личната си вендета?

— Виж какво, *ти* пращаш имейла със закъснение.

— Аз *мога* още сега да се обадя на майор Шефър или Лайъм Грифит — посочи тя.

— Ще го направим точно преди да влезем в Къстър Хил. Засега трябва да стигнем дотам без проблеми.

— Мислиш ли, че Мадокс ще изпрати СНЧ сигнала тази нощ?

— Не зная. Но трябва да приемем, че поканата към нас е свързана по някакъв начин с графика му. Включи радиото и виж дали няма извънредни новини за ядрени взривове някъде. Ако има, мога да намаля и да не се притеснявам, че закъсняваме за вечеря.

Тя включи радиото, но не стана нищо.

— Не работи.

— Може би СНЧ вълните са заглушили КВ и УКВ. Провери на СНЧ канала.

— Много смешно.

Вече бях на шосе 56 в посока към Саут Колтън. Извадих ключовете на хюндая от джоба си и ги пяхнах в ръката ѝ.

— Спирам при бензиностанцията на Руди, ти взимаш хюндая и продължаваш към щатската полиция.

Тя отвори прозореца и изхвърли ключовете.

— Това ще ми струва петдесет долара.

— Добре, Джон, ще стигнем там след двадесет минути. Дай да използваме това време да решим какво следва да очакваме и какво

трябва да кажем и да направим. Освен това трябва да обсъдим планове за действие в непредвидени ситуации и каква е целта ни там.

— Имаш предвид ловен план ли?

— Да, ловен план.

— Аз пък си мислех, че ще импровизираме.

— Не съм на това мнение.

— Добре... значи първо, не позволявай проверка с металотърсач.

И в никакъв случай — претърсване.

— Това се разбира само по себе си.

— Не ми се вярва да се опитат, освен ако всички преструвки, че сме поканени на вечеря, не отпаднат.

— А ако опитат?

— Е, ако поискат оръжието ни, ще им покажем и пистолетите, и значките си.

— А ако се десетима, въоръжени с пушки?

— Тогава влизаме в режим федерален агент и им казваме, че са арестувани. И да не забравяме да споменем на Мадокс, че цялата Група Б на щатската полиция в Ню Йорк знае къде сме. Това е един от основните ни козове.

— Зная. Но всъщност все още никой не знае накъде сме тръгнали. Ами ако на Мадокс не му пука кой знае къде сме? Ако Ханк Шефър е в кухнята и готви, а шерифът приготвя коктейлите? Ами ако...

— Не изкарвай Мадокс някакъв титан, особено на мисълта. Наистина е умен, богат, силен и безскрупулен. Но не е Супермен, скъпа — казах и добавих: — Аз съм Супермен.

— Добре тогава, Супермен, какво още трябва да направим, за да си останем живи и здрави?

— Не си поръчвай замразено дайкири или нещо, в което може да се сложи дрога — посъветвах я. — Пий от онова, което пие и той. Същото се отнася за храната. Внимавай. Спомни си за Борджиите.

— *Ти* си спомни за Борджиите. Джон, кълна се, би ял чили и хотдог дори и да *знаеше*, че в тях има отрова.

— Не е лош начин да си отидеш. Добре, а сега за поведението ни — продължих инструктажа. — Това е приятелска среща, смесена с неприятната работа на федерално разследване. Така че действай съгласно това.

— В смисъл?

— В смисъл, правилната комбинация да си едновременно любезна и твърда. Мадокс обича скоча — продължих. — Опитай да прецениш доколко е трезвен. Ако не пие прекалено много, приеми го като знак за опасност.

— Ясно.

Обсъдихме още няколко точки от етикета, за които вероятно не се споменава в наръчниците за добрия тон.

След като приключихме урока „Как да се държим в обществото“, Кейт се върна към школата за оцеляване.

— Кажй сега за мечешките гръмчета.

— Хитри неща. — Дадох й едното и й обясних как се зарежда и се стреля, както и че би могло да послужи в краен случай, ако все пак успеят да ни лишат от железариите. — Може да мине при обиск, понеже прилича на джобно фенерче. Е, ти можеш да си го пъхнеш и между краката.

— Да ти кажа ли ти къде да си пъхнеш твоето?

— Говоря сериозно.

Прехвърлихме някои възможни сценарии, някои непредвидени ситуации и някои резервни планове.

— Първоначалният ми замисъл — продължава да ми харесва — беше да нахълтаме през оградата, да съборим един-два стълба на антената и/или да извадим генераторите от строя.

Тя не отговори.

— Това е съвсем пряко решение на СНЧ проблема — настоях аз. — *Това* е слабата връзка в плана на Мадокс да взриви куфарите бомби. Не съм ли прав?

— Ами ако не са куфари бомби? Ами ако антената не е СНЧ станция?

— Е, тогава се извиняваме за щетите и предлагаме да заплатим стълбовете и генераторите.

Оставих думите си да висят във въздуха, но Кейт не заговори и накрая извадих картата на Къстър Хил и я сложих в скута й.

Тя я погледна.

— Откъде го взе това?

— Хари ми го даде.

— Взел си го от моргата?!

— Не беше описана...

— Взел си вещественно доказателство?!

— Стига с тия феберейски глупости. Взех я *назаем*. — Потупах картата в скута ѝ. — Има една стара просека от източната страна на имота, която стига до самата ограда и продължава след нея. Значи ще тръгнем по нея, ще избием оградата, а стотина метра нататък излизаме на обиколния път, който свързва всички стълбове. Виждаш ли го?

Тя гледаше не картата, а мен.

— И тъй, излизаме на пътя, прицелваме се в един стълб и го блъскаме с микробуса — продължих аз. — Ясно ли е? Стълбът пада, жиците се късат и СНЧ станцията е свалена от ефир. Какво ще кажеш?

— Освен че си е чиста проба лудост, не мисля, че този микробус може да събори здраво забит стълб.

— А, може, може... Нали затова го взех *назаем*.

— Джон, израснала съм на село в Минесота. Виждала съм микробуси и пикапи да се блъскат в стълбове. Стълбовете обикновено излизат победители.

— Сериозно? Направо да не повярваш.

— И дори стълбът да се счупи, жиците обикновено издържат и стълбът увисва на тях.

— Без майтап? Трябваше да говоря с теб, преди да го намисля тоя номер.

— А ако жиците *наистина* се скъсат, ще се изпържим.

— Хм, права си. Лоша идея. Добре тогава, ако погледнеш картата, ще видиш постройката с генераторите — продължих. — Виждаш ли я? Ето тук.

— Гледай пътя!

— Значи сградата е от камък, със стоманена врата и стоманени капаци на прозорците. Но слабата брънка са комините...

— Това не беше ли в историята за трите прасенца?

— Да. Но ние няма да влизаме през комина. Ще се качим на покрива от покрива на микробуса, ще запушим комините с якетата си, както е трябвало да направи глупавият вълк, пушекът се връща обратно и генераторите се гътват.

— Имаме обаче три комина и само две якета.

— Отзад има одеяло и достатъчно боклуци, за да оправим и сто комина. Какво ще кажеш?

— От техническа гледна точка изглежда осъществимо. Взел ли си обаче под внимание десет или двадесет души от охраната с джипове и карабини?

— Да. Точно затова купих още патрони.

— Ясно. Добре, да кажем, че това проработи — а може и да не проработи. Пак ли ще се явим на главния вход за вечеря?

— Зависи от резултата от състезанието по стрелба с охраната. Ще импровизираме.

— Хм, това вече приличаше на план. Къде каза била онази просека?

Май ставаше саркастична. Да имаш жена за партньор си има своите предимства и недостатъци. Дамите имат склонност да са практични и предпазливи. Момчетата обикновено са глупави и безразсъдни, което може би обяснява факта защо жените на тази планета са повече от мъжете.

— Е, това беше просто идея — казах. — Мислех си за нея, преди да ни поканят на вечеря.

— Не зная как си успял да оживееш, че да те срещна. Надявах се, че еволюцията и естественият отбор са решили проблема с хора като теб.

Естествено не отговорих.

— Обаче повдигаш важен въпрос — продължи тя. — СНЧ системата. Най-слабото звено в станцията не са стълбовете, жиците или генераторът. А преподавателят.

— Виж, тук си права.

— Предполагам, че е в самата хижа.

— Най-вероятно. Там ще е на сигурно място, далеч от любопитни погледи.

— Именно. Може да е в мазето. В противоатомното скривалище. Кимнах.

— Може би.

— И тъй, ако искаш да изключиш СНЧ станцията на Мадокс, това трябва да стане именно *там*.

— Абсолютно — съгласих се. — Извинявах се, че ти се налага да отидеш до дамската тоалетна — Мадокс знае, че това означава, че ще отсъстваш между петнадесет и двадесет минути, — намираш преподавателя и го разбиваш на парчета.

— Добре. А ти ме прикриваш, като си пъхаш мечешкото гръмче в задника и стреляш.

Тази вечер Кейт Мейфийлд имаше много странно чувство за хумор. Сигурно това бе нейният начин да се справя със стреса.

— Както вече споменах, истинската причина за тази визита не е дружеска. Целта ѝ е да арестуваме Бейн Мадокс за... дай ми някое федерално престъпление, което ще свърши работа.

— Отвличане. Трябвало е да отвлече Хари, преди да извърши покушение срещу него.

— Да. Отвличане и покушение. А щатът го съди за убийство.

— Правилно.

Всъщност, ако Мадокс ме провокираше и по най-малкия начин, не би трябвало да се тревожи за *каквото и да било* съд.

— Хубаво е да си женен за адвокатка — споделих аз.

— На теб ти *трябва* адвокат по дваайсет и четири часа в денонощието, Джон.

— Така си е.

— Освен това, за да арестуващ някого, трябва да разполагаш и с нещо друго освен подозренията си.

— Ако не го арестуваме сега, би ли поела отговорността за четири ядрени експлозии утре? Или *тази нощ!*

— Не, но... като оставим законовите основания настрана, арестът в Къстър Хил Клуб не ми се струва лесна работа. Ние сме само *двама*, а те са много.

— Ние сме законът.

— Знам, Джон, но...

— Носиш ли си картичката, за да му прочетеш правата?

— Отдавна мога да се оправям и без картичката.

— Добре. Носиш ли белезници?

— Не. А ти?

— Не. Трябваше да вземем лейкопласта... Хм, може пък Мадокс да е запазил оковите на Хари. А може пък просто да го изрита в топките.

— Не ми се прави на корав пич.

— Ами такъв съм си.

— Знам. Я ми кажи, защо са ни тези мечешки гръмчета? Имаме *пищови* и *значки*. Нали?

— Ами...

— Да — ами. Добре, Джон, с теб съм. Но не ни вълличай в нещо, от което да не можеш да ни измъкнеш.

Май вече го бях направил, но си премълчах.

— Просто стой нащрек и бъди готова — като при всеки труден арест. Ние сме законът, а той е престъпникът — казах.

Тя каза само три думи:

— Не забравяй Хари.

Погледнах я.

— Кейт, именно затова действаме сами. Наистина искам лично да му натрия носа. Само аз. И ти, стига да искаш.

Погледнахме се в очите и тя кимна.

— Карай.

Изглеждаше малко нервна, но същевременно и нетърпелива да види какво ще стане. Много добре познавам това усещане. Не сме в този бизнес заради парите. По-важна е тръпката и моментите като този.

Дълг, чест, родина, служба, истина и правосъдие са хубави неща. Само че не можеш да ги откриеш, като седиш на бюрото си.

Накрая закарваш пицкова и значката си на бойното поле с единствената цел да се изправиш срещу лошите. Срещу врага. Няма друга причина да стоиш на фронтовата линия.

Кейт го разбираше. Аз го разбирах. А след около час щеше да го разбере и Бейн Мадокс.

Минахме покрай потъналата в мрак бензиностанция на Руди и навлязохме в територията на резервата.

Приблжихме Голия път и видяхме край него спрял пикап на някаква електрическа компания с мигащи светлини. Сигурни бяхме, че това е колата на наблюдателния екип на щатската полиция. Намалих, за да се уверя, че ще ме видят да завивам по Голия път.

— Добре — казах, докато се движехме през тунела в дърветата, — обади се на щатската полиция и им кажи, че трябва да говоря много спешно с майор Шефър.

Кейт извади мобилния си телефон от чантата и го включи.

— Нямам покритие.

— Как така? Предавателят на Мадокс е само на шест километра.

— Нямам покритие.

Извадих своя телефон и го включих. Без покритие.

— Може би трябва да се приближим повече — казах и ѝ дадох телефона си.

Завих в просеката.

— Още няма покритие — каза Кейт, гледаше двата апарата.

— Добре... — Приближавахме Гьола на Макюън, така че намалих и включих дългите светлини с надеждата да открия колата на наблюдаващия екип, но на кръстопътя нямаше никого.

Завих наляво и си погледнах часовника. Беше 18:55. След няколко минути приплжихме светлините и предупредителните знаци на портала на Къстър Хил.

— Как е покритието? — попитах.

— Липсва.

— Как е възможно?

— Не зная. Може би предавателят на Мадокс има проблем. Или просто е изключен.

— Защо ще го изключват?

— Искаш ли да се махаме? — попита тя.

— Не. И остави телефоните включени.

— Добре. Но никой няма да може да приеме сигнал оттук, освен ако предавателят на Къстър Хил не се включи отново.

— Може да е временна повреда. — Съмнявах се. Сега, когато искахме да бъдем открити, ни беше наложено електронно мълчание. Стават и такива гадости.

Намалих при гърбицата и спрях при знака. Портата се отвори съвсем малко и видях любимия ми охранител на светлината на прожектора при входа. Тръгна към нас, а аз затъкнах глока в колана си.

— Бъди нащрек — казах на Кейт.

— Добре. Питай го дали не можеш да използваш стационарния му телефон, за да звъннеш на щатската полиция и да им кажеш, че вече сме дошли.

Пренебрегнах сарказма ѝ. Гледах как маймуната от охраната крачи небрежно към нас.

— Както и да е, поне съм сигурен, че екипът на магистралата ни е забелязал.

— Не се и съмнявам, Руди.

— Ох... Ох, мамка му! Ама че съм тъп!

Тя ме потупа успокояващо по ръката.

— Всички си имаме пристъпи на идиотизъм, Джон. Просто ми се искаше да не беше избрал точно този момент.

Не отговорих, но мислено се зашлевих през лицето.

Неонацистът стигна до микробуса и свалих прозореца. Той като че ли се изненада да ме види в кола, която очевидно познаваше като колата на Руди. Погледна Кейт и каза:

— Господин Мадокс ви очаква.

— Сигурен ли си?

Той не отговори, просто ни гледаше и ми се прииска да смажа идиотското му лице. Погледнах табелката с името му. Мама и тате бяха кръстили малкото си момченце Лутър. Сигурно не бяха знаели как се пише Луцифер.

— Някой друг ще идва ли за вечеря, Луцифер?

— Лутър. Не. Само вие.

— Сър.

— Сър.

— И „госпожо“. Дай да пробваме отново.

Той пое дълбоко дъх, за да ми покаже, че се опитва да се владее, и каза:

— Само вие, сър, и вие, госпожо.

— Добре. Упражнявай се.

— Да, сър. Знаете пътя. Сър. Моля, този път карайте бавно и внимателно. Сър.

— Да го духаш.

Продължих към портата, която вече се бе отворила напълно.

— Какво искаше да каже с това „този път“? — попита Кейт.

— О, с приятелчето му там — намалих край колибата и изсвирих с въздушния клаксон през прозореца към другия от охраната, което го накара да подскочи на поне метър и половина, — се опитаха да се метнат под колелата на колата ми днес следобед.

Продължих напред.

— Защо го направи това? Изкара ми акъла.

— Кейт, тези две копелета и приятелчетата им са хората, които са хванали Хари в събота. И доколкото ми е известно, поне един-двама от тях са помогнали при убийството му в неделя.

Тя кимна.

— Ще ги видим всички до един в съда.

— Може да видим всички до един през следващия половин час — напомни ми тя.

— Добре. Тъкмо ще спестим малко пари на данъкоплатците.

— Успокой се.

Не отговорих.

Докато пътувахме нагоре по виещия се път, детекторите на движение включваха осветлението на стълбовете.

Под един от тях видях нещо, което приличаше на голяма дърворезачка, което пък ми напомни за мафиотите и как режат враговете си с такива резачки и ги смилат на трици. Не знам защо, но винаги съм се смял на това и сега също се усмихнах.

— Какво смешно има? — попита Кейт.

— Нищо. — По-малко смешното бе, че на поляната нямаше никакви дървета или изпадали клони.

Обикновено не попадаш в подобна ситуация, без да имаш подкрепление. Но пък ситуацията бе всякаква, но не и нормална. Иронията бе, че се криех от ФКТС, Лайъм Грифит, ФБР и щатската

полиция, а сега, когато исках всички да знаят къде сме, единствено Бейн Мадокс бе наясно.

Когато стана наистина параноичен, като в случая например, започвам да си представям, че е замесено ЦРУ. А като се има предвид за какво всъщност ставаше дума, как би могло да *не* е замесено?

— За какво си мислиш? — попита Кейт.

— За ЦРУ.

Тя също май се позамисли.

— Да. Както излиза, те също биха могли да са замесени.

— Би могло. — Все пак рядко се случва да ги *видиш* или да ги чуеш. Затова им викат призрази или духове и ако изобщо се случи да ги видиш, това обикновено е накрая. Горедолу като сега.

— Всъщност виждам ръката на Тед Наш във всичко това — казах.

Кейт ме погледна.

— Тед Наш? Джон, Тед Наш е мъртъв.

— Зная. Просто ми харесва как го казваш.

Не й се стори много смешно, но за мен си беше.

Горе пред хижата се издигаше пилонът, на който се развяваше американското знаме и флагът на Седми кавалерийски полк, осветени от два прожектора.

— Вдигнат флаг или знаме означава, че командирът е в сградата — обясних на Кейт.

— Зная. Не си ли виждал моя флаг на леглото?

Усмяхнах се и се хванахме за ръце.

— Малко съм... неспокойна — каза тя.

— Не сме сами — напомних й. — Зад нас са цялата сила и авторитет на правителството на Съединените щати.

Тя обърна глава.

— Не виждам никого, Джон.

Радвах се, че е запазила чувството си за хумор. Стиснах ръката й и спрях микробуса.

— Гладна ли си?

— Направо умирам от глад.

Слязохме и изкачихме стъпалата на верандата. Натиснах звънеца.

Отвори Карл.

— Господин Мадокс ви очаква.

— Добър вечер и на теб, Карл — отвърнах.

Сигурен съм, че му се искаше да каже: „Майната ти“, но не го направи и ни въведе в преддверието.

— Якетата ви...

— Ще останем с тях — отвърна Кейт.

Той не изглеждаше особено доволен, но премълча.

— Коктейлите ще бъдат сервирани в бара. Заповядайте...

Минахме през вратата край стълбата и закрачихме към задната част на хижата.

Сградата бе тиха и не успях да видя, чуя или усетя никого.

Глокът продължаваше да е затъкнат в колана ми, но беше прикрит от ризата и якето. Личният ми пистолет калибър 38 бе прибран в кобура на глезена ми. Кейт бе пхнала глока в джоба на якето си и подобно на повечето (ако не и всички) агенти на ФБР, нямаше резервно оръжие, с изключение на мечешкото гръмче някъде в джинсите ѝ. Моето беше закрепено като химикалка фенерче в джоба на ризата ми. Двата резервни пълнителя бяха в якето ми, а четирите на Кейт — в чантата ѝ и в якето. Бяхме въоръжени за мечка... или за Мадокс.

Не очаквах разни веселби — предполагах, че Мадокс ще поиска най-малкото да каже здрасти и да прецени положението, преди да направи някакъв ход.

Чудех се дали би избрал да действа мъжкарски, като например да излезе въоръжен срещу нас? Или щеше да предпочете някой не толкова враждебен подход като дрога в питиетата, последвана от кратка разходка до резачката?

Ако решише да се прави на военен, щях да разчитам, че може би не всички мъже от охраната му са изпечени убийци и вероятно ще се наложи да се справяме единствено с него, Карл и двама-трима от останалите.

По-позитивна, но вероятно нереалистична възможност бе в Къстър Хил Клуб да няма отравяне или стрелба и Бейн Мадокс, след като бъде изобличен и арестуван, да разбере, че играта е свършила и че е време да признае убийството на федерален агент Хари Мюлер, след което да ни отведе до СНЧ преподавателя. Край на случая.

Хвърлих поглед към Кейт. Изглеждаше спокойна и се владееше чудесно. Погледите ни се срещнаха, усмигнах се и ѝ намигнах.

Успях да погледна и лицето на Карл. Обикновено по лицето и езика на тялото можеш да разбереш дали човекът срещу теб знае, че предстои да се случи нещо неприятно. Карл не изглеждаше напрегнат, но не беше и спокойно отпуснат.

Спря пред една двойна врата — на едното крило имаше месингова табелка с надпис БАР. Почука, отвори и се обърна към нас.

— Моля, след вас.

— Не — казах аз. — След теб.

Той се поколеба, но влезе и посочи наляво. Господин Бейн Мадокс стоеше зад махагоновия бар, пушеше и слушаше в слушалката на телефон. Стационарен, не мобилен.

В другия край на слабо осветеното помещение гореше камина, вдясно от нея имаше завеси, прикриващи вероятно прозорец, а може би врата, водеща неизвестно накъде.

— Добре — каза Мадокс. — Имам гости. Обади ми се по-късно.

Затвори, погледна ни и се усмигна.

— Добре дошли. Елате.

Двамата с Кейт бързо огледахме помещението и тръгнахме по различни пътища около мебелите към бара. Чух вратата зад нас да се затваря.

Мадокс извади цигарата от устата си.

— Не бях сигурен дали сте получили съобщението на Карл във Върха, но се надявах, че не сте забравили.

Стигнахме до бара.

— Очаквахме с нетърпение вечерта — казах аз.

— Благодаря за поканата — добави Кейт.

Здрависахме се и Мадокс попита:

— Какво ще желаете?

Зарадвах се, че не каза: „Кажете каква отрова искате“, и попитах:

— Вие какво пиете?

Той посочи бутилката на бара.

— От моето малцово, на което се насладихте вчера.

— Добре. Ще пия едно чисто.

„В случай, че си дрогирал содата или леда“.

— Да бъдат две — каза Кейт.

Мадокс наля две уискита в кристални чаши, после допълни своето питие от същата бутилка, което може би бе учтивият му начин да покаже, че скочът едва ли ще ни убие.

Верен на думата си, домакинът ни бе облечен неофициално, тоест в същия тоалет, в който го бях видял следобед — син блейзър, бяла риза за голф и джинси. Поне с Кейт нямаше да се чувстваме неудобно, когато го арестуваме.

Той вдигна чашата си.

— Не е радостен случай, но за по-щастливи времена.

Чукнахме се и пихме. Той преглътна. Аз преглътнах. Кейт също преглътна.

Виждах затъмнената стая в огледалото на бара. В отсрещния край на помещението имаше друга двойна врата, водеща към нещо като игрално помещение.

Зад бара, отляво на лавиците с питиетата, имаше малка врата, от която вероятно се стигаше до някакъв склад или изба. Всъщност в стаята имаше прекалено много врати, както и спуснати завеси, зад които можеше да има други изходи. Не обичам да стоя с гръб към помещението и с човек зад бара, който може внезапно да изчезне от погледа ти.

— Нещо против да седнем при огъня? — предложих.

— Добра идея — каза Мадокс, заобиколи бара и поехме към четирите кожени кресла до камината.

Преди да успее да ни настави, двамата с Кейт седнахме един срещу друг. На Мадокс не му оставаше друго, освен да се отпусне в едно от обърнатите към камината кресла, с гръб към затворената двойна врата. От мястото си виждах отворената врата към игралната стая, а Кейт контролираше бара с малката врата.

След като бях заел мястото си, станах и отидох до завесите вдясно от камината.

— Нещо против? — попитах и ги дръпнах. Наистина имаше остъклена врата, през която се стигаше до тъмна тераса.

Върнах се при стола си, седнах и отбелязах:

— Чудесна гледка.

Мадокс не отговори.

В общи линии всички бази бяха покрити и бях съвсем сигурен, че като бивш офицер от пехотата, Бейн Мадокс оценява загрижеността ни относно огневите полета.

— Желаете ли да си свалите якетата? — попита той.

— Не, благодаря — отвърна Кейт. — Малко е хладничко.

Аз не отговорих, но отбелязах, че и той не сваля блейзъра си — вероятно по същата причина, поради която и ние си стояхме с якетата. Не виждах нещо да го издува, но знаех, че някъде има нещо скрито.

Огледах стаята. По стил приличаше повече на мъжки клуб, отколкото на хижа в Адирондак. На пода имаше скъп персийски килим, а около нас много махагон, зелена кожа и полиран месинг. Никъде не се виждаха мъртви животни и се надявах нещата да си останат в този дух.

— Стаята е точно копие на стаята в апартамента ми в Ню Йорк, която на свой ред е копие на един лондонски клуб — каза Мадокс.

— Не е ли малко объркващо след няколко питиета? — поинтересувах се.

Той се усмихна любезно, после каза:

— Е, нека да отметнем малко делови въпроси. Имам списък с дежурствата на охраната ми през уикенда и ще се погрижа да го получите, когато си тръгнете.

Добре. А домашният персонал?

— Разполагам с пълен списък на хората, които работеха тук през почивните дни.

— А дневникът на охраната и записите?

Той кимна.

— Всичко е копирано.

— Страхотно. — Оставаше само деликатният въпрос за богатите и прочути посетители. — А списък на гостите ви?

— Трябва да си помисля за това.

— Какво има за мислене?

— Очевидно е, че имената на тези хора не бива да се разгласяват — каза той. — Предполагам, че именно това е била причината

правителството да прати господин Мюлер да ги научи по... непряк начин. А сега вие искате от мен да ви ги дам доброволно.

— Хари Мюлер е мъртъв и в момента водим разследване на смъртта му — напомних му. — Днес следобед казахте, че ще ни дадете имената.

— Много добре си спомням това и се обадох на адвоката си, който ще се свърже с мен по-късно. Ако ми каже да ви съобща имената, ще го направя веднага.

— Ако не го направи, можем да ги изискаме официално — каза Кейт.

— За мен би било най-добре да ви ги дам — отвърна Мадокс. — Това би свалило подозрението от мен и от гостите ми.

В общи линии всичко това бяха глупости, които би трябвало да ни накарат да си помислим, че той има да решава някакви сериозни въпроси. Всъщност единственото, за което си мислеше, бе СНЧ сигналът до Пясъчната страна и кой ще е най-добрият начин да се отърве от Кори и Мейфийлд.

— Адвокатът ми каза, че федералното правителство няма юрисдикция в случай на убийство и че това е работа на щатската полиция.

Оставих Кейт да се оправя с това.

— Евентуалните обвинения в убийство вследствие на разследването ще бъдат разгледани от властите на щата Ню Йорк. Междувременно ние проучваме изчезването на федерален агент и вероятното му отвличане. Това е федерално престъпление, също като вероятното престъпно посегателство върху починалия. Желаете ли аз да говоря с адвоката ви? — попита тя.

— Не. Сигурен съм, че в наши дни правителството е в състояние да намери федерален закон, който да пасне на което и да било престъпление, пък било то и нарушаване на правилника за улично движение.

— Мисля, че случаят е малко по-сериозен — отвърна специален агент Мейфийлд.

Мадокс пропусна това покрай ушите си, така че смених темата, за да можем всички да се поотпуснем.

— Добър скок.

— Благодаря. Напомнете ми да ви дам една бутилка, преди да си тръгнете. — Той се обърна към Кейт. — Малко жени пият малцовото чисто.

— На Федерал Плаза двайсет и шест аз съм просто едно от момчетата.

Той се усмихна.

— Май на Федерал Плаза двайсет и шест имат крещяща нужда от очила.

Милият Бейн. Любимец и на мъже, и на жени. Истински социопатичен чаровник.

Както и да е, Мадокс реши, че сме приключили с работата, и продължи да очарова Кейт.

— Харесва ли ви Върхът? — попита той.

— Много е приятно.

— Надявам се, че ще останете за вечеря. Обещах на господин Кори, че мога да се представя по-добре от Анри.

— Планирахме да останем — отвърна Кейт.

— Чудесно. Всъщност, тъй като тук няма никой и няма кой да разбере, спокойно можете да останете за цялата нощ.

Не знаех дали поканата включва и мен, но отговорих:

— Може и да се възползваме.

— Още повече, че до Върха е далече. Особено ако сте пили, което не правите достатъчно. — Той ми се усмихна и разшири темата: — А и освен това карате автомобил, с който не сте свикнали.

Не отговорих.

— Да видим — продължи той. — Вчера бяхте с таурус; тази сутрин беше хюндай, а сега пристигате с микробуса на Руди. Намерихте ли си нещо, което да ви хареса?

Мразя остроумните копелета, освен ако не съм аз.

— Тъкмо се канех да ви помоля да ни заемете някой джип.

— Защо сменяте толкова често колите? — поинтересува се той, без да ми отговори.

Реших да го смутя с истината.

— Бягаме от закона.

Той се ухили.

— Имахме проблеми с двете коли под наем — каза Кейт.

— Аа. Е, сигурен съм, че биха ви дали друга, но много мило от страна на Руди, че ви е услужил със своята. — Мадокс се върна на въпроса с разследването. — Поразпитах тук-там и се оказа, че в офиса на шерифа дори не са чували, че става въпрос за предполагаемото убийство. Все още го смятат за инцидент по време на лов.

— Разследването е федерално и щатско, а не местно — отбелязах. — Какво искате да кажете?

— Нищо. Просто констатация.

— Мисля, че е най-добре да оставите аспектите на юрисдикцията по този случай на закона.

Той не отговори, нито пък изглеждаше раздразнен от забележката. Очевидно искаше да ни покаже, че знае повече, отколкото би трябвало — в това число вероятно и факта, че детектив Кори и федерален агент Мейфийлд не поддържат контакт с колегите си и искат това положение да се запази, поради което сменят превозните си средства като носни кърпички.

Не знаех дали Мадокс със сигурност знае това, но определено беше наясно, че не можем да използваме мобилните си телефони в радиус петнайсет-двайсет километра от хижата.

Около минута стояхме неутрално — горящи дърва, блестящи на пламъците питиета и кристал, след което Мадокс се обърна към Кейт.

— Изказах съболезнованията си на господин Кори и бих искал да ги изразя и на вас. Господин Мюлер и ваш приятел ли беше?

— Беше много близък колега — отвърна Кейт.

— О, наистина съжалявам. И съм много разстроен, че според господин Кори в смъртта на господин Мюлер вероятно е замесен човек от охраната ми.

— Аз смятам същото. А като стана въпрос за разстройване, можете да си представите колко разстроени ще бъдат децата на детектив Мюлер, когато научат, че баща им не само е мъртъв, а и че вероятно е бил убит — каза тя и впери поглед в домакина ни.

Мадокс отвърна на погледа, но не отговори. Кейт продължи:

— Същото се отнася за останалите от семейството му, както и за приятелите и колегите му. Когато има убийство, мъката много бързо се превръща в гняв. Аз лично направо съм бясна.

Мадокс бавно кимна.

— Напълно ви разбирам. И искрено се надявам никой от хората ми да не е замесен. Но ако все пак има такъв, искам да си получи заслуженото.

— Ще го получи — каза Кейт.

Отворих нова възможност.

— Би могло да е дори някой от домашния ви персонал... или от гостите ви.

— Смятахте, че е някой от охраната — напомни ми той. — А сега започва да изглежда, че сте дошли да душите за сведения.

— На лов за сведения.

— Както и да е. Можете ли да сте по-конкретен? Защо смятате, че някой от персонала — или гостите — е замесен в предполагаемото предумишлено убийство?

Мисля, че всички знаехме какво всъщност има предвид. И някак ми се струваше, че в действителност той не дава и пет пари за това.

Все пак реших, че малко вътрешна информация по случая ще го изкара от равновесие.

— Добре. Първо, разполагам с твърдо доказателство, че детектив Мюлер е бил на ваша територия.

Той не реагира по никакъв начин.

— Второ — продължих, — веществените улики ни дават основание да смятаме, че детектив Мюлер дори се е намирал е *тази* сграда.

Отново никаква реакция.

Добре, задник такъв.

— Трето, трябва да приемем, че детектив Мюлер е бил задържан от охраната ви. Разполагаме също с данни, че караваната отначало се е намирала близо до имота ви, след което е била преместена. — Обясних му подробно всичко около този въпрос.

Отново нямаше никаква реакция с изключение на едно кимане, сякаш бе намерил чутото за интересно.

Очертах донякъде случая и описах как убийството е било извършено най-малкото от двама души — единият е карал караваната на жертвата, а другият е бил във втора кола, за която казах, че би могла да е джип или някакво друго високопроходимо превозно средство, доколкото може да се съди по двете различни следи от гуми —

всъщност така и не бяхме успели да ги открием, но той не можеше да е сигурен в това.

Излъгах, че предварителните резултати от токсикологията показват наличието на силни седативи в кръвта на жертвата, и описах как според мен е станало самото убийство — че жертвата е била упоена и държана на колене с каишката на бинокъла и тъй нататък.

Мадокс отново кимна, сякаш това все още му се струваше интересно, но и някак абстрактно.

Ако очаквах някаква реакция като шок, изумление, неудобство или слисване, щях да остана жестоко разочарован.

Отпих от скоча и вперих поглед в Мадокс.

Възцари се тишина, нарушавана единствено от пукането на огъня. После Мадокс каза:

— Впечатлен съм, че сте успели да съберете толкова доказателства за толкова кратко време.

— Първите четиридесет и осем часа са най-важните — осведомих го.

— Да. Чувал съм. По какъв начин веществените улики сочат към хижата?

— Ако наистина искате да знаете, при посещението си тук събрах власинки от килима, а също така и човешки и кучешки косми. Съвпаднаха с намерените върху тялото и дрехите на детектив Мюлер.

— Нима? — Той ме погледна. — Не си спомням да съм ви давал разрешение да правите това.

— Но щяхте да ми дадете.

Той пропусна това покрай ушите си.

— Доста бързо работят в лабораториите.

— Става въпрос за разследване на *убийство*. И жертвата е федерален агент.

— Ясно... И тъй, от тези власинки...

Проведох му един кратък курс по лабораторен анализ.

— Власинките върху жертвата съвпадат с онези, които открих тук. Кучешките косми вероятно ще отговарят на космите на вашето куче, как му беше името...

— Кайзер Вилхелм.

— Всъщност няма значение. Но човешките косми върху тялото на детектив Мюлер, както и останалият ДНК материал, който бъде

открит по дрехите, ще ни доведат до убиеца или убийците.

Спогледахме се. Той все още не мигаше, затова продължих:

— С ваша помощ ще можем да направим списък на всички присъствали през уикенда, да съберем от тях косми и ДНК материал, както и малко власинки от дрехите, като например от маскировъчните униформи на охраната ви. Разбирате ли?

Той кимна.

— Та като стана въпрос за армията ви, къде и как успяхте да наберете тези момчета?

— Всички са бивши военни.

— Ясно. Е, трябва да приемем, че всички са добре обучени да използват оръжия и друг вид сила.

— Още по-важното е, че всички са много дисциплинирани — каза той. — И както би ви казал всеки военен, предпочитам да имам десет дисциплинирани и добре обучени бойци, отколкото десет хиляди необучени и разхайтени войници.

— Не забравяйте също така лоялни и мотивирани от благородна кауза.

— Това се подразбира.

— Всъщност тази вечер колко души охрана имате? — обади се Кейт.

Мадокс като че ли разчете подтекста и леко се усмихна, както би се усмихнал граф Дракула, ако някой от гостите му на вечеря се поинтересува в колко часа изгрява слънцето.

— Мисля, че тази нощ дежурството се носи от десетима души.

На вратата се почука, после тя се отвори и се появи Карл с количка, върху която имаше голям покрит поднос.

Карл докара количката до масичката за кафе, сложи подноса върху нея и вдигна капака.

Върху среброто се излежаваха десетки горещи паленца. Коричката беше леко кафява, точно както ми харесват. В центъра на подноса имаше две кристални купи — едната с гъста и тъмна делхийска, а другата — с жълта като патешки дрисък горчица.

— Трябва да си призная нещо — каза домакинят ни. — Обадох се на Анри и го попитах дали някой от вас е изявил някакви предпочитания към храната и — voila!

Не беше точно признанието, което се надявах да чуя, и той го знаеше, но и това не беше зле.

— Желаете ли нещо друго? — попита Карл.

— Не, но... — Мадокс си погледна часовника, — виж как върви приготвянето на вечерята.

— Да, сър.

Карл излезе и Мадокс каза:

— Днес ще минете без бекаси. Ще трябва да се задоволите с най-обикновена пържола и картофи. Засега хапнете паленца.

Погледнах Кейт. Тя очевидно не мислеше, че съм в състояние да устоя, та дори хотдогчетата да бяха дрогирани. И беше права. *Надушвах* аромата на коричката и тлъстите кренвиршчета.

Във всичките бяха забучени клечки за зъби — червени, сини и жълти, — така че трябваше просто да позная кой цвят бележи безопасните. Избрах синьото — любимия ми цвят, — взех едно и го потопих в делхийската горчица.

— Джон, ще си развалиш апетита за вечерята — каза Кейт.

— Ще изям само няколко. — Налапах паленцето. Беше страхотно — гореща хрупкава коричка, пикантна горчица.

— Моля, заповядайте — обърна се Мадокс към Кейт.

— Не, благодаря. — Тя ме изгледа загрижено и добави: — Не се притеснявайте от мен.

Мадокс също си взе кренвиршче със синя клечка, но го потопи в жълтата горчица. Може пък да бях избрал неправилната купа.

Всъщност се чувствах идеално и си взех още едно, този път с жълта горчица. Просто за всеки случай.

Мадокс задъвка, преглътна и каза:

— Не е зле. — Избра една червена клечка и предложи на Кейт. — Опитайте?

— Не, благодаря.

Той изяде кренвирша, този път с делхийска горчица. Така че и аз си взех още една.

Паленцата ме подсети за Кайзер Вилхелм. Липсата му до господаря му бе от озадачаващите.

Защото кучетата предупреждават господарите си — и покрай тях всички останали, — когато някой приближава — а аз имах силното

усещане, че Мадокс не иска двамата с Кейт да знаем дали зад вратата не стои някой.

Освен това, ако Кайзер Вилхелм беше тук, щях да му дам двайсетина паленца, за да видя дали ще се гътне, или Мадокс ще ме спре.

Помислих си, че е време да повишим нивото на дискомфорт.

— И аз трябва да направя едно признание. Чували сте за Борджиите. Нали?

Той кимна.

— Е, значи след като ни поканихте тук, получихме доклада от токсикологията и в него се споменава високо съдържание на упойващи вещества в кръвта на Хари Мюлер. И Кейт... ами, загрижена е... нали знаете.

Мадокс ме погледна, после погледна Кейт и отново се обърна към мен.

— Не, не зная — каза и добави отсечено: — И не искам да знам.

Продължих:

— Предполагам, че попадаме в категорията на лоши гости за вечеря, но Кейт... а всъщност и аз... сме малко притеснени, че може да имате... човек от персонала с достъп до такива силни седативи и че това може да е човекът, който ги е използвал върху жертвата.

Мадокс не коментира думите ми, но си запали цигара, без да ни попита дали нямаме нещо против.

Погледнах Кейт и ми се стори, че се чувства по-неудобно и от Бейн, който всъщност изглеждаше доста обиден.

За да го накарам да се почувства по-добре, взех още едно паленце (синя клечка, жълта горчица) и го задъвках.

— От друга страна, детектив Мюлер като че ли е бил изключен със стреличка, последвана от две инжекции, с които е бил държан упоен. — Гледах Мадокс в очите, но реакция нямаше. — Затова може би тази вечер е добре да изключим дрогата в уискито или капките в горчицата.

Той отпи от скоча си, дръпна от цигарата и попита:

— Да не би да намеквате, че някой тук се опитва да ви... упои?

— Е, просто екстраполирам въз основа на наличните данни — казах и реших да се пошегувам, за да разведря обстановката. — Много

хора казват, че ми е нужно успокоително, и може би наистина няма да ми се отрази зле — стига да не е последвано от куршум в гърба.

Мадокс си седеше в хубавото си кресло от зелена кожа и пускаше кръгчета и колеленца; после се обърна към Кейт.

— Мисля, че ако вярвате на всичко това, вечерята не се очертава от най-веселите.

„Добър ход, Бейн“. Този тип наистина ми харесваше. Жалко, че се налагаше да умре или, ако извадеше късмет, да прекара остатъка от живота си на не толкова комфортно място.

Кейт реши да действа настъпателно.

— Интересува ме Карл.

Мадокс впери поглед в нея.

— Карл е моят най-стар и най-доверен служител и приятел.

— Точно затова се интересувам от него.

— Това е почти като обвинение срещу мен — рязко отвърна Мадокс.

— Може би с детектив Кори трябваше да ви уведоим, че никой от намиращите се през този уикенд на територията на клуба не е извън подозрение. В това число и вие.

В този момент Мадокс би трябвало да ни каже да забравим за вечерята и да ни помоли да напуснем дома му. Но не го направи, защото не беше приключил с нас — както и ние с него.

Всъщност това е моментът, когато прекращваш прага и започваш прехода от неизвестен заподозрян към човека, с когото говориш. Остава ти да се надяваш, че заподозреният вече е казал или ще каже нещо уличаващо, когато започнеш да го притискаш. В противен случай се налага да разчиташ на наличните улики и добрата си интуиция. Накрая се стига до момента, когато казвам нещо като: „Господин Мадокс, арестуван сте за убийството на федерален агент Хари Мюлер“.

Тогава отвеждаш човека в участъка и оформяш документите. В конкретния случай щях да го откарам до централата на щатската полиция и щях да направя майор Шефър щастлив.

Между другото, вече започвах да си мисля, че хората на Шефър не са ни видели да отиваме към Къстър Хил Клуб, или пък ако ни бяха видели и бяха докладвали, Шефър не предприемаше нищо. А и защо да предприема? Още по-лошото бе, че си представях как Том Уолш

вечеря и гледа телевизия, вместо да чете имейла на Кейт. Всъщност имах чувството, че помощта няма да се появи скоро — ако изобщо се появеше. Така че оставаше ние да извършим ареста.

Този случай обаче си имаше някои уникални проблеми, като например частната армия на заподозрения, както и някои познати проблеми, като положението му на богат и влиятелен човек.

И, разбира се, освен убийството имаше и предположение, че заподозреният участва в някаква конспирация да гръмне планетата. А това бе моя по-непосредствена грижа, а освен това попадаше в юрисдикцията на Кейт.

Предвид всичко това явно беше време за ядрен удар.

— Като стана въпрос за гостите, един от тях е пристигнал в неделя и явно още не си е тръгнал. Той ще присъства ли на вечерята?

Мадокс внезапно стана и отиде до бара.

— Не съм сигурен какво — или за кого — говорите — каза, докато си наливаше едно малко.

Не ми харесваше да е зад мен, така че се изправих и кимнах на Кейт да направи същото.

— Доктор Михаил Путьов — казах, докато се обръщах към бара.
— Ядрен физик.

— А! Майкъл. Отиде си.

— Къде си отиде?

— Нямам представа. Защо?

— Защото ако не е тук, явно е изчезнал — казах.

— Откъде?

— От дома и работата си. Не бива да напуска дома си, без да уведоми ФБР къде отива — осведомих го.

— Наистина ли? Това пък защо?

— Мисля, че го пише в договора му. Приятел ли ви е?

Мадокс опря гръб на бара, с чаша в ръка, и сякаш потъна в размисъл.

— Труден въпрос ли зададох? — попитах.

Той се усмихна.

— Не. Обмислям отговора си. — Погледна ме, после погледна Кейт. — С доктор Путьов имаме професионална връзка.

Това донякъде ме изненада, но предполагам, че всички вече разбрахме, че е време да сме честни, открити и съпричастни към

нуждите и чувствата на другия. После можехме да се прегърнем и да си поплачем хубаво заедно, преди да го арестувам или застрелям.

— От какво *естество* е тази професионална връзка? — поинтересувах се.

Той махна пренебрежително с ръка.

— О, Джон... мога ли да те наричам Джон?

— Разбира се, Бейн.

— Добре. И тъй, от какво *естество* е тази професионална връзка? Това ли питаш? Добре, как по-добре да го опиша...

— Започни с миниатюризацията на ядрените оръжия — предложих му.

Той ме погледна и кимна.

— Е, това е добра начална точка.

— Добре. Да спомена ли също и куфари бомби?

Той се усмихна и отново кимна.

Е, оказа се по-лесно, отколкото бях очаквал. Това всъщност можеше и да не е добър знак, но продължих:

— И още двама души — Пол Дън, съветник на президента по въпросите на националната сигурност, и Едуард Улфър, заместник-министър на отбраната.

— Какво ви интересува за тях?

— Били са тук. Прав ли съм?

— Бяха. Сега разбираш защо не искам наоколо да душат чужди хора.

— Позволил си си много известни и влиятелни приятели за уикенда, Бейн.

— Може и така да е. Но не ти влиза в работата.

— Влиза ми, Бейн. Много яко ми влиза.

— Всъщност може и да си прав.

— Аз съм прав. А и Джеймс Хокинс, генерал от Военновъздушните сили и член на Генералния щаб. Той също е бил тук. Нали?

— Да.

— Кой друг?

— О, десетина други, но никой от тях не е важен. С изключение на Скот Ландсдейл. Представител на ЦРУ в Белия дом. Това е секретна информация, така че не може да напусне тази стая — добави той.

— Добре... — Не разполагах с името, но щях да остана разочарован, ако човек от ЦРУ не беше замесен... в каквото там се беше намесил. — Тайната ти ще бъде запазена, Бейн.

— Тези четирима мъже са моят Изпълнителен съвет — каза Мадокс.

— Изпълнителен съвет?

— Да. На този клуб.

— Аха. Е, и за какво си приказвахте?

— За проект Зелено и Горски пожар.

— Ясно. И как вървят нещата с проекта и пожара?

— Чудесно.

Погледна си часовника и аз направих същото. Беше 19:33 и се надявах в този момент Уолш да чете личната си поща. Надявах се също всеки момент да пристигнат щатските полицаи. Но не разчитах особено на това.

— Е, сега аз имам няколко въпроса към вас — каза Мадокс. — Сами ли сте?

Умело имитирах смях.

— Естествено.

— Всъщност и без това вече няма значение.

Не исках да чувам това.

— Как се сетихте? — попита той.

— Хари Мюлер — отвърнах. — Написал е бележка в джоба на панталона си.

— О... Доста хитро.

— Майната ти — казах.

— Някога да си чувал за Горски пожар? — попита той и ми подсказа: — Много деликатен правителствен протокол.

— Честно казано, Бейн, не си чета всички паметни записки от Вашингтон. — Погледнах към Кейт, която стоеше с гръб към камината, пъкнала ръка в джоба с пистолета. — Кейт? Да си чувала за Горски пожар?

— Не.

Обърнах се към Мадокс и свих рамене.

— Явно сме го пропуснали това. Какво се казва в него?

Той като че ли започваше да губи търпение.

— Не би се появило в *записка*, Джон. Мисля, че разполагаш с всичко необходимо, така че не проявявай интелектуален мързел и не очаквай да ти поднасям всичко наготово.

— Нарича ни мързеливци — казах на Кейт. — След цялата работа, която свършихме.

— Всъщност — призна Мадокс — явно сте решили случая с убийството и сте по-близо до другото, отколкото си мислех. Но ще трябва да се сетите сами.

— Добре де.

Отидох до остъклената врата и я отворих.

Беше хубава вечер и яркият полумесец, увиснал почти право над главите ни, осветяваше поляната зад хижата.

В далечината различавах металния покрив на сградата с генераторите и трите комина, от които бълваше дим. Около нея бавно обикаляха два високопроходими автомобила и черен джип.

— Виждам, че дизеловите двигатели работят — казах.

— Точно така — отвърна Мадокс. — Току-що приключи профилактиката им.

Обърнах гръб на вратата и закрачих към Мадокс — той бе все така облегнат на бара.

— Шест хиляди киловата.

— Правилно. Кой ви каза? От „Потсдам Дизел“ ли?

Не отговорих на въпроса му, а попитах:

— Къде е СНЧ предавателят?

Той не изглеждаше изненадан.

— Не съм особено впечатлен, че сте се сетили, че това е СНЧ станция. Пред очите на всичките е — генератори, кабели, разположена не другаде, а в Адирондак...

— Къде е предавателят, Бейн?

— Ще ти го покажа. По-късно.

— Сега моментът би бил идеален — казах.

Той все едно не чу. Впихме погледи един в друг. Не приличаше на човек със сериозен проблем.

— Е, стигнахте ли до някои поразителни заключения? — попита той и се обърна към Кейт. — Кейт? Момент на еврика?

— Четири ядрени бомби куфари са били откарани със самолетите ти в Ел Ей и Сан Франциско — каза Кейт.

— Правилно. И?

— И твоят СНЧ предавател ще прати сигнал, който ще взриви бомбите, когато стигнат крайната си цел.

— Хм... топло...

Почваше малко да ми писва от всичките тези глупости.

— Играта свърши, приятелче. Арестувам те за убийството на федерален агент Хари Мюлер. Обърни се, постави ръце на бара и се разкрачи. Кейт, прикривай ме.

Пристъпих към Мадокс. Той обаче не правеше онова, което му бях казал.

— Джон...

Обърнах се и видях на вратата Карл, вдигнал пушка към Кейт.

На вратата към игралното помещение стоеше друг мъж с насочена към мен М16.

От терасата влезе трети човек и също се прицели с карабината си в мен.

Докато двамата приближаваха, забелязах, че мъжът от игралната стая е Лутър, а онзи от терасата — колегата му от портала, който бе подскочил от въздушния клаксон.

Погледнах Мадокс и видях, че държи голям армейски автоматичен „Колт 45“, насочен право в лицето ми.

Е, не бих казал, че не го предусещах, но въпреки това ми се струваше нереално.

— Знаехте, че няма да излезете живи оттук — каза Мадокс.

Обърнах се към Кейт и погледите ни се срещнаха. Не изглеждаше уплашена, а по-скоро вбесена от нещо. Може би от мен.

— Легнете на пода по очи — каза Мадокс и добави в случай, че случайно не знаем: — Едно погрешно движение и сте мъртви. Без майтап.

Така че двамата легнахме по очи, което си е правилната полицейска и военна процедура при обезоръжаването на пленници. Явно си имахме работа с хора, които знаеха кое как се прави.

— Кейт, ти си първа — каза Мадокс. — Оръжията. Бавно. Джон, не вдигай лице от килима и не смей дори *дишаш*.

Не можех да видя какво става, но чух нещо, което май беше звукът от кубинка, риташа глока на Кейт по килима.

— Винаги ли носиш пистолета в джоба си? — попита я Мадокс.

Тя не отговори и той продължи:

— Имаш ли други оръжия?

— Не.

— Къде ти е кобурът?

— Отзад на кръста.

Той нареди:

— Вземете кобура й, свалете й часовника, обувките, чорапите и якето, после я проверете с металотърсача.

Чух как въпросните неща се свалят и хвърлят настрани. После Мадокс каза:

— Претърсете я.

А после чух гласа на Кейт:

— Разкарай си шибаните ръце.

— Искаш ли претърсване на голо, или предпочиташ пребъркване и металотърсач? — подигравателно попита Мадокс.

Отговор не последва.

— Чиста е — каза Лутър.

— Обърнете я — нареди Мадокс.

Чух как я обръщат. След секунда металотърсачът засече нещо.

— Какво е това? — попита Карл.

— Шибаният ми колан и ципът. На какво ти прилича? — отвърна Кейт.

— Свали си колана — каза Мадокс.

Не зная дали я провериха отново с уреда, но той не избръмча, което означаваше, че мечешкото гръмче е минало незабелязано.

— Карл, пребъркай я.

Не можех да го видя къде бърка, но Кейт се обади:

— Кефиш ли се?

— Чиста е — каза Карл след няколко секунди.

Не знаех къде по тялото на Кейт се намира мечешкото гръмче, но то или беше успяло да мине незабелязано, или го бяха открили, но не знаеха какво е.

— Дерек, закопчай я — нареди Мадокс на другия от охраната.

Чух дрънкане на метал.

— Сега е твой ред, Джон — каза Мадокс. — Знаеш правилата. Първо пистолетът.

Все така легнал по лице, пъхнах ръка под гърдите си, сякаш посягам към пистолета, извадих мечешкото гръмче от джоба на ризата си и го пъхнах под корема си.

Мадокс явно се беше преместил зад мен, недалеч от краката ми.

— Не си и помисляй да се правиш на герой, или с жена ти е свършено. — И добави: — Да, зная, че ти е жена.

— Да ти го начукам. — Извадих глока от колана си и го плъзнах по килима.

— Какво друго имаш? Без лъжи, Джон, или ще пусна един четиридесет и пети калибър в задника ти.

— Кобур на глезена. Отляво.

Някой вдигна крачола ми и свали кобура с револвера.

После двама души смъкнаха обувките и чорапите ми, също коженото ми яке и часовника ми.

— Проверете го — каза Мадокс.

Един от типовете, може би Лутър, ме обиколи с металотърсача, но той не отчете нищо.

— Пребъркай го — продължи Мадокс.

Някой плъзна ръце по краката ми, извади портфейла ми и ме заопипва по гърба.

— Чист е. — Беше Лутър.

— Бейн, Лутър ме стиска за гъза — казах.

Лутър не схвана шегата и изръмжа:

— Затваряй си шибаната уста, сър.

— Трябваше да *опипваш*, а не да *стискаш*.

Тежката кубинка се заби отдясно в гръдния ми кош и Лутър изкрещя:

— Педал с педал!

— *Никога* не прави подобно нещо без мое разрешение — студено каза Мадокс.

Успях да си поема дъх, но не успях да се сдържа.

— Не са *чак* толкова дисциплинирани, Бейн.

— Млъквай. Сарказмът ти никак не ми харесва — изсумтя той и после почти викна: — Обърни се!

Трябваше да се обърна, без да се види мечешкото гръмче на килима. Затова вместо просто да се претърколя настрани, се престорих, че изнемогвам от болка заради ритника в ребрата, и направих доста убедителна имитация на хвърлил се на брега и пляскащ с плавници кит, благодарение на което успях да се извъртя така, че гръмчето да остане под гърба ми.

Вече виждах стоящия откъм краката ми Мадокс. Карл стоеше над Кейт с насочена към главата ѝ пушка.

Лутър се намираше вдясно от мен, с металотърсач в ръка. Потупваше с него дланта си като с бухалка и сигурно се чудеше дали да не го стовари върху главата ми.

Другият от охраната, Дерек, се намираше някъде, където не можех да го видя, но предположих, че е заел позиция зад главата ми и се цели в нея със споменатата M16.

Единствената добра новина бе, че по някаква неясна причина Мадокс не бе решил просто да постреля.

Обаче явно усети за какво си мисля и каза:

— Ако се чудиш защо си губя времето и се занимавам с вас двамата, отговорът е, че ми трябва една информация от вас. А и не искам да цапам с кръв персийския си килим.

И двете причини звучаха добре.

— Свали си колана — каза Мадокс.

Разкопчах го, измъкнах го от гайките и го метнах настрана.

— Закопчай го — каза Мадокс на Дерек.

— Вдигни крака — нареди ми Дерек.

Вдигнах крака, Дерек ми сложи гривните на глезените и ги щракна. Изненадах се от тежестта им и рязко отпуснах крака. Чу се силно дрънчене.

Лутър извади химикалката от джоба на ризата ми и прекара металотърсача над мен. Ципът ми го задейства, така че Лутър пъкна металотърсача малко по-надолу и каза:

— Няма железни топки, полковник.

Всички се посмяха — с изключение на мен и Кейт.

Дадох си сметка, че съм вбесявал всички присъстващи в стаята — може би дори Кейт — и че макар досега да се държаха предимно като професионалисти, много бързо можеха да приемат нещата лично. Затова реших да се опитам да си държа тъпата уста затворена. Ако не за друго, поне заради жена ми.

Погледнах Кейт, която лежеше на около три метра от мен — също по гръб и също с окови на краката. Погледите ни се срещнаха.

— Всичко ще се оправи, като дойдат — казах й.

— Зная.

Разбира се, „като“ бе по-правилно да се смени с „ако“.

— Млъквайте — викна Мадокс. — Ще говорите само когато ви питат.

После се обърна към Лутър.

— Претърси го пак.

Лутър ме претърси грубо, но не стигна по-далеч от това да забие палец в тестисите ми.

— Чист е.

Мадокс отиде до бара и започна да претърсва якетата, документите, обувките и коланите ни, после изсипа чантата на Кейт и изхътка:

— Шест заредени пълнителя. Да не сте мислили, че ще имате упражнения по стрелба?

Другите трима идиоти се разсмяха.

Не се стърпях.

— Майната ти.

— Същото повтаряше приятелят ти Хари. Майната ти. Не можеш ли да кажеш нещо умно?

— Да. Арестуван си.

Той реши, че е смешно, и отговори:

— Ти също.

Продължаваше да преглежда нещата ни на бара. Видях го как извади батериите от мобилните ни телефони, а след това огледа химикалката. Все още не беше намерил мечешкото гръмче на Кейт и се надявах то да е у нея.

— Я, виждам значката на детектив Мюлер — каза Мадокс. — Джон, защо си я взел?

— За да я дам на семейството му.

— Разбирам. А кой ще даде *твоята* значка на семейството ти, след като умреш?

— Това реторичен въпрос ли е?

— Ще ти се.

Отвори бележниците ни. Знаех, че не може да прочете записките ми, защото никой, дори самият аз, не е в състояние да се оправи с драсканиците ми. Той обаче се обърна към Кейт.

— Виждам, че имаш логически ум. Рядко явление за жена.

Естествено тя отговори с:

— Майната ти.

Той все едно не я чу и продължи да прелиства бележника.

— Кейт, някой знае ли, че сте тук?

— Само ФБР и щатската полиция. Вече пътуват насам.

— Ако имаше подобно раздвижване в централата на щатската полиция, щях да съм в течение.

Това не бе от нещата, които искахме да чуем.

— Джон, какво знаят на Федерал Плаза двайсет и шест?

— Всичко.

— Не мисля.

— Тогава не питай.

— Видели са те да разговаряш с Хари в петък следобед, докато сте чакали асансьора. За какво си говорехте?

Определено не исках да чувам, че Бейн Мадокс има вътрешен източник във Федерал Плаза 26.

— Джон?

— Не беше по работа.

— Добре... в момента времето малко ме притиска, така че ще продължим този въпрос по-късно.

— По-късно звучи добре.

— Но по-късно няма да съм толкова мил.

— Ти не си особено мил и сега, Бейн.

Той се разсмя.

— Още нищо не си видял, приятел.

— Я си го начукай — посъветвах го.

Той застана над мен, ястребовите му очи ме гледаха отгоре — сякаш летеше във въздуха и бе забелязал някакво ранено животно на земята.

— Има два вида разпити. Не зная за теб, Джон, но аз лично предпочитам онзи без кръв, счупени кости и писъци за милост — каза и извъртя глава. — Кейт? При теб как е?

Тя не отговори.

Той продължи по темата:

— Освен това има два начина да минеш през резачката — жив или мъртъв. Путьов мина мъртъв, защото бе убит просто по необходимост. Вие двамата пък ме вбесихте здравата. Все пак, ако решите да сътрудничите, ще ви дам честната си дума, че ще получите бърза и милостива смърт от куршум в главата, преди да минете през резачката и да се превърнете в храна за мечките. Е? Споразумяхме ли се? Джон? Кейт?

Не виждах каква точно е изгодата ми от тази сделка, но реших да спечеля малко време.

— Да.

— Добре тогава — каза Мадокс. — Е, искахте да видите СНЧ преподавателя ми. Ще ви го покажа.

— Всъщност ще взема само списъците на гостите и персонала и си тръгваме.

— Не е смешно, Джон.

Каза го Мадокс, но на негово място спокойно можеше да е и Кейт.

Виждах и чувах как четиримата мъже се раздвижиха из помещението, след което Мадокс каза:

— Господин и госпожа Кори, вече можете да станете. Ръцете на тила.

Понечих да седна и се намръщих от болката в ребрата, вече не беше въображаема. Посегнах назад да се подпра, напипах мечешкото гръмче, пяхнах го в гащите си и се изправих. Дотук добре.

Обърнах се към Кейт. Тя се беше изправила и ме гледаше.

— Май ще се срещаме с мечки — казах ѝ.

Тя кимна.

— Млъквай — подвижна Мадокс, погледна си часовника и се обърна към Карл. — Хайде.

— След мен — каза Карл. — На десет крачки един от друг.

Тръгна към отворената врата на игралното помещение.

— Тръгвайте — каза Мадокс. — С ръце на тила.

Тръгнахме след Карл.

Никога не бях ходил с окови. Не беше лесно. Затътрих крака. На всичкото отгоре желязото жулеше голите ми глезени.

Без колан панталоните ми се смъкваха и се наложи да ги придърпам на няколко пъти, което караше Лутър да крещи: „Ръцете на тила!“

Кейт, която беше пред мен, почти се препъваше. Впитите ѝ джинси обаче не падаха и тя си държеше ръцете на тила без проблеми.

Не знаех кой е зад мен. Обърнах се и видях Мадокс на два-три метра с колта в ръка.

Лутър завършваше шествието с готовата за стрелба M16. Дерек, жертвата на въздушния клаксон, явно беше останал в бара да събере взетите от нас вещи.

— Следващия път, когато се обърнеш, ще се сдобиеш с трето око на челото — обеща ми Мадокс. — Ясен ли съм?

Мисля, че разбрах намека.

И тъй, оказа се, че господин Бейн Мадокс не е толкова очарователен, благовъзпитан или дори цивилизован. Показа си рогата. Всъщност май така повече ми харесваше — без маски и преструвки. А и по-важното бе, че ни водеше до СНЧ предавателя.

Карл спря по средата на игралното помещение.

— Стой — изкомандва Мадокс.

Двамата с Кейт се подчинихме. Огледах се. На едната стена имаше голяма дъска за стрелички, мишената бе цветна снимка на лицето на Саддам Хюсеин.

— Попита кога ще започне войната — каза Мадокс. — Е, оперативната дата е петнайсети март — мартенските иди — плюс-минус един-два дни за непредвидени затруднения. Аз обаче я започвам по-рано. След по-малко от час.

— Няма ли първо да вечеряме?

Лутър поне реши, че е смешно.

Мадокс — сега беше пред мен — изглеждаше малко напрегнат, а може би бе прекалено зает и не отговори на въпроса ми.

Както и да е, Карл метна пушката си на рамо и успях да я разгледам по-добре. Автоматична „Браунинг“, дванайсети калибър, можеше да изстреля пет куршума толкова бързо, колкото можеш да дърпаш спусъка и да се задържиш на крака. За Карл това нямаше да е проблем.

Колтът на Мадокс имаше седем патрона в пълнителя и един в цевта. Пистолетът бе прочут с неточността си, но ако заобленият му куршум те уцели където и да е, ще те прати във въздуха, а както обичат да казват моите приятели — бивши военни, „убива те не друго, а падането“.

Карабината M16 на Лутър беше съвсем друга порода. Много точна на средни разстояния, а ако това в ръцете му бе напълно автоматичната версия, значи можеше да изстреля двадесет обвити в стомана куршума за по-малко време, отколкото ще ти трябва да си помислиш: „Мамка му, уби ме“.

Във всеки случай бяхме изгубили Дерек, момчето с клаксона — той вероятно имаше среща с ушен лекар — и сега двамата с Кейт трябваше да се справяме с трима души. Но те не бяха обичайните улични леваци — като испаноезичните ми приятели, които едва ли не си затваряха очите, когато стреляха срещу мен, или господата от Близкия изток, за които честно вярвам, че не е възможно да се опитват да уцелят някого, когато стрелят със своите АК-47.

Пък и тези тримата не бяха само с военно обучение, а и ние двамата с Кейт бяхме в окови, без колани, боси и в тясно затворено пространство.

С две думи, не беше времето да гърмим мечки. Надявах се Кейт да го разбира.

Освен това трябваше да стигнем до СНЧ предавателя.

Видях Карл да бърка под голямата кръгла маса за карти, след което отстъпи назад. Пред очите ми масата започна да се движи нагоре. Чух бръмченето на електромотор. Масата продължи да се издига заедно с кръглия килим под нея и кръгла част от пода под килима. Вече виждах хидравличното бутало. Когато краката на масата, килимът и участъкът от пода стигнаха на метър и половина височина, движението спря. Дупката бе с диаметър около метър и двадесет.

Карл седна на пода, спусна крака в дупката и изчезна. След малко в мрака долу се появи светлина.

— Кейт, ти си първа — каза Мадокс.

Тя се поколеба, така че той я сграбчи за ръката и я бутна към дупката.

Кейт едва не падна заради оковите.

— По-полека, задник такъв — посъветвах го.

Той ме погледна.

— Още една дума и *тя* ще съжалява. Ясен ли съм?

Кимнах.

Мадокс поведе Кейт към ръба на отвора.

— Това е вита стълба. Хвани се за парапета и слизай. Бързо.

Кейт седна на пода и се вмъкна в дупката.

Мадокс ми направи знак да отида до ръба.

— Давай.

Лутър ме бутна и тъкмо да му кажа на тоя малоумник, че си играе със собствената си безопасност, Мадокс му изкрещя:

— Назад, идиот такъв!

— Няма да го ухапя — казах.

Гледах към дупката. Мадокс, който не беше идиот, отстъпи и вдигна колта.

— Спри.

Спрях.

— Готово — разнесе се гласът на Карл след секунда.

— Кейт е долу и Карл е насочил пушката си в главата ѝ. Имай го предвид — каза Мадокс и посочи отвора. — Тръгвай.

Седнах на пода и спуснах окованите си крака, докато не усетих първото стъпало. Знаех, че след като с Кейт се озовем в подземие, никой горе няма да успее да ни намери.

— По-живо — каза Мадокс. — Графикът ми е натоварен.

И вдигна предпазителя на автоматичния си пистолет, с което ми даде знак да се размърдам.

Спуснах се по спиралното стълбище, което се виеше около хидравличното бутало. Не ми беше лесно да се движа окован, но ръцете ми бяха свободни, така че се хванах за двете перила и почти се плъзнах надолу.

Между другото Мадокс можеше да реши да ни сложи и белезници, така че трябваше да действам, преди това да се случи. Знаех, че Кейт също разбира това.

До пода долу имаше около шест метра, или колкото двуетажна сграда. Не ми трябваше особено усилен умствен труд, за да се сетя, че това е противоатомното скривалище.

В края на спиралното стълбище имаше кръгла бетонна стая, осветена от голи флуоресцентни крушки.

Срещу последното стъпало, на около три метра, се виждаше блестяща стоманена врата като на трезор, вградена в бетонната стена.

— Легни по очи — каза Карл зад гърба ми.

Обърнах се и го видях в другия край на кръглото помещение, насочил пушката си към Кейт, която вече лежеше по очи на пода.

Това можеше да е добър момент за действие, но преди да се реша, Карл приближи дулото до главата на Кейт и изкрещя:

— Три! Две...

Проснах се на бетонния под.

— Чисто е! — викна Карл.

Чух Мадокс бързо да слиза по стълбището — явно го бе практикувал неведнъж.

— Джон, мисля, че един от двамата ви трябва да си иде — каза той. Не отговорих.

Минаха няколко секунди и чух трополенето на Лутър по стъпалата, последвано от съскането на хидравличното бутало. Накрая масата и подът се спуснаха на мястото си.

— Отвори вратата — нареди Мадокс.

Чух как затварящият механизъм прещраква и тежката врата се отвори със слабо скърцане.

— Джон, каквото и да направиш или се опиташ да направиш, Кейт ще бъде застреляна първа — каза Мадокс и се обърна към Карл и

Лутър. — Разбрахте ли? Ако Кори мръдне, застрелвате Кейт. Аз ще се погрижа за него.

— Да, сър — в един глас отговориха те.

— Играеш си с търпението ми и вече изоставам от графика си с почти десет минути — предупреди ме Мадокс. — Така че или се дръж както ти се каже и изпълнявай бързо, или ще застреляме жена ти, за да можем да продължим нататък. Ясно ли е?

— Ясно.

— Добре. Както и да е, и без това никога не си бил герой в очите на жена си, така че дори не си прави труда да се правиш на герой.

— Добър съвет.

— Кейт — каза Мадокс. — Стани. Ръцете на тила.

Тя стана.

— Върви след Карл — каза ѝ той и се обърна към мен. — Джон. Стани. Ръцете на тила. Следвай я на три метра разстояние.

Станах, сложих ръце на тила си и едва сега забелязах големия брезентов чувал на пода. Ципът му беше полуотворен и различни ръкава на коженото си яке. Явно Дерек бе дал на Лутър всичките ни неща и последната следа от присъствието ни в Къстър Хил — с изключение на микробуса на Руди, от който щяха да се отърват — вече беше изчезнала.

Мадокс видя къде гледам.

— Дори няма да намерят твоето ДНК в мечешкото лайно — каза и направи знак към вратата. — Тръгвай.

Минах през кръглия отвор, който беше вграден в около метър бетон, и чух:

— Добре дошли в противоатомното ми скривалище.

Лутър вървеше последен и чух как тежката врата се затваря и заключва.

Имах чувството, че се намираме под задната тераса, дълбоко в скалата, без да сме свързани с мазето на хижата.

А също така и чувството, че никой горе на повърхността няма да успее да ни намери.

Намирахме се в широк коридор. Бетонните стени бяха боядисани в светлозелено, преливащо в небесносиньо на около една трета от разстоянието до триметровия таван. Самият таван бе покрит с панели от матово стъкло, зад които имаше ярки виолетови лампи. Предполагам, че бяха оранжерийни, макар че не виждах абсолютно никаква растителност, ако не се броеше противната изкуствена трева на пода.

Сигурно някой се бе опитал да създаде илюзията, че се намираш навън на огряна от слънцето поляна, която по една случайност прилича на подземен бетонен коридор.

— Би трябвало да мислите, че сте на повърхността — ненужно обясни Мадокс.

— Че не сме ли?

Въпросът ми остана без отговор.

— Идея на оная идиотка, бившата ми жена — каза той. — Изпитваше ирационален страх от атомна война.

— Тъпа жена.

Мадокс изглеждаше в по-добро настроение и направи знак към една отворена врата вдясно — зад нея имаше нещо като детска стая.

— Децата по онова време бяха малки и тя си мислеше, че ще цъфтят тук долу.

— Светлините сигурно биха помогнали, но детските партита са щели да са малко кът — отбелязах.

Той не ми обръщаше внимание. Всъщност като че ли си говореше сам.

— Беше гледала „На брега“ и „Доктор Стрейнджлав“ поне двайсет пъти и май така и не разбра, че единият е сериозен филм, а другият — убийствен хумор. Филмите за ядрен Армагедон я пращаха на психотерапевт за месеци.

Имах впечатлението, че Бейн Мадокс е имал известни проблеми с обсебеността на бившата си жена от ядрения холокост и може би се опитваше да ги разреши, като започне своя собствена атомна война.

Сигурен бях, че госпожа Мадокс ще е сред първите, на които ще се обади след края ѝ.

Както и да е, двамата с Кейт вървахме по коридора и всеки път, когато повдигах панталона си, Лутър крещеше: „Ръцете на тила!“, а аз му отвърщах: „Майната ти“.

Чувах шума на работещи вентилатори, но въздухът миришеше на влага и бе леко неприятен.

От двете страни на коридора имаше отворени врати, водещи към обзаведени помещения — спални, всекидневна, кухня и дълга трапезария с облицовани с ламперия стени, тежки завеси, окачен таван и дебели килими. Зад една затворена врата дочух говор, но в следващия момент осъзнах, че е от радио или телевизия. Значи тук долу може би имаше още някой.

— Похарчи цяло състояние за украсата на тая дупка — продължи да си говори сам Мадокс. — Искаше да изчака полуразпада на радиоактивния прах в стила, с който бе свикнала.

Беше се отплеснал, така че не се обадох.

— От друга страна, това скривалище се оказа полезно. Първо, за СНЧ предавателя ми, а също и като хранилище на произведения на изкуството, злато и пари — обясни той и реши да се пошегува: — Последният данъчен, който дойде да души наоколо, още е заключен тук.

Браво, Бейн. Всъщност това скривалище приличаше на бункера на фюрера, но може би моментът не бе подходящ за подобни сравнения.

Стигнахме дъното на коридора, който продължаваше сигурно поне петдесет метра. Карл отключи една стоманена врата, отвори я и светна.

— Кейт, върви след Карл — каза Мадокс. — Джон, спри.

Кейт пристъпи напред и изчезна, а аз останах на мястото си.

— Чисто е — обади се Карл.

— Джон, давай — каза Мадокс.

Вече започвах малко да се уморявам от тези кучешки команди, но не си заслужаваше да го казвам сега, когато бяхме тъй близо до... края.

Влязох и видях Кейт отново да лежи на пода, а Карл стоеше до отсрещната врата и я държеше на прицел.

— Легни — нареди ми Мадокс.

Легнах по очи на синия килим. Като професионалист оценявах военната прецизност на Карл и Бейн. Отнасях се като по учебник с двама пленници, които макар и оковани, невъоръжени и заобиколени от трима мъже с пушки, можеха да са потенциална опасност.

Лошото бе, че тези типове не ми даваха никакъв шанс да се измъкна от ситуацията.

Използването на окови вместо белезници си бе добро решение и разбирах защо Мадокс се бе спрял именно върху тях.

Единствената истинска грешка, която бяха направили досега, бе пропускането на мечешките гръмчета. Именно затова полицаите претърсват заловените на голо и им бъркат по дупките. След като вече се намирахме в тъмницата, това спокойно би могло да е следващият ход на Мадокс, заедно с белезниците — и това щеше да е сигнал за нас да действаме.

Междувременно нашият домакин и Карл изглеждаха заети и с нещо друго освен нас, но пък Лутър стоеше до вратата с вдигната M16. Дулото на карабината се местеше от Кейт към мен и обратно. Не виждах брезентовия чувал — очевидно бе прибран някъде по пътя. Значи единствените оръжия в помещението бяха насочените срещу нас.

Като стана дума за оръжия, избраната от Карл автоматична пушка в тези затворени пространства бе израз на слаб професионализъм — куршумите от подобни оръжия имат склонността да минават през телата на хората и да улучват други хора, които не е задължително да бъдат твои мишени, а после да рикошират и да се превърнат в заплахата за стрелеца и приятелите му.

Тоест тук долу карабината на Лутър бе почти толкова опасна за него, колкото и за нас. Въпреки това никак не ми се искаше да започне да стреля.

Колкото до колта на Мадокс, той вършеше идеална работа в тесни пространства със зидани повърхности. Беше в състояние да пробие голяма дупка в теб от близко разстояние, а изходната скорост на куршума обикновено не е достатъчно висока, за да нарани някой друг освен набелязаната жертва. А ако оловното топче улучеше бетонната стена, бе по-вероятно да се сплеска, отколкото да рикошира.

След като анализирах всичко това, стигнах до заключението, че в общи линии на двамата с Кейт са ни го начукали здравата. Всъщност мечешките гръмчета ставаха все по-незначителни и по-незначителни в ума ми.

— На колене — каза Мадокс. — Ръцете на тила.

Изправих се на колене, сплетох пръсти на тила си и видях Кейт да прави същото. Намирахме се на три метра един от друг в слабо осветената стая. Погледите ни се срещнаха. Тя наведе лице и очи към мястото, където бе пхнато мечешкото гръмче — някъде в джинсите или бикините ѝ, вероятно зад ципа. Хвърли поглед към мен и аз съвсем слабо поклатих глава. „Моментът не е подходящ — искаше ми се дай кажа. — Сама ще разбереш кога да действаш“.

Мадокс седеше с гръб към нас при някакъв електронен пулт. Реших, че това е СНЧ преподавателят. Еврика. А сега какво?

Лутър все така стоеше до вратата и покриваше и Кейт, и мен с карабината си.

Карл не се виждаше, но чувах дишането му зад нас.

Самото помещение представляваше почти празен и функционално изглеждащ офис. Очевидно това бе атомният щаб на Бейн — оттук можеше по цял ден да звъни по телефоните и да проверява дали някой е оцелял след Големия взрив. Сигурно имаше и телеграф, който да го уведомява как вървят цените на петрола и военните стоки.

През седемдесетте и осемдесетте така и не успях да разбера защо хората толкова желаят да оцелеят при ядрения холокост. Като се изключат няколко консерви и каса бира, лично аз не си правех никакви дългосрочни постатомни планове.

Но за да съм честен към Бейн, това е било предимно идея на бившата му жена. Зачудих се какво ли е станало с нея. Може би беше имала близка среща с дърворезачка?

На стената отдясно на пулта бяха монтирани три плоски телевизионни монитора на въртящи се конзоли. Изглеждаха нови и никак не пасваха на тази времева капсула от осемдесетте.

Отляво на пулта имаше шест по-стари телевизора. Бяха включени, но бе трудно да се различат черно-белите образи, които непрекъснато се сменяха на екраните. После изведнъж осъзнах, че това са монитори на охраната. Различих портала, после се появи

изображение на хижата, снимана от портала, което се смени със сградата с генераторите и тъй нататък.

Значи Мадокс щеше да разбере дали иде помощ. Ние с Кейт също. Засега обаче всичко в омагьосаната страна Къстър Хил изглеждаше нормално, мирно и тихо.

Отново и отново ме спохождаше безрадостната мисъл, че дори щатската полиция и ФБР да нахлуят през портала и да избият вратата на хижата, никой няма да ни открие тук долу.

А дори Шефър да се сетеше, че някъде тук би трябвало да има противоатомно скривалище, най-вероятно щеше да го потърси в мазето на самата хижа и като едното нищо щеше да се заблуди.

Повече от ясно бе, че няма да намери хидравличния капак под масата за карти, а дори да успееше по някакво чудо, щяха да са му нужни часове, докато извика сапъорски екип, който да гръмне стоманената врата.

Бяха ни го начукали двойно. От цялата тази каша имаше само един изход и той бе точно онзи, който бях избрал днес следобед — Мадокс и приятелчетата му трябваше да умрат тук и сега, преди да убият нас и преди Мадокс да гръмне четирите си бомби в Пясъчната страна.

Домакинът ни се завъртя със стола към мен.

— Разбираш ли какво става? А, Джон?

— Май установихме, че ще пратиш СНЧ сигнал до четири предавателя, свързани с ядрени детонатори в четири куфара бомби.

— Точно така — потвърди Мадокс. — Всъщност вече започнах предаването.

Мамка му!

— Приближете се — каза той. — На колене.

Двамата с Кейт тръгнахме на колене към пулта, докато стоящият зад нас Карл не се обади:

— Спрете.

Спряхме.

— Виждате ли трите прозорчета? — попита Мадокс.

Сочеше някаква черна кутия върху пулта. В първото прозорче се вихреха главозамайващо червени букви.

— Изпратих първата буква от трибуквения код, който ще задейства четирите детонатора — обясни Мадокс. — Можех да сложа

часовников механизъм във всеки куфар, но в такъв случай моментът на взрива щеше да бъде определен предварително и нямаше да мога да го контролирам. Затова избрах детонация по команда от моето СНЧ радио, което е идеално за целта и съвсем просто. Най-сетне разходите за станцията се оправдават.

— Знаеш ли, Бейн, можеш да търсиш нефт с тези вълни — казах. Той се усмихна.

— Виждам, че си се подготвил прилежно. Не ми трябва да търся нефт. Вече знам къде се намира и настоящите му собственици скоро ще бъдат гръмнати.

— Защо правиш това?

Той ме погледна.

— А, въпросът „защо“ — отвърна и запали цигара. — Защо ли? Защото ми дойде до гуша, защото ми писна от толкова импотентни президенти лизачи на арабски гъзове. Затова.

Реших, че самият той е лизал някой арабски задник и сега е настанал моментът на разплатата. Реших също така да му играя по гайдата.

— Знаеш ли, Бейн, двамата с Кейт виждаме това всеки ден в работата си. Нелегални мюсюлмански имигранти, третиранни като конституционни съдии, заподозрени терористи, защитавани от пълчища адвокати и заплашващи, че ще те съдят за незаконен арест. — Продължих да се оплаквам от проблемите с работата, но странно защо Мадокс като че ли не проявяваше интерес. — Разбирам разочарованията ти, но да гръмнеш четири ядрени бомби в Пясъчната страна няма да реши проблема. Само ще го направи още по-лош.

Той се разсмя. Това ми се видя странно.

Мадокс отново се завъртя, натисна няколко копчета на клавиатурата и обясни:

— Всяка буква трябва да бъде кодирана с четирибуквен код.

— Точно така — съгласих се. — Искаш ли да поговорим за това?

Той май не ме чу: бе погълнат от показанията на дисплеите и слушаше нещо в слушалките, които държеше до ухото си.

Забелязах, че първото прозорче на черната кутия е престанало да превърта букви и се е спряло на яркочервената „Б“.

— Когато пристигнат, щатската полиция и ФБР ще изключат генераторите и ще съборят стълбовете на антената — обади се Кейт.

Мадокс — продължаваше да си играе с електрониката — отговори, без да се обръща:

— Кейт, първо, те все още дори не са напуснали полицейската централа, която се намира на около час път. Второ, изобщо нямат представа какво става тук. Трето, дори и да стигнат за половин час, вече ще са закъснели. Всичко ще свърши след по-малко от двацет минути.

Буквите вече се превъртаха във второто прозорче на черната кутия.

Мадокс се завъртя в стола си.

— Пратена е втората буква и четирите приемника в куфарите ще я уловят след петнадесет минути.

Реших, че се майтапи и ни баламосва с това колко време остава, така че реших да му покажа, че наистина сме се подготвили прилежно.

— След тридесет. Най-рано.

— Не, след петнадесет. Толкова време е нужно на всяка СНЧ вълна да стигне до Сан Франциско и Лос Анджелис и да бъде декодирана от приемника.

— В Близкия изток — поправих го. — Тридесет минути.

— *Не*. — нетърпеливо каза господин Мадокс. — Още не сте загрели. Кое то е добра новина за мен.

— Какво да сме загрели? — попита Кейт.

— Проект Зелено и Горски пожар.

Мадокс се завъртя и се зачете в електронните си дисплеи.

— Генераторите произвеждат шест хиляди киловата — каза той и постави ръка върху клавиатурата. — Сега ми остава само да напиша шифъра за последната буква в трибуквения код.

Докато го казваше, втората буква в черната кутия замръзна на „О“. Така вече имаше „Б-О“.

— Вече имаме едно Б и едно О — каза той. — Е, каква е кодовата дума? Не си спомням. Б-О-А? Б-О-Й? — Изсмя се през рамо към нас. — Или Б-О-З-А? Не, буквите са прекалено много. Помогнете ми. Джон? Кейт? Чакай да си спомня... А! Точно така. Б-О-Г.

Този тип определено се забавляваше, докато губеше последните си капки разсъдък.

Набра нещо на клавиатурата и буквите в последното прозорче се запревъртаха.

Той пък се завъртя към нас.

— И тъй, кодиращият софтуер е изпратил успешно Б и О на СНЧ вълна към четирите приемника, което се потвърждава от буквите върху черната кутия. Както обаче знаете, нужно е известно време отделните вълни да достигнат до приемника и да бъдат декодирани по съответния начин. Разбирате ли?

Не мисля, че изобщо му пукаше дали разбираме, освен ако не се опитваше да разбере какво знаем.

— Разбираме — казах.

— Сериозно? Използвах повтарящ се и самокоригиращ се код, който се предава непрекъснато, докато не се получи стартиращата секвенция. С други думи, Г-О-Б няма да свърши работа. Само Б-О-Г ще предизвика експлозията. Схващате ли?

— Не забравяй да си активираш изотопите — напомних му.

— Да... какво? — Изглежда ме, сякаш аз бях лудият, и продължи: — Същата софтуерна система се използва от флота за връзка с атомните подводници. Но това сигурно го знаете. А научихте ли вече за малкия ми експеримент през осемдесетте?

— Научихме — отвърна Кейт. — Както и цялото ФБР.

— Сериозно? Е... това никак не е хубаво. Но вече няма значение. Във всеки случай, когато на черната кутия се изпише Б-О-Г, около петнадесет минути по-късно четирите предавателя ще имат целия трибуквен код в правилен ред. БОГ. Около две минути по-късно, ако няма промяна в непрекъснатото предавания сигнал, четирите приемника ще изпратят електронен импулс към четирите детонатора, които са свързани с приемниците, и ще имаме четири хубави ядрени експлозии, благодарение на доктор Путьов.

Двамата с Кейт не казахме нищо.

Мадокс запали нова цигара и се загледа в превъртащите се върху черната кутия букви. После се появи буквата „Г“ и върху кутията се изписа „БОГ“. Мадокс, който явно си мислеше, че думичката се отнася за него, каза:

— И тъй, вече и трите букви са изпратени през страната в непрекъснат сигнал.

Все още не разбирах защо казва „през страната“. Може пък и да разбирах, но не желаех да го осъзная.

Мадокс натисна няколко бутона на пулта и на големия екран се появиха четири големи числа — 15:00. Натисна още един бутон и започна обратно броене.

— Трудно е да се каже с точност колко време ще отнеме, докато СНЧ вълната бъде уловена и декодирана от приемниците, но петнадесетина минути са добро предположение. После, както вече казах, приемниците ще трябва да улавят тези букви точно две минути, за да са сигурни, че четат правилно непрекъснатия самокоригиращ се код. И тогава — Мадокс плесна с длани — следва БУМ!

Подозирах, че ще направи така, но горкият Лутър едва не се изпусна в гащите.

Мадокс реши, че това е адски смешно, и затова го повтори още три пъти. БУМ! БУМ! БУМ! Но моментът на изненада беше отминал и никой не подскочи стреснато.

Вперих поглед в таймера, който вече показваше 13:36, после :35 и тъй нататък, отброяваше времето до ядрения екстаз на Бейн Мадокс.

Като истински верижен пушач, домакинът ни запали поредната си цигара веднага след предишната, погледна часовника си и брояча, провери някои от уредите и хвърли поглед към шестте монитора на охраната.

Вече бе явно превъзбуден. Напълно го разбирах, нали това бе неговата награда за годините работа и планиране.

От друга страна, аз няхах какво толкова да правя, освен да стоя на колене с ръце на тила, да гледам и да слушам. Е, не можеше да се каже, че съм отегчен наблюдател на развиващо се ядрено събитие, но все пак предпочитам действието.

Като стана въпрос за това, Карл все още стоеше зад нас, така че прибягването до мечешкото гръмче, което се бе спуснало към по-южни ширини в гащите ми, засега не бе препоръчително. Можех да го извадя, но щях да съм мъртъв, преди да определя накъде да го насоча и да натисна бутона от другата страна.

Кейт имаше по-добър шанс да стигне до чатала си и да измъкне гръмчето, преди да я забележи Карл или малоумният Лутър. Усещах я как се напруга само при мисълта за подобно нещо.

Гледаше Лутър, доколкото успяваше, но не можеше да държи под око Карл и няхах представа доколко внимателно ни следи той. Освен

това тъкмо когато замъгленият ум на Лутър като че ли се запиляваше нанякъде, Мадокс внезапно започваше да бърбри нещо.

В момента каза:

— Сигурно си мислите, че съм луд.

— Не, Бейн — отвърнах. — *Знаем*, че си луд.

Той понечи да се усмихне, но се усети, че в помещението има негови войници и че не иска да им пуска разни идеи в главите, така че стана сериозен, сякаш това бе признак на нормалност.

— В историята няма нито една по-голяма личност, която да не е била обявявана за луда. Цезар, Атила, Чингис хан, Наполеон, Хит... Е, той може би е бил малко неуравновесен. Но все пак разбирате какво искам да кажа.

— Разбирам, че ако се смяташ за Наполеон, определено имаш нужда да поговориш със специалист.

— Джон, не се мисля за никой друг освен за самия себе си.

— Добро начало, Бейн.

— Не мисля, че оценявате какво правя — уведоми ни той и се впусна в обширна тирада за великите хора, променили хода на историята, сред които и някакъв си Ян, полски крал, който спасил Виена от турците и не спечелил нищо от това. На кого му пука за полските крале, Бейн?

Междувременно броячът показваше 11:13 и продължаваше да отмерва надолу.

Кейт се възползва от паузата на Мадокс при паленето на поредната цигара и попита:

— Какво е Горски пожар?

Той направи няколко кръгчета и отговори:

— Свръхсекретен правителствен протокол, който се задейства ако и когато Америка се нападне с оръжие или оръжия за масово поразяване. Това е единственото добро и разумно нещо, което сме направили след ГВУ — Гарантираното взаимно унищожение.

Значи написаното в джоба на Хари не беше име на антилопа.

— Какво общо има това с... с предстоящото да се случи? — попита Кейт.

Той я погледна през цигарения дим.

— Значи наистина *не знаете*, така ли?

Имах чувството, че ако отговорим неправилно на някои от въпросите — ако си помисли, че наистина нямаме представа, — ще станем много по-скоро спътници на Путьов или нещастника от данъчното, така че се намесих.

— Инструктираха ни, но...

— Добре. Разкажи ми тогава.

— Добре... ами... Горски пожар е секретен правителствен протокол, който се привежда в действие...

— Джон, стига си дрънкал глупости — прекъсна ме той. — Аз ще ти разкажа.

Впусна се в обяснения за Горски пожар, които ми звучаха плашещо, но в същото време и стратегически окуражаващо. Най-плашещото бе, че Бейн Мадокс знаеше в големи подробности тайна, която несъмнено бе една от най-строгите пазените в страната заедно с местонахождението на базата, в която пазят извънземните от Розуел.

Междувременно броячът показваше 9:34, а докато Мадокс говореше, стигна до 9:00 и прехвърли на 8:59.

Чувах повечето от думите на Мадокс и подозирам, че получи оргазъм, докато изреждаше градовете в ислямския свят, които ще бъдат изпарени, ако се задейства Горски пожар.

Когато стигнахме до момента с гръмването на язовирната стена на Асуан, той напълно изгуби контрол и заразмахва ръце.

— *Милиарди* кубически метра вода! Ще пометат Египет и ще изхвърлят шейсет милиона тела в Средиземно море.

Господи. Бейн. Кажи ми, че не си побъркан.

Колкото и завладяващо да беше това, забелязах две неща — първо, че Мадокс е прибрал колта в джоба на синия си блейзър, и второ, Лутър изглеждаше малко загрижен, сякаш всичко това бе новост за него. Всъщност дори си запали цигара, което не би трябвало да прави по време на служба. Особено ако това означава да оставиш карабината да си виси на ремъка през рамото ти, докато се мъчиш да се справиш с цигарите и запалката.

Стаята вече започваше сериозно да се задимява и се канех да посоча, че пасивното пушене не е здравословно за никого, но пък Бейн щеше да посочи, че ние двамата с Кейт не би трябвало да мислим дългосрочно.

Броячът показваше 7:28.

Чу се звън на телефон. Оказа се мобилният телефон на Мадокс и той го извади от джоба си.

— Мадокс.

Заслуша се и потвърди, че проект Зелено е в ход, последвано от „Кайзер Вилхелм“, който явно бе в играта или пък това бе някаква кодова фраза, означаваща, че всичко е наред и че той — Мадокс — не говори под дулото на оръжие.

Послуша още малко.

— Добре — каза и хвърли поглед към брояча. — Около пет или шест минути, после двете минути за потвърждаване. Да. Добре. Каква е вечерята?

Заслуша се и се разсмя.

— Може и да ви спасявам всички от участ, по-лоша и от смъртта. Да. Добре. Благодаря, Пол. Бог да благослови всички ни. — Затвори и се обърна към мен. — Това определено ще го оцениш, Джон. Президентът и гостите му вечерят френска кухня — задушена пъстърва с пикантен сос. И тъй, докъде бях стигнал?

— Извинявай, Бейн — казах. — Сигурно не съм внимавал достатъчно, но...

— О, прощавай. Беше Пол Дън. Специалният помощник на президента по въпросите на националната сигурност. Събрали са се на малка приятелска вечеря в Белия дом. Това е добре, защото президентът и първата дама ще могат да бъдат евакуирани бързо от Вашингтон. Заедно с Пол.

— Толкова гадна ли е кухнята?

Мадокс се разсмя.

— Знаеш ли, ти *наистина* си смешен — каза и прибра телефона в джоба си. — За ваша информация, тук долу разполагам с клетъчна антена и кулата е активирана отново, но за съжаление на неплащащите ми клиенти в района, системата в момента е шифрована. Та докъде бях стигнал?

— Шейсет милиона трупа, носещи се по течението на Нил.

— Точно така. Най-голямата еднократна загуба на човешки живот в историята на света. Без да се забравят другите сто милиона или повече от нашите ислямски приятели, изпарени в останалите сто ядрени експлозии.

Все още не схващах всичко. Разбирах какво представлява Горски пожар. Вярно, виждаше ми се малко краен като отговор на терористична ядрена атака срещу Америка, но кой бях аз да решавам подобни неща? Не разбирах как Мадокс с бомбардирането на четири ислямски града ще задейства Горски пожар... и тогава ме осени. Не ставаше дума за четири *ислямски* града. А за два *американски*. Градовете, в които в момента се намираха бомбите — Ел Ей и Сан Франциско. Мамка му! Погледнах Кейт. Беше пребледняла като призрак.

Мадокс взе дистанционното от пулта и включи трите плоскоекранни телевизора.

Първият светна и видях новинарско студио и водещата, която посочваше метеорологичната карта на страната.

— Вашингтон — каза Мадокс и изключи звука.

На втория екран имаше друго новинарско студио, в което някакъв тип представяше спортни новини.

— Сан Франциско — каза Мадокс и отново изключи звука.

Третият телевизор показва двама водещи, остроумничеещи на фона на някакъв дневен градски пейзаж. Отне ми няколко секунди, за да го разпозная като центъра на Лос Анджелис. Мадокс послуша малко и направи справка с часовника си.

— Добре, тук е седем и петдесет и шест, значи там е четири и петдесет и шест. — И погледна брояча, който показваше 4:48, :47, :46, :45...

— Е, значи ни остават пет или шест минути, преди последната буква Г да стигне до приемниците. Ще последват две минути за потвърждение — каза Мадокс и замълча за момент. — БОГ.

Прочистих гърлото си.

— Да не би... Наистина ли...

— Изплюй камъчето, Джон.

— Какво правиш, *по дяволите*?

— На какво ти прилича, *по дяволите*?

Не отговорих. Кейт също мълчеше.

Мадокс пак седна на въртящия се стол, сложи крак върху крак и запали поредната си цигара.

— Проект Зелено. Това е името на плана ми за задействие на Горски пожар. Схващаш ли? Четири бомби — две в Ел Ей, две в Сан

Франциско. Струваха ми десет милиона, без да се брои профилактиката.

Хвърли поглед към брояча.

— Ще гръмнат след по-малко от шест минути. След това идва ред на ответния Горски пожар и издихваме ислямските кучи синове от лицето на Земята заради онова, което са направили на Лос Анджелис и Сан Франциско... — Млъкна, сякаш току-що го бе осенило нещо. — О, да! Аз взривявам Сан Франциско и Лос Анджелис! — И се разсмя.

Мамка му!

— Бейн, за Бога, не можеш...

— Млъквай, Джон. Говориш точно като Хари. И докато си държиш устата затворена, помисли си колко прекрасно е това. Проект Зелено. Горски пожар. Защо зелено? Защото... — Той погледна плоските екрани. — Виждаш ли лентата в дъното на лосанджелиския канал? Какво пише там? Оранжево ниво на тревога. А знаеш ли какво ще пише в най-близко бъдеще? Зелено. Постоянно зелено. Схващаш ли? Никога повече няма да те претърсват на летището... е, всъщност ти никога повече няма да *стъпиш* на летище. Но пък си помисли за останалите си сънародници, които изпитват подобни неудобства.

Продължи с брътвежите си, а аз се загледах в новините от Ел Ей и Сан Франциско с надеждата да видя някакъв знак за разкриването на опасен заговор, включващ двата града. Но водещите се ориентираха към приключване. Надявах се — всъщност молах се — двамата пилоти и помощниците им вече да са намерени. Шансовете обаче и четиримата да са спипани заедно с куфарите никак не бяха добри.

Обърнах се към Мадокс.

— Бейн, правителството ще разбере, че си го направил *ти*, а не терористите, които...

— Джон, дори и да успеят да се сетят, ще е прекалено късно. Горски пожар е с автоматична процедура.

— Бейн, ще дойдат тук да те търсят...

— Знаеш ли какво? Хич не ми пука, стига да зная, че ислямският свят лежи в ядрени пепелища. Нямам нищо против да стана мъченик за моята родина, за вярата ми...

— Ама ти съвсем си се побъркал! Ще убиеш милиони американци, милиони невинни мюсюлмани...

— Джон, затваряй си тъпата уста! — Той се обърна към Карл и Лутър, после отново погледна към мен. — Целта оправдава средствата.

— Не, *не оправдава...*

— Да, оправдава! — повиши тон той. — Говорим за един истински Нов свят. Толкова ли си тъп, че не разбираш?

— Не мога да стискам повече — обади се Кейт.

Мадокс се обърна към нея.

— Какво?

— Не мога да стискам повече. Ще се... Ще се напикая...

Мадокс смръщи вежди.

— Е, не искам да ми се напикаеш тук, като се има предвид калпавата инсталация за пречистване на въздуха. — И кимна на Карл. — Пази я.

— На четири крака — заповяда Карл на Кейт. — Обърни се.

Кейт се подчини.

— Натам — каза Карл.

Тя изчезна от полезрението ми, чух стъпките на Карл, а малко по-късно някъде зад мен се отвори врата.

Мадокс гледаше ставащото — също като Лутър, който отново беше извадил цигарите си.

— Действай — каза Карл. — Няма да затварям вратата.

Моментът бе настъпил. Карл пазеше Кейт, обърнат с гръб към мен, а Мадокс бе раздвоил вниманието си между брояча, който в момента показваше 3:26, мониторите на охранителната система, които все още не показваха нищо нередно, и плоскоекранните телевизори, където продължаваха да текат новинарските емисии.

Лутър беше фиксирал поглед в отворената врата на тоалетната.

Обърнах глава и погледнах зад себе си. Карл стоеше до вратата със свалена до бедрото пушка, насочена към Кейт. Тя стоеше пред тоалетната чиния, беше разкопчала копчето на джинсите си и тъкмо сваляше ципа.

Не знаей какво си мислеше, че ще види Карл, но определено щеше да види нещо друго.

— Джон, какво толкова, че жена ти пикае — каза Мадокс. — Не си ли я виждал? Обърни се насам.

Обърнах се от предстоящия източник на много ярка светлина, затаих дъх и затворих очи. Бях готов, но когато всичко се случи, за

малко сам щях да опикая гащите.

Оглушителната експлозия изпълни помещението, сякаш звукът бе твърда материя. В същото време избухна ослепителна светлина, видях я дори през стиснатите си клепачи. Карл запищя от болка.

Вече бях на пода с мечешкото гръмче в ръка, но стаята се бе напълнила с дим. Не виждах Мадокс и Лутър и се надявах те също да не ме виждат. Бях решил, че Лутър е най-голямата заплаха с карабината, така че насочих гръмчето към вратата, където долових някакво движение, и стрелях.

Последва втори огромен взрив: светлинната ракета излетя от гръмчето като червен лазерен лъч и експлодира в стената — или в Лутър.

Нямаше значение дали съм го уцелил, или не, защото вече всички бяха наполовина ослепели, наполовина оглушали и категорично преобрани отвсякъде.

Завъртях се и се метнах към мястото, където лежеше Карл. Затърсих пушката му, но не можех да я намеря.

Кейт изкрещя нещо, но не я чух.

А после видях, че вече е успяла да вземе пушката.

На килима горяха малки пожари от сигналните ракети. Канапето също се беше подпалило.

Зърнах лицето на Карл — или по-точно онова, което бе останало от него, — после се присвих и се хвърлих към Мадокс. Направих обаче прекалено дълга крачка с окованите си крака и паднах напред, надигнах се на четири крака и продължих към него.

Преди да го стигна, Лутър стана, вдигна карабината до рамото си и тъкмо да ме направи на решето, гръмна ловната пушка. Тялото на Лутър като че ли престана да се подчинява на закона за гравитацията, полетя във въздуха и се тресна в стената.

Още преди да се свлече на земята, Кейт стреля втори път и долната челюст на Лутър изчезна.

Отново се метнах към Мадокс, който вече беше застанал на коляно с лице към мен. Стискаше колта.

Започна да го вдига.

— Не мърдай! — изкрещя Кейт. — Пусни го! Пусни го или си мъртъв!

Последва един безкраен миг, в който Бейн Мадокс обмисляше възможностите си. Кейт му помогна да вземе решение, като проби дупка в тавана над главата му. Той пусна пистолета още преди по главата му да западат парчета мазилка.

Времето като че ли замръзна. Двамата с Мадокс, застанали на колене, се гледахме през метър и половина. Кейт бе на три метра от нас, с насочена към главата на Мадокс пушка.

Миришеше на изгорели експлозиви, синият пушек се успокояваше. Зрението ми се възвърна, но накъдето и да погледнех, виждах черни петънца. Колкото до слуха, бях регистрирал гърмежите, но ми звучаха някъде много отдалеч, а и да бе имало и други шумове в стаята, не ги бях чул.

Изправих се бавно, вдигнах от килима колта на Мадокс и отидох при Лутър, който седеше опрян на стената до вратата. Не беше мъртъв, но сигурно му се искаше да е, след като бе изгубил долната си челюст. Първият изстрел на Кейт бе размазал ръката му, но карабината все още висеше на ремъка на гърдите му, така че я свалих и спуснах предпазителя, след което я метнах на рамо.

Кейт бе наредила на Мадокс да легне на пода и сега той се беше проснал по очи. От личен опит мога да кажа, че не е приятно изживяване.

Погледнах брояча и видях, че разполагаме с две пълни минути до 0:00.

Трябваше да направим всичко по правилата, за да се уверим, че не е останал никой, който би ни застрашил. Отидох при Карл — той все още бе жив. Части от лицето му се намираха на места, където не би трябвало да бъдат.

Започнах да го претърсвам, но за мое изумление той седна като Франкенщайн на лабораторната маса и аз отстъпих.

Гледах го как се изправя. Ясно беше, че е спял — не временно, а завинаги, ако се съдеше по изгарянията около очите му. Въпреки това бръкна в якето си и извади автоматичен колт калибър 45.

Понечих да му викна да хвърли оръжието, но тогава щеше да знае накъде да стреля. Времето изтичаше, така че взех трудното решение и пуснах един куршум от същия калибър в мозъка му.

Бе прекалено едър, за да литне във въздуха, но рухна назад като отсечено дърво.

— Петдесет и осем секунди — каза Кейт.

Отидох до Мадокс, който се взираше в тялото на Карл, и го попитах:

— Как да спра това нещо?

— Майната ти.

— Няма ли да кажеш нещо по-умно? Хайде, Бейн. Помогни ми. Как да спра това нещо?

— Не можеш. А и защо да го правиш? Джон, *помисли* само.

Честно казано, наистина бях мислил за това. Искам да кажа, Бог да ми е на помощ, но наистина си мислех дали да не го оставя да се случи наистина.

— Четиридесет секунди — обади се Кейт.

Върнах се в реалността и си спомних какво бе казал Мадокс за СНЧ сигнала. Май имаше нещо за постоянен сигнал и период на удостоверяване, така че реших, че ако спра СНЧ вълната направо от предавателя, приемниците нямаше или не биха могли да извършат потвърждението и да изпратят сигнала на ядрените детонатори. Електрониката не е от силните ми области, но пък това не се отнася за унищожението. Пък и нямаше нищо за губене с изключение на два града, така че отстъпих назад и казах на Кейт да направи същото.

Броячът показваше :15 секунди, но си спомних думите на Бейн, че вълната може да достигне приемниците малко по-рано или по-късно. С други думи, двуминутното броене вече течеше — или беше приключило.

Погледнах плоскоекранните телевизори. В Сан Франциско, Лос Анджелис и Вашингтон не се случваше нищо необичайно.

— Джон — каза Кейт.

Обърнах се към нея и видях, че броячът показва 00:00. Червените букви примигваха „БОГ — БОГ — БОГ“.

Вдигнах колта и го насочих към СНЧ предавателя.

Мадокс се бе надигнал на колене пред предавателя; вдигна ръце, сякаш се мъчеше да го защити, и извика:

— Джон! Не! Спаси света! Спаси Америка...

Изстрелях три куршума над главата му в предавателя и още три в остатъка от пулта, просто за всеки случай. Кейт също изстреля последните си два патрона в пушечната електроника.

Светлините, датчиците и инструментите примигнаха и угаснаха, големият метален пулт запусти и заизхвърля искри. Думата „БОГ“ угасна.

Мадокс гледаше умиращия СНЧ предавател. После погледна мен, после Кейт и пак мен — и тихо прошепна:

— Съсипахте всичко... Как може да сте толкова тъпи?

Имах няколко добри отговора за дълга, честта и родината, а също и от сорта на „Ако съм тъп, защо пистолетът ти е у мен?“, но реших да говоря направо.

— Това е за Хари Мюлер — казах и изстрелях последния куршум в главата му.

Открихме ключа в джоба на Карл и свалихме оковите. Взехме и колта му от пода и Кейт го пхна в колана си.

Застанахме един до друг в задимената стая, неми като телевизорите, които наблюдавахме.

Последваха няколко минути реклами, без извънредни бюлетини или угаснали екрани от Ел Ей или Сан Франциско.

— Май всичко е наред — претраших се да кажа накрая.

Кейт кимна.

— А ти добре ли си?

— Добре съм... Само съм малко... замаяна.

Останахме така още няколко минути.

— Добра работа свърши — казах й.

— Добра? Свърших направо отлична работа.

— Права си, отлична. А бе, къде беше скрила гръмчето?

— Не ти трябва да знаеш.

— Права си.

Последваха още няколко минути мълчание.

— Можеш ли да повярваш? — попита тя. — Можеш ли да *повярваш* какво щеше да направи Мадокс?

Погледнах електронния пулт и казах:

— Отчаяните моменти изискват отчаяни мерки.

Тя помълча, после каза:

— Джон... в един момент... стори ми се, че... че малко се колебаеш.

Замислих се.

— Честен ли да бъда?

— Не отговаряй.

Все пак трябваше да кажа нещо.

— Така или иначе ще се случи.

— Не го казвай.

Опитах да се пошегувам.

— Защо не останем тук долу за няколко години?

Тя мълчеше.

Погледнах Бейн Мадокс. Все още бе на колене, но вече с отметната назад глава, опряна на ръба на пулта. Сивите му ястребови очи бяха широко отворени, немигащи и безчувствени както винаги. И ако не беше малката червена дупка в средата на челото му, едва ли щях да позная, че е мъртъв. Побиха ме тръпки.

Кейт забеляза, че го гледам.

— Направи това, което трябваше.

И двамата знаехме, че не е вярно. Бях направил онова, което *исках*.

Откъснах поглед от Мадокс и се обърнах към шестте охранителни монитора. Не видях никого с изключение на някаква сянка — движеше се около бараката при портала. Предположих, че е Дерек. После пред сградата на генераторите мина един джип.

— Още са навън, а от централата на щатската полиция не се е появил никой — казах.

Кейт кимна.

— Е, значи ще поостанем известно време тук.

Наистина не ми се висеше в това подземие с два трупа на пода, димящ килим и диван и миризма на изгоряла електроника.

Освен това откъм Лутър се чуваше гъргорене и разпознах този звук. Не можех да му помогна, но реших, че все пак трябва да се опитам. Огледах се за стационарен телефон, за да се обадя в централата на щатската полиция за линейка, както и за хора, които да арестуват Дерек и когото още трябва и да ни измъкнат от тук.

Кейт продължаваше да се взира в трите телевизора и от време на време хвърляше поглед към часовника на стената.

— Мисля, че наистина всичко е наред.

— Да. — Не намерих телефон и реших да проверя в някоя друга стая. Това ми напомни за помещението със затворената врата, където бях чул звука на телевизор.

Все още не бях на себе си от мечешките гръмчета, но трябваше да си отворям очите на четири.

Слухът ми, както и слухът на Кейт, също не се бе върнал напълно. Изобщо не бяхме чули, че по коридора идва някой. Разбрах, че не сме сами, едва когато чух някакъв глас да казва:

— Е, *това* изобщо не го бях очаквал.

Рязко се извъртях. На прага стоеше призракт на Тед Наш. Изгубих дар слово.

Кейт също замръзна в средата на стаята и челюстта ѝ направо увисна.

— Ти си мъртъв — успях да кажа най-сетне.

— Всъщност чувствам се идеално — отвърна той. — Съжалявам, че те разстройвам.

— Не съм разстроен. Разочарован съм.

— Бъди мил, Джон — каза той и се обърна към Кейт. — Е, как си?

Тя не отговори.

Знаех, че виждах във всичко това ръката на ЦРУ, но дори и в най-лошите си кошмари не си бях помислял, че отново ще видя Тед Наш. А може пък и да греша.

Наш огледа стаята, но не коментира поразите, покриващите всичко петна кръв, умирация на крачка от него Лутър и Карл, който лежеше мъртъв на пода. Беше хладнокръвен тип. Все пак погледна Бейн Мадокс и каза:

— Наистина жалко.

Очевидно мненията ни за покойния се различаваха.

— Е, във Вашингтон ще има много разочаровани хора — каза Наш. Явно говореше на себе си.

Двамата с Кейт не отговорихме, но си помислих дали да не сваля карабината от рамото си и да я приготвя за стрелба.

Не бях напълно параноичен, защото Тед Наш е вероятен убиец и със сигурност не фигурира сред феновете на Джон Кори. Освен това носеше спортно яке и бе пхнал ръката си в него, също като красавците от модните каталози. На лицето му бе изписано равнодушното изражение на човек с пистолет в джоба.

— Какво правиш тук? — успя да попита Кейт.

— Работя.

— Ти... ти беше в Северната кула...

— Всъщност закъснях. Също като теб, Джон, и като много други хора. Съдбата работи по смешни начини, не мислите ли? — философски заключи той.

— Да — отвърнах. — Съдбата е казан със смехории. Какъв е номерът, Тед? Да не би да ми кажеш, че си дошъл да спреш Мадокс, но

пак си закъснял с няколко минути?

Той се усмихна.

— Не съм тук, за да го спирам. — Погледна отново покойния господин Мадокс. — Ти обаче явно си го направил.

— Дойдох просто на вечеря.

Преди да се впуснем в размяна на остроумия, той извади пистолета си — глок като моя — и каза:

— Този път вие двамата *наистина* преебахте нещата.

— Не, Тед. Ние току-що спасихме Сан Франциско и Лос Анджелис. Ние сме герои — казах, за да съм сигурен, че ме е разбрал. — Лошите се мъртви.

Изглеждаше малко вбесен, както винаги му се случва в мое присъствие, пък и беше извадил пистолета си и ние много добре знаехме каква е позицията му по този въпрос.

— Нямате *никаква* представа как само преебахте нещата — каза той, впери очи в мен, след което за миг хвърли поглед към Кейт. — Светът, какъвто го познаваме, щеше да се промени завинаги. Разбирате ли това? *Разбирате* ли?

Така и така щеше да си каже всичко, затова реших да не отговарям на глупави въпроси.

— Това бе най-добрият, най-гениален, най-дързък и храбър план, който сме замисляли — продължи той. — За един шибан ден — само за един ден, Джон — щяхме да заличим най-голямата заплаха за Америка. А *ти*, ти и тази кучка до теб преебахте всичко.

— Виж, *наистина* съжалявам.

Кейт пое дълбоко дъх и каза рязко:

— На първо място, Тед, *не съм* кучка. Второ, ако това правителство иска да унищожи ислямския свят с ядрено оръжие или да заплаши, че ще го стори, трябва да има куража да го направи, без да фалшифицира шибана терористична атака срещу два американски града и да убива милиони американци...

— Затваряй си *шибаната* уста! На кой му пука за Лос Анджелис и Сан Франциско? Не и на *мен*. Нито пък на теб. Не ми се прави на много морална, Кейт. Имахме шанса да докараме лайняната мюсюлманска каша до щастлива развръзка, но ти и този шибан тъпак, за когото се омъжи... — Погледна ме и май едва сега забеляза ремъка на рамото ми и черната цев на М16, надничаша иззад гърба ми. Насочи

пистолета към мен. — Разкарай тая карабина. Просто я пусни на пода. *Веднага!*

Наклоних се наляво, за да може ремъкът да се плъзне по рамото и ръката ми, докато се мъчех да измисля как да успея да сграбча карабината, да сваля предпазителя, да се прицеля от бедро и да произведа точен изстрел.

Господин Наш явно се ядоса от бавната ми реакция.

— Не си прави труда. Просто си умри — каза и насочи глока към гърдите ми. — Просто да знаеш, използвах някои връзки, за да те пратят тук и да те пречукат вместо горкия Хари Мюлер, с когото ще се видите след около три секунди. А освен това — той кимна към Кейт — *наистина* я чуках...

Чух силен гърмеж, но не видях огъня от дулото. Пистолетът на Наш полетя във въздуха. Или така поне изглеждаше. Тялото му полетя назад, сякаш бе получил ритник в гърдите, и се стовари върху стената до Лутър...

Кейт доизпразни колта на Карл в тялото на Тед Наш. То се разтрисаше всеки път, когато в него се забиваше поредният куршум.

Гледах я как изстреля последните три патрона. В начина ѝ на действие нямаше нищо истерично или безумно. Държеше автоматичния пистолет с две ръце, с правилен захват, с леко присвити колене и изпънати ръце. Прицелване, дърпане на спусъка, огън, вдишване, задържане, дърпане на спусъка и тъй нататък. Докато пълнителят не се изпразни.

Отидох до нея да взема пистолета, но тя го захвърли настрани.

— Благодаря — казах.

Тя продължаваше да гледа тялото на Наш, цялата в кръв и мозък от раната в главата.

— Не съм *кучка*, Тед.

Хм, трябва да запомня да не споменавам пред нея тази дума, когато се караме.

Намерих стационарен телефон и се обадох на майор Шефър. Оказа се, че няма абсолютно никаква представа къде сме и какво става. Дадох му крайно редактиран и съкратен инструктаж, в който споменах убийство и осакатяване и поисках войници, линейка, следователи и него самия.

Двамата с Кейт, въоръжени с напълно заредената M16 на Лутър и за щастие също така пълния глок на Наш, направихме оглед на останалите помещения в подземното жилище, което определено би трябвало да фигурира в „Най-добрите домове и бомбоубежища“.

Открихме брезентовия чувал с нещата ни и се приведохме в нормален вид.

Няма нищо интересно или поучително в това да си безпомощен затворник, особено ако тъмничарите ти са ненормалници със склонност към убийства. Така и не успях да разбера онзи Стокхолмски синдром, при който заложникът започва да се идентифицира със собствения си похитител и е склонен да вярва на кретениите, които му се наливат в главата като извинение за ситуацията.

От време на време обаче може да се случи действията или думите на психопата наистина да отговарят на убежденията на жертвата, или поне на някои мисли, спотайващи се в тъмните кътчета на ума ѝ.

Но достатъчно по тая тема.

Намерихме бара на Мадокс — оказа се умален вариант на бара горе. Кейт измъкна една бутилка „Дом Периньон“ реколта 1978, гръмна я и си наля цяла водна чаша.

Намерих няколко топли бутилки бира „Карлцат“, която явно не става по-добра с годините — всъщност от осемдесет и четвърта до днес бе успяла леко да помътнее. Въпреки това ми дойде идеално.

По отношение на господин Тед Наш, това бе неговото второ и, надявам се, последно завръщане от оня свят. Всъщност се почувствах малко глупаво, докато проверявах, че няма пулс, и Кейт ме попита какво по дяволите правя. Искях обаче да съм си сигурен.

Пак по отношение на Тед Наш, за по-малко от три минути беше успял напълно да ме изкара от нерви. Първо, не съм тъпак, Тед, а жена ми не е кучка. Колкото до другото... е, случва се. Дори Кейт може да сбърка с мъжете. Сигурен съм, че не всичките й гаджета са се казвали Джон Кори.

Тя явно бе успяла да прочете мислите ми, тъй като довърши втората чаша шампанско и каза:

— Не е имало такова нещо. Лъжеше.

Е, не можех да питам Тед, така че се примирих и казах:

— От ЦРУ са си лъжци.

— Повярвай ми.

Глокът на Тед все още беше у нея.

— Вярвам ти, скъпа.

Адвокатът и агентът на ФБР у Кейт се събудиха.

— Мога да обясня първия и втория изстрел като самозащита. Но не и останалите шест куршума.

— Можеш да кажеш, че Тед те е издразнил, че не си в състояние да го уцелиш осем поредни пъти — предложих. — Всъщност с удоволствие бих опрал пешкира — или приел оваците — за убиването му.

— Благодаря но... все ще се оправя някак.

Върнахме се в стаята с преподавателя, за да проверим охранителните монитори. Хората на Шефър вече пристигаха. Имаше и линейка. Всички се нареждаха на опашка по пътя от татък оградата.

Странно, но порталът не се отвори и водещата кола го разби.

Двама униформени полицаи влязоха в караулната и след секунди влязоха и двама души с носилка, изнесоха нечие тяло и го качиха в линейката.

— Дерек — казах.

— Дерек ли? — попита Кейт. — Защо?

— Мадокс се е нуждаел от него, за да оправи кашата горе и да се отърве от микробуса на Руди. Не е искал обаче да започне да приказва за това или за случилото се в скривалището... така че е наредил на някого да му види сметката.

— Бейн Мадокс май е помислил за всичко — отбеляза Кейт.

— Не чак за всичко.

Изчакахме още петнадесет минути, за да сме сигурни, че горе командват подходящите хора, след което отидохме до спиралното стълбище, намерихме ключа за издигане на масата за карти и се качихме в игралното помещение. Тук поне въздухът бе свеж.

Показахме документите си и ни запрехвърляха от един полицаи на друг, докато не се озовахме в голямата зала, където майор Шефър бе установил командния си център с радио и неколцина полицаи. Кайзер Вилхелм спеше и пърдеше до камината.

— Какво става тук? — бе първият въпрос ни Шефър.

— Случаят с убийството на Хари Мюлер е разрешен — отвърнах. — Убили са го Бейн Мадокс и икономът Карл.

— Така ли? Къде е Мадокс?

— В противоатомното скривалище.

— Претърсихме цялото мазе.

Обясних как да намерят бомбоубежището и добавих:

— Долу има три трупа и един тежко ранен.

— Кой са мъртвите?

— Мадокс, Карл и някакъв друг тип.

— Мадокс е мъртъв? Как умря?

— Наредете на следователите да слязат долу и да си почват работата — отвърнах уклончиво. — А и раненият се нуждае от спешна помощ.

Шефър вдигна радиотелефона си и даде съответните заповеди.

— Трябва също да обезоръжите и задържите охраната — посъветвах го.

— Вече са обезоръжени и затворени под стража в казармата си.

— Добре.

— Какво е обвинението срещу тях?

— Съучастници или свидетели на убийството на Хари. Кажете им, че шефът им е мъртъв, и ще си развържат езиците.

Той кимна.

— Трите дизелови двигателя и генераторите работеха на пълна мощност и ги спряхме. Знаете ли нещо за това?

— Е, както се оказа, Фред е бил прав — отговорих. — Подводници.

— Какво?!

— Извинете, майоре, но това попада в категорията на националната сигурност — каза Кейт.

— Така ли?

Върнах се на въпроса за убийството.

— Не си правете труда да търсите Путьов.

— Защо?

— Според покойния господин Мадокс той е убил госта си доктор Путьов, след което го е направил на трици.

— Какво?!

— За протокола: резачката на двора има машина за смилане. Както и да е, Путьов си е получил заслуженото. Но не мога да се впускам в подробности. Няма да е зле следователите ви да отделят специално внимание на мелачката — подсказах му. — Ако не намерят нищо, няма да е зле да съберете малко мечешки лайна и да проверите дали в тях не се съдържат частици ДНК на доктор Путьов.

— Не ви разбирам...

— Какво всъщност стана на портала? — попитах.

— Мъртъв е.

— Дерек. Нали?

— Поне така пишеше на табелката му. Момчетата от бърза помощ смятат, че прилича на отравяне. Може би с невротоксин. Гърчил се е като епилептик, преди да свърши.

Обърнах се към Кейт.

— Господи, дано не е било от паленцето.

— Не намерихме никакви паленца, но имаше кана още топло кафе, а жертвата бе разляла чашата си на бюрото — каза Шефър. — Затова предполагахме, че е от кафето. Ще го подложим на токсикологичен анализ по-късно.

— Мадокс наистина е планирал няколко крачки напред — каза Кейт.

— Но не и всичко — казах.

— Има ли хора от ФБР? — попита тя Шефър.

— О, да. Установиха собствен команден пост. — Той посочи с глава нагоре. — В кабинета на Мадокс. Приятелчето ви Грифит е там и продължава да ви търси.

— Дай да идем да им кажем здрасти — предложи Кейт.

— Добре — казах и се обърнах към Шефър. — Чао засега.

Той ни огледа.

— Смърдите на пушек и изглеждате ужасно. Какво стана?

— Това е наистина дълга и много смахната история — отвърнах.

— Нека го оставим за по-нататък.

— Трябва да останете тук и да помагате за разпита — напомни ми той.

— Да де. Но засега чао.

Хванах Кейт за ръка и излязохме от голямата зала.

Из сградата се мотаеха поне петнайсетина униформени щатски полицаи и очевидно не знаеха какво трябва да правят. Размахвах картата си пред един и попитах:

— Къде е кухнята?

— Кухнята? О... ей натам.

— Благодаря — казах и закрачих в указаната посока.

— Трябва да се видим с Лайъм Грифит — каза Кейт.

— Шефър каза, че е в кухнята.

— В кабинета на Мадокс.

Сложих ръка на ухото си.

— Какво какво?

Намерихме кухнята, която се оказа празна. Забелязах, че няма никаква следа от приготвяне на вечеря. Посочих го на Кейт.

— Вечерята е била уловка, Джон — отвърна тя.

— Сериозно? Значи няма пържоли и картофи?

— Защо дойдохме тук?

— Защото съм гладен.

— Да ти донеса ли кафе от портала?

— Разбира се. Вземи и за теб. — Отворих хладилника — беше с индустриални размери — и намерих някакво сирене и студено месо.

— Как може да ядеш? — възкликна тя. — На мене ми се гади!

— Гладен съм. — Тупнах сиренето и месото на плота, отидох до мивката и се измих: май някакви части от Мадокс бяха полепнали по мен.

Докато се миех, в кухнята влезе господин Лайъм Грифит и попита:

— Къде бяхте, по дяволите?

Погледнах го от умивалника.

— Ще ми подадеш ли кърпата?

Той се поколеба, но ми подаде.

— Какво правите тук?

Избърсах се и казах:

— Спасявахме планетата от ядрен апокалипсис.

— Сериозно? И какво направихте по време на биса?

Подадох кърпата на Кейт — тя също държеше да се измие.

— После убихме едно твоє приятелче — казах и отворих кутията чедър. — Тед Наш.

Господин Грифит не отговори, но пък по изражението му си личеше, че не ме разбира.

— Тед Наш е мъртъв — успя да произнесе той накрая.

— Точно това казах. Страхотно, нали?

Той все още не проумяваше думите ми, така че вече бях съвсем сигурен, че какъвто и боклук да е, Лайъм Грифит няма представа за случилото се тук.

Кейт се избърса с кърпата и каза:

— Не е умрял в Северната кула. Но вече е мъртъв. — И добави: — Аз го убих.

— Какво?!

— В момента няма да кажем нищо повече по въпроса — казах. — Искаш ли сиренце? Чедър е.

— Ъ? Не. — Грифит най-сетне се окопоти. — И двамата сте я загазили здравата. Имам заповед да ви върна в града веднага щом ви намеря, което вече направих. И двамата вероятно ще бъдете наказани и...

И тъй нататък.

Сигурно изядох поне половината сирене и месо, докато дрънкаше, и на няколко пъти си поглеждах часовника, за да му намекна, че е време да се ориентира към приключване.

— Какво всъщност е станало тук? — попита той, след като свърши с рецитацията си.

— С Кейт открихме убиеца на Хари Мюлер — отвърнах.

— Кой е той?

— Беше. Бейн Мадокс, собственикът на тази хижа — каза Кейт.

— Къде е?

— В противоатомното си скривалище. Мъртъв — отговорих и добавих: — Аз го убих.

Мълчание.

— И това е всичко, което е нужно да знаеш — и всичко, което казваме.

— Трябва да дойдете с мен.

— Къде ще ходиш, Лайъм?

— Казах ви. В града. Хеликоптерът ни чака на летището.

— Не можем да напускаме местопрестъплението — уведомих го.

— Майор Шефър държи да останем.

— Добре. Тогава и тримата ще останем един час тук при щатската полиция, за да можете да обясните какво се е случило. После ще се наложи да настоявам полицията да ви предаде на мен.

Погледнах Кейт и тя кимна. Обърнах се към Грифит.

— С Кейт ще ограничим изявленията си само до случая с убийството на Хари Мюлер. Всичко друго е въпрос на националната сигурност и няма да се обсъжда, докато не се върнем на Федерал Плаза. Ясно ли е?

— И каква е ролята на националната сигурност в убийството на офицер от ЦРУ?

— Лайъм, не мисля, че нивото ти на достъп е достатъчно високо, за да мога да ти казвам подобни неща — отвърна Кейт.

Той изглеждаше малко ядосан, но успя да пусне една остроумна забележка:

— Тед винаги е имал високо мнение за теб, Кейт.

— Не и последния път, когато разговаряхме.

Лайъм Грифит все пак не е идиот.

— Вие двамата или сте загазили здравата, или ще бъдете наградени. Затова просто ще си затворя устата, докато не разбера кое от двете ще стане.

— Днес май загряваш по-бързо от обикновено — отбелязах.

Прекарахме един час с майор Шефър, щатските детективи и следователите — в смисъл, увъртахме по централния въпрос какво всъщност се е случило в бункера на фюрера. После, след състезанието по мерене на пишки с Шефър и Грифит, се качихме в колата на Лайъм и потеглихме от хижата покрай пилона, на който продължаваше да се вее американското знаме, а под него се виждаше флагът на Седми кавалерийски полк на Бейн Мадокс.

Да, имах смесени чувства към този тип, предимно негативни, но... е, ако не беше убил Хари и ако не се канеше да избие още няколко милиона американци, сред които Кейт и мен, както и всеки друг, който се изпречи на пътя му, както и неколкостотин милиона невинни мъже, жени и деца... е, беше сложен човек и щеше да ми е нужно време, за да го преценя правилно.

Минахме и покрай дърворезачката и тя като че ли ме върна в реалния свят. Големите неща — като ядрения Армагедон например — са малко абстрактни. Дребноликите, като например една най-обикновена машина, ти дават възможност да разбереш злото.

И тъй, отлетяхме за Ню Йорк и когато стигнахме до Федерал Плаза 26, там имаше поне десетина души от службата, сред които, разбира се, Том Уолш, както и още десетина агенти от Вашингтон. Всички ни чакаха с отворени обятия, бележници и диктофони.

Том Уолш ни посрещна топло с думите:

— Къде ми беше шибаната глава, когато ви пратих там?

— Къде ти беше шибаната глава, когато прати там Хари? — отвърнах.

Нямаше отговор на въпроса ми, така че продължих:

— Чия беше идеята да пратиш мен самичък на това назначение?

Мълчание.

— Ще ти кажа чия — осведомих го. — На Тед Наш.

— Наш е мъртъв.

— Вече да. Аз обаче съм жив.

— Но като едното нищо можеше да стане обратното — каза Кейт.

Уолш ни изгледа. Личеше му, че се опитва да налучка как би трябвало да изглежда — в пълно неведение, ядосан или невинен като агънце. Явно не успя да вземе решение и се оттегли в мъжката тоалетна.

Виждаше се, че все още цари голямо объркване относно случилото се на север и какво е положението ни — на герои или на углавни престъпници, — но усещах също, че един-двама от Вашингтон знаят точно за какво става дума, но си траят.

Разпитваха ни часове в кабинета на Уолш — двучленни екипи, които се редуваха на смени, — но с Кейт се представихме доста добре, като разказвахме на интервюиращите час по час и дума по дума всичко случило се, като се започне от момента, когато влязохме сутринта в

Деня на Колумб в тази сграда, за да говорим с Том Уолш, после разговорите с Бети от „Континентал Компютър“ и Макс и Лари от „Херц“ и „Ентърпрайз“, проверката на самолетите на Мадокс в офиса на ФАА, решението да идем в Къстър Хил Клуб вместо в централата на щатската полиция и тъй нататък.

Личеше си, че хората от ФБР са отчасти впечатлени от нашата инициативност и добри детективски техники, както и донякъде разтревожени от пълната ни неспособност да изпълняваме стриктно заповеди и от превръщането ни в бегълци. Надявам се да са понаучили нещо.

Освен това донякъде бих могъл да кажа, че докато нощта се изнизваше, двамата с Кейт бяхме единствените в службата, които не се тревожеха за нищо.

Интересно, но повечето от разпитващите ни от ФБР не бяха особено радостни от факта, че Бейн Мадокс, мозъкът и основната фигура в конспирацията, е мъртъв и че аз съм го убил. Естествено обясних, че това е станало при самозащита, макар да бе всъщност самоудовлетворение. Беше тъпа постъпка наистина и с очистването му само бях усложнил разследването на конспирацията. Искаше ми се да мога да повтора всичко. Разбира се, щях да постъпя по същия начин, но най-напред щях да си напомня, че не действам професионално.

Освен това най-малко двама от хората на ФБР от Вашингтон не изглеждаха толкова нещастни, че Мадокс не е в състояние да приказва. А може и да си въобразявам.

По въпроса за убийството на служителя на ЦРУ Тед Наш: никой агент на ФБР не коментира и не се поинтересува от подробности.

Това бе странно, но и напълно разбираемо. Нямаше да задълбават по темата, освен ако или докато не получат нареждане отгоре.

Изпитах малко задоволство, като гледах как Том Уолш се гърчи, и доста повече, че седя в кабинета му с крака на масата, докато ни разпитваха. Към три-четири сутринта изразих непреодолимия си копнеж за китайска храна и един агент на ФБР излезе и намери отворено заведение. Нали разбирате, не всеки ден се случва да си център на внимание и не е зле да се възползваш от момента.

Имаше много за разнищване и няхах представа докъде ще се стигне и до какви висини достига Проект Зелено. Естествено с Кейт никога нямаше да разберем.

На зазоряване двама агенти на ФБР ни откараха до апартамента и ни пожелаха лека нощ и приятни сънища, макар да беше сутрин.

Излязохме на балкона и загледахме как изгрява слънцето. И двамата си спомняхме сутринта на 12 септември 2001, когато наблюдавахме черния пушек, който скриваше слънцето не само за нас и Ню Йорк, но и за цялата страна.

— Както знаем в бизнеса, всеки акт на насилие и всяко убийство са отмъщение за предишно насилие и убийство. И извинение за следващото.

Кейт кимна.

— Знаеш ли... исках да изляза от бизнеса... да ида някъде другаде... но сега, след това, което стана, искам да продължа и да направя каквото мога...

Погледнах я, после погледнах града, където преди се издигаха Близнаците.

— Чудя се дали до края на живота си ще видим зелено ниво на тревога — казах. Не бях сигурен дали го казвам на себе си, или на нея.

— Не ми се вярва. Но ако продължим да работим, може да не допуснем да стане червено.

В крайна сметка ФБР в Лос Анджелис и Сан Франциско откриха пилотите и помощниците им заедно с атомните бомби куфари в хотелските им стаи. Всъщност единият от вторите пилоти седял върху бомбата и гледал телевизия, когато агентите разбили вратата на стаята му.

В съвсем крайна сметка моя милост получи честитка за три хиляди долара от Върха и както беше предсказала Кейт, от счетоводството останаха глухи за каквито и да било обяснения. Том Уолш също не се застъпи за нас, така че се наложи известно време да се храним по-рядко навън.

Що се отнася до Изпълнителния съвет на Къстър Хил Клуб, единствените новини — появили се като съвсем кратки съобщения в печатните издания — бяха, че заместник-министърът на отбраната Едуард Улфър е излязъл в безсрочна отпускат, съветникът на

президента по въпросите на националната сигурност Пол Дън подал оставка, а генерал Джеймс Хокинс се оттеглил от Военновъздушните сили.

Взети сами по себе си, тези три събития не изглеждаха нещо особено и не предизвикаха раздвижване във вечно бдящите медии. Междувременно с Кейт очаквахме още стряскащи новини за тези хора — например за арестуването им. Но поне засега Дън, Улфър и Хокинс не са успели да цъфнат на първите страници или в новините. Няма да се изненадам, ако никога повече не чуем за тях, независимо от онова, което разказахме на следователите от ФБР. Може пък да са си изгубили записките.

Колкото до четвъртия член на съвета на Мадокс — служителя на ЦРУ Скот Ландсдейл, — липсата на новина не винаги означава добра новина. Този тип все още е на свобода и или се кани да се измъкне, или, ако здравата е загазил, никой повече няма да чуе за него. Искам да кажа, трябва ли да имаме доверие на организация, на която ѝ се плаща, за да лъже?

Може би във връзка с всичко това войната с Ирак изглежда неминуема и смятам да използвам вътрешната информация на Мадокс и да заложа на седмицата, в която се пада 17 март; според брокера ми това е доста шантаво предположение и залогът е три към едно. Ако успея да утроя залога си от хиляда долара, ще успея да покрия Върха. По отношение на нефтените фючърси, според брокера ми след войната иракският петрол ще залее пазара и цените ще паднат — а няма да се качат, както твърдеше Мадокс. Трябва да си помисля сериозно на кого да се доверя — на търговеца с акции или на Бейн Мадокс. Сериозен въпрос.

Едно от нещата, което не трябваше да правим във Вашингтон, бе да обясняваме как или защо Кейт е убила служител на ЦРУ. Между другото, главният представител на ЦРУ към ФКТС ни каза, че откритият в хижата на Къстър Хил мъртвец си останал неидентифициран и че служителят на име Тед Наш, когото познавахме навремето, е загинал на 11 септември 2001 г. в Северната кула.

Нямах намерение да споря по този въпрос. Кейт също.

Много си мислих за Проект Зелено на Мадокс и съм сигурен, че онова, което почти се осъществи — атака срещу американски град или

градове с оръжия за масово поразяване, — рано или късно ще се случи. Но вече ще трябва да се чудя откъде всъщност е дошла атаката.

Не искам да изглеждам прекалено голям параноик, но си мисля, че може би двамата с Кейт видяхме и чухме повече, отколкото биха желали някои хора. Не намеквам, че ЦРУ се кани да ни очисти, защото знаем прекалено много, защото ни е известно за Скот Ландсдейл или защото Кейт уби техния човек Тед Наш. Но човек никога не може да е сигурен. Може би ще си вземем куче и ще проверяваме двигателя, преди да палим колата.

В нашия бизнес не можеш да си прекалено предпазлив и трябва да знаеш кои са ти приятелите и кои — враговете. А ако не си в състояние да го определиш, най-добре дръж пищова си смазан, зареден и подръка.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както и при предишните романи, искам да благодаря на капитан Томас Блок (пенсионер) от „Ю Ес Еърлейс“, редактор и дописник към много посветени на авиацията списания и съавтор на „Мейдей“, както и автор на шест други романа. Помощта на Том относно техническите детайли и предложенията му бяха както винаги безценни, макар че той им сложи цена и ми прати сметката, която с радост платих. С Том се запознахме преди около петдесет и пет години и единственият човек, когото познавам от повече време, съм самият аз.

Благодаря също и на Шарън Блок (жената на Том), бивша стюардеса от „Браниф Интернешънъл“ и „Ю Ес Еърлейс“, за внимателното прочитане на ръкописа и чудесните ѝ предложения.

Искам да благодаря и на добрите си приятели Роджър и Лори Баник за компанията им в северната пустош и чудесната им изява като водачи през гъмжащите от мечки гори.

За пореден път много благодарности на приятеля ми Кени Хийб, пенсиониран детектив от Обединената контратерористична спецчаст към НЙПУ, за експертните му съвети и помощ. Достъпът му до свръхсекретна информация и моята жажда за знания довеждат до доста интересни резултати.

Благодаря също на дългогодишния ми приятел Джон Кенеди, заместник-комисар от полицията в окръг Насау (пенсионер), арбитър при трудови спорове и член на Щатската адвокатура на Ню Йорк, за съветите и предложенията му.

При сблъсъка между правдоподобността и литературната волност втората обикновено надделява, така че всички грешки около законовите детайли и полицейските процедури са единствено мои.

Специални благодарности на частния пилот Боб Атийе, който сподели с мен познанията си за процедурите в частната авиация, летателните планове, ЦОП, ПРБ и всички останали неща, които трябваше да зная, но за които няхах ни най-малка представа.

Както винаги, благодарности на чудесните ми помощници Даян Френсис и Патриша Чайчестър. За помощниците на писателите е запазено специално място в рая и Даян и Патриша определено са си го заслужили.

Накрая, но винаги на първо място, благодаря на годеницата си Санди Дилингъм, че ме дари с дара на един нов живот. Обичам те.

Сред писателите има нова мода да благодарят на прочути хора за вдъхновението, непряката помощ и/или за случайното им споменаване на произведението им. Писателите го правят, за да се покажат. И тъй, с надеждата това евентуално да помогне, бих желал да благодаря на следните хора: на императора на Япония и английската кралица за насърчаването на грамотността; на Уилям С. Коен, бивш министър на отбраната, за бележката му, че книгите ми му харесвали, както харесвали и на шефа му Бил Клинтън; на Брус Уилис, който ми звънна един ден и ми каза: „Хей, добър писател си“; на Алберт Айнщайн, който ме вдъхнови да пиша за ядрени оръжия; на генерал Джордж Армстронг Къстър, чието безразсъдство при Литъл Бигхорн ми предаде урок по смирение; на Михаил Горбачов, чиито смели постъпки непряко станаха причина книгите ми да се превеждат на руски; на Дон Делило и Джоан Дидиън, чиито книги винаги са преди и след моите по рафтовете и чиито имена винаги се появяват преди и след моето в алманаси и списъци на американски писатели — благодаря, че ви има, приятели; на Юлий Цезар, защото е показал на света, че необразованите варвари могат да бъдат бити; на Парис Хилтън, чиято семейна хотелска верига предлага книгите ми в книжарниците си; и накрая, но не на последно място, на Алберт II, крал на белгийците, който веднъж ми махна в Брюксел, докато кралската процесия се предвижаваше от двореца към парламента, което внасяше хаос в уличното движение, но ми даде възможност да замисля грандиозен заговор за детронирането му.

Бих могъл да благодаря на още много хора, но времето, пространството и скромността ме принуждават да спра дотук.

За да бъде по-сериозен, следните хора направиха щедри подаяния на благотворителни организации в замяна на това имената им да фигурират в този роман: Джеймс (Джим) Р. Хокинс, направил дарение на „Кучета придружители за независимост“; Мариън Фанели и Пол Дън — на музея „Люлка на авиацията“; Керъл Аскризи и Пати Глисън — на фондация „Намисли си желание“; Гари Мелиъс от името на приятеля си Джон Насеф и Лори Баник — на клуб „Момчета и момичета“ от Ойстър Бей, Ист Норуич; и Леели Шийнтъл — на образователния център „Варайъти Чайлд“.

Много благодарности на тези будни и обществено активни мъже и жени. Надявам се да се забавлявате на своите други самоличности и да продължавате да подкрепяте благородните си каузи.

ПОСВЕЩЕНИЕ ОТ АВТОРА

Скъпи читателю,

Изминаха двадесет и осем години, откакто ми помогна „При реките на Вавилон“ да се превърне в национален бестселър. Искам да използвам възможността да ти благодаря за силната и непрекъсната подкрепа.

„Частен клуб“ е моят четиринадесети роман и смятам, че е един от най-добрите ми. Той връща героя Джон Кори, бивш детектив от отдел „Убийства“ на НЙПУ, понастоящем работещ за Федералната контратерористична спецчаст, с когото се запознахме за първи път в „Аз, детективът“, излязъл през 1997 г. Реакцията към героя на книгата бе толкова добра, че детектив Кори стана главно действащо лице в „Играта на лъва“ от 2000 г. и „Полет 800“ от 2004 г. И трите книги заеха първите две места в списъците на националните бестселъри.

Сега Джон Кори и жена му Кейт Мейфийлд се връщат, за да се изправят срещу злия негодяй Бейн Мадокс. А кой е Бейн Мадокс? Нашият най-лош кошмар. Защо? Защото има атомни бомби куфари и смята да ги взриви, за да предизвика ядрен холокост. Точно когато си мислим, че знаем кои са враговете ни, те се оказват хората, които бихме заподозрели на последно място.

Това е роман, но той се основава на внимателно и обширно проучване, както е и при останалите ми книги, а така също и на малко секретна информация, която научих в хода на проучванията си. За съжаление онова, което се говори в тази книга, би могло да се появи утре на челните страници. Чети я в противоатомното си скривалище.

Още веднъж — много благодаря за подкрепата ти.

С най-добри чувства,

Нелсън Демил
www.nelsondemille.net

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.